

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A BLACK DAGGER BROTHERHOOD NOVEL

J.R. WARD

SUNDAY TIMES
BESTSELLING AUTHOR

LOVER UNVEILED

'HOT, SEXY, UNIQUE, INTRIGUINGLY WICKED'
CHRISTINE FEEHAN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

J. R. WARD VE KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ SERİSİ İÇİN
ÖVGÜ DOLU SÖZLER

'Korkutucu derecede bağımlılık yapıcı'
Publishers Weekly

'J. R. Ward bir usta!'
Gena Showalter, New York Times çoksatan yazarı

'J. R. Ward tartışmasız kraliçe. Çok yaşa kraliçe'
Steve Berry, New York Times çok satan yazarı

'Korkusuz hikaye anlatımı. Tamamen kendine ait bir lig'
Kristen Ashley, New York Times çoksatan yazarı

'J. R. Ward her türde en iyi yazarlardan biri'
Sarah J. Maas, New York Times'ın en çok satan 1 numaralı
yazarı

'Ward işinin ustası'
New York Journal of Books

'İşte bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğini bilen bir grup
kardeş'
Lisa Gardner, New York Times çoksatan yazarı

"Bu karanlık ve zorlayıcı dünya, tehlikeli maceraların
yanı sıra baştan çıkarıcı bir romantizmle de dolu."
Romantic Times

"Kara Hançer Kardeşliği artık bana sahip.
Karanlık fantezi severler, az önce hizmet aldınız'
Lynn Viehl, Evermore'un USA Today çoksatan yazarı

J. R. Ward, inanılmaz derecede destekleyici kocası ve sevgili golden retriever'ıyla birlikte Güney'de yaşamaktadır. Hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra Boston'da sağlık sektöründe çalışmaya başlamış ve uzun yıllar ülkenin önde gelen akademik tıp merkezlerinden birinde personel şefi olarak görev yapmıştır.

J. R. Ward'ı çevrimiçi

ziyaret edin:

www.jrward.com

www.facebook.com/JRWardBooks

J. R. Ward

tarafından

@jrward1

Kara Hançer Kardeşliği serisi: Karanlık Aşık

Sonsuz Aşık
Aşık Ortaya Çıktı
Aşık Uyandı Aşık
Bağlanmadı Aşık
Kutsandı Aşık
İntikamını Aldı
Aşık Benim Aşık
Serbest Bırakıldı
Aşık Yeniden
Doğdu Aşık
Sonunda
Kral
Gölgeler
Canavar
Seçilmiş
Hırsız
Kurtarıcı
Günahkar
Aşık Açığa Çıktı

Kara Hançer Kardeşliği: İçeriden
Birinin Rehberi

Kara Hançer Kardeşliği Dünyası
Sevgili Ivie* Gecenin
Tutsağı*
Kışın Sizi Bulduğu Yer
Kışın Sıcak Bir Kalp

Kara Hançer Kardeşliği:
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hapishane Kampı

Çakal

Wolven İni
Talep Edildi

Kara Hançer Mirası serisi:

Kan
Öpücüğü
Kan Yemini
Kan Öfkesi
Kan
Gerçeği

Fallen Angels serisi:

Covet
Crave
Envy
Rapture Sahip
Olma Ölümsüz

Bourbon Kralları serisi:

The Bourbon Kings
The Angels' Share
Devil's Cut

Anne Ashburn Serisi:

Cehennemden Gelen Düğün:
Prova Yemeği* ve Resepsiyon* Tüketildi

Tek başına:

Karşı Konulmaz Bir
Bekar Unutulmaz Bir
Kadın

*(e-kitap romanı)

J.R.
WARD
LOVER
UNVEILED

PIATKUS

İlk olarak ABD'de 2021 yılında Gallery Books An
imprint of Simon & Schuster, Inc. tarafından
yayımlanmıştır.

İlk olarak 2021 yılında Piatkus tarafından Büyük

Britanya'da yayımlanmıştır Telif Hakkı © 2021 by

Love Conquers All, Inc.

Davina Mock-Maniscalco tarafından iç tasarım

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında,
hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler
tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, önceden izin alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya
herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul
sonraki alıcıya uygulanmaksızın, yayımlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir
cilt veya kapak biçiminde dağıtılamaz.

Bu kitap için British Library'den bir
CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN: 978-0-349-42055-4

Piatkus
Little, Brown Book
Group'un bir baskısı
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi
www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

İÇİNDEKİLER

Terimler ve Özel İsimler Sözlüğü

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm Yirminci

Bölüm

Bölüm Yirmi Bir Bölüm

Yirmi İki Bölüm Yirmi Üç

Bölüm Yirmi Dört

Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Bir Bölüm Otuz
İki Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı
Bölüm OtuzYedi Otuz
Sekizinci Bölüm Otuz
Dokuzuncu Bölüm
Kırk Kırk Birinci
Bölüm Kırk İkinci
Bölüm Kırk Üçüncü
Bölüm Kırk Dördüncü
Bölüm Kırk Beşinci
Bölüm Kırk Altıncı
Bölüm Kırk Yedi
Bölüm Kırk Sekizinci
Bölüm Kırk
Dokuzuncu Bölüm Elli
Bölüm Elli Bir
Bölüm Elli İki

Bölüm Elli Üç
Bölüm Elli Dört
Bölüm Elli Beş
Bölüm Elli Altı
Bölüm Elli Yedi
Bölüm Elli Sekiz
Bölüm Elli Dokuz
Bölüm Altmış
Bölüm Altmış Bir
Bölüm Altmış İki
Bölüm Altmış Üç
Bölüm Altmış Dört
Bölüm Altmış Beş
Sonsöz Teşekkür

Size adanmıştır:
İkinize de.
Gezginler, nihayet ait oldukları yerdeler.
Evine hoş geldin.

GLOSSARY OF TERMS AND PROPER NOUNS

ahstrux nohtrum (n.) Görevi Kral tarafından verilen, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

ahvenge (v.) Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (ç.n.) Türlerini her türlü zarara karşı koruyan yüksek eğitilmiş vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu **o l a r a k**, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel güce ve hızlı iyileşme yeteneklerine sahiptir. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve gizemli olan Kardeşler, vampir dünyasında efsanelerin konusu ve saygı nesneleridir. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurularak ya da kalbinden bıçaklanarak vs.

kan kölesi (n.) Bir başkasının kan ihtiyaçlarına hizmet etmek üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir. Kan kölesi

kan kölesi tutma uygulaması yasaklanmıştır.

Seçilmişler (ç.n.) Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilmiş dişi vampirler. Geçmişte geçici olmaktan ziyade ruhani olarak odaklanmışlardı, ancak bu durum onları Sığınak'tan kurtaran son Primale'nin yükselişiyle değişti. Kâtip Bakire'nin kendisini rolünden çıkarmasıyla birlikte, tamamen özerk hale geldiler ve yeryüzünde yaşamayı öğreniyorlar. Kardeşliğin çiftleşmemiş üyelerinin yanı sıra shellanlarından beslenemeyen Kardeşlerin veya yaralı savaşçıların kan ihtiyaçlarını karşılamaya devam ediyorlar.

chrih (n.) Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

kohntehtst (n.) Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çatışma.

Dhunhd (pr. n.) Cehennem.

doggen (n.) Vampir dünyasında hizmetkâr sınıfının üyesi. Doggen'ler üstlerine hizmet ederken eski, muhafazakar geleneklere sahiptir ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler.

ehros (n.) Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (n.) Kötü veya lanetli ikiz, ikinci doğan.

Solgunluk (ç.n.) Ölümlerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldikleri ve sonsuzluğa göç ettikleri zamansal olmayan alem.

Birinci Aile (ç.n.) Vampirlerin Kral ve Kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.) Bir bireyin vasisi. Çeşitli derecelerde ghardianlar vardır, en güçlüsü sehcluded bir dişidir.

glymera (n.) Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin tonuna eşdeğer.

hellren (n.) Bir dişiyi çiftleşmiş erkek vampir. Erkekler birden fazla dişiyi eş olarak alabilir.

hyslop (n. veya v.) Tipik olarak bir aracın veya bir tür motorlu taşıtın mekanik işlemlerinin tehlikeye atılmasıyla sonuçlanan bir muhakeme hatasını ifade eden terim. Örneğin, bir kişinin arabasının anahtarlarını gece boyunca aile evinin dışında park halinde bırakması ve bunun üzerine söz konusu aracın çalınması.

leahdyre (n.) Güç ve nüfuz sahibi kişi.

leelan (adj. veya n.) "En sevgili" olarak gevşekçe tercüme edilen bir sevgi terimi.

Lessening Topluluğu (ç.n.) Vampir türünün kökünü kazımak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar topluluğu. Geçmişteki düşman.

Lesser (n.) Lessening Society'nin bir üyesi olarak vampirleri yok etmek için hedef alan ruhsuz insan. Lesser'ların öldürülmesi için göğüslerinden bıçaklanmaları gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri sarı, allıksız ve soluk gözlü olana kadar pigmentasyonunu kaybeder. Bebek pudrası gibi kokarlar. Omega tarafından topluma kabul edildikten sonra, kalplerinin çıkarıldıktan sonra içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza etmişlerdir.

lewlhen (n.) Hediye.

lheage (n.) Bir cinsel itaatkar tarafından dominantlarına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

Lhenihan (pr. n.) Cinsel cesaretiyle ünlü efsanevi bir canavar. Modern argoda, doğaüstü büyüklükte ve cinsel dayanıklılıkta bir erkeği ifade eder.

lys (n.) Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (n.) Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.) Belirli bir fiziksel ortamın maskelenmesi; bir yanılısama alanının yaratılması.

nalla (n., f.) veya **nallum** (n., m.) Sevgili.

ihhtiyaç dönemi (n.) Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiğı doğurganlık **dönemi**. Bir dişinin geçişinden yaklaşık beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir meydana gelir. İhtiyacı olan bir dişinin etrafındaki tüm erkekler bir dereceye kadar tepki verir. Özellikle dişi çiftleşmemişse, rekabet halindeki erkekler arasında çatışma ve kavgaların patlak verdiği tehlikeli bir dönem olabilir.

newling (n.) Bir bakire.

Omega (pr. n.) Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirlerin yok olmasını hedefleyen kötü niyetli, mistik figür. Zamansal olmayan bir alemde yaşar ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahiptir. Yok edildi.

phearsom (adj.) Bir erkeğin cinsel organlarının gücünü ifade eden terim. Kelimesi kelimesine "bir dişinin içine girmeye layık" anlamına yakın bir çeviri.

Princeps (pr. n.) Vampir aristokrasisinin en üst seviyesi, Sadece Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri için ikinci sıradadır. Bu unvan için doğmuş olmak gerekir; unvan verilemez.

pirokant (n.) Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder. Bu zayıflık bağımlılık gibi içsel ya da sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.) Kurtarıcı.

rythe (n.) Bir başkasını incitmiş olan bir kişi tarafından verilen ritüel onurlandırma şekli. Eğer kabul edilirse, kırılan kişi bir silah seçer ve kendisini savunmasız bir şekilde sunan saldırgana vurur.

Kâtip **Bakire** (ç.n.) Daha önce Kral'ın danışmanlığını yapan, vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Varoluş

Zamansal olmayan bir alemde yaşamış ve geniş güçlere sahip olmuştur, ancak yakın zamanda görevinden ayrılmış ve yerini bir başkasına bırakmıştır. Vampirleri var etmek için harcadığı tek bir yaratma eylemi yeteneğine sahiptir.

sehclusion (n.) Kral tarafından aristokrasiden bir kadına, kadının ailesinin dilekçesi sonucunda verilen statü. Kadını, genellikle evindeki en yaşlı erkek olan ghardian'ının tek yönetimi altına sokar. Ghardian'ı, hayatının her şeklini belirleme ve dünyayla olan tüm etkileşimlerini istediği gibi kısıtlama konusunda yasal hakka sahiptir.

shellan (n.) Bir erkekle çiftleşmiş diş vampir.

Dişiler, bağlı erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle genellikle birden fazla eş almazlar.

sympath (n.) Vampir ırkı içinde, diğer özelliklerinin yanı sıra başkalarının duygularını manipüle etme (enerji alışverişi amacıyla) yeteneği ve arzusuyla karakterize edilen alt tür. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlar ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır. Soyları tükenmek üzeredir.

talhman (n.) Bir bireyin kötü tarafı. Ruh üzerinde bulunan ve uygun bir şekilde temizlenmediği takdirde ifade edilmesi gereken kara bir leke.

Mezar (ç.n.) Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Hem tören alanı hem de lesser'ların kavanozları için bir depo olarak kullanılır. Burada yapılan törenler arasında göreve kabuller, cenaze törenleri ve Kardeşlere karşı disiplin cezaları yer alır. Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire veya halefi ya da üyeliğe kabul adayları dışında kimse giremez.

trahyner (n.) Erkekler arasında karşılıklı saygı için kullanılan sözcük

ve şefkat. "Sevgili arkadaş" olarak çevrilebilir.

geçiş (n.) Bir vampirin hayatında bir yetişkine dönuştüğü kritik an. Bundan sonra hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmesi gerekir ve güneş ışığına dayanamaz. Genellikle yirmili yaşların ortasında ortaya çıkar. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, dönuşümlerinden sağ çıkamazlar. Geçişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

vampir (n.) Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak güçleri uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler ısırık ya da kan transferi yoluyla insanları "dönuştüremez", ancak nadiren de olsa diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilir, ancak bunu yapmak için kendilerini sakinleştirebilmeli ve konsantre olabilmelidirler ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdır. İnsanların anılarını, bu anıların kısa süreli olması şartıyla, çıkarabilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Beklenen yaşam süresi bin yıl veya bazı durumlarda daha da uzundur.

wahlker (n.) Ölmüş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey. Onlara büyük saygı gösterilir ve yolculukları için hürmet edilir.

whard (n.) Vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğer Bireysel.

CHAPTER ONE

Trade Street ve 30th Avenue
Downtown Caldwell, New
York

F Ralphie DeMellio öldürülmeden 48 dakika önce hayatını yaşıyordu.

Arkadaşı Ralphie'nin çıplak omuzlarını ovarken, "Sen halledersin," diyordu. "Anladın sen bunu, sen bir canavarsın, lanet olası bir canavarsın!"

Ralphie ve ekibi, Oldsmobil ve Lincoln'lerden ziyade yağ lekeleri ve çöplerle dolu bir otoparkın altıncı katındaydı. Terk edilmiş tesis, çekmecelerinde hiçbir şey olmayan lanet olası bir beton bürodan ibaretti ve Caldie'nin bu bölgesinde, kendi başına duran her türlü yapı uzun süre dayanmazdı. Merhaba, BKC. Bare Knuckle Conquests, New York Eyaleti'nin güneyindeki tek yasal yeraltı dövüş pistiydi ve

Bu gece burada olmasının nedeni kendisinin, kankalarının ve beş yüz Instagram takipçisinin burada olmasıydı.

Biraz daha selfie çekersek, DMV'deki ehliyet şeridinde oluruz.

BKC büyük bir işti ve Ralphie, son şampiyon olarak, kameralı telefonları olan bu aptallardan hiçbirinin yerlerini ele vermemesi koşuluyla, büyük para kazanıyordu. Bunun olma ihtimali neydi ki?

"Kokain nerede?"

Elini uzattı ve kahverengi şişe cerrahi bir alet gibi avucuna vurulduğunda, şehre gitti. İki kilo tozu sinüslerinin derinliklerine çekerken gözleri kalabalığın üzerinde zıplıyordu. Katın öbür ucunda sabırsızlanıyor, uyuşturuluyor ve organizatörün bahisçilerine bahislerini yatırıyorlardı. Kazanmayı umdukları cinayetle aralarında üç rauntluk çıplak muşta dakikalarından başka bir şey yoktu.

Ralphie çok iyi bir bahisti.

Slim Jim kaslarına sahip olmasına ve çok fazla ot içmesine rağmen henüz hiçbir dövüşü kaybetmemişti. Ama şöyle bir şey vardı. Kaya gibi pazuları ve jöle gibi göbekleri olan fedai tipleri sadece hareketsiz durduklarında etkileyiciydi. Hareket ettiklerinde dengeleri, hızları kalmıyordu ve sanki çift görüyorlardı. Ralphie bokun üzerindeki bir sinek gibi vızıldamaya devam ettiği sürece, sağ kroşesi işe yaradığı için vurulamazdı.

"İyisin, Ralphie. Çok iyisin!" "Evet, bu doğru Ralphie, sen en iyisisin!"

Ekibi mahalleden beş kişiydi. Birlikte büyümüşlerdi ve hepsi akrabaydı, aileleri birkaç nesil önce Ellis Adası'na gemiyle gelmiş ve paraları yettiği anda Hell's Kitchen'dan kaçmışlardı. Caldie'deki Küçük İtalya biraz farklıydı

Babasının her zaman söylediği gibi, tanımadığın birine güvenme ve evine kadar yürüyemeyeceğın birini de tanıma.

Ve Ralphie'nin takımında bir kişi daha vardı.

"Nerede o?" Ralphie etrafına bakındı. "Nerede-"

Chelle G Wagon'un arkasındaydı, bir Pirelli kızı gibi poz vermişti, dirsekleri kaputun üzerindeydi, bir topuğu lastik jantına saplanmıştı. Başı gerideydi, siyah saçlarının mor uçları metalik boyayı yalıyordu, pembe dudakları ayıktı ve hiçbir şeye bakmıyordu. Gece soğuktu çünkü Nisan bu posta kodunda hâlâ bir sürtüktü ama umurunda bile değildi. Üstündeki tek şey büstiyeriydi ve alt yarısı da daha iyi örtülmemiştir.

Fuuuuuuck. Uyluklarının üstündeki dövmeleer görünüyordu. Ve göğüslerinin kabarıklığındakiler. Ve sol kolundaki kol.

Onun baş harflerinden birini almayı hep reddetmişti. O böyleydi.

Chelle onun ne demek istediğini anlamış gibi yavaşça başını çevirdi.

Sonra dilinin ucuyla dudaklarını yaladı.

Ralphie'nin eli kot pantolonunun önüne gitti. Eve anneye getirilecek türden bir kadın değildi ve ilk başta onunla yatmasının nedeni de buydu. Ama zekiydi ve kendi kuaför salonu vardı. Telefonunu kontrol etmiyordu. Erkeklerle çıkıp çıkmadığını umursamıyordu. Kendi parası vardı, ondan hiçbir şey istemiyordu ve seçenekleri vardı, çok fazla seçeneğı vardı.

Erkekler onu istiyordu.

Yine de onunla birlikteydi. Ve neye benzediğı önemli değil, onun ekibine gelmedi. Geçştirilecek biri değildi ve kim ona sürtünürse? Dişlerini dökmekten bir tokat uzaktaydı.

Evet, bir yıl sonra Ralphie ondan çok hoşlanıyordu.

Öyle ki, geleneksel İtalyan annesi de dahil olmak üzere kimsenin ne düşündüğünü umursamıyordu. Ona kalırsa Chelle tam bir ești ve önemli olan tek şey de buydu.

"-Bunu aldım, Ralphie-"

Ralphie yüzündeki yalakalığı yok etmek için elini oğlunun göğsünün ortasına koydu ve adamı geri itti. "Bana bir dakika ver."

Ekibi ne olduğunu anladı ve arkalarını dönüp omuz omuza vererek kalabalığa baktılar.

Ve Chelle onun neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyordu.

G Wagon, arka tampon ile garajın çirkin beton duvarı arasında birkaç metre boşluk kalacak şekilde kış üstü park edilmişti. Chelle etrafından dolaştı ve pozisyonunu aldı, Benz'in kutu gibi arka kapısına yaslandı ve kışını kamburlaştırdı. Topuklu ayakkabılarının içinde Ralphie kadar uzundu ve göz kapakları inip göğüsleri büstiyerin dantel süslemesine doğru gerildiğinde Ralphie'nin gözlerinin içine baktı.

Ralphie'nin kalbi hızla atıyordu ama ellerini kızın küçük beline koyarken gülümsemesi yavaştı. "İstiyor musun?"

"Evet. Ver onu bana."

Ralphie kot pantolonunun fermuarını açtı ve kızın boğazını öperken kendini okşadı. Çünkü onun rujunu bozmasını istemezdi. Bu tür şeyler daha sonra, bu gece onu deneyecek olanın kışını tekmeledikten sonra olacaktı. Ama kamyonunu çamurda sürmeyecekti ve kadınının herkesin içinde mahvetmeyecekti.

Chelle tangasını kenara çekti ve bir stiletto'yu betona dayadığında, çıplak omuzlarına tutunurken ona pompaladı.

Seks çok ateşliydi. Çünkü anlaşıldı ki, eğer erkek kadına saygı duyarsa? Bu her şeyi daha ateşli yapıyordu.

Ralphie onu iki bacağını da kalçalarına dolayabilmesi için kaldırırken gözlerini kapattı. Dövüş öncesi heyecanı, kokain, Chelle, BKC'de kazandığı pastadan aldığı yeni G Wagon, hepsi damarlarındaki güçtü. O adamdı. Canavar oydu. O-

Ralphie boşalmaya başlamıştı ve bağırabilirdi ama insanların kız arkadaşını bu şekilde yakalamasını istemiyordu. Bunun yerine dişlerini sıktı ve sıkı sıkı tutundu, başını Chelle'in parfümlü boynuna gömdü ve kilitli çenesinin arasından küfürler savurdu.

Ve sonra söylemek zorunda kaldı.

"Seni seviyorum, seni seviyorum amına koyayım," diye homurdandı.

Kendini kıza, onun gelişine, onunla birlikte gelme hissine o kadar kaptırmıştı ki, yaklaşık yirmi metre ötedeki gölgelerden onları kimin izlediğini fark etmedi.

Öyle olsaydı, gerçek aşkını ve ekibini toplar ve otoparktan çıkarken yolda lastik bırakırdı.

Ancak kaderin çoğu, bilinmesi gerekenler temelindeydi.

Ve bazen, en iyisi hiç haber almamaktı- kaçınılmaz olanın üzerinde senin adın yazıyordu.

Çok korkunç.

CHAPTER TWO

2464 Crandall A mekan
Şehir Merkezinden 11 Mil Uzakta

Mae, Sturt'un kanlı kızı, Rhoger'ın kanlı kız kardeşi, ceketini çekti ve çantasını bulamadı. Küçük çiftlikte pek fazla saklanacak yer yoktu.

delikler ve o şeyi -anahtarlarıyla birlikte, bonus olarak- garaja açılan kapının yanındaki çamaşır makinesinde buldu. Doğru ya. İhtiyaçlarını bir gece önce getirmişti ve o kadar çok çantanın kontrolünü kaybetmişti ki. Çantası fayans zemine fırlamıştı ve sadece Humpty'yi Dumpty'sine geri koyacak kadar enerjisi vardı. Michael Kors'un çakmasını mutfığa taşımak ona fazla gelmişti.

Maytag'in kapağına kadar gelebilmişti.

Şeyi kaptığı gibi, kopan kayışın hâlâ çengelli iğneyle tutturulup tutturulmadığını kontrol etti.

Başardı. Evet. Gitmeye hazır. T.J.Maxx'a gidip yenisini alabileceğini düşündü ama buna kimin vakti vardı ki? Ayrıca, ailesinin evindeki mantra her zaman "İsraf etme, isteme" olmuştu.

Ebeveynleri hâlâ hayattayken. "Telefon. . . ."

iPhone 6'yı kot pantolonunun cebinde bulmuş. Son çift kontrolü? Her zaman yanında taşıdığı biber gazı kutusu.

Arka kapının yanında durup sessizliği dinledi. "Uzun sürmeyecek," diye seslendi. Sessizlik. "Uzun sürmez. Hemen döneceğim."

Daha fazla sessizlik.

Yenilgi duygusuyla başını eğdi ve garaja doğru kaydı. Çelik kapı arkasından çarparak kapanırken, bakır sürgüyü anahtarıyla kilitledi ve açıcıya bastı. Tepedeki ışık yandı ve paneller rayların üzerinde yuvarlanırken soğuk, ıslak gece santim santim ortaya çıktı.

Arabası sekiz yaşındaydı, kış bulutu renginde bir Honda Civic. Arabaya bindiğinde hafif bir motor yağı kokusu aldı. Vampir değil de insan olsaydı muhtemelen fark etmezdi ama bu kokudan kaçış yoktu. Ya da ne anlama geldiğini.

Harika. Daha fazla iyi haber.

Eşyaları vitesle takarak gaza bastı ve araba yoluna doğru yavaşça ilerledi. Babası ona her zaman geri geri gitmesini söylerdi, bu yüzden aceleyle çıkması gerekirse diye hazırdı. Örneğin bir yangın durumunda. Ya da daha küçük bir saldırı.

Ne acı bir ironi.

Dikiz aynasından bakarak garaj kapısının yerine kilitlenmesini bekledi ve sağa dönerek

sessiz sokağından hızla uzaklaştı. Tüm insanlar gece için evlerine yerleşiyor, karanlık saatler için toparlanıyor, güneşin dönüşüyle birlikte iş ve okul yeniden başlamadan önce şarj oluyorlardı. Diğer türlerle bu kadar iç içe yaşamının garip olduğunu düşünüyordu ama bildiği tek şey buydu.

Güzellikte olduğu gibi, tuhaflık da göreceliydi.

Northway, Caldwell şehir merkezine girip çıkan altı şeritli bir otobandı ve telefonunu çıkarıp aramasını yapmadan önce otobana girip saatte altmış bir mil hızla ilerleyene kadar bekledi. Her şeyi hoparlörde ve kucağında tutuyordu. Eski arabasında Bluetooth yoktu ve el telsizi kullandığı için kenara çekilme riskini göze alamazdı-

"Alo? Mae?" zayıf, titrek bir sesle geldi. "Yolda mısınız?"

"Öyleyim."

"Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydın." "Her şey yoluna girecek. Endişelenmiyorum."

Yalan canını yakmıştı, gerçekten. Ama başka ne söyleyebilirdi ki?

Konuşmadan birbirlerine bağlı kaldılar ve Mae'nin gözünde arabada yanında oturan yaşlı kadın canlandı; işlemeli ev ceketi ve pembe terlikleri Lucille Ball'un Ricky'yle evlerinde giydiği bir şeye benziyordu. Ama Tallah bastonuyla bile zar zor hareket ediyordu. Olacakları kaldırarak cesareti olmasına imkân yoktu.

Mae bununla başa çıkabileceğinden emin değildi.

"Ne yapacağını biliyor musun?" Tallah sordu. "Arabaya döner dönmez beni arayacak mısınız?"

Tanrım, bu ses giderek zayıflıyordu.

"Evet. Söz veriyorum."

"Seni seviyorum, Mae. Bunu yapabilirsin."

Hayır, yapamam. "Ben de seni seviyorum."

Mae telefonu kapatırken acıyan gözlerini ovuşturdu. Ama sonra çıkışları düşünmeye başladı. Dördüncü Cadde? Market? İhtiyacı olanı kaçırmaktan korktu ve otoyolu çok erken terk etti. Tek yönlü yollardan oluşan bir sepet örgüsünün etrafında verimsiz bir kutu deseni yaparak Ticaret Caddesi'ni buldu ve üzerinde kaldı, caddelerdeki numaralar onlu ve yirmili rakamlara doğru yükseliyordu.

Otuzlu yıllara girdiğinde, ticari emlak değerleri dibe vurmuş, eski moda ofis binalarının hepsi tahtalarla kapatılmış, restoran ya da dükkanlar terk edilmişti. Etraftaki tek araba ya oradan geçiyordu ya da ölmüş ve temizlenmişti ve yayaları unutulmuş. Çatlak ve molozlarla kaplı kaldırımlar bomboştu ve bunun tek nedeni Nisan ayının New York'un taşrasında yaşanmaz olması değildi.

Tıka basa dolu park alanlarından ilkinde geldiğinde tüm plana olan inancını kaybediyordu.

Ve İsa, bu onların içinde ne olduğuyla ilgiliydi.

Araçlar -çünkü normal sedan ve hatchback'lere benzemiyorlardı- siyah olmadıkları sürece parlak neon rengindeydiler ve aerodinamik açılar ve bombeli tamponlarla anime gibi şekillendirilmişlerdi.

Doğru yerdeydi-

Boşver onu. Buraya ait değildi ama olması gereken yerdeydi.

Mae, otoyolda erkenden kaçtığı aynı teoriyle üçüncü otoparka girdi: Daha uzağa giderse, bazı şeyleri gözden kaçırabilirdi. Paslanmış tavuk tellerinden oluşan bir blokluk sınırın içine girdiğinde, bir yer bulmak için en arka sıraya kadar gitmesi gerekiyordu. O yuvarlanırken, süslü drag yarışçılarıyla eşleşen insanlar

Jake Paul ve Tana Mongeau, ona çılgın bir partide kaybolmuş bir kütüphaneciymiş gibi baktılar.

Bu onu üzdü, ancak bir grup insanın onun hakkındaki düşüncelerini önemseydiği için değil.

İnsan etkileyiciler hakkında bir şeyler biliyor olması Rhoger sayesindeydi. Ve eskiden aralarında nasıl bir şey olduğunu hatırlatması, kapatması gereken bir kapıydı. O kara deliğe düşmek şu anda ona yardımcı olmayacaktı.

Civic'inden indiğinde kapıyı anahtarıyla kilitlemek zorunda kaldı çünkü anahtarlık çalışmıyordu. Çantasını vücuduna yaslayarak başını eğdi ve yanından geçtiği insanlara bakmadı. Ancak onların bakışlarını hissedebiliyordu ve işin ironik yanı, vampir olduğu için ona bakmıyor olmalarıydı. Kot pantolonunun ve SUNY Caldie sweatshirt'ünün onların Gucci'lerini rahatsız ettiğine şüphe yoktu.

Nereye gideceğinden tam olarak emin değildi ama bir insan seli daha büyük bir insan seline karışıyordu ve birçoğu bir otoparka doğru gidiyordu. Yirmi yaşlarındaki seksi ve ateşli gençlerin oluşturduğu nehre katılırken önünü görmeye çalıştı. Çok katlı beton yığının girişı barikatlarla kapatılmıştı ama bir taraftaki kapının dışında bir sıra oluşmuştu.

Mae kendine bir yer bulup içine kapandığında, kırk metrelik tek sıra halinde ilerliyordu ve işler yavaş ilerliyordu, yarı kamyon büyüklüğünde iki adam içeri girmesine izin verilen seçilmişlere hırlıyordu ve insanları geri çeviriyorlardı. Veri ekranının ne olduğu hemen anlaşılmıyordu, ancak Mae'nin "evet hayır" listesinde olacağına şüphe yoktu-

"Kayıp falan mı oldun?"

Kendisine hitap edildiğini anlaması için sorunun tekrarlanması gerekti ve arkasını döndüğünde iki

Sorgulamayı yapan kızlar -daha doğrusu kadınlar- Mae'yi içeri almamaya çalışan fedailer kadar etkilenmiş görünüyorlardı.

"Hayır, kaybolmadım."

Gözünün altında el yazısıyla "Dady's Girl" yazan bir dövme olan sağdaki eğildi. "Bence sen kayboldun."

Gözbebekleri o kadar büyümüştü ki irisleri görünmüyordu ve kaşları o kadar ince bir telle alınmıştı ki - hayır, durun, onlara da dövme yapılmıştı. Sahte kirpiklerin ucunda, giysiden çok kostüm olan şeyin pembe-siyah etosuna uyan küçük pembe noktalar vardı ve Mae'nin kadının burnunun hiç akmamasını ya da gıda zehirlenmesi geçirmemesini ummasına neden olan yerlerde piercingler vardı.

Ve FWIW, kayıp d kasıtlı olarak mı yapılmıştı, yoksa bu usta işi eser mektupla mı satılmıştı ve birinin cebindeki bozukluk bitmiş miydi?

"Hayır, değilim," diye yanıtladı Mae.

Kadın bir adım öne çıktı, göğüsleri Barbarella gibi kabarmıştı, oysa muhtemelen Jane Fonda'nın altmışlı yıllarda kim olduğu bir yana, şimdi kim olduğu hakkında bile hiçbir fikri yoktu. "Buradan defolup gitmen gerek."

Mae hep birlikte üzerinde durdukları çatlak kaldırıma baktı. Kış yüzünden her şey kurumuş ve ölmüş olmasına rağmen yabancı otlar dikiş yerlerinden içeri girmişti.

"Hayır, bilmiyorum."

Saldırganın yanındaki diğer kadın bir sigara yaktı ve sıkılmış görünüyordu. Sanki bu çok sık oluyormuş ve arkadaşının dramı çekiciliğini çoktan yitirmiş gibiydi-

"Defol git buradan, lanet olası."

Dady'nin Kızı her iki avucunu da Mae'nin omuzlarına öyle bir kuvvetle vurdu ki, Mae kış üstü yere kapaklandı, sert bir iniş yaptı, tek iyi haber çantasının kopan kayışının tutması ve hiçbir şeyin düşmemesi oldu. Şaşkınlık Mae'nin beynindeki hava boşluğunun çoğunu tüketirken, başını kaldırıp baktı.

Dady'nin Kızı avının başında duruyordu, süper kahraman edasıyla, elleri kalçalarında, yüksek topuklu ayakkabılarıyla geniş bir duruş sergiliyordu, birine zorbalık etmiş olmaktan duyduğu sadist neşenin görünmez pelerini omuzlarının üzerinde sallanıyordu.

Bekleme sırasının geri kalanı etrafa bakıyordu ama kimse kurtarmaya gelmiyordu ve kimse Dady's Girl'den kendisi kadar etkilenmiş görünmüyordu.

Mae bir avucunu betona dayadı ve tekrar düzlüğe doğru iterek tam boyuna yükseldi - ki bu, yüksek topuklu GLOWer'a kıyasla mazlum statüsüydü ve daha da fazlasıydı.

"Defol git buradan," diye tısladı kadın. "Buraya ait değilsin."

O eller ikinci kez çıktı, aynı yere vurdu, sanki iyi çalışılmış bir atış, en iyi durumda tutulan bozulabilir bir beceri gibiydi. Ama Mae de az önce konuyla ilgili pratik yapmıştı. Geriye doğru tökezlerken, kolları çırpınırken, ayakları dans ederken, vücudu devrilmeye daha iyi hazırlanırken, bir an derin bir uyuşukluk yaşadı. Hiçbir şey hissetmedi, ne kötü dengesini, ne saçlarında momentumun yarattığı rüzgarı, ne de ciğerlerine hızla dolan serin havayı.

Kendini yakalamayı başarması sürpriz oldu.

Dady'nin Kızı ona toparlanması için fazla zaman vermedi. Kadın dik bir açıyla ileri atıldı, sanki bir defans oyuncusu gibiydi-

Mae'nin kolu kendi iradesiyle fırladı, uzuv ağaç dalına doğru gitti. Ve insan dişi açık alana doğru koştu.

avucunu boğazının ön kısmına dayadı. Temas sağlandığı anda Mae'nin parmakları sıkıca kapandı.

Sonrasında ise geri tepme geldi.

Mae ileri doğru yürümeye başladı, kadına kaldırımdan çıkarken eşlik ediyordu. Dady'nin Kızı geriye doğru harekete uyum sağlamakta zorlanıp sivri topukları yere takılınca, Mae onu boynundan tutup kaldırarak düzgün bacaklarının sallanmasına yardımcı oldu. Bu arada, pırlantalar ve pembe girdaplarla süslü uzun tırnaklar nefes borusunu tutmaya çalışmış ve hiçbir yere varamamış, uçları kopmuş, bir tanesi Mae'nin çenesine çarpıp havaya fırlamıştı.

Umursadığından değil. Fark ettiğinden değil.

Otopark düzgün bir şekilde dökülmüş betondan yapılmıştı, bu yüzden duvarları burada çok fazla duraklama noktası sunuyordu. Mae kadını levhaya çarptığında, bedenin habitusu yol verdi, nefes ciğerlerden patladı, o pembe uçlu kirpikler alevlendi.

Ama bu Mae için yeterince ileri gitmedi.

Serbest elini göğüs kafesinin üzerine koydu ve ön kaburga kemiklerine giderek artan bir basınç uyguladı. Bu da akciğerlere ve nihayetinde kalsiyum ve kolajen çubuklardan oluşan kafesinin içinde şiddetle atan kalbe dönüştü.

İnsan kadının gözleri yuvalarından fırladı. Şahdamarı çarpmaktan titremeye dönüştü. Rengi ahır kaplaması gibi çiçeklendi.

Mae alçak bir sesle, "Bana nereye ait olduğumu söylemiyorsun. Anlaştık mı?"

Dady'nin Kızı hayatı buna bağılmış gibi başını salladı. Ki bu doğrudu.

Bu arada, çevredeki bekleme kuyruğu, ileri-geri dizilişinden

Mae'nin etrafında at nalı vardı ve loş ama heyecanlı bir sohbet vardı.

"Tanrım, hepiniz bu boku yapamayacağınızı biliyorsunuz!"

Fedailerden biri öne çıkarken kalabalığın üyeleri doldurulmuş hayvanlar gibi bir kenara fırlatıldı. Mae gözlerini Dady's Girl'den ayırıp ona bir göz attığında, adam kısa bir süre durdu ve gözlerini kırptırdı. Sanki doğru gördüğünden emin değilmiş gibiydi.

Sanki bir ev bitkisinin marihuana olduğu ortaya çıkmış gibi.

Ya da insan yiyen bir tür.

"Hanımefendi," dedi um-iyi-öyle bir ses tonuyla. "Burada ne halt ediyorsunuz?"

Mae, adamın izleyicilere verdiği örneği takip etmeye karar verdi. Rahat bir bilek hareketiyle Dady's Girl'ü boşaltıp poşetledi ve ardından ilkel bir şekilde gömleğini düzeltip ceketini düzelitti.

Fedaiye bakarak boğazını temizledi. "Peder'i görmeye geldim."

Fedai tekrar gözlerini kırptırdı. Sonra kısık bir sesle, "Bu ismi nereden biliyorsun?" dedi.

Mae çantasını gövdesinin önüne getirdi ve iki koluyla örttü -yankesiciliğe uğrama olasılığı ciddi şekilde azalmış olsa da. Sonra adama o kadar yaklaştı ki, adamın taze terinin, solmuş kolonyasının ve kafasının yüksek ve dar olmasını sağlamak için kullandığı saç ürününün kokusunu alabildi.

Gözlerini kısarak sesini alçalttı. "Bu seni ilgilendirmez ve artık konuşmayacağım. Beni hemen ona götüreceksin."

Bir göz kırpma daha. Ve sonra, "Üzgünüm, bunu yapamam." "Yanlış cevap," diye homurdandı Mae. "Bu yanlış lanet olası cevap."

CHAPTER THREE

The Commodore Building, Luxury Living at Its
Finest™ Downtown Caldwell

B Hanst'ın oğlu Althazar'ın ayaklarında kuzu kulağı gibi yumuşak ayakkabılar vardı. Daracık giysileri siyahtı. Başı ve yüzünün büyük kısmı kapalıydı.

kafasında bir şapka vardı. Elleri eldivenliydi.

Vampirlerin parmak izi bırakma konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Türüyle ilgili tüm sessiz, ürpertici efsaneleri -en azından insanların uydurduklarını- yaşarken, gölgeler arasında bir gölgeydi, Commodore'daki en büyük dairenin yüksek tavanlı odalarında fısıldayarak, loş ışıktaki sergilenen her türlü ürünü katalogluyordu.

Siktiğimin tripleksi müze gibiydi. Çok fazla AHS izleyen biri için.

Bir köşeyi daha dönüp, nesneleri temalı bir başka küçük odaya girdiğinde kısa bir süre durdu. "Bu da ne..."

İçinden geçtiği diğer kapsüller gibi bu kapsül de cam raflarla doluydu. Sürpriz olan, üzerlerinde ne olduğuydu ve Viktorya dönemine ait cerrahi aletlerle dolu bir odadan geçtiğini düşünürsek, bu da bir şey ifade ediyordu.

Bir de yarasa iskeletleri vardı.

"Gittin ve bir sürü taş aldın," diye mırıldandı. "Gerçekten mi? Sanki paranla yapacak daha iyi bir şeyin yokmuş gibi."

Balz karanlığın içinden, süslü parke zeminin üzerinde, fazla geliştirilmiş bir çavdar ekmeğine benzeyen bir şeye doğru sürüklendi. Yarı katı bir çekirdeğe sahip yumurta şeklinde bir şeydi, dış sınırları deliklerle doluydu, tüm üretim bir tür Lucite stand üzerine kurulmuştu. Fırçalanmış altın rengi küçük bir isim levhasında şöyle yazıyordu: Willamette Fragment, 1902.

Yakışıklıların her birine bir yer adı verilmiş gibiydi: Lübeck, 1916. Kitkiöjärvi, 1906. Poughkeepsie, 1968.

Hiçbiri mantıklı değildi-

Dover, 1833.

Balz kaşlarını çattı. Ve sonra, tarih ve yer konusunda bilinçli bir hesaplama yapamadan, geçmiş ona çarptı: Anında, lüks ve tuhaf apartman dairesinden çekildi, hafızası Eski Ülke'ye ışınlandı ... kendisinin ve Piçler Çetesi'nin ormanlarda kendi başlarına yaşadıkları, yiyecek, silah ve daha az öldürmek için avlandıkları yere. Ah, o zorlu ve heyecan verici ilk yıllar. Bulundukları yerin tam tersiydi.

Şimdi, Kara Hançer Kardeşliği ve Birinci Aile ile aynı hizadaydılar, bir dağın tepesindeki büyük gri bir malikaneye çökmüşlerdi, güvende, sağlam, korunuyorlardı.

Eski güzel gecelerin bazı kısımlarını özlüyordu. Yine de şimdiki zamanla ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Ama evet, 1833 yılının Mart ayında, Eski Ülke'de, piçler gündüz güneşten korunmak için sığındıkları mağaradan yeni çıkmışlardı. Birdenbire, tepelerinde, parlak bir ışık parıltısı tüm gece gökyüzüne yayıldı, bir yıldız gibi parlıyordu ve kalp atışıyla daha da büyüyordu, kuyruğu ışıltılı mücevherlerden oluşan bir flama gibiydi.

Mağaraya koşarak geri döndüler ve çömeldiler, kafalarını ve yüzlerini korumak için kollarını kafataslarının üzerine koydular.

Balz belki de dünyanın sonunun geldiğini, Kâtip Bakire'nin türlerle uğraşmaktan bıktığını ya da belki de Omega'nın vampirlere karşı yeni bir silah keşfettiğini düşünmüştü.

Patlama çok yakındı, çarpmanın sesi kulakları sağır etmişti, yer sarsılmıştı, mağaranın yapısal bütünlüğü sarsılırken taş parçacıkları omuzlarına düşmüştü. Ondan sonra ... birkaç dakika beklediler. Ve sonra dışarı çıkıp havayı kokladılar.

Demir. Yanan demir.

Ağaçların arasından gelen metalik kokuyu takip etmişlerdi. .

. ortasında küçük bir kaya olan dumanlı bir yanık çukuru bulmak için. Tuhaf, mistik bir kuş yarattığı zehirli bir yumurta bırakmış gibiydi.

Balz günümüze geri döndü ve etrafına tekrar baktı.

Bunlar meteoritlerdi. Tüm bu sarp parçalar

Tanrı bilir ne, uzayda seyahat etmiş ve tantanayla dünyaya inmişti. Sadece çok parası olan ve muhtemelen klinik bir OKB vakası olan bir koleksiyoncu tarafından buraya getirilmek için.

Balz ilerlemeye devam ederken, "Çizmelerini doldur," diye mırıldandı.

Bu hedefi bulması birkaç haftasını almıştı -söz konusu araştırma ve takip, canice orgazmdan önceki ön sevişmeydi. Kocasını bir serbest yatırım fonu yöneticisiydi; bu da Balz'ın aklına 27,94 dolarlık çalı budama makinesini koruyan takım elbiseli bir adam imajı getiriyordu. Karısı eski bir modeldi - bu da hala seksi olduğu anlamına geliyordu, sadece artık üzerinde bir yüzük olduğu için profesyonel olarak fotoğraflanmıyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ikisi arasında on dokuz yaş fark vardı ve insanların yaşam süreleri göz önüne alındığında, ellili yaşların sonlarına karşı otuzlu yaşların sonları söz konusu olduğunda bu çok da önemli olmayacaktı. Bundan on yıl sonra mı? Yirmi mi?

İyi bir kemik yapısına ve üstün bir posteriora sahip olan eşinin takma dişler ve yürüteç için yuvarlanmaya değer bulacağını hayal etmek zor.

Ama her neyse, fonları olan bir hedge yöneticisi olduğunuzda, ateşli bir eşe ihtiyacınız vardı. Ayrıca esnek bir gayrimenkule de ihtiyacınız vardı. Ya da duruma göre altı mülk. Burada, Caldwell'de, adam Commodore'un yarısının en üst üç katını satın almıştı ve tripleksin düzeni mantıklıydı. Birinci kat, eğlence için büyük kamusal alanlardan oluşuyordu - bilirsiniz, yerel hayırseverleri desteklemek için kanepeler için çekler düzenlemeniz gerektiğinde. İkinci kat ise uzay çakıl taşları, on dokuzuncu yüzyıldan kalma dürt-ve-karıştır kabusları ve evet, model gemilere benzeyen ama kanatları olan üç düzine yarasa iskeletinden oluşan koleksiyonlarıyla küçük odalardan oluşan bir tavşan cennetiydi.

Balz aslında adamın zevkine neredeyse saygı duyuyordu.

Peki ya üçüncü kat? Peşinde olduğu şey buydu ve merdivene geldiğinde, mermer basamakları fısıldayarak çıktı. Banksy'nin yağlı boya tabloları

Kıvrımlı duvar ve yukarıda, kurşun kristal prizmalarla dizili bir avize, baloda sesini kısıması söylenen şamatacı bir sosyete kızı gibi sessizce parıldıyordu. Çatı katında, duvardan duvara halı döşenmeye başlandı ve burada kokularda bir değişiklik oldu; çiçekli bir buket havayı lavanta, hanımeli ve büyük banka hesap özetleriyle gelen hafif özgürlükle renklendirdi.

Balz koşucuyu takip etti, yığın o kadar kalındı ki sanki Wonder Bread üzerinde yürüyor gibiydi, patika onu aşağıdaki gökdelenlerin ve birbirine bağlanan yolların parlayan görüntüsünü içeri alan kemerli pencereler dizisine götürdü. Beyaz farların ve kırmızı stop lambalarının akıp giden çizgileri, ikiz köprülerin parlayan, zarif kemerleri ile birleştiğinde o kadar büyüleyiciydi ki, şehir manzarasını takdir etmek için bir an durmak zorunda kaldı.

Ve sonra tekrar harekete geçti.

Güvenlik sistemi beklendiği gibiydi; yüksek seviyeli, entegre bir kemer ve hırsız savar setiydi ve etkisiz hale getirilmesi eğlenceli bir meydan okumaydı.

Hey, bilişim işlerinde becerikli olan tek kişi Vishous değildi, tamam mı?

Mekandaki tüm hareket dedektörlerini, kapı kontaklarını ve lazer görüşlü sensörleri etkisiz hale getirmek için Mensa üyelerine danışmak zorunda kalmamış olması Balz için gurur verici bir andı. Balz'ın soyma işini tek başına yapması da kendisi için koyduğu kuralların bir parçasıydı. Taşınabilir değerli eşyalarıyla bu insanlar onun gibi bir hırsız için kolay hedefti: Akla gelebilecek her türlü ev, apartman dairesi, apartman dairesi, yat, sığınak, her ne olursa olsun, cam bir pencereden içeri girebilir, sakinleri zihinsel olarak uyutabilir ve beş parmak indirimini kullanarak istediği şeyi istediği zaman alabilirdi.

Ama bu bir muşta setiyle Monopoly oynamaya benziyordu. Eğer rakibinizi nakavt edebilir, tüm otelleri, evleri, kağıt paraları ve tüm mülkleri ele geçirebilirseniz? Tebrik ederim. Sadece zarları atarsınız ve sonraki yetmiş beş bin tur boyunca küçük ayakkabınızı tahtanın etrafında hareket ettirerek kendinizle oynarsınız.

Zorluk kısıtlamalardaydı. Ve onun durumunda, tüm insani sınırlamaları kendine uyguladı: Kuyruksuz farelerin yapamadığı hiçbir şeyi yapmasına izin verilmiyordu. Bu tek bir kuraldı ama pek çok sonucu vardı.

Peki, tamam. O da ara sıra hile yapardı.

Sadece birazcık.

Ama o bir hırsızdı, rahip değil, Tanrı aşkına.

İlerlerken, boş misafir yatak odaları dizisiyle ilgilenmedi. Aslında, gideceği panik odası(ları) da dahil olmak üzere tüm daire boştu. Mutlu çift evde zaman geçirirken içeri girmeyi planlamıştı - çünkü ev sahipleri gerçekten evde olduklarında çok daha zorlu oluyorlardı - ama Kardeşlik ile rotasyondaydı ve Bay ve Bayan çoğu zaman seyahat ediyordu. Yıldızların aynı hizaya gelmesini beklemekten bıkmıştı.

Parayı verdiği hayvan yardım kuruluşunun yangından sonra yeniden inşa edilmesi gerekiyordu. Neyse ki hiçbir köpek ya da kedi ölmemişti, ancak tıbbi kanatları büyük bir darbe almıştı.

Ne? Yani dört ayaklı şeylere bayılıyordu. Ayrıca, paraya ihtiyacı yoktu ve her şeyi bir soygun hobisinden öteye götüren şey, almanın bir amacının olmasıydı.

Ana süit, apartman dairesi içinde bir apartman dairesiydi; ayrı bir mutfak alanı, kendi terası ve diğer bölümleri içeren süper lüks ve ultra özel bir yerdi.

Çoğu insanın evi büyüklüğünde bir banyo/dolap kombinasyonu. Ve tamamen Jodie Foster'ın 2002'deki örneğini takip etmişlerdi. Net değeri 40 milyon dolardan az olan ya da kadınsa bel-kalça oranı 0,75'ten düşük olan birinin sızması durumunda her şey kilitleniyordu.

Standartlar, biliyorsun.

Büyük Adam Bölgesi'ne girdiğinde durdu ve tüm sessizliği dinledi. Tanrım, ne kadar sıkıcıydı bu. Gerçekten de Bay ve Bayan'ın res'te olmasını beklemeyi tercih ederdi.

Bir kemere yaklaşarak mutfığa göz attı. Bir ameliyathane kadar çorak ve bir o kadar da rahattı, her şey paslanmaz çelik ve profesyoneldi. Ama yine de, aile yemekleri de olmuyor değildi. Bay'ın ilk milyarı kazanmadan önce sahip olduğu eşi ve ona eşlik eden çocukları kötü bir yatırım gibi elden çıkarılmıştı. Rahat şeyler için daha fazla kullanım yok.

Şık ve güzel, soğuk ve son teknoloji. Yeni eş, yeni hayat gibi.

Balz devam etti. Soyunma odasının iki girişi vardı; biri yatak odasından, diğeri de hizmetlilerin kullandığı sığ bir koridordan. Mülkte hırsızlık yaptığını düşününce ikincisini seçmek daha kibarca geldi ve eşyaları kilitli bulunca şaşırdı. Hiç sorun değil. Kilit açma setini çıkararak bir dakika içinde Flynn gibi içeri girdi ve Neiman-Marcus'a yakışır takım elbise, kravat, elbise ve aksesuar koleksiyonuna girdiğinde derin bir nefes aldı. Ah. Demek üst kata sinen kokunun kaynağı buydu ve evet, eğer paranın bir kokusu olsaydı, bu olurdu. Koyu, fark edilecek kadar güçlü ama baskın olmayan... çiçekli ama sofistike bir erkek kolonyasının ciddi ağırlığına sahip.

Ve kahretsin, tüm bu konular göz önüne alındığında Bay ve Bayan'ın bankada bir şeylerinin kalmış olması bir mucizeydi.

Cam bölmelerin arkasında, tıpkı alt kattaki vitrinlerde olduğu gibi, sanki yüzlerce ve yüz binlerce dolarlık giysiler açık havada bırakılırsa bozulabilirmiş gibi, her seviyede askı çubukları yerleştirilmişti. Ayrıca, çift taraflı bürolardan oluşan otuz ayak uzunluğunda bir orta koridor vardı.

Parti zamanı.

Ön dişlerinin arasından ısıklık çalarak, apartman görevlisinin smokinlerinin bulunduğu bölmeye odaklanıp dans etti. Balz camı açarak bir Musa çıkardı ve ince ipek ceketlerin omuzlarını Kızıldeniz'e çevirdi. Ortaya çıkan duvar pürüzsüzdü; eğer vampir gözleriniz ya da kasanın yerini bilmeseydiniz, fark edemeyeceğiniz kare hatlar dışında.

Bir venti latte büyüklüğünde bir işlemci çıkararak BlackBerry benzeri klavyeye birkaç komut yazdı. Sonra üniteyi duvara dayadı. Birkaç vınlama sesi, bir takırtı ve bir tıslama duyuldu ... ve sonra panel geri çekilerek eski tip bir kadrana sahip üç metreye üç metrelik bir kasa yüzü ortaya çıktı - bu, kontaklarının nasıl ve nerede olduğunu kontrol etmek için alarm sistemine girdiğinde hoş bir sürpriz olmuştu.

Analog seçimine saygı duydu. Çünkü bu lanet şeye web üzerinden giremezsiniz ve kadranı biraz çevirdiğinde, bir kaynak makinesi ve birkaç saatle bile içeri girmekte zorlanacağını kabul etti.

Evet, kurallarını değiştirmenin zamanı gelmişti.

Zihniyle bakır olmayan kilidi tetiklediğinde, iç sürgülerin kolayca teslim olması ona, BarcaLounger'da oturup iki saat boyunca Doritos yemiş gibi hissettirdi.

Geceler düz: Kolaylıktan şişmiş ve meydan okuma eksikliğinden donuklaşmış hissetti.

Kendi kendine, test edilecek başka geceler de olacağını söyledi.

Kasanın kapısı açıldığında içeride küçük bir ışık yandı ve beklediği türden eşyaları aydınlattı. İçeride ayrıca -bir dakika- raflar vardı ve üzerlerindeki her şey -sürpriz!- benzeri türlere ayrılmıştı: Birbirine bağlanmış yığınlar halinde nakit para vardı ve bu ona nedense ranzaları hatırlatıyordu. Bir kasa dolusu saat ileri geri sallanıyor, jet-setter'lar duyulmamış bir şarkı eşliğinde dans ediyordu. Ve bir sürü deri mücevher kutusu vardı.

O da bunun için buradaydı.

Bunun üzerine en üsttekini aldı. Oldukça büyük olan avucundan daha büyüktü ve altın kenarlıklı kırmızı deri ile kaplıydı. Başparmağıyla serbest bırakma yerini kazarak kapağı açtı.

Balz o kadar geniş gülümsedi ki dişleri ortaya çıktı.

Ama içeride kalan kutuları sayarken mutluluğu ve sevinci uzun sürmedi. Altı tane daha vardı ve nedense bu yarım düzine fırsat onu yoruyordu. Hayatının başka bir döneminde olsa, her birini gözden geçirir ve en değerli olanını seçerdi. Şimdi ise hiç umurunda değildi. Üstelik elindeki Cartier'di ve pırlantanın ağırlığı kırk ila elli karat arasındaydı, kesimi, rengi ve berraklığı mükemmeldi. Sanki daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi?

Ve hayır, hepsini yakalamayacaktı. Onun kuralı, herhangi bir sızıntıdan sadece ve sadece tek bir şey almaktı. Bu bir nesne, bir kap içindeki bir grup şey ya da bir şekilde gevşek ama somut bir şekilde birbirine bağlı bir set olabilirdi.

Örneğin, Eski Ülke'de, o küçük arabanın altında dört mükemmel uyumlu grisi olan bir araba çalmıştı.

boşluk.

Bu yüzden Cartier'e bağılı kaldı ve diğerklerini geride bıraktı.

Ayağı kalkarak kasa kapısının kapanmasını ve yeniden kilitlenmesini istedi. Ve tam paneli kapatmak için güvenilir küçük 007 whammy-box'ını tekrar çıkarmak zorunda kalıp kalmayacağını merak ederken, duvar bölümü aşağı indi ve otomatik olarak yerine oturdu.

Bir an için tek yapabildiğı, smokin ceketlerinin ayrılmış denizi arasındaki boş beyaz çarşaf kayaya bakmak oldu. Gözlerini kapattığında bir boşluk hissetti.

"Ne yapıyorsun?"

Kadın sesini duyan Balz arkasına döndü. Yatak odasından içeri açılan kapıda duran tripleksin hanımı doğrudan tavan armatürlerinden birinin altındaydı; bu da saydam geceliğinin tamamen yarı saydam olduğu anlamına geliyordu.

Bay Hedge Fon Yöneticisi, Balz düşündü ki. Sunakta kendin için kesinlikle iyi bir şey yaptın.

"Burada ne işin var senin?" Balz yavaş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "İkinizin Paris'te olması gerekiyordu."

CHAPTER FOUR

A Ralphie pantolonunun fermuarını çekerken ve Chelle eteğinin altında kendini yeniden düzenlerken uyanıktı ama vızıldamıyordu, orgazm kokainin etkisini azaltmıştı. Azı dişlerini kilitleyerek kollarını kıvırdı ve vücudunun üst kısmındaki tüm kasları sıkılaştırdı, burulma omurgasını öne doğru eğdi, dudakları ön dişleri, kemikleri bükülüyor.

Çıkardığı ses mürettebatının yüzünü döndürdü. "O hazır! Canavar o!"

O anda, sanki "görevliler" onun kafayı yemesini bekliyormuş gibi, garaj katının en ucunda havalı korna sesi duyuldu.

Ekibi ilahi söylemeye başladı ve Chelle gelip ona doğru eğildi. Alnından öptü ve onun dışında kimsenin duymayacağı kadar sessizce ILY dedi. Sonra ileriye doğru yürüdü, adamları önünde bir mızrak oluşturuyordu,

Chelle arkadan geliyordu. Kalabalığın içine girdiklerinde insanlar yollarından çekildi, tezahüratlar dikkat çekecek boyutlara ulaştı - eğer şehrin bu boktan bölgesine yakın biri olsaydı.

İçeride, Ralphie gülümsüyordu. Dışarıda ise, tamamen seni becermekle ilgiliydi.

Peder bu maçı üç gün önce, hiç kaydı olmayan ve adını kimsenin duymadığı bir yabancıyla ayarlamıştı. Yani bu iş çocuk oyuncağı olacaktı.

"Canavar! Canavar!"

Ekibi onun adını haykırıyordu ve kalabalık da bunu anlayıp topu taşıdı. Chelle'in kendisini izlediğini bildiği halde, bunu kontrol ettiğinden emin olmak için arkasına bakmak zorunda kaldı. Bakıyordu. Çenesi aşağıdaydı ama gözleri onun üzerindeydi ve yüzünde ona olduğundan daha uzun hissettiren gizli bir gülümseme vardı. Olduğundan daha kalın. Olduğundan daha güçlü.

Onun güç kaynağıydı.

Çünkü onun yüzündeki o küçük mutluluğu her zaman görmek istiyordu.

Ralphie kendini toparladı ve önünden çekilmekte olan cesetlere yeniden odaklandı. Çatışma alanına yaklaştığında, cadde seviyesindeki barikatlardan geçmesine izin verilen birkaç arabanın farlarından yayılan solgun bir aydınlık alanına girdi. Kalabalık onu daha iyi görebildiğinde daha da çıldırmaya başladı ve o da WWE'deymiş ve ringde bir kafatası kırmak üzereymiş gibi davrandı.

Elindeki tek şey lekeli betonun üzerine spreyci boyayla çizilmiş kırmızı bir daire olsa da.

Aslında iki daire vardı, içteki yaklaşık on beş fit genişliğinde, dıştaki ise beş fitlik bir tampon sağlıyordu.

Kalabalığın içine girmemesi gerekiyordu ama maçların sonunda hep giriyordu. Yine de başlangıçta kurallara uydular, bu yüzden tek başına yumruk bölgesine giderken ekibini geride bıraktı.

Botlarının altında, geçen haftaki kavgadan kalan kurumuş kan lekeleri çamur rengindeydi ve o burnunu kırıp dişlerini döktüğünü hatırladıkça kalbi küt küt atarak etrafta dolanırken parmak eklemlerini kırdı. Kendini toparlamaya çalışırken, kalabalık -çocukları ve Chelle bile- ondan uzaklaştı. Her şey vedalaştı. Kendi içinde ve kendindeydi. Kendinde, kendinin içinde. Kendinde-

Mantra tekrarlanmaya başladığında, bir tren raylarına takılıp ivme kazanarak kendi dalgalanmasını yaratırken, ağırlığını dizlerine verdi ve eğilerek bir bottan diğerine geçti. Yumrukları havada, pazuları kıvrılmış, gözlerini zar zor kırıştırarak çemberin diğer tarafına, rakibini ortaya çıkarmak için henüz ayrılmamış bedenlerden oluşan halkaya odaklandı.

Zıplamak.

Nefes

alıyorum.

Zıplamak.

Nefes almak . . .

Bir buçuk dakika sonra Ralphie sabırsızlanmaya başladı. Ne oluyor lan? Orospu çocuğu neredeydi? Siktiğimin korkak kışlı, şehir dışın-

Birdenbire önündeki insanlar rahatsız olmuş gibi titremeye başladılar, kafalar sanki bir şeyler oluyormuş gibi ileri geri sallanıyordu. Ve sonra çok hızlı hareket etmeye başladılar, birkaçı koşuştururken tökezledi.

Tanrım, kimse lanet olası bir silahı dışarı çıkarmasa iyi olur-

Hipnotize olmuş bedenlerin oluşturduğu otuz fit uzunluğundaki oluk, dövüş çemberinden uzak koridora kadar uzanıyordu. Sonunda ne vardı? Tek başına duran bir dövüşçü,

Yüzü her şeyden, herkesten uzağa dönüktü, ağır omuzları şehrin soğuk çelik ışıltısına karşı siluet halindeydi.

Ralphie'nin zıplaması durdu. Kalbi tekledi.

Ama sonra Karen gibi giyinmiş bir kadın tökezleyerek güvenli bölgeye girdi ve sanki nerede olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş gibi böcek gözlerle etrafına bakındı.

Onu görmezden gelerek, Ralphie kendi kışını tekmeledi. Ne oluyor lan? Burada korkak olan o muydu? Bu adamın diğer koca götlü salaklardan hiçbir farkı yoktu. Piç kurusu arkasını mı döndü? Muhtemelen Vinnie Amca'dan daha şişmandı.

Siktir et onu.

Birdenbire çakan şimşek o kadar parlaktı ki garajın içini öğle vaktine çevirdi. Kalabalıktaki insanlar ve hatta ekibi kollarını başlarının üzerine kaldırıp yere çömelirken Ralphie hiçbir şey yapmadı.

Orada öylece durdu.

Ve diğer dövüşçünün devasa, kaslarla kaplı sırtını kaplayan dövmeyi ölçtü. Siyah-beyaz olan kocaman bir kafatasıydı; kemikten taç ensede, keskin dişleriyle çene beldeydi. Ve gözbebekleri gitmiş olsa da, hepsi ölümle çürümüş olsa da, o zifiri karanlık yuvalardan kötülük yayılıyordu.

Savaşçı yavaşça arkasını döndü.

Ralphie kızardı ve nefes alamadı. Rakibi bir sonraki kurbanına bakan bir seri katil gibi gülümserken, dişleri çok uzun görünüyordu. Özellikle köpek dişleri.

Bu gece öleceğim, diye düşündü Ralphie. Kokain paranoyasıyla hiçbir ilgisi olmayan kesin bir inanç.

Daha çok Azrail'in kemikli eli omzuna konmuş ve iddialı pençesini kapatmış gibiydi.

Sonsuza kadar.

Ona doğru gelen şey gerçek bir canavardı.

- - -

Mae yer seviyesindeki fedailerin yanından geçti. Tabii ki geçti. Ve bunu Dady'nin Kızı taktiklerinin bir tekrarına başvurmada başardı -gerçi gerekirse fiziksel olarak da saldırabilirdi ve bir vampir olarak girişe engel olan o adamlardan herhangi birini yere serebilirdi. Ancak o insanların beyinlerindeki düğmeleri çevirmek ve Swarovski kristalleri arasında bir yenibahar gibi ait olduğu yere süzölmek daha etkiliydi.

Ve şimdi buradaydı, gösteri için giyinmiş insanlarla dolu bir çalılgın içindeydi, omuzları onunkilere çarpıyor, kokuları burnunu bıçak gibi istila ediyor, heyecanlı tezahüratları havayı yoğunlaştıran ve ciğerlerini tıkayan somut, zehirli bir duman oluştuyordu. Bu sefil duyusal yüklemenin saldırısına uğrayan beyni yukarı çıkmaya çalıştı ama farkındalığı bir kar küresi gibiydi, dönen çalkantılar merkezdeki parçayı gizliyordu.

Peder neredeydi?

Kendini sakinleşmeye zorlayarak içgüdülerini dışarı göndermeye çalıştı. Erkeğin neye benzediğı, gerçek adının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama vampirler vampirlerin yerini bulabilirdi ve onu bulana kadar buradan ayrılmayacaktı-

Kalabalık aniden yer değıştirdi, insanlar garajın beton arazisinde ürkmüş sığırlar gibi hareket ediyordu ve o her ne kargaşa oluyorsa ondan uzaklaşmaya çalışırken, birden etrafında her türlü boşluğu buldu. Tamamen yalnız başına duruyordu.

Çantasında bir şekilde gözden kaçırdığı bir bomba varmış gibi aşağıya baktığında iki kırmızı spreyci gördü.

boyalı çizgiler. Başını kaldırıp tekrar baktığında, ceset yığınının arasında uzun bir molanın başında olduğunu fark etti.

Mae ciğerlerindeki tüm nefesi kaybetti.

Zaman yavaşladı. İnsanlar kayboldu. Artık nerede olduğundan bile emin değildi.

Park katının en ucunda, yüzü geceye dönük olan vampir olağanüstüydü . . . ve korkutucuydu-

Daha fazla düşünmeden, her yerde kör edici bir ışık patladı.

Gece gökyüzü öylesine parlak, öylesine engin bir ışıkla doldu ki, sanki Kâtip Bakire gazabını yeryüzünün kendisine yöneltmiş gibiydi. Ve sonra patlama geldi. Meydana gelen darbe her ne ise o kadar yıkıcıydı ki, daha da yoğun bir parıltı otoparka nüfuz etti, beyaz ışık her taraftan içeri girdi ve uzaklardan gelen bir gök gürültüsü tüm şehirde yankılanırken kontrolü ele geçirdi.

Yine de tüm bunlara rağmen Mae'nin gözü sadece erkekteydi.

Adamın geniş sırtındaki ölüm dövmesi dehşet vericiydi ve kadın onun da öyle olduğunu hissediyordu-

Dövüşçü arkasını döndü ve kızın nefesi kesildi. Kaslarla şişirilmiş büyük omuzları ve üzerinde durduğu betondan daha sağlam duran kalçaları vardı. Çıplak göğsü de aynı şekilde dövmeliydi; göğüs ve karın kaslarının üzerindeki siyah-gri mürekkepli manzara, gövdesinden dışarı uzanan kemikli bir eli tasvir ediyordu. Sanki Dhunhd'un hakkını talep ettiği bir kanal gibiydi.

"Geri çekilin!"

Mae bir kez daha kendisine hitap edildiği gerçeğini gözden kaçırdı.

Ama sonra bir el kolunu kavradı ve bir an için beyni ona bunun o pençe olduğunu söyledi.

savaşçı onun için geliyordu. Bir çılgılla sıçradı ve gerçekliği yeniden bir araya getiremeden geri sürüklendi.

"Lanet olası güvenlik bölgesindesin," diye tersledi adam. "Ve inan bana, bunun yolundan çekilmek isteyeceksin."

Adamın neden bahsettiğine hiç şüphe yoktu ve Mae kimsenin hedefi olmasa da kollarını ortasına sıkıştırdı. Vampirin rakibi hazır olsun ya da olmasın, kalabalık olacakları kaldırabilsin ya da kaldıramasın, erkek öne çıkmaya başladı; ağır çizmeleriyle tüm Caldwell'e hükmediyormuş gibi inen bir tehditti bu. Çenesi eğik, kötü bakışları dümdüz ileride, kalın kaşları ve acımasız ifadesiyle gözlerinin ne renk olduğunu söylemek imkânsızdı ama iliklerine kadar siyah olduklarını biliyordu. O müthiş ve güçlü bedenin içinde yaşayan ahlaksız ruh kadar siyah.

Mae'nin içinde hastalıklı bir korku duygusu dalgalanırken daha da uzaklaşmak istedi ama arkasındaki cesetler çok kalabalıktı. Ve sonra kafasına dank etti. Erkek kim dövüşüyordu?

Başını diğer yöne doğru kaydırды. "Oh, Tanrım."
."

Bir yemek gibi yenmek üzere olan insan On santim daha kısa ve yüz kilo daha hafifti ve zayıf yüzündeki çıplak korku ifadesinden başının belada olduğunu bildiği anlaşılyordu. Onun da dövmeleri vardı ama bunlar farklı yazılar, semboller ve mürekkep renklerinden oluşan bir karmakarışık, rastgele bir koleksiyon, bir gece önce çantasından düşenlerden daha koordineli değildi. Adamın irileşmiş gözlerine bakarak, düşüncelerinin de dövmelerinden daha düzenli olmadığını düşündü.

Mae ona kaçmasını söylemek istedi. Ama o kaçmanın kendi yararına olduğunu zaten biliyordu. Kaçış yolunu değerlendirir gibi arkasını kontrol ediyordu ama nedense dövüş duruşuna benzer bir şekilde eğildi ve kemikli yumruklarını yanaklarına kadar kaldırdı. Başı ve omuzları öne doğru eğilirken, vücudunun geri kalanı kalçalarının üzerinde geriye doğru kamburlaştı, sanki hayati organları bunun bir parçası olmak istemiyordu.

Ve vampir hala gelmeye devam ediyordu.

Erkek ancak betona spreyci boyayla çizilmiş sallantılı iç çemberin içine girdiğinde durdu ve insanın aksine saldırganlaşmak için kendini desteklemedi. Kolları iki yanında ve omurgası bir meşe gibi dik bir şekilde adama baktı. Yumruk atmadı. Hiçbir hamle ima edilmedi ya da başlatılmadı.

Yine de o kadar ölümcül bir yırtıcıydı ki, ne savunma ne de suç gerektiriyordu. O bir fizik kanunuydu, inkar edilemez ve kaçınılmazdı.

Kalabalık sessizliğe gömülüp iki dövüşçü bir dayak tablosuna dönüşürken, Mae kendini erkeğin çıplak göğsüne bakarken buldu. Kontrollü, sakın nefesler alırken kemikli elinin hareket edişinde büyüleyici bir şey vardı. Bu sırada, çemberin diğer tarafındaki insan, gergin bir dizi sıçrama ve atlamayla bir saldırı bekliyordu. Kendisine doğru gelen bir şey olmayınca gözlerini etrafta gezdirdi. Kalabalık huzursuzlanmaya başlamıştı ve adam onların sabırsızlığından etkilenmiş gibiydi. Dikkatle yaklaştı, erkek karşılık olarak hareket etmedi. Ve sonra insan ilk yumruğu attı, açısı yukarı doğruydı ve o ağır çeneyi arıyordu-

Erkek, o yumruğu çok daha büyük olan yumruğunun içine aldı.

Avucunu ve kolunu bir ip gibi büktü. İnsan bir çığlık atıp dizlerinin üzerine çöktüğünde, kalabalığın nefesi kesildi ve sonra tekrar sessizliğe gömüldü.

"Dur," dedi Mae nefesinin altından. "Durdur şunu ..."

Vampirin ifadesi hiç değişmedi. Nefes alış veriş de. Ve ikisi de anlamlıydı. Kendini zorlamayan bir katildi.

Hiç umursamadan insanı sırt üstü yatırdı ve ardından avının üzerine bindi. Adam bir an için dehşetten etkisiz hale gelmiş gibiydi. Sonra bu değişti. Kafasındaki bir dişli tıkladı ve tekmelemeye başladı, bacağı bükülebilecek ve ayağını kasık bölgesine doğru yumruklayabilecek kadar küçüktü. Vampir zıplayarak menzilden çıktı ve bir yuvarlanmayla zar zor kurtulduğu bir dizi yüzü hedef alan yumrukla geri geldi. Yumruğun etkisiyle beton çatladı ve insan ayağa fırladı. Dengesi bozulmuştu ve büyük rakibi bundan faydalanarak diğer kolunu yakaladı, onu döndürdü ve devasa göğsüne doğru çekti.

Isırma onu! Mae düşündü. Delirdin mi sen? Bununla birçok insan-

Ancak köpek dişlerini deriye batıran insandı, yassı tepeli dişleri ön kola kilitleniyordu. Bu uzun sürmedi. Vampir ısırtığı koparıp attı ama et o ağızla birlikte yok oldu ve ardından ikinci kez bir yumruk savurdu.

Kafatasının yan tarafına aldığı darbe insanı bayıltmış, ince bedeni kemiksiz bir şekilde betona yapışmış, sadece o özensiz dövmeleli deri torbasının bir arada tuttuğu bir havuza dönüşmüştü.

Vampirin gülümsemesi geri
döndü. Yavaş. Şeytani.
Ölümçül.

Sadece bir diş iziyle.

İnsan kollarını ve bacaklarını hâlâ bağlı olduklarından emin değilmiş gibi hareket ettirmeye başladığında, erkek eğildi ve bilincin tamamen yerine gelmesini bekledi. Çünkü,

Açıkçası, öldürmek yeterli değildi. Kurbanınızı ancak canını aldığınızın farkında olduğu bir anda öldürmeniz gerekiyordu.

Birden Mae'nin görebildiği tek şey kardeşi oldu. Tehdidin altında yatan Rhoger'dı. Rhoger vurulmak üzere olan ikiliden daha zayıf olanıydı. Rhoger ölmek üzereydi-

"Hayır!" diye bağırdı. "Ona zarar vermeyin!"

Kalabalığın şaşkın sessizliğine rağmen sesi otoparkın her katına yayılmıştı ve bir şey vampirin dikkat kesilmesine neden oldu. Sonra o korkunç yüz ona döndü ve o korkunç gözler kısıldı.

Mae'nin kalbi durdu.

"Lütfen," dedi. "Onu öldürme-"

Birdenbire, insanın yumruğu bir kez daha o belirgin çeneyi ıskalayan dayanıksız bir yumrukla vurdu.

Ama sonra kan geldi. Bir

damlama. Bir fişkırtma.

Gayzer.

Vampirin boğazından.

Kafası karışan Mae, hafifçe vuran ele baktı; insanın avucunda gümüş rengi bir şey parlıyordu. Bir bıçak.

Kırmızı yağmur adamın boğazına ve göğsüne yağarken, beş yüz çift ayakkabı ve yüksek topuklu ayakkabı bir anda fırladı ve kalabalık merdiven boşluğuna doğru koşmaya başladı. Bu sırada insan başarısından dolayı şok olmuş görünüyordu. Peki ya vampir? Yüz ifadesi hâlâ değişmemişti ama bu ölümcül yarasının farkında olmadığından değildi. Boğazının yanında açılmış olan ikinci ağza dokundu ve ardından parlak parmaklarını görüş alanına soktu.

Eğer bir şey varsa, bir tarafa doğru sıralanırken sadece sinirlenmişti. Dizlerinin üzerine düştü. Tamamen yere yığılmamak için bir elini betona dayadı. Bu sırada, tehlikeden kurtulup kurtulmadığından emin olamayan insan, altından sıyrıldı ve koşmaya başladı.

Mae vampire baktı. Sonra da kapalı otoparktan, mahalleden ve eyaletten çıkmaya çalışan cesetlerle dolu merdiven boşluğuna baktı.

Erkekten gurultular yükselirken "Kahretsin," diye mırıldandı.

Bu işe karışma, dedi kendi kendine. Senin ilk ve tek endişen Rhoger.

Yardım etmek istemesi dışında. Vampirin dikkatini dağıttığı için kendini sorumlu hissediyordu ve insanın hayatta kalmasının tek nedeni de buydu, erkeğin hayatta kalmamasının tek nedeni de.

Ama kardeşinin ona bu vahşi yabancından daha çok ihtiyacı vardı.

Erkek bir ses çıkardı.

"Size yardım edemem," dedi çatlak bir sesle.

Erkek konuşmakta zorlanıyordu ve kan öksürürken kadın etrafına bakındı ... ve sonra yanına gidip diz çöktü. Vampirler için 911'in bir karşılığı yoktu ve olsaydı bile, herhangi bir ambulans için çok hızlı kan kaybediyordu - hatta ona ışılanabilecek bir şifacı için bile. Ayrıca, kimi arayabilirdi ki?

Belki de Kral'ın Seyirci Evi'nin numarasıdır?

Hayır. İnsanlarla dostluk kurmaya karşı kurallar vardı ve bu kuralların yeraltında Homo sapiens denizinde savaşmayı ve bu türün üyelerini yüzlerce farenin önünde öldürmeye çalışmayı engellediğinden çok emindi.

kuyruksuz. Eğer Kral'ın adamlarını ararsa, hem kendisinin hem de bu vampirin başı büyük belaya girecekti.

Ve Rhoger önce gelmek zorundaydı.

"Sizin için çağırabileceğim biri var mı?"

"Git," dedi zor nefesler arasında. "Beni terk etmelisin. Kendini kurtar!"

Sesi çok derin ve gerçekten sertti ve kız cevap vermeyince, gözleri kızın kafatasının arkasına doğru fırlayan bir bakışla ona odaklandı.

"Tanrı aşkına, kadın, kendine dikkat et."

Bu onun söylemesini beklediği son şeydi ve adam gergin sözcükleri tekrarladığında Mae ayağa kalktı ve tökezleyerek geri çekildi. Uzaklaşırken, kendisini gördüğünden emin olmasa da adamın sert bakışları onu takip ediyordu.

Boynunun yan tarafından akan kana rağmen, "Git," diye emretti. "Git!"

"Özür dilerim-"

"Sanki umurumda!"

Tepeden tırnağa titreyen Mae gözlerini kapadı ve konsantre olmaya çalıştı.

Sonunda buharlaşabildiğinde, ölmekte olan vampirin guruldayan sesleri aklından çıkmıyordu. Ama onun da kendi sorunları vardı ve adam haklıydı. Kendine dikkat etmeliydi. Kardeşi ona bağlıydı.

Ayrıca, dövüşerek yaşarsanız, dövüşerek ölürsünüz.

Bu kaderin bir gerçeğiydi ve onun gibi birinin değiştirmeye çalışabileceği bir şey değildi.

CHAPTER FIVE

H Paris'te olmamız gerektiğini nereden biliyorsun?" Tripleksin hanımı Balz'a oldukça makul bir soru yönelttiğinde, Balz kendini tamamen Tavan ışığının altında nasıl görüldüğü dikkatimi dağıttı. Göğüsleri . . biraz serin olduğu için sıkı sıkı sarılmıştı ... ve o ince, çok az görünen ipek neredeyse tamamen çıplak olmaktan daha iyiydi.

Çünkü bir erkeğe yapması gereken bir iş veriyordu. Yavaşça. Diliyle.

Kafasında ikisinin birlikte kısa bir filmini çekerken, Bayan onunla tekrar konuşmaya başladı, ağzı hareket ediyordu, ifadesi beklenti içindeydi ama telaşlanmamıştı. Ancak Balz'ın zihnindeki görüntüler sayesinde tek duyduğu Seinfeld bölümündeki Teri Hatcher repliği oldu: Onlar gerçek ve muhteşemler.

". . . sen?"

"Ne?" Balz mırıldandı. "Özür dilerim, dikkatim dağılmıştı." "Bunu mu alıyorsun?" Bayan Cartier'i işaret etti.

mücevher kutusu. "Elinde."

"Evet," dedi başını sallayarak. "Öyleyim."

"Ah." İfadesi uzaklaştı. "Kocam bu kolyeyi bana bir yıl önce almıştı. Yıldönümümüz için."

"O zaman başka bir şey almamı ister misin?"

Bir süre sonra başını salladı. "Hayır. Sorun değil." Balz biraz daha gülümsedi. "Rüya gördüğünü sanıyorsun, değil mi?"

Bayan da gülümsedi. "Aksi takdirde dehşete düşerdim." "Size zarar vermeyeceğim."

"Ama sen bir hırsızısın, değil mi?"

"Hırsızlar nesneleri çalar." Mücevher kutusuna dokundu. "Biz insanlara zarar vermeyiz."

"Oh, bu iyi." Gözleri adamın ağzına kaydı. Ve sonra göğsüne doğru devam etti. Karın kaslarına. Sanki fermuarının arkasında tam olarak ne olduğunu ve onu ne kadar iyi kullanabildiğini merak ediyormuş gibi kalçalarında oyalandılar. "Bu gerçekten çok iyi. Evet."

"Söylesene, kocan burada mı?" Balz, vücudunun son zamanlarda ne yazık ki yeterince kullanılmayan yerlerinin kıpırdadığını hissederken mırıldandı.

"Hayır. O Idaho'da."

Balz gözlerini kırıştırdı. "Idaho mu? Bu yüzden mi Fransa'ya gitmedin?"

"Idaho daha önemli. Bu gece yıldönümümüz olsa bile."

"Bu matematiği anlayamıyorum."

"Merkezi orada olan bir şirketi var. Bir imalat firması. Çok fazla alana ihtiyaçları var ve arazi değeri çok makul. Kendi uçağı var ve

onun için bir pist var." Aniden gözlerini indirdi. "Ama oraya gitmesinin asıl nedeni iş değil."

"Neden gidiyor?"

"Bir arkadaşı var. Idaho'da."

"Ne tür bir arkadaş." Kadın ayrıntı vermeyince Balz, "O adam aptalın teki," diye mırıldandı.

O güzel koyu renk gözler onunkilere döndü ve elleri zarif ve endişeli bir şekilde geceliğinin korsajına gitti. "Ne düşünüyorsun?"

"Ne düşündüğünü. Seninle birlikte olmadığı için bir şeyleri kaçırdığını mı? Siktir et-" Balz boştaki elini ileri uzattı. "Fransızcamı bağışlayın."

Bayan hafifçe kızarıp tekrar yere bakarken, bu güzel kadının bir hırsızın güvencesine ihtiyaç duyması üzücü olmanın ötesindeydi. Yine de, değerini daha iyi kim tespit edebilirdi ki?

"Demek Idaho'da." Balz hiçbir eyaleti bu kadar sevmemişti. "Ne güzel, özellikle de yılın bu zamanında."

Bayan gözlerini kaldırdı. "Hayır, ilkbaharda hava berbat olur."

"Ben katılmıyorum. Bence hava onun için mükemmel." Piç kurusunun çükü donsun. "Tıpkı Caldwell'de işlerin senin için daha iyi olduğu gibi. Çok, çok daha iyi."

Bir süre sonra yavaşça başını salladı. "Burası çok güzel. Yılın bu zamanı."

İki yabancının gerçekte konuştukları şeyle hiçbir ilgisi olmayan kelimeler kullanarak bir şeyler sorup cevaplayabilmeleri ne kadar komik, diye düşündü.

"Ve bence yanıyorsun," dedi Balz kolye kutusunun kapağını açarken. "Eğer kocanız bunu size yıldönümünüz için aldıysa, kesinlikle sizde kalmalı."

Gözleri mücevher kutusuna gitti. Sert bir ses tonuyla mırıldandı, "Sigortalı. Yani parasını geri alacak. O

her zaman parasını geri alır."

"Yine de ona karşı duygusal bir bağıllık olmalı." Serçe parmağıyla elmas yakayı kadife yuvasından kurtardı ve çantayı omzuna attı. "Taktığında seni gülümsetecek bir şey."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Balz başını salladı. "Öyle olduğunu biliyorum. Ve bunu sana kanıtlayacağım." "Kanıtlayacak mısın?"

"Evet." Ona doğru yürüdü. "Hemen şimdi."

Kızın uyarılma kokusu onu tamamen harekete geçirdi. Ama sanki ereksiyonunun onun vücudunu düşünerek yardıma ihtiyacı varmış gibi?

Balz tokayı açtı, sonra elmasları ön tarafa bakacak şekilde çevirdi ve aralarındaki elektrikli havaya uzandı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Kocanızın kolyesini boynunuza takıyorum." Kopçayı yeniden bağlarken dudaklarını kızın kulağının hemen yanına indirdi. "Böylece seni onunla becerebilirim."

Nefes nefese kalması son derece erotikti. "Neden ... neden ... neden bunu yaptın?"

Balz geri çekildi. Kalp atışları şahdamarında titriyordu ve hızlı hızlı nefes alırken geceliğinin ipeği meme uçlarının üzerinde aşağı yukarı hareket ediyordu. Kahretsin, birdenbire acıkmıştı. Açgözlü.

"Bir kadının kendini güzel hissetmesi için elmaslardan daha fazlası gerekir." Parmak ucunu kadının boğazının dibindeki derinin üzerinde gezdirerek kolyenin hatlarını takip etti. "Bu kocanın hatırlaması gereken bir şey. Umurunda olmadığı için de sana bu soğuk, buz gibi taşların yanında bir sürü anı vereceğim."

"Ama bunu senin çaldığını sanıyordum." Elini kaldırdı ve ona dokundu, o da ona dokundu. "Ben de senin

."

"Bir süreliğine sadece sana odaklanalım."

Eğilerek dudaklarını kadının köprücük kemiklerinin arasındaki çukura bastırdı. Sonra göğüs kafesine doğru ilerleyerek göğüslerinin arasına yerleşti. Kız bir iç çekiş yaptığında, parmaklarının saçlarına daldığını hissetti ve işte o zaman onu gördüğü andan beri olmak istediği yere doğru ilerledi.

Balz dilini uzattı ve kızın meme uçlarından birini yalayarak ipeği nemlendirdi. Geri çekilerek bir anlığına yaptığı işi hayranlıkla izledi, ince bariyer ortadan kalkmış, gecelik kadının lezzetli etine yapışmıştı. Adam kadının göğsüne üflediğinde kadın titredi ve kokusu burnunda daha da yükseldi.

"Oh, Tanrım, bir daha yap," diye nefes aldı. "Benim için zevkti, Bayan."

Bununla birlikte onu kollarına aldı ve aptal kocasının yatağına taşıdı.

- - -

Yedi kat aşağıda, cinayet masası dedektifi Erika Saunders asansörden indi ve sağına soluna baktı. Nereye gittiğini biliyordu ama bu eski bir alışkanlıktı. Karşıdan karşıya geçmeden önce her zaman iki yönü de kontrol ederdiniz. Ya da bir koridora girmeden.

Ya da koridorda ilerlerken.

Sonuncusuna gerçekten dikkat etmeliydi.

Commodore en iyi haliyle kentsel lüks yaşamdı - ya da en azından bu slogan yeni tescilli ticari markasının bir parçasıydı. Gördüğü kadarıyla, resepsiyondaki konsiyerj hizmetinden Hudson köprülerinin manzarasına ve dairelerin nasıl olduğunu duyduğuna kadar, her şey yeni standartlara göre yenilenmişti.

Manhattan'ın Yukarı Doğu Yakası'ndaki en iyi kooperatiflerden biriydi. Buranın artık bir fitness tesisi ve yüzme havuzu bile vardı ve bir yıl önce burayı satın alan otel şirketi gurme restoran, spa ve yoga stüdyosu gibi eklentilerden söz ediyordu.

Planlar, planlar, planlar.

Ah, ama anahtarı olan bir maymun vardı, diye düşündü yürümeye başlarken. En azından yeni sahiplerin ilgisini çekerek.

Bekle, bu o söz müydü? Yoksa bir İngiliz anahtarı mıydı? Hayır, bu da doğru değildi.

Lanet olsun, biraz uykuya ihtiyacı vardı.

Yaklaşık altı kapı ötede, hazır olda bekleyen üniformalı bir CPD memurunun yanına geldi ve memur hemen ona kapıyı açtı.

"Yatak odasında, Dedektif." Sanki müze görevlisi gibiydi.

"Teşekkürler Pellie," dedi siyah Merrell'lerinin üzerine bir çift dayanıksız mavi patik geçirirken.

Dairenin içinde ilk izlenimi tamamen iGen yeni parasıydı. Her yerde dijital resim çerçeveleri vardı, resimler aynı çifti aynı yanak yanağa, süper mutlu pozda farklı Instagram'a layık arka planlarla gösteriyordu: tropikal, dağlık, çöl, dere. Kanepe ve sandalyeler doğal elyaftan yapılmış, topaklı halı açıkça el dokumasıydı ve aşağı doğru köpek hareketinden bahsetmişken, bir çift lavanta rengi yoga matı mutfağın yanındaki açık alana yan yana serilmişti.

Mutfak, granit tezgahın üzerinde küvet büyüklüğünde bir meyve sıkacağı ve organik meyvelerle dolu bir kaseinin yanına bırakılmış uyuşturucu malzemeleri dışında özel bir şey değildi.

Görünüşe bakılırsa ikili, sosyal medyadan anlaşıldığı kadarıyla bedenim mabedimdir sözüne sadık değiller.

MDMA kesinlikle Whole Foods'ta satılmıyordu.

İnce bir koridordan gelen sessiz sesleri takip ederek çürümenin kokusunu almaya başladı ve yatak odasının açık kapısına geldiğinde ölüm buketi gerçekten çiçek açtı.

Nitril eldivenlerini takarken üç ya da dört gün diye düşündü. Belki de bir haftaya yakın.

Büyük boy bir yatakta, fotoğraflardaki adam ve kadın çıplak bir şekilde sırt üstü uzanmış, başları yastıkların üzerinde, gri yüzleri birbirlerine dönüktü. Her ikisinin de göğsündeki merkezi yaralar nedeniyle yoğun kan kaybı vardı ve altlarındaki yatak nemi emmişti.

El ele tutuşmuşlardı; gevşek, tepkisiz parmakları, bileklerine dolanmış diş ipine benzeyen bir şey tarafından kilitlenmişti.

Yatak başlığının yanında not alan Dedektif Andy Steuben, Erika'ya baktı. "Bunun ne kadar üzücü olduğunu söylemeye yüreğim el vermiyor."

Erika gözlerini devirdi. "Yorum yapmadan da iyiyiz. Teşekkürler."

Cesetlerin yanına doğru ilerleyerek sakatlıklara iyice baktı. Hem erkeğin hem de kadının kalpleri çıkarılmıştı ve bu öyle derli toplu bir cerrahi yöntemle yapılmamıştı. Kavernöz yaraların kenarları yırtık pırtıktı ve kemik parçaları karınlarını ve yatak örtülerini kaplamıştı. Kalplerini çıkaran kişi elini uzatıp kalp kaslarını koparmış gibi görünüyordu.

Ama bu imkansızdı.

"Olay Yeri İnceleme yolda," diye duyurdu Andy.

Erika bunu zaten biliyordu, ama Steuben'in ukalalılığıyla ün salması gibi, o da bölümün

Yerleşik soğuk bir kaltaktı ve gerekli olmayan bir konuda adama üstünlük sağlayarak bu dedikoduyu körükleme ihtiyacı hissetmiyordu.

Gözlerini odanın içinde gezdirirken, çalışma masasının tüm kapılarının kapalı olduğunu fark etti. Masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar ve kamera ekipmanı vardı. Cüzdan ve çanta da yanlarındaydı. Soldaki komodinin üzerinde gümüş bir tabak, içinde bir sürü altın takı ve ağır bir saat vardı.

Erika ağrıyan başını ovuşturdu. "Gidip bir telefon görüşmesi yapmam gerek."

"Federalleri mi çağırıyorsun?" Andy sordu.

Erika kaba ahşap yatak başlığına doğru yürüdü. Üstünde, el yazısıyla yazılmış dört harfli bir kelime duvara vidalanmıştı.

L O V E.

"Bu üçüncü kurban grubu," dedi acımasızca. "Sanırım bir seri katilimiz var."

CHAPTER SIX

B Sahvage'ın boğazının kesildiği anda beyninden tek bir düşünce geçiyordu: Belki de sonunda bu lanet olası

Tren.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde ve kanının ılık pompasının parmaklarının arasından geçip serbest kalarak pantolonunun içine süzüldüğünü ve betonun üzerinde biriktiğini hissettiğinde düşündüğü şey buydu. Dövüş kalabalığı kaçışırken beyni yavaşlamaya başladı -böylece biraz umudu, bunca yıldan sonra nihayet biraz iyimserliği vardı-

Bu insanın içinde olduğunu kim bilebilirdi ki?

Ve aptallıktan bahsetmişken, elinde bıçak olan sıska adam altından sıyrıldı ve hayatı buna bağılıymış gibi kaçmaya başladı. Sahvage herifin gitmesine izin verdi. Hızlı piç kurusu, o kurnaz hareketiyle özgürlük teklifini hak etmişti.

gizli bıçakla. Gerçi o kadın dikkat dağıtıcı olmasaydı-

Bilincini kaybetmeden önce Sahvage'ın beyni başını onun durduğu yere çevirmesini emretti. Ama her şey hızla tükeniyordu, enerji, farkındalık, idrak. O yüzden bu konuda pek ilerleme kaydedemedi. Bunun yerine, dünya onun etrafında dönmeye devam etti.

Bu huni hissi, yüzünün yan tarafına çarpan soğuk ve sert bir şeyin çarpmasıyla son buldu ve kimin donmuş bir somonu beyzbol sopası gibi çenesine savurduğunu merak etti. Ama hayır, bu bir balıkçı saldırısı değildi. Üzerinde durduğu beton zemin, vücudunu yakalamak ve onu aşağıda tutmak için acele ediyordu.

Bekle, bu hiç mantıklı gelmedi.

Göz kapakları hâlâ açık olmasına rağmen görüşü kapanırken, bu harika değil mi, diye düşündü.

Belki bu sefer, diye düşündü bitkin bir beklentiyle. Belki ... bu ... sefer ...

Görüşü programa geri döndüğünde bir an şaşırdı, ama sonra başka bir parlak, kör edici ışığın onu dikkatine çağırdığını fark etti. İlk başta bunun Solgunluk olduğunu düşündü ama hayır. Işığın kaynağı uzaklaştı. Ve sonra bir tane daha oldu. Ve bir başkası-

Çatışma alanını aydınlatan arabalar Dodge'dan çıkıyordu.

Ve biri onun üzerinde duruyordu.

O kadın . . . ona bağırان kadın. Ve kan kaybından ölürken bile onu not etti.

Bu, hayatının gözlerinin önünden geçmesinden çok daha iyiydi.

Uzun boyluydu ve sade giyinmişti; kot pantolonu ve kalın sweatshirt'ü insanların giydiğı gösterişli, açık saçık kıyafetlere hiç uymuyordu. Saçları arkaya toplanmıştı, bu yüzden

Ne renk olduğunu söylemesi zordu ve yüzü köşeliydi, elmacık kemikleri yüksekti, çenesi güçlüydü, ikisi arasındaki çukurlar zamanın bir kısmında aç olduğunu gösteriyordu.

Böyle bir yerde ne işi vardı?

Başka bir araba hareket ettiğinde, mavi parlak farları onun ve geniş, korkmuş gözlerinin üzerinden geçti.

"Git," dedi ona. "Bırak beni."

Kadın kıpırdamayıp sözlerini kabul etmediğinde, sadece kafasından mı konuştuğunu merak etti-

Sahvage öksürmeye başladı ama ciğerlerinde fazla hava olmadığı için zayıftı. Ve lanet olsun, ağzı bakırla doluydu.

Kadın etrafına bakındı ve işte o zaman at kuyruğunu gördü. Koyu renk saçlıydı ama sarı çizgileri vardı. Sonra onun seviyesine indi ve ağzı hareket ediyordu.

O ne halt ediyordu? Kendine dikkat etmesi gerekiyordu-

Kendisi. Kendine bakması gerekiyordu.

Adam tam ayağa kalkıp onu lanet olası otoparkın kenarından aşağı itmeye hazırlanırken, kadın tam boyuna doğru doğruldu ve adama son bir kez uzun uzun baktı. Acı çekiyor gibiydi. Ona zahmet etmemesini söylemek istedi.

Yakın olsalar bile, o buna değmezdi. Ve onlar yabancıydı.

Sonunda ortadan kayboldu, yaşadığı alan boşaldı, kavgayı aydınlatmak için kullanılan arabaların sonuncusu, kapalı kasa siyah bir SUV, lastiklerini gıcırdatarak tam da onun durduğu yerden geçti.

O şey neredeyse onu eziyordu. Keşke işi onun için bitirseydi diye düşündü.

Son ışıklar da sönerken, insanların sesleri sessizliğe dönüşürken ve gecenin sıcaklığı gittikçe soğurken, Sahvage kendi kanının havuzunda gülümsedi.

Sonunda, gerçekten önemli olduğunda ona söylediklerini yapan bir kadın. Aksine. . .

- - -

Eski Ülke 1833

"Beni kurtaramazsın."

Sorumlusu Rahvyn bu sözleri söylerken, Sahvage çayırdaki önünde oturan kadına karşı korkunç bir öfke duydu. Gerçekten de, ilk kuzeni avucunu onun üzerine koysaydı, onu daha fazla kızdıramazdı.

"Ne diyorsun," diye hırladı göğsünün derinliklerinde. "Ben senin Ghardian'ınım. Seni temin etmek benim için onur ve görevdir."

"Dur." Solgun elini adamın kolunun kaba derisinin üzerine koydu. "Sana yalvarıyorum. Daha fazla zaman yok."

Ona dilini çıkarmamaya kararlı olan adam, bu yüzden gözlerini karşılıklı oturdukları yerden başka tarafa çevirdi. Baharın sıcaklığına yeni yeni uyanmakta olan sessiz çayırın ortasında, kısmi bir ayın olduğu berrak, yıldızlı bir gecenin ihtişamının altında tartışmak yakışıksızdı. Rahvyn'le tartışmak hiç yakışık almazdı. Yine de onun doğası böyleydi.

Ve bu yüzden hayattaydı.

"Sahvage, beni bırakmalısın. Daha önce düşmen senin için iyi olmaz."

"Her türlü iyiliğe hizmet eder! Hiç mi aklın yok, kadın
-"

"Bırakın beni alsınlar," diye fısıldadı. "Hayatta kalacaksın, Bundan sonra. Söz veriyorum."

Sahvage sessizliğe gömüldü. Ve bakışlarını ona geri çeviremedi. Hiçbir şey görmeden baktı, kanı kaynıyordu, savaşıma dürtüsü bir hedefe yönelmemiştir, çünkü ona asla zarar veremezdi. Fiilen değil. Sözle değil. Düşünceyle bile.

Küfretti. "Seni korumak için amcama, efendine yemin ettim. Kara hançerlerime zaten hakaret ettin, şimdi de onuruma mı saldıracaksın?"

Ailenin onun tarafı azınlıklar tarafından ölüme terk edildiğinden beri ikisinin yaşadığı uzaktaki kulübeye ve ağaçlara baktı. Efendisi ve mahmenleri çoktan ölmüştü. Rahvyn dışında, doğrudan soyundan gelen başka kimse yoktu.

Kadın bir şey söylemeyince, ona bir kez daha bakmak zorunda kaldı. Adaşının kanatları kadar siyah olan saçları, başına geçirdiği kukuletanın dışına doğru kıvrılmıştı ve solgun yüzü ay ışığında parlıyordu. Siyah ve gizemli gözleri, ellerini kucağında evirip çeviren adamın gözlerine dikilmeyi reddediyor ve kadının gergin hareketlerine olan doğaüstü konsantrasyonu adamın omurgasını sertleştiriyordu.

"Ne öngörüyorsun?" diye sordu.

Karşısında, kalbini kırmakla tehdit etse de kararlılığını pekiştiren bir sessizlik vardı.

"Rahvyn, bana anlatmalısın."

Bakışları sonunda onunkilerle buluşmak için yükseldi. Gözyaşları, parlak ve trajik, alt kirpiklerinde titriyordu.

"Gidersen ikimiz için de daha kolay olur. Şimdi."

"Neden?"

"Yeniden doğuşumun zamanı yaklaştı. Geçmem gereken sınav kader tarafından benim için hazırlandı. Gerçek gücümü bulmak için başka bir yol yok."

Uzandı ve düşen tek damla gözyaşını sildi. "Hangi çılgınlıktan bahsediyorsun."

"Beden acı çekmelidir ki son engel de ortadan kalkabilsin."

Sahvage'ın içini bir ürperti kapladı. "Hayır."

Uzarlardan, açık araziye çevreleyen toprak yolda bir toynak gürültüsü duyuldu. Yüksekte tutulan meşaleler ve güçlü atların çalkantılı yürüyüşleri, savaşa benzer bir hızla dönüyordu.

Yaşlı Zxysis'in renklerini taşıyan bir muhafızdı.

"Hayır!" Sahvage ayağa fırladı, siyah hançerlerini çıkardı ve saldırıyla yüzleşti. "Kendini kurtar, ben onları tutarım!"

Bu atların üzerindeki erkeklerin sayısı bir düzineydi. Belki daha fazla. Peki ya arkalarında? Çelikten bir at kafesi.

"Rahvyn," diye bağırdı. "Gitmelisin!"

Kız bir şey söylemeyince, omzunun üzerinden baktı-

Sahvage düşünme yetisini tamamen kaybetmişti. Kuzenin etrafında bir parıltı toplanmıştı ve gözleri alıştığında kafası karıştı, çünkü yıldızların güneşleri olarak onun etrafında bir yörünge çizmek için yukarıdaki yerlerini terk ettiklerini gördü. Bu nasıl mümkün olabilirdi-

Hayır, yıldız değil. Onlar ateş böcekleriydi. Ama . . . Onlar için yanlış mevsimdi, değil mi?

Siyah kukuletalı peleriniyle onların ortasında oturan, kül rengi yüzünü ay ışığına kaldırmış, yaşayan bir erdemdi, ölümlü sınırlar içinde yer alan saflıktı.

"Hayır..." Sahvage'ın sesi çatallaştı. "Seni almalarına izin verme."

"Tek yol bu."

"Güce ihtiyacınız yok."

"Bundan sonra kendimden sorumlu olacağım Sahvage, artık türlere karşı görevinizi yerine getirmenizi engelleyen bir yük olmayacak üzerinizde."

Sahvage parıltının içinden uzandı, onun kolunu tuttu ve onu yukarı sürükledi. "Git buradan! Şimdi!"

Gözleri onunkilerle buluştu. Ve başını iki yana salladı. "Olması gereken bu-"

"Hayır!" Yoldan ayrılmış ve uzun otların arasından geçerek etrafında toplanan ışığa doğru ilerleyen atlıları kontrol etti. "Daha fazla zaman yok, yok ol!"

Rahvyn başını yavaşça salladı ve gözlerini kapatırken göğsü yandı.

"Seni parçalara ayıracaklar," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Biliyorum. Olması gereken bu, kuzen. Şimdi git ve kaderime izin ver."

"Rahvyn, Rylan'ın kanlı kızı," diye bağırdı. "Yaşlı Zxysis'in bu topraklar üzerindeki otoritesine bağlısın!"

Geniş kılıçlar kılıflarından çıkarılıp havaya kaldırılırken, Sahvage kuzenini arkasına itti ve çatışmaya hazırlandı. Savaştığı yıllar boyunca tek başına bunlardan çok daha fazlasını öldürmüştü ve kuzeni için onların kanının çayırdaki bir nehir gibi aktığını görecekti.

"Neden bu kadar inatçı olmak zorundasın!" diye bağırdı.

Ona tekrar bakmadan oklardan ilki kulağının dibinden ıslık çalarak geçti. İkincisi destekli bacaklarının arasından geçti. Üçüncüsü? Omzuna isabet etti.

Ve o geniş kılıçlarla ona saldıranlardan gelmediler.

Doğudan geliyordu. Sağlam bir koruma sağlayan ağaçların arkasından: Okçular saklanmış, gürleyen toynaklar ve köpüren meşalelerle yardımlarının gelmesini bekliyorlardı-

Onu öldüren ok, kendisine doğru gönderilen dördüncü oktu; çelik ucu ve bilenmiş sapı kalbini delip geçmiş, bir bıçak ya da yumruk durumunda onu koruması gereken deri katmanlar, zarif merminin ölümcül hücumuna karşı hiçbir direnç göstermemişti. Ve bu ölümcül darbeden sonra bile, fatihinin kardeşleri gövdesine, bacak kaslarına ve sırtına vurmaya devam etti.

Birden fazla okçu olmalıydı, çünkü yaylar tek bir kişinin dolduramayacağı kadar hızlı dolduruluyordu.

"Git!" diye bağırdı dizlerinin üzerine çökerken. "Kendine dikkat etmelisin!"

Sahvage yan tarafına düştüğünde, aklı en azından bir an için canlı kalsa da görme yetisi onu terk etti. Aslında her zaman Kâtip Bakire'ye savaşa götürülmesi için dua etmişti; onur ve cesaret pelerini, gri ve soğuğa dönüşen bedenini örten cenaze örtüsüydü.

Bu şekilde gitmek istemiyordu. Zxysis'e canlı olarak götürüleceği ve ona teslim edileceği için ona ok atmayacaklarını bilerek görevinde başarısız oldu.

Acı için. Aşağılanma. İçinden yüzeye çıkacağına inandığı ateş çukurları, acıdan güç koltuğuna yükselen bir anka kuşu.

"Ona zarar vermeyin!" Rahvyn sanki onu bedeniyle koruyormuş gibi yukarıdan çığlık attı. "Onu öldürmemelisin!"

Kadının sesi kulaklarında yankılanırken, saf dehşet neredeyse onu canlandıracaktı. Ama zayıflayan kalbi çok ileri gitmişti ve

güç ve farkındalıktaki yeniden canlanma yeterince uzun sürmedi.

Lanet olsun, hâlâ onunla birlikteydi.

Sahvage kendini uçsuz bucaksız beyaz bir manzarada bulmadan önce aklına gelen son ölümlü düşünce buydu, sanki onunla çok ama çok gecikmiş bir randevusu varmış gibi Fade'in kapısı ona doğru koşuyordu.

Kalbi ölmüştü. Ve sadece ölümlü anlamda değil. Sevgili kuzenine yapılacak olan şey yüzünden ölürken kalbi kırılmıştı.

CHAPTER SEVEN

I yıldırım değildi."

Kara Hançer Kardeş Murhder'in evlat edinilmiş oğlu Nate, çerçeveleme tahtasına vurmaya devam ederken önünde, arkadaşı öne doğru eğildi ve belki de duyulmamış gibi daha yüksek sesle konuştu.

"Yıldırım değil." Genç Arcshuliae'nin oğlu Arcshuli telefonunu Nate'in yüzüne doğru itti. "Gördün mü?"

Bir çekiç darbesinden sonra Nate inşaat silahını indirdi ve çivileri ağzından çıkardı. "Tamam. O parıltı yıldırım değildi. Ne olmuş yani?"

"Peki neydi?" Şuli kaşlarını çattı. "Bilmek ister misin?"

Haki kargo şortu ve tişörtüyle Shuli, kemik yapısını ve bileğindeki Hublot'u görmezden geldiğiniz sürece inşaat ekibinin herhangi bir üyesi gibi görünüyordu,

ve efendisinin yeraltı Glymera'sının başı olduğu söylentileri.

"Hadi ama, bilmek istemiyor musun?" diye tekrarladı.

"Hayır, burayı çerçevelemeyi bitirmek istiyorum. Sonra da alçıpanda bana yardım etmeni istiyorum. Ondan sonra, yapabiliriz."

"Ama o şeyi gördün. Bütün gökyüzünü aydınlattı. Ve kardeşim yıldırım olmadığını söylüyor."

"Şimdi de meteorolog mu oldu? Ben onun kimya mühendisliği programında doktora adayı olduğunu sanıyordum."

Şuli iPhone'unu kış cebinde kaybetti. "Aynen öyle. O zeki olan, ben güzel olanım. Ve bilgin olsun, o ikimizin toplamından daha zeki."

Bekle. Sadece . . . bekle-

"Tabii ki, ben üçümüzden de daha yakışıklıyım."

Bingo. "Bu hiç mantıklı değil."

"Bu yüzü gördün mü?" Şuli amının etrafında bir daire çizdi. "Ciddiyim. Ben ateşliyorum."

"Saçmalıyorsun."

Ritmik bir cıvıltı Şuli'nin telefonunu yeniden açmasına neden oldu. "Aman Tanrım, mola vakti geldi." Telefonu tekrar açtı, sanki görsel bir onay olmazsa alarmin çalması yanlış yorumlanabilirmiş gibi. "Sanırım çekiçlerimizi ve çivilerimizi bırakıp, ne bileyim. Şu taraftaki ormanda yürüyüşe mi çıksak?"

"Mola zamanı," diye seslendi ustabaşının sesi, tadilatını yaptıkları çiftlik evinin içinden. "Otuz dakika ara!"

Nate açık garajdan dışarı, Shuli'nin işaret ettiği yöne baktı. İkisi de acemi oldukları için burada çalışmakla görevlendirilmişlerdi ve eğer pencerelerin sökülmesinden kalan delikler tam bir mükemmellikle onarılmazsa, kimin umurunda olacaktı ki?

Nate'in umurundaydı. Shuli? O kadar da değil.

"Hadi gel." Shuli, Nate'in Black+Decker'ını aldı ve bir masa testeresinin üzerine koydu. "Hadi yürüyüşe çıkalım."

Nate omuz silkti ve lideri takip et oyunu oynadı, ikisi de araba yolundan geçip çimenliğe doğru ilerlediler. Çitlere vardıklarında, her biri bir bacağını alttaki iki tırabzanın üzerinden atarken, üsttekinin altına eğildiler. Ondan sonrası tamamen açık araziydi ama Nisan sonu olduğu için fazla ot bitmemişti. Yine de biraz çamur vardı; çelik burunlu botları çamurda debeleniyordu.

Nate kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. "Neden şort giyiyorsun?"

"Ben sıcak kanlıyım, dostum." "Sen bakiresin."

"Sen de öylesin. Deneyimsizliğimi hevesimin azlığıyla bir tutmayın."

"Büyük laflar," dedi Nate gülerek.

"Babam bir psikiyatrist, remmy."

"Peki bu sizi nasıl ilgilendiriyor?"

"Karıştırma hakkında her şeyi biliyorum." Shuli eğildi ve sesini alçalttı. "Sonu '- ation' ile biten diğer şeyler gibi. "Ve M harfiyle başlayan ve ortasında R harfi olmayan 'bruh' gibi-"

"Bu koku da ne?"

Şuli öne atladı ve geriye doğru yürüdü. "Peki sen?"

Nate hapşırmamak için burnunu, ucunu parlatır gibi ovuşturdu. "Kokuyu alabiliyor musun?"

"Sorudan kaçmayı bırak. Dönüşümünüzün üzerinden üç ay geçti ve tamamen işlevsel bir erkeksiniz. Bu da demek oluyor ki
-"

Nate diğer erkeğin omuzlarına baktı. "Yanık ... demir gibi kokuyor."

Şuli ilerlediği yolda durdu. "Daha gelmedin mi?"

"Seni ilgilendirmez." Nate yaşayan, nefes alan, inanılmaz derecede şık ama azgın engelin etrafından dolaştı. "Duman da var."

"Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum. Ben olsam söylerdim."

"Zaten yaptın." Nate adama kuru bir bakış fırlattı. "Birçok kez. Şimdiye kadar kıllı avuçların ve körlüğün olmadı mı?"

"Bu sadece insanlar için ve ben size örnek olarak ilham vermeye çalışıyorum."

"Bu tür bir liderlikle ilgilenmiyorum." Nate bir elini adamın ensesine vurdu ve onu salladı. "Yeter. Senin parlak fikrine konsantre olalım. Şimdi şu dumana bakar mısın?"

ADHD'nin odaklanmasına yardımcı olmak için Shuli'nin yüzünü ağaçların arasından gece gökyüzüne yükselen dumanlara doğru çevirdi.

Shuli yine durdu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Senin seksiliğin yüzünden değil."

"Öyle ya, yoksa tam üstümüzde olurdu."

İyi haber şu ki, her neye doğru yürüyorlarsa, adam solak işini rahat bıraktı. Kötü haber ise, ormanda tüten ve biri kazanı ateşe vermiş gibi kokan her neyse, muhtemelen ... yani kötü haberdi.

"Birini aramalı mıyız?" diye merak etti

Nate. "Kimi mesela?"

"Babam mı?"

D'li kelimeyi kullanmak hâlâ biraz tuhaf geliyordu ama Murhder babası olmadığı için değil. Sadece bir babası olmasını hiç beklememişti. Sırf sen istedin diye hayatın sana gerçek bir aile bahşetmesi gerekmiyordu. Sadece ihtiyacınız olduğu için.

Nate kaşlarını çatdı. "Hey, orada insanlar mı var?" "Biliyor musun, belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildir-" "Hayır, ben-"

"Hayır, bir hata yaptım. Geri dönelim. Mola zamanı bitti."

Nate kolunun sert bir şekilde kavrandığını hissettiğinde Shuli'ye ters ters baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

En iyi arkadaşının yüzü Nate'in hiç görmediği kadar ciddiydi. "Ben bir hata yaptım."

"Hayır, korkaklık ediyorsun, bekle, o bir silah mı? Silahla ne halt ediyorsun!"

"Seni koruyorum."

Nate gözlerini kırptırdı ve arkadaşının elindeki silaha bakarak başını salladı. "Sen kimsin ve Shuli'ye ne yaptın?"

"Sana bir şey olmasına izin veremem."

Nate ani bir korkuyla, "Babam sana ne söyledi?" diye sordu.

"Bunun babanla bir ilgisi yok."

Nate dumanlara ve ormanın içinde ve çevresinde hareket ettiğini görebildiği insanlara baktı. Sonra karar verdi, siktir et.

"Ben senin sorunun değilim ve oraya gidiyorum. Eğer bu konuda başka bir fikrin varsa? Beni kıcımdan vurabilirsin."

Shuli yetişene kadar fazla uzaklaşamadı. "Nate, bu tehlikeli-"

"Şunu kaldırır mısın? Tanrım. Sonunda kendini patlatacaksın."

Ağaç sınırına vardıklarında, her türlü şey hakkında tartışıyorlardı - silahlar, silahlı aptallar, güvenli olmadığı halde bir şeyleri araştırmak isteyen aptallar, soruşturma öneren ve sonra onları eken aptallar - en azından dokuz milimetre görüş alanının dışında olmasına rağmen.

Ve oğlum, yalnız değillerdi.

Yüz metre kadar içeride en az bir düzine insan toplanmıştı ama neyse ki kokulara bakılırsa hepsi türün üyeleri idi. Öte yandan, buralarda pek fazla insan yoktu, bu da tam olarak o çiftlik evinin onların ekibi tarafından çalışılmasının nedeni idi.

Kuyruksuz sıçanlardan uzak durmak en iyisiydi.

Nate bunu ilk elden öğrenmişti. O laboratuvar da.

Metalik koku kötüleştikçe sinüsleri isyan ediyor, hapşırık üstüne hapşırık çıkarıyordu. Shuli yardım etmek için sırtına vurdu, bu da partiye bir tur öksürük ekledi.

Nate arkadaşının avucunu tokatlayarak uzaklaştırıyor ve bir açıklığa adım attıklarında sırada Heimlich manevrasının -ya da belki, Tanrı korusun, kalp masajının- geleceğinden endişeleniyordu.

Bir suç mahallinden bahsediyoruz. Toprak, otuz ya da kırk metre karelik bir toprağı kazarak çıkaracak kadar büyük, yeterince hızlı hareket eden bir şey tarafından ihlal edilmişti. Ve çukurun içinde? Buhar. Bu yüzden fazla bir şey görmek zordu.

Nate ve Shuli yaklaşarak, öne doğru eğilmiş ve inen şeyi gözlemeye çalışan erkek ve dişilere katıldılar.

"Bu bir Stephen King kitabına ait," diye mırıldandı Shuli.

Nate gözlerindeki acıyı kırıştırtarak gökyüzüne baktı. "Meteor. Ve bunun ne olduğunu varsayarsak, zaten bir tane hakkında yazdı."

"Ya da uzay çöğü." Shuli, Nate'in koluna dirsek attı. "Hey, sence meteoru yalamaya gidersem viral olabilir miyim?"

"Sanırım virüs
kapacaksın." "Ben
ciddiyim."

"Biliyorum ve şimdi korkuyorum." Rüzgar yön değiştirip dumanı uzaklaştırırken Nate mırıldandı: "Ve hayır, bunu filme almayacağım..."

Sesi uzaklaştı, beyninin hemen unuttuğu kelimelerin izini kaybetti.

Deliğin karşısında, kalabalığın yan tarafında, tek başına bir figür duruyordu. Kendisi. Bir kadındı. En azından, başındaki kukuletadan sıyrılan uzun, uçuk sarı saç tutamına bakarak onun bir kadın olduğunu tahmin ediyordu.

"Alo?" Shuli sordu. "Yıldırım aynı yere iki kez düşmez dedim. Yani güvendedeyiz."

Nate arkadaşına döndü ve mırıldandı: "Kardeşinin sana bunun yıldırım olmadığını söylediğini sanıyordum."

Kadına doğru yürümeye başladığında Şuli "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

"Hemen döneceğim."

CHAPTER EIGHT

Mae'nin beyni otoparktan dışarı çıkarken suçlamalarla doluydu. Yer seviyesindeki gölgelerde yeniden şekillenirken

yüzünü ovuşturdu ve merdiven boşluğundan dökülen ve açık hava alanlarından sıyrılan insan sellerini not aldı. Arabalar kayarak trafik sıkışıklığına girerken ve insanlar bekleme sırasının olduğu kapıdan çıkmaya çalışırken, kendi kendine dışarı çıkıp eve dönmesini söyledi. Ya da belki Tallah'a. Yarım saat sonra izdiham bittiğinde arabasını almak için geri dönebilirdi.

Tabii o zamana kadar her yer insan polislerle dolup taşmazsa. Şehrin terk edilmiş bir yerinde bile bu tür bir kargaşa fark edilebilirdi ve açıkçası, kavgaların yanlarına kâr kalmasına şaşırmıştı.

"Lanet olsun..." Altıncı kata doğru baktı.

Ama bu onunla ilgili değil, dedi kendi kendine. O benim sorunum değil.

Kornalar aldı. Birinin ayağı takıldı ve tam önüne düştü - toparlandı, tekrar havalandı. Garajın açık katlarında farlar uçuşuyor, kavgaya ışık tutmak için kullanılan üç ya da dört araba şimdi çıkış yolunun kanalından hızla dışarı fırlıyordu. Girişi kapatmak için yerleştirilmiş olan ağır beton bariyerlere baktığında, başka bir çıkış yolu olup olmadığını merak etti-

Bu soru, bir kamyonun bir tanesine doğru koşup ön ızgarasıyla onu yoldan itmesiyle cevaplandı.

Ford sıkışıklığı açmak için kaldırımdan karşıya geçerken, demek ki birilerinin zaten yasalarla başı dertte, diye düşündü.

Beni bırakmalısın! Git! Kendini kurtar. Bu doğru tavsiyeydi. Bu-

Mae aniden panik içinde başını kaldırdı. Ya dövüşleri organize eden vampir . . . onların içinde olan vampirse?

Ya ölmekte olan o erkek Peder'se? İçgüdüleriyle kalabalığı taramış, tüm kokuları ve varlıkları araştırmıştı ve o kadar insanın içinde sadece bir vampir vardı.

"Siktir!"

Kalbi çarpmaya başladığında gözlerini kapadı ve yavaş, derin nefesler almaya çalıştı. Bununla bir yere varamayınca ayaklarını salladı, omuzlarını yuvarladı ve kendine şu anda nasıl sakinleşmesi gerektiğine dair koca bir nutuk çekti.

Tabii ki bu da ortalığı sakinleştirmeye yardımcı oluyordu. maddesizleşmek için.

Kendi yüzünü de havayla boynuzlamış olabilirdi-

Vücudu moleküllere ayrışırken, dağınık bir şekilde yukarı doğru uçarak açık hava katına geri döndü. Düşen dövüşçünün yanında yeniden şekillenirken aklına ceplerinde kimlik olup olmadığını kontrol etmesi gerektiği geldi.

Evet, tabii. Çünkü bu tür şeyler için cüzdanında "Ben Pederim" kartıyla dolaşırdı.

Ve saçmalık, onu sadece kendi amaçları için kurtarmak ona insanlık dışı geldi. İnvampirce. Her neyse.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak çantasını adamın başının yanına bıraktı ve dizlerinin üzerine çöktü.

İri yarı erkek sırt üstü yatmış, bir kolunu yana atmış, diğerini de ağır göğüs kaslarına doğru sarkıtmıştı. Altındaki kan birikintisi, birkaç dakika önce ayrıldığı zamanki boyutunun üç katıydı ve boğazının kenarındaki açık damardan çıkan akışın nabzının attığına yemin edebilirdi - gerçi bu iyi haberdi. Hâlâ bir kalp atışı olduğu anlamına geliyordu. Yine de uzun sürmeyecekti. Rengi kötüydü ve gittikçe kötüleşiyordu, yüzü üzerinde yattığı beton kadar griydi ve gövdesindeki dövmeli kemikli el pek hareket etmiyordu - bu da fazla nefes almadığı anlamına geliyordu.

"Özür dilerim," dedi kolunu başının altına sokup onu kaldırırken. "Aman Tanrım, çok ağırsın."

Homurdanarak onu kucağına çekti ya da çekmeye çalıştı. Bir evi taşımak gibiydi, bu yüzden onun altına girmek zorunda kaldı. Ve Tanrım, kan. Sıcaktı, kaygandı ve Gerçekten güzel kokuyordu.

"Ölmek üzere olan bir adam hakkında böyle düşünüyorsun," diye mırıldandı. "Klas."

Mae onu en azından hafifçe yukarı kaldırdığında, hala atkuyruğu şeklinde toplanmış olsa da saçlarını omzunun üzerinden itti ve o yaraya odaklandı. Sanki birisi bahçe çapasını adamın yan tarafına götürmüştü.

Boğazını sıktı ve bir an için harap olmuş anatomiye bakarak sersemledi. Ama bayılmasının ikisine de bir faydası olacak mıydı sanki?

"Üzgünüm, biliyorum bu biraz ..." İleriye mi? Ne yani, sanki bir akşam yemeğindeymişler de kız tuzluk için tabağa uzanıyormuş gibi mi? "Bu sadece, um ..."

Kapa çeneni, Mae.

Sertçe yutkunarak derin bir nefes aldı. Sonra dudaklarını yaranın üzerine indirdi. Ona yardım edebilmesinin tek bir yolu vardı ve bu da uzak bir ihtimaldi. Ama vampirler damarlardan beslenmek zorundaydı ve işleri bittiğinde delikleri kapatmak zorundaydılar.

Durum ve adamın bedenindeki güç göz önüne alındığında, ihtiyatı elden bırakmak gibi görünen bir nezaketle, ağzını dilime dayadı-

Adamın tadı, kışkırtıcı bir şok dalgasıyla sekerek içinden geçti: Koyu şarabın sadece diline değmesi bile iliklerine kadar hissettiği bir şeydi ve titreyen bir açlık onu ele geçirdiğinde-

Hayır, hayır, hayır, bu bir beslenme değil, dedi kendi kendine. Tamamen ve tamamen konu dışı.

Tanrı aşkına, zaten yarısı tükenmişti. Ya o Peder'se ve kendini kontrol edemediği için onu öldürdüyse? Bu hiç kimse için iyi olmazdı.

Yine de biraz emme kaçınılmazdı ve bu nedenle biraz yutma da. Ama ter içinde kalmasına neden olsa da, o temiz damara karşı bir şey çekmedi. Bunun yerine onu mühürledi. Dudaklarının ve dilinin derin yaranın ve tüm hasarının üzerinde tekrar tekrar dolaşması biraz zamanını aldı ve en azından bir süre için hiçbir şeyin doğru dürüst iyileşmeyeceğini hissetti. Sanki bunun bir önemi varmış gibi?

Eğer Peder oysa, yaşamak için ona ihtiyacı vardı. O gerekliydi.

Bitti demeye karar verdiğinde, çünkü ağzında sadece onun tadının yankıları vardı, başını kaldırdı

-Ve dilinin dudaklarının üzerinde gezinmesini özenle görmezden geldi, üstelik sadece temizlemek için değil. Adamın tadına baktı ve bakarken de yüzüne doğru düzgün baktı. Saçları kafatasına yakın bir yerden kesilmişti ama koyu, belki de siyah olduğunu söyleyebilirdi. Kirpikleri kalın ve oldukça güzeldi ve bu fark edilmesi gereken önemsiz bir şey gibi görünüyordu - bu yüzden doğrudan ağzına geçti.

Eğer işleri seviyeli tutmak istiyorsa kötü bir fikirdi.

Çünkü bu gerçekten çok şaşırtıcı bir şeydi.

Bunu yapmak istememişti. Bilinçli bir şey değildi ama onun yüzünü okşadı.

"Sakın ölme," diye yalvardı çatlayan bir sesle. "Sana ihtiyacım var."

Aptalca bir nedenden ötürü onun kıpırdanmasını bekliyordu. Belki de obsidyen bakışlarını ona dikebilmek için kirpiklerini açacaktı.

Bu noktada, prensi/rahibi gelip makyajsız yüzü, dağınık at kuyruğu ve hiç de seksi olmayan kıyafetleriyle büyülenecek ve ona buraya ne için geldiyse onu vermeye yemin edecekti.

Evet, doğru, çünkü gerçek hayat her zaman Disney tarafından senaryolaştırılmıştır.

Ama hadi, onu kurtarmıştı.

"Alo?" dedi. "Um . . . merhaba?"

Hayır, gerçekten. Onu kurtarmıştı.

Öyle değil mi?

Rengi hâlâ kötüydü, nefes alış veriş i düzelmemişti ve ikisinin de altındaki kan birikintisinin -daha doğrusu göletin- daha da büyümemesi tehlikeyi atlattığı anlamına gelmiyordu.

Sanki bu yaranın kapanması yeterince ileri gidecekmiş gibi. Uygun tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı.

Kolunu yukarı çekerken, "Bunu atlatman için sana ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Dişleriyle kendi bileğini çizerek kanının iyice akmasını bekledi ve ardından alt kolunu adamın ağzına doğru uzattı. Dudaklarına isabet eden ilk damla, onun soluk teniyle yaşayan bir insanınki arasında çok kötü bir karşılaştırma yapmasını sağlamaktan başka bir işe yaramadı. İkincisi hiçbir şey yapmadı. Üçüncü-

Adamın nefesi o kadar yüksek, o kadar ani ve o kadar şiddetliydi ki, kadın sıçradı ve neredeyse adamın başını kucağından düşürecekti. Ve sonra o gözler açıldı, ama hayal ettiği gibi rüya gibi bir şekilde değil.

Ancak bu düşmanca bakışlar onun oyun kitabından çıkmıştı.

Ve sonra bileğine bir tokat attı.

Kemikleri adamın pençesinde ezilirken, saf korku onu geri sıçrattı ya da sıçratmaya çalıştı. Sahip olunacak bir özgürlük yoktu, ta ki o bunu ona vermeyi seçene kadar.

Erkek ayağa kalktı, gövdesi kıvrıldı, göğsü omuzlarının ağırlığını kaldırmak için kasılırken kasları şişti. Ve sonra kafasını kadının bileğindeki açık damara doğru uzattı.

İçinden çıkan hırıltı bir hayvanınkine benziyordu. Şimdi o dövmeli kemikli el ona doğru uzanıyordu. Onu sahiplenmek. Onu kara ruhunda sakladığı cehenneme sürüklemek-

"Hayır," diye emretti. "İhtiyacın olandan fazlasını alamazsın. Bana zarar veremezsin."

Sözcükler onu güçlü ve kararlı bir şekilde terk ederken, Mae bu inancın nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bununla tartışmayacaktı.

Kardeşi için hayatta kalması gerekiyordu. Olması gereken de buydu.

- - -

Sahvage'ın beyni tekrar çalışmaya başladığında, ilk fark ettiği şey kadının kanının kokusuydu. Etraflarında o kadar çok kendi kanı varken bile, ellerinde, kazağında, ağzında... kokusu her şeyi bastırmayı başarmıştı. Ilık bir bahar yağmurundan hemen sonra, yıldızlı bir gecede taze bir çayır gibiydi.

Büyüleyici. Besleyici. Temiz.

Ve burnunda ondan daha fazlasına ihtiyacı vardı-

Kaşlarını çatarak kızın solgun ve korkmuş yüzüne odaklandı. Güzeldi, diye düşündü, gösterişsiz bir şekilde, makyajsız düzgün yüz hatları, doğal kirpikli gözleri, sade bir şekilde arkaya toplanmış saçları. Ve dudakları hareket ediyordu. Onunla konuşuyordu. Muhtemelen ona gitmesine izin vermesini söylüyordu. Onu incitmemesini. Belki de yalvarıyordu-

Sikeyim.

Hâlâ hayattaydı.

Lanet olsun.

Uyuşmuş ve bitmek bilmeyen bir hayal kırıklığıyla, kadının ön kolunu sıkan eline baktı. Bileğindeki taze ısırık izi sayesinde kanı, kırmızı ve parlak bir şekilde ... elinin üzerine akıyordu.

Ağzındaki tat buydu, onu aydınlatan, geri çağıran, sahibinin çağırdığı bir köpek gibi ona getiren ilahi tat.

Peki ya şimdi? Vermesi gereken bir karar vardı. Onu öldürüp damarlarındaki her şeyi alacaktı. Ya da onu bırakıp hemen gitmek.

Çünkü o kalırsa ve kız yaşarsa? Onu kuruyana kadar içerken becerecekti.

Sahvage bu zıt kutuplar üzerinde düşünürken, bir masumun hayatta kalmasına izin verme seçeneğini tartmak zorunda kalmasının karakterini iyi yansıtmadığını düşündü. Ama bunca zamandan sonra karakteri kalmamıştı. Bir zamanlar olduğu kişiden geriye hiçbir şey kalmamıştı. O, yeryüzünde dolaşan bir ölüm makinesiydi ve kadın için trajedi, kalabalıkla birlikte kaçmak yerine onunla kalmayı seçmiş olmasıydı.

"Siz Peder misiniz?" diye sordu boğuk bir sesle.

Ya da en azından onun böyle söylediğini düşünüyordu. Onun kokusu, tadı dikkatini dağıtmıştı. . . şimdi tamamen erekte olduğu gerçeği.

"Bilmem gerek," dedi. "Ve senin de yaşamaya ihtiyacın var. İhtiyacın olanı al ama daha fazlasını değil."

Bununla birlikte, bileğini ağzına dayadı, delinmiş yaraları dudaklarına bastırdı - ve anında, ölürken olduğu gibi kayboldu, zihni tehlikeye atılmış duyular denizinde yüzüyordu, vücudu artık ona ait değildi, kalbi atıyor, ciğerleri donuyordu.

Yeterince hızlı yutamıyordu. O bir dipsiz kuyuydu. Çukur.

Sahvage onun kucağına geri yaslanırken, gözlerini yukarı dikip damarına doğru çekerken. Kadın adamın gözlerine bakmadı ve adam buna şaşırmadı. Onun gibi bir kadının gönüllü olarak birlikte olması gereken türden bir erkek değildi ve bunu aristokrat olduğu için yapmıyordu. Giydiği kıyafetlerden ve el çantasından sivil olduğunu anlayabiliyordu ama aralarındaki ayırım bu değildi.

Ne olduğunu çok iyi biliyordu ve yaşayan hiçbir şey onunla yalnız kalmamalıydı. Erkek ya da kadın.

Ve yine de burada ona yardım ediyordu. Açıklamaya meydan okuyan sebeplerden dolayı.

Seni öldürmeyeceğim, diye yemin etti ona.

Bu ona borçlu olduğu asgari nezaketti, değil mi?

Bunun üzerine Sahvage kendini onun damarından, bileğinden ... ve homurdanarak kucağından çekti.

Dağınık bir hareketle kendini yüzüstü çevirdi ve sonra kendini kadından uzaklaştırdı, avuç içleri ve ağır kolları işi yapıyordu, bacakları betonu kazıyordu, botları bir çift köpek vagonuydu. Arkasında bıraktığı dev kan birikintisinin dışına çıktığında, kadınla arasında altı ya da yedi metre kaldığında, kendini tekrar yere bıraktı.

Garajın soğuk zemini yüzünün sıcak tarafına iyi geliyordu ve aklına, tahrikinin dövüşlerinde kötü bir açıyla ciddi bir şekilde sıkıştığı düşüncesi geldi. Ama sanki lanet olası aptal sapı hakkında endişelenecekti? Nefes nefese kalıp kendine gelmeye çalışırken, eli tekrar boynunun yan tarafına gitti.

Yara kapatılmıştı. O olmalı-

"Ben, ah ..." Kadın boğazını temizledi. "Kapatmaya yardım etmeye çalıştım."

Ona doğru baktı. "Hiç zahmet etmemeliydin." "Ama ettim."

Gözleri hiçbir şeyi aydınlatamıyor gibiydi ama gerçekten, iyi seçenekleri neydi? Kanlı kıyafetleri mi? Adamın bıraktığı kan gölü mü? İkisinin de çıkması gereken boş garaj mı?

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu ona.

"İyiyim. Harika."

"Bir doktora görünmek ister misin?"

Sahvage sertçe güldü. "Tabii. Harika fikir."

Bu bakış met onunkendi doğrudan. "Are sen Peder?"

"Kim?"

"Bana yalan söyleme. Artık yabancı değiliz."

Aşağıda, sokaklarda, uzaktan siren sesleri geliyordu ve Sahvage kaç polisin yolda olduğunu merak ediyordu. İnsanlar böyleydi, her zaman davet edilmedikleri yerlerde ortaya çıkarlardı.

Kadın gürültüye doğru baktı, kaşları polisin saniyede kaç blok ilerlediğini saymaya çalışıyormuş gibi alçalmıştı. "Yaklaşıyorlar."

"Evet."

"Yardıma ihtiyacım var." Ona tekrar baktı. "Çok fazla zamanım yok."

Gözlerini kısmıştı. "Benim yapabileceğim türden şeyler istediğine emin misin?"

"Başka bir seçeneğim olsaydı, inanın bana, onu seçerdim."

Bir iniltiyle doğrulup göğüs kaslarındaki kiri temizlemeye çalıştı. Ama kuruyan kan tutkal gibiydi. "Buna inanıyorum. Ne istiyorsun?"

"Siz Peder misiniz?"

Çenesini indirerek göz kapaklarının altından ona baktı. "Sana dini bir figür gibi mi görünüyorum?"

"Benimle oyun oynama."

"Değilim, tatlım."

"Bu benim için bir oyun değil," diye tükürdü. "Peder olup olmadığını bilmem gerek."

Kız ayağa fırladığında Sahvage onu aşağı yukarı ölçtü ve aklına çıplak halinin iyi görüneceği fikri geldi. Bu bol kıyafetler onun varlıklarını vurgulamak için hiçbir şey yapmıyordu, ama bol miktarda vardı ve kendini sergileyen biri olmaması hoşuna gitmişti.

Kanlı avucunu ağrıyan başına götürürken, "Ve bir Motrin'e ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Onun gibi bir erkeğin ölmesi için ne yapması gerekiyordu? Bekle.

. . . bunun cevabını bilmek istemiyordu. Bazı şeyleri varsayımsal olarak bırakmak en iyisiydi. Ve hey, en azından artık seks hakkında düşünmüyordu.

"Siz Peder misiniz!" dedi tekrar, sesi boş garaj katında yankılanıyor ve sirenleri bastırıyordu.

Hepsi de, biri sivri dişli bir Protestan'ın peşinde olan, diğeri ise bir daha asla başkalarının dramına karışmamayı kendine amaç edinmiş bir çift vampirin karıştığı bu kan banyosuna odaklanmıştı.

Neden Caldwell'e tekrar uğrama zahmetine girmişti ki? Doğru ya. Sıkılmıştı.

CHAPTER NINE

Asiz Peder misiniz!" Mae'nin yaklaşan polis arabalarına sesini duyurmak için bağırdığını düşünebilirsiniz ama hayır, sadece kızgındı.

Ve bu arada, damarını verdiği devasa erkek - evet, çünkü şehir merkezindeki bu küçük macera sırasında yapılacaklar listesinde bu da vardı - o sıkılmış ifadesiyle ona bakıyordu, neredeyse ölmek üzere olduğu yerden kendini ondan uzaklaştırdığı yere kadar uzanan ikiz bir kan izi vardı.

Her şeyin düzeni uzaya giden bir roket gibi görünüyordu, büyük havuz kalkış patlamasıydı, botlarından çıkan flamalar savaşının izleri gibiydi.

Bu hiç de mantıklı değildi.

Göğsünde onu işaret eden o dövme olmasa da olurdu.

"Lanet olası kafatasım çatırdıyor," diye inledi.

Bu yüzden onuru olmayan insanlarla çıplak muşta dövüşü yapmayın, diye içinden söyleniyordu. Ne olacağını sanıyordun-

"Her neyse," diye tersledi erkek ona bakarken. "Dikkatimi dağıtan sendin."

Kahretsin, bunu yüksek sesle söylemişti. Ama doğru olan her neyse.

"Arkadaşlık etmeme kuralını duymadın mı?" diye homurdandı. "En başta burada olmamanız gerekirdi."

"Bunu söyleyen de kalabalığın içinde olan bir kadındı."

Mae ellerini kalçalarına koydu ve ona doğru eğildi. "İstediğim yere gitmeye iznim var, artık vampirlerin karanlık çağlarında değiliz."

"Oh, yani senin özgürlüğün var ama benim yok çünkü ben bir erkeğim. Ne kadar uygun-"

"Onlarla çıplak muşta ile dövüşmüyordum!"

"Yani sadece bahis oynamaya mı geldin? O zaman, oh, evet, sen tamamen tüm bu olanlarda."

Mae azı dişlerini gıcırdattı ve ciddi ciddi üzerine yürüyüp bacağına tekme atmayı düşündü. Ya da belki kışına. Her iki durumda da, ona ağrıyan başı dışında endişelenecek bir şey vermek hoşuna giderdi.

"Kumar oynamaya gelmedim-"

"Seks için miydi o zaman? Çünkü biraz ten göstersen daha fazlasını elde edebilirsin. Birinin annesi olabilirmişsin gibi görünüyorsun."

Mae gözlerini devirdi. "Elbette, üç yüz kiloluk yürüyen bir ölüm reklamından kılık kıyafet tavsiyesi alacağım. Sahte reklam diye bir şey duymadın mı sen hiç? Çünkü son baktığımda, bir insan tarafından kesilip biçiliyordun-"

Erkek ellerini havaya kaldırdı. "Çünkü bizim bana o orospu çocuğunu öldürmememi söylüyordu!"

"Kimseyi öldürmemelisin!" "Siz ikiniz mutlu bir çift değil misiniz?"

Kuru bir erkek sesi duyduklarında ikisi de karanlıkta iri bir figürün belirdiği gölgelere baktı.

Hiç vakit kaybetmeden, o ve dövüşçü aynı anda konuştular:

"Biz bir çift değiliz-"

"Biz bir çift değiliz-"

O köşeden yayılan kıkırdama, Mae'nin daha önce hiç duymadığı bir "evet"ti ama sonra birdenbire hayatı ve güvenliği hakkında, burada İskeletor'la bağlantılı olup olmadığından daha fazla endişelenmeye başladı.

Ve not: Hayatta kalmak ilk etapta onun önceliği olmalıydı.

Elini topuzunu almak için çantasına daldırdığında, sesin kaynağı ortamdaki parıltının bir parçasına doğru adım attı. "Silahlarınızı oldukları yerde tutmanızı rica edeceğim, teşekkürler. Buna sen de dahilsin, Shawn."

Shawn?

Savaşçıya baktı. Ve sonra onlara katılmaya gelen şeye yeniden odaklandı.

Pekâlâ, bu adam şehrin köhne bir yerinde görmeyi umacağı türden biri değildi. Uzun boyluydu, iriydi ve yüzü, düşmanlarını çok pis şekillerde öldüren insanların sırasına aitti. Yani evet, tüm bunlar tasarıya uyuyordu - kırılmış Mohawk'ı gibi. Ama yere kadar uzanan bir kürk pardösü giyiyordu ve dengesini sağlamasına yardımcı olan altın bastonu onu operaya gidiyormuş gibi gösteriyordu.

Bu not üzerine, "Shawn" ayağa kalktı ve vücudunun dağını onun önünde hareket ettirdi. Sanki onu korumak ister gibiydi.

"Sakin ol koca adam, ona zarar vermeyeceğim," dedi diğer erkek kuru bir sesle.

"Aynen öyle," diye karşılık verdi Shawn. "Çünkü sana bu şansı vermeyeceğim."

Mae yana doğru eğildi ve bir dizi şişkin kol kasının etrafına baktı. "Siz Peder misiniz?"

Mink'in içindeki erkeğin ifadesi değişmedi. Yine de onda bir değişim hissetti, ancak bunu neden fark ettiğini tam olarak belirlemekte zorlanacaktı.

"Pederden ne istiyorsun, kadın?" diye yavaşça sordu. "Onun tipi değilsin."

"O senin de değil, göt herif," diye tersledi Shawn. "Peki sen siktirip gitmeye ne dersin?"

"Seninle konuşmuyor, adamım-"

Okaaaaay, büyük, sallanan penislerden bıkmış usanmıştı.

Mae örtünün altından çıktı ve yeni gelene baktı. "Beni Tallah gönderdi. Peder'i bulmam için. Ve içimden bir ses ona baktığımı söylüyor."

Her iki erkek de sustu, sanki kızın onların göğüs gümletme rutinlerine ayak uydurmak istememesine şaşırılmış gibiydiler.

"Bana karşı dürüst ol," dedi bitkinlikle. "Sen Liberace ve Hannibal Lecter'ın aşk çocuğu gibi görünerek içeri girmeden önce bile bu geceyi çoktan bitirmiştin."

Vizon kürklü erkek gözlerini kısarken, Shawn bir kahkaha attı.

"Oh, hadi ama, Peder," dedi, "bunun iyi olduğunu kabul etmelisin."

Mae, Shawn'ın iltifatlarına dikkat edemeyecek kadar diğer erkeğin bakışlarını ölçmekle meşguldü. Adamın gözbebeklerinin koyu mor olduğunu hissediyordu - ki bu daha önce hiç görmediği bir şeydi. Ve Tanrım, o garip his yine içinden geçiyordu. Bu bir çekim değildi - hayır, hayır, o

bunu bir Bic fabrikasından daha fazla mürekkebi olan ve tadı cennet gibi olan katiller için saklıyor gibiydi. Hayır, hissettiği şey başka bir şeydi ve her ne ise, sarmalayan huzursuzluktan kaçmak istiyordu.

"Sana tekrar soracağım, dişi." Erkeğin ses tonu değişmedi. "Rahipten ne istiyorsun?"

"Oh, saçmalamayı kes," diye araya girdi. "Ve ben seni istemiyorum. Kitabı istiyorum. Tallah senin onu nasıl bulacağını bildiğini söyledi."

Aşağıda tekerlekler gıcırdarken ve araba kapıları açılıp kapanmaya başlarken, erkek konuşmayı kesti. Ve öyle kaldı.

"Demek ne olduğunu biliyorsun," dedi umutla. "Ne aradığımı biliyorsun?"

"Elbette, kitabın ne olduğunu biliyorum. İki sert kapak ve ortasına bağlanmış dayanıksız bir şey. Resimli olmadığı sürece kelimeler sayfalara eşit çizgilerle yazılır. Bazen de içinde küfürler olur, sen neden bahsediyorsun gibi."

Shawn'ın ağzından çıkan hırıltı, adının Shawn-ado gibi bir şeyin kısaltması olabileceğini düşündürdü. Döndü ve sert gözlerle onu süzdü.

"Yardımaınıza ihtiyacım yok." Adamın kötü bakışları otoparktaki diğer ahmağa kilitlenince, kadın adamın göğsüne vurdu. "Hey, Shawn. Artık gidebilirsin."

Ve tam o sırada bir grup insan polis merdiven boşluğundan fırladı, silahları havadaydı ve kör edici el fenerleri tam karşılarına doğrultulmuştu.

Shawn bir f-bombası daha patlatırken ve vizon kürklü vampir ellerini havaya kaldırırken, Mae kollarını gözlerine siper etti ve muhtemelen hayatları boyunca ilk ve tek kez, bu iki erkekle tamamen aynı fikirde oldukları gerçeğini çok net bir şekilde anladı.

Fuck haklıydı.

- - -

Rehvenge retina patlatan bir LED ışınıyla vurulurken, vebadan kaçır gibi kaçınması gereken bir şey hakkında parlak fikirleri olan kadını hiç hissetmiyordu. Ayrıca Shawn'a ve onun erkek erkeğe duruşuna da tamamen sinirlenmişti - gerçi bunun nedeni çoğunlukla dövüşün kaybedilmiş olmasıydı ve şimdi Rehv'in bahisçilerle hesaplaşırken dört gözle beklemesi gereken on iki çeşit baş ağrısı vardı. Peki ya polis? O mavili çocuklar ve kızlar onu sinirlendiriyordu.

Onlar karışmadan da yeterince sorunu vardı.

Bu not üzerine, kalkanları olan üçlüyü durdukları yerde dondurdu. Bir senfath olarak, onların duygusal ızgaralarını okumak hem karşı konulmaz hem de göz kırpmacı bir şeydi: Soldaki kadın oldukça endişeliydi, hala ayaklarının altında yeni bir stajyer; ortadaki adam tamamen sakindi, hemen hemen her şeyi görmüş bir emektar; ve uzak taraftaki adam etrafındaki herkesten bir şeyler saklıyordu.

Rehv, "Rahat ol," diye emretti.

Koordineli bir dansla el fenerlerini indirdiler, vücut kameralarını kapattılar ve omuz iletişim cihazlarına altıncı katta düzensiz bir şey olmadığını, yanlış bir şey olmadığını, hiçbir şey olmadığını bildirdiler. Burada her ne oluyorsa sona ermişti. İhbarlar yanlıştı ya da kaynakları başka yöne çekmek için yapılan yanlış bir ihbardı.

Muhtemelen etrafta oynayan bir grup çocuk. Aptal çocuklar.

Teker teker arkalarını döndüler ve tek sıra halinde merdiven boşluğuna yeniden girerken rahatça sohbet ediyorlardı: The

Kadın akşam yemeğinde Reuben yemişti ve bu durum hiç hoşuna gitmiyordu, ortadaki adam yeni evinin kapanışı için endişeleniyordu ve arkadan gelen adam da fazla mesaisinin onaylanmasını umuyordu.

Ah. Kız arkadaşına nişan yüzüğü almak için para biriktiriyordu. Sakladığı şey buydu ve komisyon ya da başka bir şey olmaması ne kadar güzel.

Çok tatlı.

İçinden geçtikleri çelik kapı arkalarındaki pervazlara çarparak kapanırken Rehv iki vampire baktı. Belli ki az önce birbirlerinden beslenmişlerdi. Havadaki kokuyu alabiliyordu.

"İkinizin birlikte olmadığına emin misiniz?" dedi dikkatini dağıtmak için dişije. "O senin değil mi?"

"Hayır!" Çantasıyla oynadı. Sweatshirt'ünün yakasını. Sol kolunu. "Tanrım, daha yeni tanıştık, yani tanıştık. Ama adını bile bilmiyorum. Ya da sen gelene kadar bilmiyordum-soru neydi-"

O gevezelik ederken, Rehv içeri girip onun duygusal şebekesini kontrol etti ve gördüğü şey kötüydü. Çok kötüydü.

"Kitap falan bilmiyorum," diyerek onun sözünü kesti. "Özür dilerim."

Kadın derin bir nefes aldı. "Tallah bana bunu yaptığını ve nerede bulacağını bildiğini söyledi. Bundan emindi- o-"

"Yanılıyor." Rehv kaşlarını çattı. "Bu arada, o nasıl? Onu yıllardır görmedim. Mahmen'imın iyi bir arkadaşıydı."

"Ama dedi ki-"

"Sana gerçekleri inkâr etmekten bıktım." Rehv yavaşça gülümsedi ve hâlâ saldırganlık ve sahiplenme duygusuyla yanıp tutuşan vampir Shawn'a doğru başını salladı. "Ama

Bana tek bir şeyin cevabını verebilirsin. Eğer o senin değilse, neden onu besledin?"

Bu, kadını olduğu yerde durdurdu. "Ölüyordu."

Rehv biraz güldü. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Buraya bir tür bestseller aramaya geliyorsun, bu uçan çocukla karşılaşıyorsun ve o sızıntı yaptığında" -Rehv betondaki oval kan halısını gösterdi- "onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske mi atıyorsun? "

"Herkesin yapacağını yaptım."

Hayır, diye düşündü Rehv kendi kendine. Damarını ona vermek için kendi nedenlerin vardı ve bunlar her neyse, seni çaresiz bırakıyorlar.

"Hayır, yapmadın," diye mırıldandı Rehv. "Çoğu kişi onu ölüme terk ederdi. Aslında hepsi öyle yapardı. Yani o artık senin-"

"Hayır, o değil-"

"Sana hayatını borçlu. Yani o senin-"

"Onu istemiyorum!"

Shawn -ve bu arada, kim böyle bir insan ismi için gönüllü oldu ki? Piç kurusu kendini gizlemek için başka bir şey bulamamış mıydı? Sanki buzdolabından yeni çıkmış, USDA denetiminden geçmiş bir et yemiş gibiydi.

Evet, çünkü onun gibi bir erkek tam bir ödüldü. Özellikle de burada ne haltlar döndüğüne dair hiçbir fikri olmayan hoş bir kadın için.

"Tamam, iyi, bu senin bileceğin iş." Rehv omuz silkti. "Bu arada, ben çıkıyorum-"

"Yardımaınıza ihtiyacım var," diye yalvardı.

Rehv gözlerini tekrar kıstı. Avuçlarını birleştirip ona dua ediyormuş gibi öne doğru eğildiğinde, yüzündeki ifade umurunda olsaydı yürek parçalayıcı olurdu. Ama bunu göze alamazdı. Kızın ızgarası, sadece sempatizanların görebildiği o üstyapı

Şiddetli, yıkıcı bir aydınlatma - beş alarmlı bir yangın seviyesine yükseldi.

Özellikle de sorduğu şey göz önüne alındığında. "Adın ne senin?" diye sordu.

"Bu önemli mi?"

"Hayır, pek değil-"

"Sen benim tek umudumsun," diye yalvardı.

Bir süre sonra başını salladı. "Bu Star Wars'tan bir replik, kadın. Benimle hiçbir ilgisi yok. Siz ikiniz sonra görüşürüz."

Maddeleşirken, tüm bunları geride bırakması gerektiğine dair bir düşünceye kapıldı.

Ne yazık ki, neyin peşindeydi?

Batan bir çapaya bağlanmış biri kadar işin içindeydi.

CHAPTER TEN

I Pederin gitmesi iyi bir şeydi. Çünkü o süslü paltolu adam ağzında gevelemeye devam ediyordu, Sahvage o orospu çocuğunu hangi yöntemle öldürmenin en tatmin edici olacağını merak ediyordu. Aralarından seçim yapabileceği çok şey vardı, birkaç yüzyıl boyunca geceleri sinsice dolaşıp bir şeylerin kökünü kazıyınca böyle oluyordu. Ancak silahlarının olmaması bazı seçeneklerini kısıtlıyordu; her ne kadar sadece çıplak elle öldürmek pek de sorun teşkil etmese de.

Sonunda, en iyisi adamın kafasını alıp hazır beton duvarlardan birine yüzüstü çarpmak oldu; bunun sonucunda Peder'in kafatası bir yumurta gibi çatladı ve beyni ayak altından kaçan güvercinler gibi kafatasındaki hapisneden dışarı fırladı, dağıldı, dağıldı, dağıldı, dağıldı.

Oh, ne kadar rahatladım.

Ne yazık ki, bu küçük mutlu plan hayata geçirilemeden, piç kurusu

"Hayır," diye bağırdı kadın ileri doğru koşarken.

Ellerini havaya doğru uzatıyordu, her ne kadar gözleri ona orada yakalayacak, tutacak kimsenin olmadığını söylese de. Ona yardım edecek kimse yoktu.

Kenarda duran Sahvage, onun tarafından bu şekilde ihtiyaç duyulmanın ilginç olacağını düşündü. Böyle istenmenin. Gerekli olmaya kararlı-

Ne düşünüyordu ki?

Orada bulundum, bunu yaptım ve bu yüzden başına gelen tüm mutlu şeylere bakın.

"Peki bu kitap nedir?" diye sordu.

Lanet olsun. Hayır. O kapıyı öylece açmadı-

Kadın etrafında döndü. Yüzündeki mutlak yenilgi şok ediciydi -hiç de iyi bir nedeni yoktu.

"O benim son şansımdı."

"Ne için?"

Kadın gözlerini ayakkabılarına dikti. Sonunda tekrar adama baktığında dudaklarını sıktı ve başını iki yana salladı. "Gitmem gerekiyor."

Sahvage kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Eğer istersen, onu sana geri getirebilirim."

Kaşlarını kaldırarak, sanki doğru duymamış gibi kulaklarından birini kapattı. "Ne?"

"Onu bulup sana geri getireceğim."

Yorgun bir küfür savurdu. "Bunu yapamazsın."

"İzle beni." Omuz silkti. "Koca ağızlıların ağır yüklerini taşımaktan çekinmem. Daha önce yaptım, yine yaparım."

"Nerede olduğunu biliyor," diye mırıldandı diğer erkeğin durduğu yere bakarken. "Tallah bana asla yalan söylemez. Kitabın nerede olduğunu biliyor ama nedense bilmiyormuş gibi davranıyor."

Sahvage hareketsiz kaldı. "Hangi kitabı arıyorsun?"

Dalgınca, sanki aklından geçen diğer her şeyin yanında sonradan aklına gelmiş gibi, "Ve senin de savaşımayı bırakman gerekiyor," dedi.

Sahvage kaşlarını çatı ve etrafındaki boş alanı işaret etti. "Kiminle? Burada yalnızız, bilginiz olsun ve bu arsız atışmalarımız pek de kavgacı sayılmaz."

Nedense, bazı süslü kelimeleri bildiğini kanıtlamak istiyordu.

Gözleri onunkilere döndü. "Her şeyle ve herkesle kavga etmeyi bırakmalısın."

"Beni tanıyormuş gibi davranma, kadın," diye uyardı.

"Rol yapmama gerek yok. Herkesin görmesi için omuzlarının üzerinde asılı duran bir reklam panosu." Başını iki yana salladı. "Kavga etmeyi bırak. Bu lanet olası bir enerji kaybı. Dikkatini dağıtıp seni incittiğim için de özür dilerim. Sanırım artık o konuda eşitiz-"

"Benim Peder olduğumu sandınız," dedi aniden. "Bu yüzden geri geldin, değil mi?"

"Artık bir önemi yok."

"Haklısın." Ona doğru bir adım attı. "Ama bana bir cevap ver."

"Gitmem gerek-"

"O olmadığımı bilseydin, yine de beni kurtarmaya çalışır mıydın?" Kadın cevap vermeyince, adam göz kapaklarını indirdi. "Hadi ama, dürüst ol. Kaybedecek neyin var?"

"Hayır," dedi bir süre durakladıktan sonra. "Geri dönmezdim."

"Güzel." Kızın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirince, adam omuz silkti. "Bu senin yarım bir beynin olduğunu kanıtlıyor ve içimden bir ses buna ihtiyacın olacağını söylüyor, tatlım."

Kadın derin bir nefes aldı. "Eğer bana bir kez daha 'tatlım' dersen, seni topuzlarım."

Sahvage biraz kıkırdadı. "Kulağa eğlenceli geliyor. Hatta bunu yaparken beni tutmana bile izin veririm. Senin üstte olman fikri hoşuma gidiyor."

Boğazında başlayan kızarıklık yüzüne kadar yükseldi ve alevlenen tek sıcaklık bu değildi. Kadının uyarılmışlığının kokusu esintiyle burnuna kadar geldi ve adam yavaşça, derin derin içine çekti.

"Gidiyor olman çok yazık," dedi kısık bir sesle. "Duş almam gerekiyor ve sırtım için biraz yardıma ihtiyacım var."

Kadın sanki transa geçmiş gibi kendini salladı. "İlgilenmediğimi söylemeye gerek bile yok. Sabununu kendine saklayabilirsin."

O kapanışta, kadın o kadar hızlı bir şekilde yok oldu ki, adam onun zihin kontrolü karşısında hayrete düştü. Ve sonra, onun yokluğu bir anlığına düzgün bir şekilde kaydedildiğinde, adam da onun yaptığını yaptı ve ince havaya uzandı.

Önünde hiçbir şey olmamasına rağmen.

Kollarını indirdiğinde göğsünden bir boşluk geçti ve uzuvlarına yayıldı. Nefes alan bir boşluktan başka bir şey olmama hissi tanıdıktı. Çok uzun zamandır olduğu kişi buydu.

Yine de her nedense, bu dişi sanki ağırlıksızlık yepyeni bir şeymiş gibi onu kısır varlığının bilincine vardırdı.

Sanki hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi, dedi kendi kendine, o da dışarı çıkarken.

Ayrıca, kendi lanet sırtına ulaşabilirdi. Her zaman vardı, her zaman olacak.

- - -

Aşağıda, yer seviyesinde, Mae karanlıkta yeniden şekillendi ve nefes nefese kaldığı gerçeğini titizlikle görmezden geldi. Ve vücudunda kabul etmeyi reddettiği bir sürü başka şey vardı ama onların üzerinde durmayacaktı. Var olduklarından değil. Çünkü onları görmezden geliyordu.

"Siktir," diye mırıldandı. Nadiren küfretmesine rağmen.

Yine de bu gece her türlü rekoru kırıyordu.

Aklına bir şey takılınca, etrafta kim var diye bakma zahmetine girmeden yürümeye başladı. Neyse ki, polisler otoparkın diğer tarafında konuşuyorlardı ve diğer tüm insanlar, söylendiği gibi, çoktan Dodge'dan kaçmışlardı.

Karşıdan karşıya geçerken, ekip arabalarının ışıkları terk edilmiş binaların etrafında kırmızı renkte yanıp sönüyordu ve on blokluk bir yarıçapta görünen yolların hiçbirinde kesinlikle trafik yoktu. Aynı şekilde, o gösterişli arabalar için SRO olan otoparklar da artık bomboştu, çöpler ve ara sıra kullanılan arabalardan başka bir şey yoktu ve tepede polis helikopteri projektörünü kapatıp bölgeden uzaklaşıyordu.

Bir korku filminin son sahnesi gibiydi, korku bitmişti, kahraman güvendeydi, dersler çıkarılmıştı. Kredi rulosunu işaretleyin.

Harika bir benzetme-metafor, her neyse.

Evet, ama bu her zaman Jason'ın meşhur gölden çıkıp danışmanı da kendisiyle birlikte dibe sürüklediği zamandı.

Ne de olsa son avını talep ediyor.

Arabası bıraktığı yerdeydi ve arabaya binerek kontağı çevirdi, geri vitese taktı ve geri döndü. Yola çıkarken, arabayı bıraktığından emin olduğu bir yöne doğru

Polislerden kaçınarak direksiyonu kavradı ama sürücü koltuğuna geri oturdu.

Tanrım, işler hiç de düşündüğü gibi gitmiyordu. Ve Tallah'ı araması gerekiyordu.

Çantasından telefonunu almak yerine, şehir merkezinin tek yönlü Venn şemasından çıkıp Kuzey Otoyolu'na bir giriş rampası buldu.

Kahretsin, güneye gidiyordu, kuzeye değil.

"Kahretsin," diye mırıldandı omzunun üzerinden birleşmeye bakarken.

Hiç araba yoktu, sadece birkaç kamyonet vardı ve Mae bir sonraki çıkışta indi, bir stop lambasına takıldı ve doğru yönde ilerleyerek otoyola geri döndü.

Arabayı şeridinde tutarken, hız sınırında kalırken ve çıkışların artan numaralarını izlerken bile, çoğunlukla kafasındaydı, az önce olan her şeyin slayt gösterisi sahne sahne çevriliyordu. Başlangıç-bitiş sona erdiğinde ve tekrar oynatmaya hazırlandığında, gösterge panelindeki saate baktı.

Vay anasını. Sadece bir saat geçmişti. On iki gibi geldi.

Ya da belki bütün bir hafta.

Yine de tüm bu olanlara rağmen, temel unsurlar değişmemişti ve içinde bulunduğu durumun ezici gerçekliği nefes almasını zorlaştırıyordu. Camını kırarak derin nefesler aldı. Sonra ısıtıcıyı kapattı.

Çıkışa geldiğinde arabası sanki kendi kendine inmiş gibi hissetti ve aynı şey her gece uğradığı Shell benzin istasyonuna yaklaştığında da oldu. Honda, pompalardan uzaktaki mağaza bölümünün önünde durduğunda, kafası buz soğutucusuna döndü.

Bir an için her şey bulanıklaştı, kırmızı atkılarıyla çizgi film penguenleri kutup manzarasının ortasında kayboldu.

Kapısını açıp çantasıyla dışarı çıkarak arızayı önledi. Markete girerken, kasanın arkasındaki genç adam telefonundan başını kaldırıp baktı.

"Oh, hey." Dağınık sakalını okşadı. "Her zamankinden mi?" "Evet, teşekkürler."

Mae yirmi dolarlık iki banknot çıkardığında, insan kasada bip, bip, bip şeyini yaptı ve para çekmecesi dışarı fırladı. Adam para üstü olarak yirmi yedi senti geri verdiğinde, kadın paraları başka biri için plastik tabağa koydu.

"Senin için kilidini açık tuttum," dedi taburesine yeniden yerleşip telefonuna geri dönerken. "Çok fazla parti veriyorsun."

"Senin için zinciri çekmemi ve isim bittiğinde kilidi takmamı ister misin?"

Şaşkınlıkla başını kaldırdı, sanki bir müşterinin ona yardım etmesi daha önce hiç olmamıştı. "Evet. Teşekkürler."

"Kendine iyi bak." "Evet, sana da."

Dışarı çıkıp dondurucuya gitti. Arabasına gidip gelmesi üç sefer sürdü ve son seferinde kaygan, soğuk demetlerini kaldırıma koydu, zincir halkalarını çekme kollarından geçirdi ve Ana Kilit'i yerine oturttu.

Güvenlik kamerasına bakarak el salladı.

Cam duvarın arkasından, kasiyerin arkasındaki adam yanıt olarak elini omzunun üzerinden kaldırdı.

Mae homurdanarak son buz torbalarını da topladı ve bagaja götürdü. Onları da

Diğerleri, eşyaları çarparak kapattı ve direksiyona geri döndü.

Evine kadar yol boyunca ağladı.

O ve kardeşinin büyüdüğü eve.

Ebeveynlerinin ölümünün ardından şimdi birlikte yaşadıkları eve.

Araba yolu, arabasının ön tekerleklerini karşılamak için acele ediyor gibiydi ve uzun farları tek katlı çiftliğin yüzünü yıkarken, kapının yanındaki çalılardan birinin kış boyunca öldüğünü ve yan çimenlikte bir dal olduğunu gördü. Onlarla uğraşmak zorunda kalacaktı.

Garaj kapısının açılmasını beklerken, her gece buzla döndüğünde o çalıyı ve o dalı fark ettiğini fark etti. Ve her akşam aynı kararı veriyordu. Yarın akşam mı? Muhtemelen her şeyi tekrarlayacaktı.

Çünkü hiçbir şey değişmemiştir.

"Kahretsin," diye mırıldandı eşyaları geri vitese takarken.

Tekrar sokağa çıktı, arabasını döndürdü, omzunun üzerinden görmek için döndü ve Civic'i düzgün bir şekilde geri çekti. Honda'nın arka tamponu arka duvara çarpmadan hemen önce fren yaparak arabayı durdurdu ve garaj kapılarının inip yerine oturmasını bekledi. Bundan sonra, işe gitmeye katlanabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

Sürekli o dövüşçüyü düşünüyordu.

Ve hayır, sırtını yıkamasına yardım etmeyecekti. Sanki onun devasa omuz kaslarını, sıkı belini ve sırtını fildişi ile ovarken kafatasına bakmakla ilgileniyormuş gibi...

"Bu konuda daha fazla ileri gitme," diye emretti.
arabadan indi.

Arka kapıyı çöp kutusuyla destekleyerek açma ve bagajından bir gece önce çantasını attığı yere gidip gelme ritüeli olması gerekenden daha yorucuydu.

Sonunda işini bitirdiğinde, ölü sürgünün atıldığından emin oldu ve sonra sekiz torba buz küpünün üzerinde durdu. Avuç içleri yanıyor ve kızarıyordu, onları pantolonuna sürttü. Nefes alamıyordu ama bu efor sarf etmekten değildi.

Dayanabileceğini hissettiğinde dar koridorda yürüdü ve mutfaktan geçti. Evin ön tarafındaki oturma odası karanlıktı ve üst kattaki yatak odaları ile ortak banyonun bulunduğu koridor da aynı şekilde loştu.

O ve kardeşi hep orada kalırlardı. Ama son iki haftadır bodrum katına taşınmıştı.

Ortak tuvaletin kapalı kapısında durup gözlerini kapattı. Sonra kapıyı çaldı. "Rhoger? Rhoger, benim."

Sebepsiz yere bekledi.

İçeri giren yolu açtığında, daha fazla kaçamayana kadar gözlerini fayans zeminde tuttu. Gözlerini küvete çevirdiğinde göğsünün ortasında bir acı hissetti.

Rhoger'ın cesedi, bir gece önce eklediği küplerin çoğu erimiş olan bir buzlu su havuzunun altındaydı. Hâlâ eve geldiğinde ve ön salonda yığılıp kaldığında üzerinde olan kıyafetleri üzerindeydi, kan lekeleri su yüzünden solmuştu, gömleği ve kolları suyun içinde dalgalanıyordu, yıpranmış kot pantolonu da aynıydı. Ayakkabıları yoktu ve çıplak ayakları da yüzüyle aynı mermer beyazlığındaydı.

Göz kapakları tekrar açılmıştı.

Eliyle ağzını kapatan Mae hiperventilasyona başladı, göğüs kafesi fazla mesai yapıyor, yanan ciğerleri ani bir boğulma hissini dindirmek için hiçbir şey yapamıyordu.

"Rhoger, yemin ederim ..." Yüzünü sildi ve boğazını temizledi. "Kitabı alacağım. Bir şekilde onu alacağım ve seni kurtaracağım."

Durgun suyun altında, kardeşi boş, kırpışmayan gözlerle ona baktı.

Onları çok iyi tanıyordu. Birazcık bile uyuyabildiğinde, onları kâbuslarında görüyordu.

Tökezleyerek koridora geri döndüğünde dizlerinin üzerine çöküp öğürmek istedi.

Onun yerine kendini toparladı ve taze buz getirmeye gitti.

CHAPTER ELEVEN

Ysen . . ."

Balz, Bayan'ın düşüncesini yüksek sesle bitirmesini beklerken, onun ve Bay'ın görkemli ana yatak odasının alacakaranlığına gülümsedi. Mermer banyonun kapılarını açık tuttuğundan emindi, böylece insan gözlerinin ona ne yaptığını görmesi için yeterli ışık vardı. Ve bu gerçekten iyi bir seans olmuştu, öyle bir karın egzersizi ki, bir daha spor salonuna gitmesine gerek kalmayacaktı. eğitim merkezinin spor salonuna gitmiş.

Yan tarafına dönerek parmak ucunu kıza taktığı elmas kolyenin üzerinde gezdirdi. "Bu eğlenceliydi."

Bayan başını ona doğru çevirdi, profesyonelce bakım yapılmış saçları yastığın üzerine dökülüyordu, orgazmları ve yatağa defalarca sırtını yaslaması sayesinde esmer uzantıları artık birbirine karışmıştı.

"Eğlenceden çok daha fazlasıydı."

İşaret parmağını kadının boğazında gezdirdi ve başparmağıyla alt dudağını okşadı. "Gitmek zorundayım."

"Sabaha kadar kalabilirsin-" Bayan aniden başını çevirdi, muhtemelen neşterli birinin küçük bir yardımı sayesinde profili mükemmel bir şekilde dengelenmişti. "Ama bunu söylemek zorunda değilsiniz, bunun ... bilirsiniz işte."

Balz dudaklarını onun çıplak omzuna bastırdı. "İnanılmaz güzelsin ve her erkek senin yatağında olmaktan onur duyar. Güven bana. Bunu asla unutmayacağım."

Gözleri onunkilere döndüğünde gülümsemesi yavaştı. "Teşekkür ederim. Çok şey unuttum."

"Asla benim tarafımdan değil." Ona duymak istediklerini söylerken, elini tuttu ve göğsüne, kalbinin üzerine koydu. "Tam burada, senin için bir yer var. Birbirimizi bir daha göremeyecek olsak bile."

Bayan başını salladı. "Ben evliyim."

"Ve bu konuda kendini kötü hissetmemelisin. Özellikle de o Idaho'dayken. Bana söz ver, tamam mı?"

Kadın üzüntüyle başını salladığında Balz onu alnından öptü ve sonra bedeninden, çarşaflarından, yatağından ... hayatından çekip çıktı. Adam siyah hırsız kıyafetlerini yeniden giyerken, kadın onu izledi, yan tarafına doğru kıvrıldı ve battaniyeleri göğüslerine doğru tuttu.

Aslında bu muhteşem bir şeydi. Hem de gerçektir.

"Bunu almıyor musun?" diye sordu.

Adam ona doğru baktığında, kadın boğazındaki elmaslara dokundu ve adam başını salladı. "Hayır. Sende kalsın. Senden hiçbir şey almak istemiyorum."

"Polisi arayacağımdan endişelenmiyor musun? Yani, asla aramayacağım, ama-"

"Hayır, bu konuda endişelenmiyorum."

Ve zamanı geldiği için, her şey olması gerektiği gibi olduğu için, onun beynine girdi ve onu

derin, iyileştirici bir uyku. Hafızasının dosya dolabının içinde, birlikte yaptıkları her şeyi bir rüya halinin hayal ürünlerine atadı, geçirdikleri zaman, gerçekte olduğu kadar gerçek hissettirecek harika, tatmin edici bir fanteziydi.

Evliliğinin kışının ortasında önünde ısınabileceğı bir ateş.

Balz onu terk etmeden önce yorganı yukarı çekti, böylece teri teninde kururken üşümeyecekti. Sonra yumuşak adımlarla yatak odasından çıktı ve dolaba geri döndü. Çift kapının arkasından kapanmasını isteyerek, kocasının resmi kıyafet bölümüne ikinci bir yolculuk yaptı ve smokin-deniz-dolarını tekrar ayırdı.

Balz kasayı yeniden açarken kendi komikliğine homurdandı ve bu sefer ne alacağına dair hiçbir şüphe yoktu. Sallanan saatlerin bulunduğu çantayı alarak, Bay'ın saat koleksiyonunu kolunun altına sıkıştırdı ve her şeyi yeniden kapattı.

Adam tam bir aptaldı. Yanında iyi bir şey vardı, ama hayır, gidip biraz garip bulması gerekiyordu. Idaho'da.

Çok aptalca.

Koridora döndüğünde Balz'ın aklına çift camlı pencerelerden birinden buharlaşmak geldi. Bunun yerine kendini kıvrımlı merdivenlerden aşağı inerken buldu, böylece Banksy'nin eşyalarının yanından tekrar geçebilecekti. İşte sanat buydu.

Yapabilse bir ya da iki tane alırdı. Ne yazık ki, bunun gibi şaheserler? Onları üç kuruştan fazla bir fiyata elden çıkaramazdınız. Çok fazla kaynak, çok fazla dikkat ve hırsız olmanın özelliğı de buydu. Her şey çıkış stratejisiyle ilgiliydi ve sadece

Başkasının malını güvenle alıp götürmek. Tasfiye edebilmeniz gerekiyordu, yoksa sadece suçlu bir istifçiydiniz.

İkinci katta manzaraya doğru döndü ve derin, sakinleştirici bir nefes aldı-

Ses, tripleks dairenin mutlak sessizliğinde, daha sonra nasıl duyduğunu merak edeceği türden bir şeydi.

Bir dokunuştı. Pencere gibi. Ama tam olarak değil.

Kaşlarını çatarak döndü ve sesin geldiğini düşündüğü yöne baktı. İşte o zaman sesi tekrar duydu.

Tap. Tap.

Sanki bir şey sıkışmış ve çıkmaya çalışıyormuş gibi.

Tuhaf. Bay ve Bayan hakkında yaptığı tüm araştırmalarda hiç evcil hayvana rastlamamıştı. Bir kere, çiftin öyle bir seyahat programı vardı ki, bırakın yemek, su ve yürüyüş gerektiren bir şeyi, bir ev bitkisini bile zor hayatta tutabilirdiniz. Başka bir şey için? Bay çok temiz biriydi. Kedi tüyü? Köpek tüyü? Kalp krizi geçirirdi.

Her neyse, bir nedeni yoktu.

Balz'ın ayakları kendi iradeleriyle yürümeye başladı, bedeni cansız bir bavul gibi taşınırken, kendi iradesiyle tamamen bağlantısız bir yöne, bir göreve doğru ilerliyorlardı: Gitmek istiyordu. Saatlerle birlikte Kardeşlik'in konağındaki odasına geri dönmek istiyordu. Bay'ın bileğine bağlı tik taklardan oluşan mutlu küçük koleksiyonunu paraya çevirmek için karaborsacı adamını aramak istiyordu.

Onun yerine Balz koleksiyon odalarından geçiyordu.

. . . meteorlarla, cerrahi aletlerle, yarasalarla birlikte.

Şimdi yeni bir oda. Işıksız ve penceresiz, tamamen karanlık.

İçeri girdiğinde, tavandaki bir armatür hareketle etkinleşti ve yukarıdan aşağıya doğru düşük seviyeli, sessiz bir aydınlatma yayıldı.

Kitaplar. Her yerde. Ama raflara dizilmiş, sırt sırta duran kitaplar değil. Bunlar duvarları boydan boya kaplayan cam vitrinlere yerleştirilmişti, kitaplar bir kaplıcadaymış gibi eğik sehpalara yaslanmıştı. Yumuşak ışığın parıltısında kapaklarda ve bazı sayfaların kenarlarında altın harfler parlıyordu. Balz nefes aldığında toz kokusu aldı-

Ve başka bir şey daha.

Tap. Tap. Tap-

Başını yavaşça uzak köşeye çevirdi. Diğerlerinden ayrı bir yerde, yüksek ve spot ışıklı bir vitrinde duran bu kitap, koleksiyonun diğerlerinden ayrı bir yere konulmuştu.

Dokun.

Balz sesin çağrısıyla oraya doğru yürüdü. Özel kitabın varlığıyla. . . .

Aklının bir köşesinde, geri dönecek gücü olmadığını fark etti. Ama önündeki şey onu öylesine büyülemişti ki, ne köleliğine dikkat etti ne de yönünü değiştirmeyi düşündü. Kabuğa yaklaştığında nefesini tuttu.

Saatleri camın üstüne koyarken "Buradayım," diye fısıldadı. "İyi misin?"

Sanki o şey unutulmuş bir çocuktü. Kurtarılmaya ihtiyacı olan. Onun tarafından.

Paha biçilmez eser, ensesini ürperten koyu renkli, alacalı bir tür deriyle bağlanmıştı. Eski. Tek cilt çok ama çok eskıydi. Kapağın yüzeyinde hiçbir başlık kabartması yoktu ve sayfalar parşömen gibi kalın görünüyordu-

Bir şey kötü kokuyordu.

Ölüm gibi.

Midesinde bir bulantı dalgası yükselirken, Balz avucuyla ağzını kapattı ve öğürmek için öne doğru eğildi-

Cep telefonunun çalma sesi mutlak bir elektrik şokuydu, vücudu kendini yerden kaldırdı. Ne oluyor lan? Susturmuştu-

Zayıf ve kafası karışmış bir halde elindeki şeyi karıştırdı. "Alo? Merhaba. . . ?"

"Eve dönme zamanı, Balz. Hemen şimdi."

İlk başta sesi tanıyamadı. Bu kesinlikle ona çok sık asılan biri değildi.

"Lassiter?"

Neden düşmüş melek onu çağırıyordu-

Gözleri sehpanın üzerindeki kitaba döndü ve tekrar sıçradı. Kendi kendine açılmıştı, ön kapağı arkaya atılmıştı, sayfaları aceleyle çevriliyordu, bu telaş hiçbir anlam ifade etmiyordu-

"Şimdi," diye bağırdı Lassiter bağlantı üzerinden. "Hemen kışını kaldırıp eve git."

Balz dikkat kesildi. Meleğin hecelerindeki bir şey onu ele geçirmiş olan büyüü bozdu ve bir anlık berraklıkla, eğer şu anda maddeden ayrılmazsa asla özgür olamayacağını anladı.

Her ne demekse.

Tam gözlerini kapatırken, kitap açık bir folyoya yerleşti ve aslında spot ışıklı olmadığını fark etti; aslında kendi kendine parlıyordu. Kendisine ve sadece kendisine sunulan şeyi okumak zorundaydı-

Bir anda fiziksel formu görünmez bir buluta dönüştü ve koleksiyon odalarından Hudson Nehri'ne bakan pencere sırasına doğru hızla uzaklaştı. Cam bölmelerden birinin molekülleri arasına girerek kuzeye doğru dağınık bir şekilde ilerledi.

Soğuk, canlandırıcı hava, bedensel olmasa da onu kaydediyordu.

Belki de sadece böyle hissediyordu?

Şehir merkezine dönme, Commodore'a geri dönme, tripleks binaya yeniden girme ve kendisi için, sadece kendisi için sağlananları okuma çağrısı neredeyse karşı konulmazdı. Yine de orada bir enfeksiyon olduğunu, içine girip aklını ve iliğini kemirecek bir şey olduğunu, bulaşıcı olabilecek bir ruh hastalığı olduğunu şüphesiz biliyordu.

Öyle ki bunu en çok sevdiklerine verebilecekti.

Az önce kıl payı kurtulmuştu.

Ve insanlar iki kez bu kadar şanslı olamazlar, özellikle de aynı lanet gecede.

Az önce ne oldu öyle? diye düşündü.

Birkaç dakika sonra Kara Hançer Kardeşliği'nin dağı ufkunda belirdi, yüksek omuzlu ve kubbe tepeli, çam ağaçlarıyla kaplı hatları bir vadinin bir kanadını oluşturunuyordu. Vishous Kardeşler sayesinde mhis tarafından korunan bu arazi, Google Haritalar'da görünen türden bir yerdi ama ne yaptığınızı ve nereye gittiğinizi bilmiyorsanız, araziye ayak basar basmaz yolunuzu bulamazdınız.

Her şey bulanıktı. Kafa karıştırıcı. Kafa karıştırıcı.

Tıpkı şu anda hissettiği gibi.

Yeniden şekillenirken mide bulantısı onu rahatsız etti ve midesini sakinleştirmek için burnundan nefes aldı-

"Ne oluyor lan?"

Büyük gri konağın önünde olmak yerine, eski taş malikânenin arka tarafındaydı ve ikinci kattaki pencerelere bakıyordu.

Kendisini gönderdiği yer burası değildi. Neden o-

Bir baykuşun kederli sesi gecenin sessizliğini bozdu ve sanki peşinde biri -ya da daha kötüsü bir şey- varmış gibi aniden içeri girme dürtüsü duydu.

Birdenbire anılar beynine hücum etti. Göz açıp kapayınca kadar geçen sürede, bahçelerdeki ve kış havuzundaki karlar büyük ölçüde yok olmuş, artık ilkbaharın başları değildi. Birdenbire kışın ölüsüne dönmüştü, her şey beyaza bürünmüştü, soğuk hava yüzüne çarpıyor ve saçlarını dağıtıyordu. Artık yerde durmuyordu. Evin yan tarafındaydı, tırmanma ayakkabıları ve parmak tutamaklarıyla harç derzlerine serbestçe yapışmış, ikinci katın gün ışığı koruma panjurları üzerinde çalışıyordu. O kar fırtınasında panellerden birkaçı arızalanmıştı ve o ve diğer bazıları fırtına şiddetlenirken çelik korumaları yerine yerleştirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Evet, ama o Bay Tamirci Tim Taylor değildi. Motorlu dişlilerden kaynaklanan elektrik çarpması gerçek ve mecazi anlamda şok etkisi yaratmıştı ve pervazdan havaya fırladığını hiç hatırlamıyordu.

Kar yığınınına düştüğünde ölmüştü. Z ve Blay, hayatını kurtarmak için ona kalp masajı yapmıştı ve ona bunun çok zor olduğu söylenmişti.

Onlara teşekkür etmek için Öteki Taraf'tan bir mesaj getirmişti.

İblis geri döndü.

Sonunda kendine geldiğinde söylediği sözler bunlardı, ancak bunları söylediğine dair hiçbir anısı yoktu - ve öldüğüne dair de hiçbir anısı yoktu. Ağzından ne çıktığını biliyordu çünkü birkaç Kardeşin bu konu hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmuştu ve sadece

Kısacası tıbbi kayıtlarında yazanlar yüzünden bir cesetmiş.
İnsanlar kağıt kesiğiniz olduğunda böyle davranmazdı-
İblis geri döndü.

Kendi sesinin kafasının içinde bu cümleyi tekrarladığını
duyduğunda, giysilerinin altından terler boşandı ve titreyen
bir eliyle alnını sildi-

"Doğru olanı yaptın."

Lassiter'in sesi uzaktan duyulduğunda elindeki telefona
baktı. Cihazı kulağına götürerek, "Öyle mi?" dedi.

"Ben buradayım."

Balz sağ tarafa baktı. Melek evin köşesinde, Fransız
kapılarından birinin önünde duruyordu.

"Buraya gel," dedi Lassiter avucunu uzatırken.

"Öldüğümde nereye gittim?" Balz yere baktı ve
bedeninin karda nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştı.
Sırt üstü mü yatıyordu? Evden aşağı atıldığına göre öyle
olmalıydı. "Fade'e gitmediğimi biliyorum. Bir kapı
görmedim. Bir kapı görmem gerekirdi, değil mi?"

"Bunun için endişelenme. İçeri gel-"

Konağın yan tarafından meleğe baktı. "Beni şimdi
arayacağını nereden bildin?"

Dokun.

Lassiter artık ona bakmıyordu. Yukarıda ve solda,
gökyüzünde bir şeye odaklanmıştı. "İçeri gelmeni istiyorum.
Hemen şimdi."

Tap. Tap.

"Bana neler olduğunu anlatman gerek."

"Balthazar, güven bana. İçeri girmelisin-" Tap,
tap, tap, tap, taptap-

Bir anda her yerden sesler gelmeye başladı ve Balz
içgüdüsel olarak eğilip başını kapattı.

çömeldi.

Kuşlar. Aceleyle uçuyorlar.

Yıldızların fonunda, yüzlerce gece olmayan kuş ormandan fırladı, serçelerin, mavi jaylerin ve kardinallerin umutsuz, kaçan kanatları onları her türlü yöne taşıdı, narin küçük bedenleri uyumsuz, titrek bir desende galaksilerin uzak pusunu engelledi.

Balz bir an için yarasa iskeletlerini düşündü. Ve sonra bildiği tek şey saf dehşet oldu.

Ani korku patlamasına boyun eğerek koşmaya başladı ve her nasılsa evin diğer kapılarını denememesi gerektiğini biliyordu. Her nasılsa, Lassiter'ın kullanabileceği tek geçitte olduğunu biliyordu, düşmüş melek onun tek umudu, ölümden daha kötü bir kaderden kurtuluşuydu.

Yine de peşindeki kim ya da ne olduğunu bilmiyordu.

Balz'ın ciğerleri oksijen için çılgık atıyor ve bacakları hayatı boyunca hiç olmadığı kadar hızlı pompalanıyordu. Ve meleğin malikaneden dışarı doğru eğildiği yere yaklaştığında, Lassiter ona hareket etmesi için bağırmaya başladı, hareket, hareket-

Balz menzile girer girmez melek uzanıp onu içeri sürükledi, kapıyı çarptı ve Balz kütüphanenin İran halısına takılıp düşerken vücudunu kapıya dayadı.

Taptaptaptap-

Bu sesin yayılım ateşi odaya, hatta tüm malikâneye yayılırken, Balz sırt üstü döndü ve yengeç yürüyüşüyle gürültüden daha da uzaklaştı. Onu ele geçirmek isteyen şey Fransız kapının camına çarpıyordu, gürültü onu tripleksin o odasına, kitaba çağıran şeyin büyütülmüş haliydi.

Sadece daha yüksek sesle. Daha talepkar.

Huysuz, sanki reddedilmeye içerlemiş gibi.

Balz, "Burada ne haltlar dönüyor," diye sordu.

Ama melek onu duymuyor gibiydi. Lassiter tuhaf renkli gözlerini kapatmış, kapalı kapıya yaslanmıştı; devasa vücudu g le titreşiyor, sarı-siyah saçları bükülmüş göğsünün ve kollarının üzerine d k l yordu.

Sanki o şeyi malikaneden uzak tutan tek şey oymuş gibi.

"Geri döndü," diye fısıldadığını duydu Balz yenilgiyle.

CHAPTER TWELVE

A Güneş Caldwell üzerinde yükselmeye başladığında iblis Devina Viking sobasını kapattı ve All-Kaplı tavayı tezgâhın kenarına koydu. Kullanmaya karar verdiği tabak kare şeklinde ve beyazdı; paslanmaz çelik maşayla üzerine koyduğu iki et parçası mükemmel bir şekilde pişmişti: Sadece biraz tuz ve karabiber. Tavayı kaplamak ve kırılaşmaya yardımcı olmak için bir miktar sızma zeytinyağı.

Basit şeyler, iyi hazırlanmış. Çözmek için on iki dakikalık bir anlatım ve Fransızca sözlük gerektiren gurme bir yemekten çok daha iyi.

Şarap kadehini alarak yemeğini masasına götürdü ve sahip olduğu her şeye bakabilmek için mutfak alanından dışarı bakan koltuğu seçti. Özel alanı, tabiri caizse ini, şehir merkezindeki eski ofislerden birinin bodrum katındaki geniş bir açık alandı.

binalar. Teknik olarak, daha çok şirket dosyalarının ve kayıtlarının toplanması için kullanılan bir düzine kadar depolama tesisinden biriydi ve üst katların tamamını kaplayan işletmeler için bir avantajdı.

Onunki farklıydı ve sadece onu ve değerli içindikileri istediği gibi kamufle edebildiği için değil. Aptal evraklar ve işe yaramaz sabit diskler ya da diğerlerinin içinde her ne halt varsa, onunki güzelliklerle doluydu.

Çatalını ve bıçağını alarak -Christofle, sterling- eti kesti ve ağzına bir parça koydu.

Berbattı. Çiğnenebilirdi. Bir şeyin ne kadar iyi görüldüğünün onun değerinin gerçek bir ölçüsü olmadığını kanıtı.

Yüzünü buruşturarak yutkunurken, sauvignon blanc'ını aldı ve kristal bardağın jilet gibi dudaklarından sağlıklı bir nefes çekti. Diğer insanların çoğu kırmızı tercih ederdi ama bu onun için çok ağırdı ve Tanrım, yediği şeyden nefret ediyordu. İlaç içmek gibiydi, kötü bir şeydi ama tedavi edici faydaları vardı.

Ya da en azından faydaları olsa iyi olurdu. Aksi takdirde, zamanını boşa harcıyordu.

İç monologundaki tanıdık, şirret huysuzluktan uzaklaşmak için, on yıllar boyunca topladığı tüm haute couture'lara gururla baktı. Bazıları yetmişli, seksenli ve doksanlı yıllardan kalma orijinaldi. Bazılarını ise daha yakın zamanda lüks vintage mağazalarından almıştı. Bazıları da yepyenydi, Beşinci Cadde'den, Rodeo Drive'dan, Worth Avenue'den.

Sahip olduğu başyapıtlar: Gucci, Vuitton, Escada, Chanel, Armani, Lacroix, McQueen, McCartney. Farklı bir estetiğe sahip olsaydı, Mainbocher ve Givenchy rotasına da gidebilirdi, ancak Audrey Hepburn her zaman mide ekşimesi yapmıştı.

Bir de aksesuarlar vardı. Tanrı aşkına, Carrie-Bradshaw'dan önce de Manolos'u vardı ve avam Louboutin'i bulmadan önce de ayaklarının tabanı yıllardır kırmızıydı.

Ve sadece döktüğü kanın içinde yürümekten değil.

Gardırobunun muhteşemliğine geri dönelim. Elbette eğlencenin bir parçası da sergilemekti ve tüm etekler, elbiseler, bluzlar ve pantolonlar sayısız asılı raf arasında parsellenmişti. Ayrı parçalar için bölümler ve ardından tasarımcıya göre düzenlenmiş kıyafet karakolları vardı. Birkin'ler için koca bir masa ve Chanel'lerle dolu bir dizi raf. Ancak düzenlemeler durağan değildi. Düzenli olarak her şeyi değiştiriyordu. Bazen dönemlere göre kronolojik sıralama yapıyordu; bazen de renklere göre. Bir keresinde değerlerine göre sıralamayı denemişti ama bunu doğru yapmak imkânsızdı. Eski eşyaların fiyat etiketleri artık üç kuruşluktan ve nadirlik ve tarih, elindekilerin bazılarını paha biçilmez kılıyordu.

Yemeye devam et, dedi kendi kendine. Yemeye devam etmelisin.

İki et parçasından büyük olanını mideye indirirken, gözleri önündeki optik kakofoniye, ince ipekleri ve payetleri, kaşmir ve kürkleri, el çantalarını, ayakkabıları ve iç çamaşırlarını okşadı; hepsi çok fazla renk, çok fazla doku, bireysel ifade için çok fazla seçenek sunuyordu. Ve koleksiyon öyle bir tatmin ve mutluluk kaynağıydı ki, her bir parça sevgi dolu bir eve evlat edinilmiş bir çocuk gibiydi. İster çalmış olsun, ister satın alma bedelini ödemiş olsun, ister bir cesetten almış olsun, ister kendisine hediye paketi yapılmış olsun, mülkiyeti tartışılmaz ve değişmezdi ve güzelliği, mükemmel vücuduna yerleştirdikleriyle her zaman binlerce kat artıyordu.

Giysileri, doğası gereği metafiziksel olarak asla sahip olamayacağı bir haleydi.

Ama siktir et, kötülük yaparken iyi görünebilirdi.

Ve yine de . . .

Gümüş çatal bıçak takımı tabağına usulca çarparken, burada öyle bir sessizlik vardı ki, taptığı şeylerin onun için topraklayıcı ve önemli bir av-ve-gaga, edinimsel heyecan kaynağı olabileceğini, ancak sonunda ... bu moda şaheserlerinin ona dokunamayacağını hatırlatıyordu. Ona sarılın. Onunla birlikte gülün ve ağlayın.

Kalabalık bir odada yalnızdı.

Tabağını bir kenara iterek şarabıyla arkasına yaslandı ve sarı şarabı şeffaf bardağın içinde döndürdü.

Chianti ve bakla, ha? diye düşündü altın rengine bakarken. Ne kadar yaygın.

Yine de insan organları pek de lezzetli sayılmazdı, değil mi? Ve daha da kötüsü, bu bok çalışmıyordu.

Bunu sağlığı için yemiyordu, Tanrı aşkına. En azından fiziksel sağlığı için.

Dışarıdaki aşkı, çift olan diğer insanlar arasında gördüğü aşkı, gezegendeki herkesin bulmayı başardığı ama onun bulamadığı aşkı yakalamamanın bir yolu olmalıydı. İblis olması duyguları olmadığı anlamına gelmiyordu. El üstünde tutulmaya ihtiyacı yoktu. Değerli, farklı ve önemli görülme arzusu yoktu.

. . değerli, ayırt edici ve önemli bulduğu kişi tarafından.

Bu doğal bir içgüdüydü.

Bir de Dr. Phil şovu var.

Devina, biliyorsun, kırk yıla yakın bir süredir bu işi yapıyorum, yani neden bahsettiğimi biliyorum. Hayatın senin için nasıl gidiyor?

"Harika değil Phil," dedi yüksek sesle. "Sadece Robin ve senin sahip olduğunuz Şeyi istiyorum."

Zihnindeki Dr. Phil takım elbisesi ve kravatıyla öne doğru eğilmiş, büyük altın saati kolunun altından göz kırpıyor, kel kafası stüdyo ışıklarını yansıtmaması için makyajla kapatılmıştı. nceki iliŐkilerinize dönüp baktığınızda, davranıŐlarınızın nasıl olduğunu söylersiniz? İyi bir partner miydiniz?

"Tabii ki."

Devina, kabul etmediğimiz bir Şeyi deęiŐtiremeyiz.

Tek gerçek aşkı Jim Heron'u düşündü. "Onun kız arkadaşını sadece bir kez öldürmeye çalıştım." Phil ona o bakışı attığında lanet okudu. "İyi. Birkaç kez. Ama çok sinir bozucuydu ve benim yerime onu nasıl seçti bilmiyorum."

İliŐkiler iki yönlüdür. Ve sanki O seninkinden farklı bir yoldaydı.

"O zaman lanet olası haritasını doğru okuması gerekiyordu.

Rotanıza geri dnn. Programa uyun."

Bak, ben sadece bir köylü çocuğu olabilirim-

"Şu Güneyli yoksulluğu saçmalığını bırakır mısın? Dört yüz milyon doların üzerinde net servetin var. Yarım asırdır o koca kıına giymediğin tulumların yakınlık sinyalinı vermeyi bırakmanın zamanı geldi."

Hayali Dr. Phil gözlerinin içine baktı. Eğer sen Şu anda bir ilişki içinde olsaydınız, katkıda mı bulunurdunuz yoksa kirletir miydiniz?

"Siktir git, Phil."

Umursamaz bir çatalla kalp kasını drtt. Bunu ne zamandır yapıyordu? Sindirim sistemi aracılığıyla kaderini bulmayı mı umuyordu?

Sabrı tükeniyordu. Ve Gas-X.

Bir hayal kırıklığı dalgasıyla gözleri ininde gezindi. Bu düşüncenin ne zaman aklına geldiğini tam olarak kestirmek zordu ama bildiği bir sonraki şey, ayağa kalkıp Birkin'lerin sergilendiği yere doğru gittiği oldu.

Hermès çantalar, iki hafta boyunca kendisini tatmin eden ve sonunda adamın bağırsaklarının deşilip demir bir çite asılmasıyla sonuçlanan hoş bir cilveleşme yaşadığı bir Fransız kontundan beş parmağıyla aldığı güzel bir ortağın masasında sergileniyordu.

Ama neden hoş olmayan şeylere odaklanalım ki?

Ayrıca, onun sonu iyi olmuştu. Daha büyük ve daha iyi şeylere doğru ilerlemişti. Özellikle de nalladığı savaş aygırlarından biri gibi asılan bir demirciye.

İşte bu eğlenceliydi. Ama yine de uzun süreli bir şey değildi. Sırtında bir sürü kıl vardı ve eyer takması gereken toynaklı memelilerden bahsetmiyordu.

Ve bu onun sorunuydu. Aslında, hiçbir şey uzun sürmemişti.

Jim Heron bile. Çünkü o hiçbir zaman onun olmamıştı.

Tanrı aşkına, hiç gençleşmiyordu. Elbette, o da yaşlanmıyordu.

Ölümsüz, merhaba.

El çantaları arasında en pahalısı, elmas aksesuarlı ikonik Himalaya Niloticus Timsah Birkin 35'ti. Bu beyaz-gri şaheser, iki çekmeceli, işlemeli antika bir yatak sehпасının üzerinde gururla duruyordu - çünkü hadi ama, onu bir tür kaideye koyması gerekiyordu. Çantanın önünde dururken bir an için pulların desenini ve derinin koyu kısımlarının dış taraflarda, kremsi beyaz merkezin ise mükemmel bir kontrast oluşturduğunu gösteren ikili işaretleri takdir etti.

Çok güzel.

Yine de en değerli eşyası değildi - ikincil piyasada, elmas donanımıyla 35 numara olduğu için 400.000 dolar değerindeydi. Ya da eşleşen elmas bileklikle birlikte satarsa daha fazla. Ki vardı.

Beyaz altın ayaklarının altında, antika sehpanın üst çekmecesini açtı ve delici bir yenilgiyle ileri uzandı. Montaj talimatlarını okumak, yol tarifi istemek ya da bir yol ayrımında ne yapması gerektiğinin söylenmesini asla istemeyen bir erkek gibi olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden, Dr. Phil konuklarını her zaman yardım için uzmanlara yönlendirse bile, onun bir yardımcı kullanması-

Devina kaşlarını çattı.

Daha da öne eğildi.

Elini çekmecenin içinde gezdirdi. Tamamen boştu.

Patlayıcı bir küfürle yatak sehpasının üst katını söktü. İçinde hiçbir şey yoktu. Gözleri gayet iyi çalışmasına rağmen, lanet bir aptal gibi, şeyi ters çevirdi ve salladı.

Sanki orada bulmayı umduğu şey bir şekilde dibe yapışmış gibiydi.

Kitap gitmişti.

Çılgınca bir telaşla, hangisine koyduğunu yanlış hatırlama ihtimaline karşı alttaki çekmeceyi açtı. O da boştu. Ortağının masasının çekmeceleri de aynı şekilde kitapsızdı, ipek tangalar ve sütyenler aradığı insan etiyile kaplı kitapla hiçbir benzerlik taşımıyordu.

Titreyen elleriyle diğer bürolarını, yatak platformunun yanındaki rafları, mutfak dolaplarını ve banyodaki eşyaları gözden geçirmeye başladı. Hatta yatağının altına bile baktı, sonra yatağının bir yatak olduğunu hatırladı.

Altında bir şey saklayacak yer olmayan lanet bir platform.

"Kitabım nerede lan!" diye bağırdı sessizliğin içinde.

Ve sonra hatırladı ...

Uzak köşeye dönerek, su kabı ve paletiyle birlikte beşe beş metal kafese baktı. Lanet olası şey boştu çünkü içinde tuttuğu lanet olası bakire salak kaçmıştı.

"Seni sinsi orospu çocuğu," diye soludu kadın yürürken.

Aslında bu onun hatasıydı. Belli ki onu hafife almıştı - muhtemelen aslında ona ihtiyacı olmadığı için. Kaçırma olayı içinde bulunduğu koşulların gerektirdiği bir şey olmaktan ziyade bir zorunluluktan, artık ihtiyaç duymadığı geçmiş davranışlarının bir kalıntısıydı. Aynası yok edildiğinden, burada mahremiyetini korumak konusunda endişelenmesine gerek kalmamıştı.

Yine de yalnızdı.

"Seni küçük pislik," dedi onu hapsedtiği yere bakarken.

"Kitabımı sen mi aldın?"

Son gördüğünden beri buraya gelen tek kişi oydu.

Piç herif o sabah onun sayfaları çevirişini izlemiş olmalı.

Devina tekrar çekmeceleri boşaltılmış olan antika karyola sehпасına döndü. Elbette başka bir açıklama daha vardı ama bu kesinlikle düşünülemezdi. Bu yüzden hemen bir kenara attı.

Kitap onu sevdi. Tabii ki onunla birlikte olmak istiyordu.

Hayır, Kitabını almıştı, küçük pislik ve onu getirmek için büyülerinden birini kullanmayı düşünmese bile

gerçek aşk, yine de o lanet şeye ihtiyacı olacaktı.

Ne de olsa onundu. Ve sahiplenici değilse hiçbir şey değildi.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı.

Şimdi o lanet şeyi bulması gerekiyordu.

CHAPTER THIRTEEN

T Ertesi akşam, Mae garaj kapısına geri dönmüştü, elinde arabasının anahtarları, çantası omzundaydı. Gün boyunca hiç uyumamıştı ve İlk Öğün tek bir kuru tost parçasıydı ve sac gibi yere düşmüştü.

"Yakında döneceğim," diye seslendi Rhoger'a.

Neden bir cevap bekledi? Gerçekten de adamın o buzlu su dolu küvetin içinde oturup Jimmy John's siparişi vereceğini mi düşündü?

Aklının bir köşesinde küçük bir uyarı zili çaldı. Ölmüş kardeşinizle konuşurken ve onun cevap vermesini beklerken, muhtemelen aklınızı kaçırmıştınız.

"Muhtemelen" kelimesini çıkar.

"Sevginizi Tallah'a ileteneğim," dedi kapıdan geçip yeniden kilitlemeden önce.

Arabayla uzaklaşırken çantasını karıştırıp güneş gözlüklerini aradı. Yoldaki diğer arabaların farlarının açık olması ve komşularının bir kez daha işten eve dönüyor olması, batı ufkundaki o zar zor görünen parıltı söz konusu olduğunda bir vampir için pek bir şey ifade etmiyordu. Gözlerinin yanması ve giysilerinin altında derisinin karıncalanması, güneş ışığı almama meselesinin tür için ne kadar tartışılmaz olduğunu hatırlatıyordu.

Ama o evde bir an bile daha fazla kalamazdı.

Ve evet, dışarı çıkmak da bir seenekti. Yine de taze buza ihtiyaı vardı ve araba kullanmak da sakinleşmesine yardımcı oldu.

İstediğiniz yere gitmekte zgr olsanız bile nasıl kapana kısılabildiğiniz inanılmazdı.

Tallah'ın kulübesi Caldwell'in uzak bir köşesinde, akaağların arasında küçük bir taş mücevher gibi duruyordu. Oraya yolculuk trafiğe bağlı olarak on beş ila yirmi dakika sürüyordu ve Mae düşünmek istemediği şeylerden uzaklaşmak için radyoyu açtı. Yine de NPR işe yaramadı. Aklı hâlâ vampir bedenlerinin suda yüzmek yerine battığı gerçeği gibi şeylerle meşguldü - Rhoger'ın şu anki haliyle ilgilenmeye başlayana kadar bilmediği bir şeydi bu. Ayrıca kendisi ve kardeşi için zamanın tükenmekte olduğunun da farkındaydı. Ve Tallah'ın bahsettiği kitabın sorunun cevabı olmayabileceğinden endişeleniyordu.

Belki de tek cevabı bir Solma Töreni'ydi, sürekli boş bir ev ve gezegende yalnız bırakılan soyunun son yesi olduğunun ezici bir şekilde farkına varması.

Eğer paylaşılan anılar en iyisiyse... o zaman içinde yer alan kolektifle artık paylaşmadığınız anılar en kötüsüydu. Bu tür bir yalnızlık sizi bir hikayenin parçası olmaktan ziyade bir referans cildine dönüştürüyordu ve kayıpların her düşünceyi yas tutmak için bir platform haline getirdiğini hissediyordu.

Gözyaşlarına hakim olabilmek için istenmeyenler denizine zihinsel bir olta attı ve tahmin edin bilişsel olmasına ne takıldı?

Önceki geceki dövüşçü. Harika.

Yine de, kıvrımlı yolları takip ederek kırlara doğru ilerlerken ve insan yoğunluğu mısır tarlaları ve küçük mandıralar lehine azalırken, odaklanmak için onu seçti. Babasının da söyleyeceği gibi, bu kötü olanın en iyisiydi ve bu meşguliyet için çok fazla çalışması da gerekmiyordu. Shawn'ı obsidyen gözlerinden vücudunu kaplayan dövmelere, saldırganlığına... betonun üzerine dökülen kanına kadar gün gibi net bir şekilde hayal edebiliyordu.

Bir insan neredeyse ölmek üzereyken nasıl olur da sadece işine devam eder, hiçbir fikri yoktu. Yine de, bu küçük sızıntının ilk sızıntı olmadığına dair bir his vardı içinde. Tanrım, eğer bu onun başına gelseydi, iyileştikten sonra bile bilincini kaybedene kadar çılgılık atardı.

Bu sırada, bir süpermarkette yanlış şeritte sıkışmış gibi görünüyordu.

Ve FFS, eğer ona söylemiş olsaydı, o erkeği, Peder'i onun için getirirdi.

Belki de o yolu seçmeliydi. Ama sonra ne olacaktı? Eğer Peder Kitap'tan haberdar değilse, onu o garaja geri götürmenin ne faydası olacaktı? Ve belki de teklif, dövüşçünün göğüs kabartan kompleksine uygun bir abartıdan ibaretti.

Değil mi?

Çalılarla ve aşırı otlarla tıkanmış toprak bir yola girdiğinde, hâlâ bir gece önce verdiği kararın artılarını ve eksilerini tartışıyordu. Ama en azından Tallah'ın evine varmak üzereydi ve o zaman - yaşasın! - düşünmesi gereken başka şeyler vardı ... var olan ya da olmayan ve kardeşinin durumu söz konusu olduğunda yardımcı olabilecek ya da olamayacak Kitaplar gibi.

Bu arada, odaklanması gereken bu keçi yolunun kötü durumu vardı. Geçmesi gereken çukurlar vardı, en kötülerinden kaçınmaya çalışırken farları aşağı yukarı zıplıyordu ve banket boyunca büyüyen dikenler o kadar sıkı ki, en saldırgan olanları Civic'in boyasını çiziyordu.

Ama sonra kulübe ortaya çıktı.

Son bir dönemeci döndüğünde, arabası gideceği yeri tam olarak belirledi, farlar dış duvarların eski taşlarını kaba sayılabilecek bir ışıkla aydınlatıyordu. Burası kibar bir bakımsızlık içindeydi, ön kapı kısmen yontulmuş soluk bir kırmızıya boyanmıştı, bir panjur sarkıyordu, arduvaz çatının şurasında burasında eksik bir kiremit görünüyordu. Bahçe de aynı şekilde dağınıktı; gül bahçesi dikenler ve yabani otlardan oluşan karışık bir çemberden başka bir şey değildi, ön patika ağaç kökleri ve köstebek tünelleriyle yıpranmış ve yıpratılmıştı. Yan bahçede bir araba büyüklüğünde devrilmiş bir dal vardı ve yaşlı huş ağacı, baharın sıcak ve güneşli CPR'ı onu kışın soğuk komasından çıkaramayacak gibi görünüyordu.

Arabasını park etti, kontağı çevirdi ve derin bir nefes aldı. Mülkte daha fazla yardıma ihtiyacı vardı ama internetteki tam zamanlı işi ve kendi eviyle ilgilenmesi arasında geçen yıl çok hızlı geçmişti. Daha önce, babası hayattayken

Buraya gelip tamir işlerinin çoğunu yapmıştı ve erkek kardeşi de ona yardım etmişti. Yine de işlerin bu kadar hızlı yozlaşması inanılmazdı.

Üç yıldır bakım yapılmamıştı ve her şey neredeyse tanınmaz haldeydi. Ve Mae'nin kendi hayatının çöküşünde bir paralellik bulmamak zordu, bir zamanlar güçlü ve doğru duran her şey şimdi çürüyor ve kayboluyordu.

Ailesi çok kalıcı görünüyordu. Rhoger da öyle.

Gençliği ve ölümle karşılaşmamış olması ailesinin ölümsüz olduğu anlamına geliyordu ve hayatının detayları - nerede yaşadığı, kimlerle akraba olduğu, ne yaptığı- taşa yazılmış gerçeklerdi, gece gökyüzü kadar, yerçekimi kadar, kendi gözlerinin rengi kadar değişmezdi.

Ne kadar da yanlış.

Arabadan inerken neredeyse arabasını kilitlemeyecekti. Ama o insan kalabalığında hissettiği korkunun bir yankısı, anahtarını kapıya sokup çevirmesine neden oldu.

Mae kaldırım taşlı patikada yürürken Tallah bir şeyler açtı ve o tanıdık kemerli geçitte duran kambur yaşlı kadını görünce Mae gözlerini kırptırdı. Tallah her zamanki gibiydi, bol ev paltolarından birini giymişti, bu kez deniz salyangozu mavisiydi ve ayağında da ona uygun mavi-sarı terlikler vardı. Bastonu da aynı şekilde uyumluydu, desteğin metal sapına soluk mavi bir kurdele sarılmıştı ve beyaz saç örgüsünün ucunda da buna uygun bir fiyonk vardı.

"Merhaba," dedi Mae ön basamağa çıkarken.

"Merhaba, bir tanem."

Eşikte kucaklaştılar, Mae çok fazla sıkılamaya dikkat ediyordu, her ne kadar tek istediği Tallah'ı kendine çekmek ve yaşlı dişinin gitmesine asla izin vermemek olsa da.

"Gel," dedi Tallah. "Çayım var."

Mae içeri girip eşyaları kapatırken, "Kapı bende," diye mırıldandı.

Mutfak arkadaydı ve Tallah'ı küçük, tanıdık odalar boyunca takip ederken her şey aynı kokuyordu. Taze ekmek. Eski deri koltuklar. Ocakta sönmüş ateşler ve mis kokulu çay yaprakları. Mobilyalar bu küçük ev için fazla büyüktü ve inanılmaz derecede kaliteliydi; masalar mermer ve yaldızla süslenmiş, sekreter ince kakma ahşaplarla döşenmiş, sandalyeler ve kanepeler solmuş ve artık yıpranmış ipeklerle kaplanmıştı. Duvarlarda ağır altın varaklı çerçeveler içinde yağlıboya tablolar asılıydı, Matisse tarafından yapılmış manzara ve portreler. Seurat. Monet. Manet.

Bu küçük kulübenin çatısı altında bir servet vardı ve Mae sık sık hırsızların buraya gelmesinden endişe ediyordu. Ama şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti. Tallah seksenli yıllardan beri burada yaşıyordu ve hiç rahatsız edilmemişti. Yine de kadının yaşam koşullarını iyileştirmek için o tablolardan birini bile satmayı reddetmiş olması utanç vericiydi. Ancak, gerekli iyileştirmelerin yapılamayacağı anlamına gelse bile, eşyalarını yanında tutmakta kararlıydı. Bu inatçılık pek mantıklı gelmiyordu, ama o zaman buna başkası karar veremezdi, değil mi?

Mae mutfak masasına oturup Tallah da tezgâhta fişe takılı çaydanlık ve iki çay fincanıyla meşgul olurken ikisi de bir şey söylemedi. Kadının tepsiyi taşımasına yardım etme dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı, özellikle de Tallah bastonunu kolundan sarkıtmış, krema, şeker ve dolu fincanlarla boğuşuyor gibi görünürken. Ancak kendi kendine yetmek yaşlıların gururuydu ve hiç kimsenin kesinlikle gerekli olmadan kadının elinden daha fazla özerklik almasına gerek yoktu.

Tallah eşyaları yere bırakırken, Mae masanın uzak köşesine başıyla işaret etti; burada bir tür eşya sergileniyordu ve üzeri yırtık pırtık, monogramlı bir havluyla örtülmüştü. "Bunun altında ne var?"

Genellikle kadınlar her şeyi derli toplu tutarlardı; tezgâhlarda, masalarda, raflarda, şöminelerde asgari miktarda eşya olurdu.

"Bana dün gece neler olduğunu tekrar anlatır mısın?" Tallah kendini sandalyesine bırakıp bir fincan ve fincan tabağı uzatırken şöyle dedi.

Porselen ikili, Mae'nin kararsız tutuşunda takırdadı ve ses Mae'nin tüm vücudunda yankılandı. Çayı alıp hem akustiği hem de dökülme riskini sona erdirmek rahatlatıcıydı ve Mae acelesini her şeyi gerçekçi bir şekilde anlatarak örtbas etti. Doğal olarak raporun bazı kısımları düzeltilmişti. Bekleme sırasındaki o insan kadını hırpaladığı kısmı kesip atmıştı ve evet, Shawn'a gelince çok fazla gappage vardı.

"Rahip Kitap hakkında yalan söyledi," dedi Tallah çayına biraz süt koyarken. "Tam olarak ne olduğunu biliyor. Ama belki de nerede olduğunu değil."

"Şey, o bir kaynak olmayacak. Bu konuda oldukça açıktı."

Sessizliğe gömüldüklerinde Mae çayından yükselen buhar kıvrımlarını izledi. Earl Grey'in soğumasıyla birlikte genişliği de azalıyordu.

"Tallah. . ."

"Ne var, bir tanem?"

Rhoger'ı o soğuk suyun içinde hayal etti. "Daha ne kadar zamanımız var bilmiyorum."

Ceset henüz çürümüyordu. Ama çürüyecekti. Ve bundan daha fazlası, kaç tane

daha fazla gece o Shell'e gidebilir, o buzu satın alabilir ve suyu boşaltmak ve bir şeyler doldurmak için o küvete gidebilirdi ...

Kimi kandırıyordu ki? Ondan geriye sadece parçalar kalana, banyodaki vücut sıvısı çorbasından başka bir şey kalmayana kadar bu işi yapmaya devam edecekti, yeter ki umut olsun. Ve belki de şu anda onun için ölmekte olan şey buydu.

Çay fincanını itti. "Tallah, bunu söylemek benim için çok zor."

"Lütfen." Yaşlı kadın öne doğru eğildi ve elini Mae'nin koluna koydu. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Mae, ev ceketinin kolundaki çiçek desenine odaklandı; küçük sarı ve beyaz çiçekler mavi denizin içinde beliriyordu.

"Bu Kitap, her ne ise." Mae o sulu gözlere baktı ve talebini sesinden, ifadesinden uzak tutmaya çalıştı. "Yani, burada gerçekten ne yapıyoruz. Senden şüphe etmek istemiyorum ama yapamıyorum. Bu kaz koalamamacasına devam etmekte zorlanıyorum. Peder'in son umudumuz olduğunu söylemiştin ama hiçbir şey bulamadık. Yine."

Bir de Kitap'ın onun için ne yapacağını söylemiş olması gibi daha büyük bir mesele vardı. Yeniden dirilmenin mümkün olduğuna inanmaya çok ihtiyacı vardı ama şehir efsanelerinin bu şekilde ortaya çıkıp yayıldığından endişelenmeye başlamıştı: Sorunlarına metafizik bir çözüm olduğuna inanmaya ihtiyaç duyan savunmasız durumdaki birine bir aldatmaca sunulmuştu.

Çaresizlik her yalanı gerçeğe dönüştürebilir. Ve iyi niyetli bir kaynaktan gelse bile, sahte yardım vaadinde acımasızlık vardı.

Tallah başını sallayarak fincanından bir yudum aldı. Sonra arkasına yaslandı ve çayı sanki soğukmuş gibi budaklı ellerinin arasında tuttu. "Makamımı kaybetmemin

hayatımın en dibe vurduğu anlardı. Ama son birkaç yıldır katlandığınız her şeyi görmek ... en üzüntülü anlarıma bile üstün geliyor. Sana nasıl yardım edemezdim?"

Mae ayrıntıları hiç sormamıştı ama Tallah bir zamanlar aristokrasinin en üst kademesinde yer almış, Konsey'in bir üyesiyle evlenmişti. Mae'nin mahremi Lotty onun için hizmetçi olarak çalışmıştı. Ancak bir şeyler olmuş ve Tallah buraya geldiğinde Lotty evi ücretsiz olarak temizlemekte ısrar etmişti ve çok geçmeden tüm aile yaşlı kadına bakmaya başlamıştı.

Bu düşünün nihayetinde kadının hayatını kurtarmış olması ne kadar ironik. Hâlâ o büyük evde yaşıyor olsaydı? Mae'nin ebeveynleri gibi o da eve yapılan baskınlar sırasında öldürülmüş olacaktı.

"Peder'in gerçek adı Rehvenge," dedi Tallah. "O bir Glymer üyesi ya da öyleydi. Şu anda kaç kişi kaldıklarından bile tam olarak emin değilim. Size söylediğim gibi, onun mahmenini çok iyi tanırdım. Kitabı bir keresinde kendisi kullanmıştı ve bana onun gücünden bahsetmişti. Ben de ilk kez böyle öğrendim. İhtiyacınız olanı size sağlayacaktır. Hayatımdan geriye kalan az şey üzerine yemin ederim."

Mae gözlerini kaçırdı. "Böyle konuşma."

"Gerçek bu ve bunu ikimiz de biliyoruz. Yakında öleceğim - ama kardeşinin aksine, benim gitme zamanım olması gerektiği gibi. Bana ayrılan geceyi yaşadım. Ancak onun hayatı çok erken alındı ve bu düzeltilmesi gereken bir yanlış."

Tallah elini masanın ucundaki örtüye uzattı. Banyo havlusunu geri çektiğinde ortaya çıkan şey hiç mantıklı gelmedi: Beyaz sirke. Gümüş bir tabak. Tuz. Keskin bir bıçak. Bir limon. Bir mum.

Tamam, salata sosu yapıyorsanız koleksiyon işinize yarayabilirdi ama neden Houdini'nin malzemelerini kullanasınız ki?

"Bütün bunlar ne için?" Mae sordu.

"Kitabı size getireceğiz." Tallah malzemelere başıyla işaret etti. "Eğer sana sahip olacaksa."

CHAPTER FOURTEEN

Up kuzeyde, Kara Hançer Kardeşliği'nin malikânesinin görkemli fuayesinde, Rehvenge çiçek açmış bir elma ağacının mozaik tasvirinin üzerinden geçti. O sırada Büyük merdivene geldiğinde, Bally mokasenleri kan kırmızısı koşucuyu yiyip bitirirken, vizonu arkasından parlayarak iyi bir hızla yukarı çıktı. En üst sahanlığa vardığında, Kör Kral'ın çalışma odasının çift kapısı açıktı ve soluk mavi, Fransız antika odanın en ucunda, Wrath'ın oğlu, Wrath'ın efendisi, en iyi pozisyondaydı - yani, dört ayak üzerinde bir boz ayı kadar büyük olan oyma bir masanın arkasında oturuyordu, kızı babasının tahtına dikilmişti. Dul bir kadının tepesinden dökülen simsiyah saçları, sargılı zalim yüzü ve savaşçı vücuduyla Wrath tam da vampir yarışını yönetmesi gereken kişiye benziyordu.

Bir de gözleri görmese bile her şeyi çok net görebildiği ve hiç aptallık yapmadığı gerçeği vardı. Asla.

Sempatların Kralı Rehv için bu ikili güçlü müttefiklerdi. Ve Tanrı aşkına, bu geceden sonra da öyle olmaları gerekecekti.

"Ekselansları erken gelmiş," diye mırıldandı Wrath, siyah güneş gözlükleri kucağındaki golden retriever'dan başını kaldırıp bakarken.

Rehber köpeği George sırt üstü yatmış, beyaz göbek tüyleri her yere dağılmış, başı kaplıcadaymış gibi sallanıyordu. Rehv'in kokusunu alınca, kutu gibi kafasını kısa bir süreliğine kaldırdı ve sallamaya başladı. Ama sonra hemen taparcasına seilmeye geri döndü.

Rehv içeri girip kapıları kapatırken, "Bu köpek buraların gerçek kralı," dedi.

Yerlerine oturduklarında, Kör Kral'ın kaşlarından biri güneş gözlüklerinin kenarlarından kalktı.

"Demek iyi haberlerle geldin," diye mırıldandı Wrath. "Ne kadar ferahlatıcı."

Rehv, ipek kanepeler ve berjer koltuklardan oluşan koleksiyonun etrafında küçük bir tur atarak işleri yavaşlattı. Sonunda oymalı masanın karşısındaki koltuğa geldiğinde, av köpeği bu kez endişeli gözlerle tekrar baktı.

Ve bu George'un harika içgüdüleri olduğunu kanıtlamadı mı?

"Vay canına," dedi Wrath parmaklarını iki ayaklı bir hayvanda omuz hizasında sayılabilecek sarı göğüs kürkünde gezdirirken. "Rehv Amca'nın yarası var. Bu çok iyi olacak."

"Dün akşam gelirdim." Rehv vizonunun kıvrımlarını bacaklarını örtecek şekilde düzenledi. "Ama halletmem gereken işler vardı."

"Vatandaşlarınızla daha çok eğlenmek mi?"

"Bu sefer insanlar." O iptal edilen dövüş için tüm o geri ödemeler. "Uzun bir geceydi."

"Neden onlarla uğraşıyorsun?"

"Bu bir karakter kusuru. Ama daha az ölümcül olanlardan biri, bu yüzden ona teslim oluyorum. Sürekli bir inkâr hayatı yaşamak, yer üstünde bir tabutun içinde olmak gibi. Ve lütfen bana zaten yeterince param olduğunu söylemeyin. Asla yeterli değildir."

Kral kıkırdarken Rehv yanmayan şömineye baktı ve önceden ayarlanmış kütükleri tutuşturmaya değip değmeyeceğini düşündü. Odanın sıcaklığı yetmiş derece olmasına rağmen Rehv sürekli üşüyordu, şeytani yönünü kontrol altında tutmak için aldığı dopamin iç ısını düşürüyordu.

Bu yüzden tam boy vizon. Yazın bile giydiği.

Ve bu notta, durun. Uzun bir duraklama.

Wrath tahtında döndü ve George'u yere bırakacakmış gibi altını havaya kaldırdı. Ancak köpeğin başka planları vardı, efendisinin kocaman kollarında yalpaladı ve tutunmak için büyük ön patilerini Wrath'ın boynuna doladı. Sanki bir lav çukuruna indirilmek üzereydi.

Wrath yerine otururken kıkırdadı. "Sanırım bu bir hayır demek, ha."

Kral köpeğin etrafında dönerek George'u büyük bir bebek gibi kucaklamaya geri döndü. Sevmeye rutinine devam ederken Rehv, Wrath'ın kusursuz, safkan soyunu tasvir eden ön kol iç dövmelelerine odaklandı.

"Konuşmaya başla, Symphath, köpeğimi mahvediyorsun."

Rehv, kraliyet kollarındaki yoldaşı göremese de başını salladı. "Seninle benim sorunlarımız var."

"Ben de moda hakkında konuşmaya geldiğini sanıyordum. Seni Butch'a yönlendirecektim."

"Dinle, yüz yıldır içinde bulunduğun bu siyah kas-etek ve deri rutiniyle yapabileceğin çok şey var. Sana bunu söyleyip duruyorum."

"Evet, hedefim GQ'ya kapak olmak. Şimdi konuş."

"Baskı öldü."

"Bu Hayalet Avcıları'ndan bir replik. Ve bir saptırma."

Rehv bastonunu dizlerinin arasına yerleştirdi ve avuçlarıyla ileri geri vurdu. "Bu gece bana yaklaşan bir kadın vardı."

Wrath gülerek, "Ehlena ilişkinize tamamen güveniyor. Ve seni aptalca bir şey yapacağını düşünmeyecek kadar iyi tanıyorum."

"Öyle bir şey değildi."

"Güzel, çünkü ben Ann Landers değilim."

"Dişi, ikimizin de bulmasını istemediği bir şey arıyordu." Sandalyede arkasına yaslanmak için kendini zorladı. "Kitap diye bir şey duydun mu hiç?"

"İnsanların İyi Kitabı'nı duymuştum. İncil'den mi bahsediyorsun?"

"Tam tersi. Bahsettiğim şey karanlık tarafa giden bir kanal. Etten yapılmış ve sayfalarının neyden yapıldığına dair hiçbir fikrim yok ve bunun cevabını bilmek de istemiyorum. Tarih boyunca seyahat etti, insanları buldu ve ortalığı kasıp kavurdu."

"Yani bu bir büyü kitabı falan mı?"

"Büyüler Kitabı. Büyük B zamanı."

Gazap kaşlarını çattı. George'u yere bırakmaya gittiğinde bu kez hayır cevabını kabul etmedi. Köpek yenilgiyle ayaklarının dibine yığılırken, Kral öne doğru oturdu - ve masanın üzerinden Rehv'e bakarken yüzündeki ifade o kadar yoğun ki, kör olduğunu unutabilirdiniz.

"Yüzyıllar boyunca büyü hakkında söylentiler duydum." Wrath güçlü omuzlarını silkti. "Ama Omega ve Azaltma Topluluğu'yla o kadar meşguldüm ki hokus pokus saçmalıklarıyla ilgilenemedim."

"Bu saçmalık değil."

"Yani bu şeyi gördün mü? Ya da kullandın mı?" "İkisi de değil." Rehv gözlerini kurutma kâğıdına dikti. "Ama ben ...bir arkadaşım bana bu lanet şeyden ve neler yapabileceğinden bahsetti."

"Arkadaş", on yıllardır kendisini becermesi için şantaj yapan Senfath Prensesi için doğru kelime değildi. Seksin onu her zaman neredeyse öldürdüğü gerçeği, onun eğlencesinin sadece bir parçasıydı; lanet olsun, onun için ilişkinin pek çok başka eğlencesi olduğunu biliyordu. Ama o bu meseleyi halletmişti, hem de fazlasıyla.

Kum adam onun için gelmişti.

Yine de, onunla işinin bitmeyeceğini bilmeliydi ve bu Kitap saçmalığı, bir erkeğin kendisine bir sarsıntı vermek istemesine neden olan geçmişten gelen bir patlamaydı.

Biliyorsun, hafıza kaybı için.

Wrath'ın kaşı tekrar kalktı. "Sana bir 'arkadaş' söyledi. Bu kulağa internetteki bir itiraf gibi geliyor."

"Yakınından bile geçmedi. Ve siz sormadan söyleyeyim, evet, onu kullanmıştı." "Ne yapmak için?"

"İyi bir şey değil. Ayrıntıları bilmiyorum ama kim olduğunu düşünürsek? Bunun berbat bir fikir olduğuna emin olabilirsin."

"Tamam, bir kadın yanınıza geldi ve sizden Kitabı istedi. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Arkadaşımdan ayrıldı."

"Onu terk mi ettin? Uber denen lanet şeyi bırakıp Caldwell'den ayrılmak gibi mi? Ya da her neresiyse?"

"Onun gibi bir şey. Bana anlattığına göre, bu dünyada kendi yolunu seçiyor." Rehv gözlerini ovuşturdu. "Bak, yapabilirsin"

İçindeki büyülerini kullanarak yapmaman gereken her türlü boku yapabilirsin. Peki ya bu dışının bana gelmeyi bilmesi? Bu her yönden kötü bir haber."

"Yani arkadaşını tanıyor mu?"

"Mahmen'imnin eski bir tanıdığı aracılığıyla bana yönlendirildi. Plakasını alabilmek için dışıyı takip ettim, bize pek bir faydası olmayacak. Yine de, insan takma adını bir tür veritabanına kaydettirmiş olma ihtimaline karşı V'ye verdim. Peki neden Kitap'ı aradığına gelince? Ağını gördüm. Çılgınlık derecesinde çaresiz. Bu en kötü kombinasyon - bu tür bir çaresizlikle karışmış inanılmaz karanlık güç."

Gazap sessizliğe gömüldü.

Rehv, "Biliyorsunuz ben bir alarmcı değilim," dedi. "Bu çok Tehlikeli. Başka ne yapabilirim bilmiyorum-"

"Bana daha fazlasını anlatmak zorunda değilsin." Wrath başını eğdi ve o kör gözler sargıların ardında parladı. "Cevap çok kolay. Kitabı dışıdan önce alacağız ve yok edeceğiz. O kadar."

Sanki bu kadar basit olacaktı gibi, diye düşündü Rehv. Yine de en azından Wrath bu işi ciddiye alıyordu.

"Önce onu bulmalıyız." Rehv bir avucunu Mohawk'ının üzerinde gezdirdi. "Peki bu planın ikinci bölümüne gelince? İçimden bir ses bunun savaşılmayacağını söylüyor."

"Elimizdeki tüm kaynakları kullanacağız ve biliyorsunuz kaybetmekten nefret ederim."

Rehv nefesinin altından küfretti. "Sanki aksiyon filmlerinde 'Bu daha önce peşinden gittiğin hiçbir şeye benzemiyor Indy' dediğim bölümmüş gibi hissediyorum."

"O zaman bunu da aradan çıkarmış oldun," diye mırıldandı Wrath. "Aferin sana."

"Yer bulma meselesine gelince, V ne kadar zeki olursa olsun internette bakabileceği çok şey var. Ve içimden bir ses bu kadim kötülük kaynağının Google'dan bulunamayacağını söylüyor."

"GPS işini bana bırak. Konu böyle şeyleri bulmaya geldiğinde elimde bir koz var."

Rehv soğuk şömineye baktı ve üç eklemlili parmakları ve kulaklarındaki akreplerle Prenses'i hayal etti. Onun sapkın pisliklerinin anıları midesini bulandırıyor ama oraya gitmek zorundaydı. Kadim kitap hakkında hatırlayabildiği her şeyi hatırlamaya çalışmalıydı.

"Sorun değil," diye mırıldandı Wrath. "Öne çıkarak yeterince şey yaptın."

"Adamlarımla görüşeceğim. Bakalım başka neler bulabileceğim."

"Bu iyi olacak."

Rehv inleyerek ayağa kalktı. "Bir ara vermeye hazırdım, biliyorsun. Lessening Topluluğu gitti, Omega buradan çıktı. Bunun yeni bir dönemin başlangıcı olması gerekiyordu."

"Ne yazık ki, bu hep aynı korku hikayesi dostum. Hayat, hayatta kalmak için savaşmayı gerektirir. Bu işler böyledir. Bu Kitaba gelince, Kardeşliği arayıp söylediklerini onlara anlatacağım. Toplantıda olmalısın."

"Tamam. Ne zaman haber

verirsin?" "Şimdi nasıl?"

"Gidip Tohr'u getireyim. Bilardo odasında."

"Mükemmel."

Rehv başıyla onayladı ve kapılara yöneldi. Kapıdan çıkmak üzereyken kemerli geçitte durakladı. Wrath tekrar köpeğine odaklanmıştı, büyük Kör Kral masanın altına çökmüş ve George'a her şeyin yolunda gittiğini anlatır gibi hayvana fısıldıyordu

ve o iyi bir çocuktu, çok iyi bir çocuktu, evet, evet, öyleydi.

"Hey, Lord Hazretleri."

Wrath'ın başı masanın üzerinden fırladı.

"Evet?" "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette. Ama uyarayım, eğer fikrimi soracak olursanız, alacaksınız ve bu nadiren cömertçe olur. Ya da bana öyle söylendi. Aslında, kardeşlerim bana bir tişört yaptı."

Rehv kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Ön yüzünde 'Bana Her Şeyi Sor' yazıyor. Arkasında ise 'Bu Çok Aptalca' yazıyor. Görünüşe göre, onlar konuşmayı bitirdikten sonra dönmem gerekiyor - bu çok aptalca." Wrath yana baktı ve kendi kendine kaşlarını çattı. "Lanet olsun."

Rehv vizon kürkünün yarısını bir araya getirerek boğazını temizledi ve kol düğmelerini çekti. "Sence Liberace ile Hannibal Lecter karışımı bir tipe mi benziyorum?"

Wrath sanki doğru duymamış gibi başını salladı. "Ne?"

"Bilirsin işte. Liberace ve Hannibal Lecter gibi. Bir bebekleri oldu."

"Vay canına." Bir duraklama oldu. "Bu çok fazla-her şeyden önce, neden kör bir erkeğe neye benzediğini soruyorsun ki?"

"İyi noktaya değindin ve boş ver." Rehv arkasını döndü. "Ben senin çocukları hazırlayayım."

"Onlara Chianti'yi alt kata bırakmalarını söyle." Gazap sesini yükseltti. "Tabii susamadıysan."

Rehv merdivenlerin başına doğru yürürken, "Hiç komik değil," diye mırıldandı.

"Hadi ama, bu biraz komik," diye seslendi Wrath çalışma odasından. Bir süre sessizlik oldu. "İyi, eğer bir şamdan getirirsen

şirret hissediyorsun. Belki komik kemiğinin altında bir ateş yakar."

Gürleyen kahkahalar çalışma odasından çıkıp tüm malikânede yankılanırken Rehv mırıldanarak merdivenlerden indi. Kendine bir not: Büyük Kör Kral'a bu tür bir cephane vermeyin.

Gerçekten daha iyi bilmeliydi.

CHAPTER FIFTEEN

TDoğru, bileğini gümüş tabağın üzerine koy."

Mae kaşlarını çattı ve daha yakından bakmak için Tallah'ın mutfak masasına doğru eğildi. Bu süt gibi rengi değıştirmede.

beyaz sirke, limon suyu, mum mumu ve tuz ile yapılan çorba.

Burnunu kırıştırarak, "Kendimi kesmemi mi istiyorsun?" dedi.

"Derinden değil. Ama avucunuzun içinde ve yaşam çizginizin üzerinde olmalı."

"El falı bakmanın insanlara özgü bir şey olduğunu sanıyordum."

"Bu evrenle ilgili bir şey." Tallah temiz soyma bıçağını uzattı. "Yaşam çizgini geçmesi gerekiyor. Ve bunu yaptığında, Kitabın sana geldiğini hayal et. Seni bulduğunu. İhtiyacın olduğunda sana yardım ettiğini."

"Kitabın neye benzediğini bilmiyorum."

"Eğer seni duyarsa, onu görürsün." Tallah bıçağı salladı. "Al bunu."

Mae neredeyse başını sallayacak ve kalkıp tuvalete gitmek için bir bahane uyduracaktı. Ama sonra vampirlerin öldüklerinde suda nasıl battıklarını düşündü. Ve Rhoger olmasaydı bunu asla bilemeyeceğini-

Yaşlı kadından bıçağı dikkatlice aldı. Ama onu kullanmadı. Sahtekârlıkları düşündü. Ve Ouija tahtalarını. Ve kristal topları.

Ve bu dünyada yalnız kalmamak için ne kadar çaresiz olduğunu.

"Tallah, bana karşı dürüst olmalısın. Tüm bunlardan nasıl bu kadar eminsin?" Kadın hemen cevap vermeyince, Mae kendine bir küfür savurdu. "Bu sadece Peder'in adamlarının sana söylediklerinden ibaret değildi, değil mi?"

Tallah'ın miyop bakışları çayına kaydı ve uzun bir sessizlik oldu. "Bir kere kullandım." Sulu gözlerini kaldırdı. "Ama açıklığa kavuşturalım, onun gücüyle ilgili bilgiyi Rehvenge'in mahmeninden aldım - ve bana onun varlığını nasıl isteyeceğimi söyledi. Bunu da bu sayede öğrendim."

Kadın gümüş tabağı gösterdiğinde Mae sandalyesinde dik oturdu. "Bunu ne için kullandın? İşe yaradı mı? Sen . . ."

"Birini geri getirmek için değildi, hayır." Tallah uzun, beyaz örgüsünün ucundaki küçük mavi fiyongu endişelendirdi. "Aslında birini ortadan kaldırmak istiyordum. Cehennemliğimi benden alan dışının ortadan kaybolmasını istedim."

Mae fısıltıyla, "Peki ne oldu?" diye sordu.

Tallah başını salladı. Sonra tekrar salladı. "Sen farklısın. Senin niyetin benimki gibi değil."

"Ne oldu," dedi Mae daha yüksek sesle.

"Sonuç beni buraya getirdi." Tallah sade mutfağı işaret etti. "Ve bu kötü bir hayat olmadı. Farklı bir hayat ama kötü değil. Eski görevimde en çok sevdiğim şey, başkalarına anlatırken kulağa nasıl geldiğiydi. İşin gerçek yaşam kısmı o kadar da keyif verici değildi."

"Birini mi öldürdün?" Ve Mae cevaptan korktu.

"Onun ortadan kaybolmasını istedim. Hepsi bu." Tallah elini havada gezdirdi. "Ama artık bunların hiçbir önemi yok. Dediğim gibi, sen farklısın. Kalbin saf. Aradığın şeyde şeytani bir gölge yok. İşleri yoluna koymak ve haksız yere çalınan şeyi geri vermek istiyorsun ve niyetin önemli. Ben kıskançtım. Sahipleniciydim."

"O senin eşindi."

"Özgürce verilmeyen bir kalbi asla talep edemeyiz. Öğrenmem gereken ders buydu. O gittikten sonra bile beni istemedi. Bu nedenle, istediğimi aldım ama arzu ettiğim sonucu alamadım. Aslına bakarsanız cehennem zebanım kederinden öylesine tükenmişti ki teselli edilemiyordu ve ben ne kadar çabalasam da bana o kadar içerliyordu. Beni uzaklara gönderdi, büyük soyundan sürgün etti ve kimsenin eşyalarımı satın almayacağı göz önüne alındığında, karşılayabileceğim tek şey buydu. Gözden düşmüş kadınlar hiçbir koleksiyoncunun isteyeceği bir kanıt değildir. Başyapıtları bile hurdaya çevirebiliriz ve insan dünyasında hiçbir bağlantım yok."

Mae, demek ki Tallah malını mülkünü elinde tutmaya kararlı değilmiş, diye düşündü.

"Çok özür dilerim."

Tallah sanki kulübeyi bir bütün olarak görüyormuş gibi etrafına bakındı. "Seçimlerimi, bunların sonuçlarını ve içinde bulunduğum durumu düşünmek için uzun zamanım oldu. Ya içinde bulunduğun durumla barışırsın ya da kendini yok edersin."

içten dışa." Yeniden odaklanarak uzandı ve Mae'nin kolunu sıktı. "İşte bu yüzden niyet önemlidir. Ben sadece dışının gittiğini hayal ettim. Eşimi ve beni mutlu ve birlikte hayal etmedim. Ne istersen onu alırsın, bu yüzden Kitabın sana gelmesini isterken niyetini netleştir."

Diğer kadına tam olarak ne olduğunu bilme dürtüsüne kapılan Mae yine de bu soruyu kendine sakladı. Ayrıca, bu Tallah'ın geçmişiyile ilgili değildi. Bu Mae'nin şimdiki zamanıyla ilgiliydi ve en canlı, acı dolu anılarından Rhoger'ın ön kapıdan içeri girerken yere yığıldığını gördü, gücü tükenmişti, giysileri kan içindeydi, yere çarpıp sanki çoktan ölmüş gibi sıçrarken içinden umutsuz bir ses çıkıyordu.

Onu hayatta tutmaya çalışmıştı. Başaramamıştı. Kollarında öldü, sevgili kardeşi ... gitti.

"Bu adil değildi," dedi. "Rhoger'a olanlar."

"Katılıyorum. Kral'ın huzuruna çıkmalısın. Kardeşinize yapılanları Kara Hançer Kardeşliği'ne anlatmalısınız. Ona saldıran saldırganı bulmanıza ve adaletin düzgün bir şekilde yerine getirilmesini sağlamanıza yardımcı olabilirler."

"Keşke ne olduğunu bilseydim. Rhoger bana söyleyemeden öldü."

"Eğer onu geri getirirsen, onlara kendisi anlatabilir." Mae gözlerini kırptırdı. Aptalca ama bunu hiç düşünmemişti.

Bıçağa odaklandığında, kendini ikiye bölünmüş hissetti. Biri bu aptallığa karşı dikkatli olunmasını istiyordu. Diğeri ise ...

"Burada yine ne yapıyorum ben?" diye sordu.

"İyi sonucunuzu, yani kardeşinizin hayatta ve sağlıklı bir şekilde yanınızda olduğunu, ikinizin yeniden bir araya geldiğini hayal edin. Oraya ulaşmak için nasıl yardıma ihtiyacınız olduğunu hayal edin. Zihninizde

Avucunuzu yaşam çizginiz boyunca keserken bunu tam olarak hissedin. Sonra Kitabın size gelmesini isteyin."

"İşte bu kadar."

"Bana bu şekilde işe yaradığı söylendi ve ben de bu büyüü bu şekilde kullandım. Gerçi bir kez istedikten sonra zaman alıyor, hemen olacak bir şey değil ... ama daha önce işe yaramıştı ve şimdi de işe yarayacağına inanıyorum."

Bunu yapma, dedi Mae'nin kafasının arkasından gelen bir ses.

Bu yanlış. Bu kapı açılmadan kalmalı.

-

Gözlerini sıkarak Rhoger'ı o buzlu suyun içinde hayal etti, küpler onun perili, boş bakışlarının üzerinde yüzüyordu. Acısı üzerine çökerken, kalbindeki kasayı açtı ve korku dolu umudunu ... yani evrene bıraktı çünkü Kâtip Bakire'ye inandığından emin değildi.

Rhoger'ı canlı ve yanında görmeye çalıştı-

Mae bıçağın etrafına bir yumruk kapadı ve bıçağı çekerken nefesi kesildi. Göz kapakları açıldığında, kırmızı kanın elinin düğümünden akıp gümüş tabağın dibindeki sütlü tentürdiyota sıçrayarak düştüğünü net bir şekilde gördü.

Bırak. Bırak. Bırak-

Ne beklediğinden emin değildi. Ama dakikalar dakikalara dönüşürken, sadece damlayan su vardı.

. . . içinden delici bir tatminsizlik geçti. Bu bir aptallıktı, çaresizliğinden ve Tallah'ın Mae'nin mah adamlarının hizmetini geri ödeme arzusundan doğan bir fanteziydi. Ölü bir son

Tallah ev ceketinin büyük cebinden bir şey çıkardı, kemikli eli masanın üzerine uzandı.

Titreyen parmaklarında parşömene benzeyen küçük üçgen bir parça tutuyordu, iki tarafı kesilmiş gibi pürüzsüz, uzun tarafı yırtılmış gibi düzensizdi.

"Bu Kitap'tan," diye nefes aldı Mae.

"Bunca yıl sakladım. İhtiyacım olursa diye sakladım. Bu yüzden bunu arayışınıza veriyorum."

Bunun üzerine Tallah parçayı gümüş tabağın içine koydu-

Parlama her ikisini de masadan geriye itecek kadar parlak ve sıcaktı, Mae'nin eli ve bileği ani bir sıcaklıkla uğulduyor, avucunda bıçak kesiğiyle ilgisi olmayan ritmik bir acı hissediyordu.

Kulübenin her yerinde ışıklar karardı ve titredi ve bir rüzgâr pencereleri salladı.

Her şey karardı.

Ayağa fırlayan Mae'nin sandalyesi geriye doğru devrildi.

"Tallah, neler oluyor-"

Masanın diğer tarafından bir gıcırtı duyuldu ve ardından yaşlı kadının yere düşen bedeninin mide bulandırıcı gümbürtüsü duyuldu.

"Tallah!" Mae sandalyelerin etrafında koşuşturdu, onlara çarptı ve bir gürültü kakofonisi içinde onları dağıttı.

"Neredesin sen-"

Bir anda ışıklar geri geldi. Artık elektrik titremesi yoktu. Dışarıdan ses gelmiyordu. Döşeme tahtalarının üzerine baygın bir şekilde yayılmış olan Tallah'ın gözleri geriye kaymış, beyazları sanki ele geçirilmiş gibi parlıyordu-

Yaşlı kadın bir homurtu ve bir solukla kendine geldi, buruşuk yüzünde şok ifadesi vardı. Sonra başını kaldırdı ve sanki nerede olduğunu bilmiyormuş gibi etrafına bakındı.

Mae diz çöktü ve buruşuk ellerden birini dikkatle tuttu. "İyi misin? Seni şifacı kliniğine götürelim. Arabam var-"

Tallah öksürdü ve başını salladı. Sonra da Mae'nin endişesini savuşturdu. "Ben iyiyim. Ben iyiyim." O gözler

etrafta. "Ne olduğunu bilmiyorum, kalkmama yardım edebilir misiniz?"

Kadının ince koluna tutunan Mae, Tallah'ı sandalyesine geri sürükledi. Sonra da kendi çantasını almaya gitti.

"Kliniği arayıp onlara söyleyeceğim-"

"Hayır, hayır..." Tallah, Mae'nin beceriksiz ellerini durdurdu. "Saçmalama. Sadece zamanlarını boşa harcamış olursun -bırak da ihtiyacı olan insanlarla ilgilensinler. Dürüst olmak gerekirse, ben gayet iyiyim. Ani karanlık beni korkuttu, hepsi bu."

Mae gözlerini kadına dikmiş, kafa karışıklığı ya da ... işaretleri arıyordu. Tanrım, ne olduğunu bilmiyordu. O bir doktor değildi. Ama zaman geçtikçe ve Tallah dik durdukça ve mantıklı göründükçe?

"Biliyor musun, belki de yanılmışımdır," dedi yaşlı kadın yenilgiyle.

"Ne hakkında?"

"Her şeyi." Başını ellerinin arasına aldı. "Yorulдум."

"Acaba sen gibi Ben için Yardım sen geri içine alt katta yatak-"

Ön kapı yüksek sesle ve ısrarla çalındı ve Mae evin önünü görmek için arkasını döndü.

"Bu mu ..."

Tallah onun kolunu tuttu. "Cevap verme."

Vuruşlar sustu. Sonra yeniden başladı.

"Burada kal." Mae geri çekildi ve bir elini çantasına soktu. "Hemen döneceğim-"

"Hayır! Açma!"

Mae salona doğru yürüdü ve tam kapıya ulaştığında arkasına baktı. Tallah masaya dönmüş, çayının son demini içiyordu; başını eğmiş, güç toplamak için fincanını deviriyor gibiydi.

Yeniden odaklanan Mae, vücudu titreyerek ve içgüdüleri uyarı çığlıkları atarak topuz kutusunu çıkardı.

Ama o çağırma büyü, kapıları çalma gücüne sahip bir kitabı ortaya çıkarmamış mıydı?

Kendine gerçekçi olmasını söyleyen Mae, ön kapıyı kırarak açtı ve gürzünü çıkardı.

Ve telaşla geri sıçradı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdı.

Shawn'ın cevap vermesi bir an sürdü, sanki o da neredede olduğuna inanamıyormuş gibiydi. Ama sonra bir gece önceki dövüşçü, kurtardığı, bir daha asla düşünmemek için çok çalıştığı dövüşçü omuz silkti.

Sanki Hannaford'un meyve reyonunda tesadüfen karşılaşmışlar gibi.

"Ayı spreyini indirir misin?" dedi alaycı bir ifadeyle. Kadın temizlemek için başını salladı.

"Ne?"

Başıyla gürzü işaret etti. "Tabii silahsız, savunmasız bir erkek üzerinde kullanmayı planlamıyorsan? Feminizmden yanayım ama bu biraz agresif bir davranış gibi, sizce de öyle değil mi?"

"Sen mi? Savunmasız. Gerçekten. O zaman ben dış perisiyim."

"Bir peri gibi görünmüyorsun." Gözleri kızın vücudunda gezindi. "Tabii kanatlarını sormamam gereken bir yere saklamıyorsan?"

Mae gözlerini kapadı ve sakinleşmek için dua etti. Dengeye yakın herhangi bir şeyin meşhur ön verandasına inmesi için gelecek aya kadar bekleyebileceği belli olduğunda, göz kapaklarını zorla açıp savaşçıya baktı. Adam tam olarak hatırladığı gibiydi. İri, kötü görünümlü ve siyah bilyeleri olan bir adamdı.

sert yüzüne can sıkıntısı ve yargı karışımı bir ifadeyle baktı.

Bir de Deadpool filmlerinden fırlamış gibi giyinmişti, tamamen siyah, vücudu saran savaş kıyafetleri içindeydi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye tekrarladı.

Çünkü gerçekten, söylenecek başka ne vardı ki?

"Buralardaydım. Bir uğrayayım dedim." Öne doğru eğildi ve havayı kokladı. "Hey, mutfağında hiç kahve var mı? Ben pek çay içmem."

- - -

"Becer beni ... oh, evet ... seni görmeme izin ver . . ."

Balz, Kardeşlik'in malikânesindeki odasında, yatağında sırtüstü yatıyordu. Ama yalnız değildi. Lanet olsun, tamamen ve kesinlikle yalnız değildi.

Esmer bir kadın adamın çıplak kalçalarına binmiş, yavaş ve istikrarlı bir şekilde ereksiyonunun üzerinde gidiyordu. Sanki adamın aklından geçenleri okumuş gibi geriye doğru eğildi ve avuçlarını adamın dizlerinin yanındaki dağınık yatak örtüsünün üzerine koyarak kalçalarını iyice açtı ve adamın devasa, pırıl pırıl sikinin onun tatlı, sıcak kalbine girip çıkmasını izlemesine izin verdi.

"Oh . . . Tanrım, kahretsin ... siktir . . ."

O kadar güzeldi ki, göğüsleri hareketleriyle birlikte sallanıyor, o kavisinin daha da derinlerine inerken sıkı uçları tavanı gösteriyordu. Mükemmel ağırlığının altında, ince, pürüzsüz teninin altında karın kasları dalgalanıyor ve tüm o lüks esmer saçları inciklerine dökülüyordu.

"İşte böyle, sık beni," diye inledi dizlerini sıkıp onları birbirinden daha da uzaklaştırırken. "Daha hızlı."

Sanki onun her fantezisini yerine getirmekten başka yapacak daha iyi bir şeyi yokmuş gibi, kan kırmızısı dudaklarıyla daha hızlı hareket etti.

ayrılıyor, leğen kemiği çalışıyor, göbek deliğinden sarkan piercing loş ışıktaki göz kırpmıyordu. O kadar esnekti ki, sanki sudan yapılmış gibiydi, vücudu onun üzerinden akıyor, onu kaplıyordu, hatta teninin onunkine değmediği yerlerde bile.

Aklının bir köşesinde, tripleks evdeki Bayan'ı düşündü. O insan kadına bu tür şeyler yapmış, onu ele geçirmiş, kontrol etmiş, ona sahip olduğu ve olacağı tüm sevgililerini yeniden ayarlayacak türden bir zevk vermişti. O boğuşma çok eğlenceliydi. Bir ya da iki saati boşa harcamak için iyi bir yol.

Ama bu ... bu ezber bozan bir seksti-

Dengesini kaybeden kadın ellerinden birini öne doğru uzattı. Tırnakları pençe gibi uzundu ve dudaklarıyla aynı kırmızı renge boyanmıştı; bacaklarının arasından cinsel organına uzandığında loşlukta parıldıyorlardı.

Kalçalarını kaldırdığında, adamın siki kadının kaygan tutuşundan çıkarken, kadın ellerini adamın aşırı ısınmış, aşırı hassas shaftında gezdirdi.

"Geliyorum," diye bağırdı. "Siktir, geliyorum-"

Tam boşalmanın eşiğindeyken, zevk, yakalamak ve sonsuza dek taşaklarının içinde tutmak istediği beklenen bir acı noktasına keskinleşirken, tam orgazmın başladığı anda - kalktı ve ortadan kayboldu.

Bir puf ve küçük bir duman bile vardı.

Balz ayağa fırladı.

Ellerini çıplak göğsünün ve dimdik uyarılmışlığının önüne atarak havada salladı, sıcak teni, kadını, sıcaklığı ve tutkuyu aradı.

Hiçbir şey.

Orada hiçbir şey yoktu.

Yüzünü ovuşturarak etrafına bakındı. Evet, burası onun yatak odasıydı. Ya da en azından öyle sanıyordu - hayır, hayır, evdeydi. Tanıdık antika eşyaların ana hatlarını, yerdeki hırsız kıyafetlerinin yığının ve banyosunun mermer bölmesine açılan çatlak kapıyı görebiliyordu-

Dışarıdan, salondan bir dizi alçak gong sesi gelmeye başladı. Bu, ikinci katın oturma odasındaki büyükbabanın saatiydi ve saati haber veriyordu.

Çağrılarını saydı: Bir, iki, üç, dört, beş, altı.
.. Yedi.

Başka bir şey yok. Saat gecenin yedisiydi.

Gece olması gerekiyordu çünkü sabah sekiz civarında yatmıştı. Yani evet, doğru zamanda, doğru yerdeydi. Ama kadına gelince? Kardeşlik'in özenle saklanmış malikânesinde, onun odasında nasıl bulunduğu dair en ufak bir ipucu bile yoktu, ama bu bir rüya olmalıydı.

Tanrım, aptalın tekiydi.

Tabii ki lanet olası bir rüyaydı. Hanımefendiyi o tripleks evde bıraktığı şeyin bilinçaltındaki, varoluşsal intikamıydı.

Balz'ın gözleri çalışma masasına gitti. Orada, vitray gölgeli lambanın yanında, beşikte uyumaya çalışırken huysuzlanan bebekler gibi ileri geri sallanan Bay'ın saat koleksiyonu duruyordu. Altısı birden. Balz'ın onları bıraktığı yerde.

Evet, Commodore'da kasa, bayan ve merdiven boşluğundaki Banksy'lerle ilgili tüm o saçmalıklar gerçekleşmişti.

Tedirginlik omurgasını dalgalandırdı.

Yine de başka bir şey olmuştu. Onu geciktiren bir şey. Gidişini yarıda kesen bir şey-

Gizemli kadının çıplak vücudunun, kumral saçlarının ve kara gözlerinin, inanılmaz göğüslerinin görüntüsü azı dişlerini kilitlemesine neden oldu-

Balz sert bir şekilde orgazm oldu, sıcak fiskeiyeler sikinden fırlayıp kalçalarına, arşaflarına, karnının alt kısmına indi, boşalmanın izleri onu dağladı. Ve boşalmanın etkisiyle kadın tekrar odasının içindeydi, karşısında duruyordu, gülümsemesi eskiydi, vücudu geçiş döneminden yeni çıkılmış biri kadar gençti.

Ama o bir vampir değildi. Ve aslında onun önünde de değildi. Yine de onu hatırlaması o kadar güçlüydü, her detayı zihninin gözüne kazınmıştı.

Sanki yıllardır sevgiliymişler gibiydi. Aslında, bunun onu ilk kez boşaltması olmadığını, aksine bütün gün boyunca seviştiklerini hissetti.

Sadece bu özel olayı hatırlıyordu-

Bam, bam, bam. "Balz! ldn m sen? Ne oluyor be?"

Dikkatini toplayarak kapıya doğru döndü.

Sonra rtleri kaldırıp kucağına almak için çabaladı - ereksiyonu bir silindir şapka ve bir baston kapıp leğen kemiğinden step dansı yapma tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi onları yerinde tuttu.

Tanrım, aklını kaçırıyordu.

"Evet, evet." Boğazını temizledi. "Ben iyiyim." Syphon, kuzeni ve herkesin tanıdığı en iyi suikastçı, kafasını içeri soktu. "Beş dakika içinde Wrath'ın çalışma odasında bir toplantımız var. Ve neden İlk ğn'de değildin? Sana yemek getirdim."

Piç kurusu bulaşık havlusuna sarılmış bir kruvasan attı ve karbonhidrat bombasını kapalı bir seyahat kupasıyla takip etti. Balz birini yakaladı. Diğeri de yakaladı.

"Sevdiğin gibi şeker ve krema. Şimdi kışını yataktan kaldır. Seninle orada buluşuruz."

Kapı bir alkışla kapandı, koridordan içeri süzülen ışık kesildi, tuvaletteki parıltıdan başka hiçbir şey karanlığı bir kez daha delip geçmedi.

Balz duşunun olduğu yere baktı. Sonra gözlerini bulaşık havlusuna ve seyahat kupasına kaydırды.

Her şey yorucu görünüyordu ve kendini yastıklara bıraktı. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve kendi uyarılmışlığının kokusunu aldı. Kardeşlerle buluşmaya her zaman hazır olmasına ve gün boyunca bol bol uyumuş olmasına rağmen, gerçekten de hiçbir yere gitmek istemiyordu.

Belki birkaç dakika daha uyuyabilirim.

Evet, sadece bir ya da iki saniye. Sonra bir duş alır ve çalışma odasına giderken ilk yemeğini yerdi. Evet. Sadece biraz daha-

Kimi kandırıyordu ki?

Tek istediği o kadından daha fazlasıydı. Hayatta kalmak için oksijene ihtiyaç duyduğu gibi ona tekrar ihtiyaç duyuyordu.

O sadece hayal gücünün bir ürünü olsa bile.

CHAPTER SIXTEEN

S bir bebek evi kataloğuna ait taş bir kulübenin eşiğinde duran Sahvage, kahve içmek için içeri davet edilmeyi bekledi. Çünkü, bilirsiniz, o bir Centilmen. Lanet bir aristokratın tavırlarına sahip gerçek bir dik duran adam.

Bu sırada karşıındaki kadın ona aklını kaçırmış gibi bakıyordu. Ve belki de haklıydı.

Belki de uzun zaman önce aklını yitirmişti ve daha yeni tanışmışlardı.

Kadın omzunun üzerinden loş bir iç mekâna baktı. Sonra küçük evden dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Saçları yine atkuyruğu şeklindeydi, sarı tutamlar yüzünün etrafında bir hale gibi dalgalanıyordu. Makyajı yoktu ama buna ihtiyacı da yoktu ve bir gece önce giydiği kot pantolonu giymişti - hayır, durun, muhtemelen giymemişti.

Kadının kırılğan özdenetimine bakılırsa, temizlik manyağı ve biraz da takıntılı olduğu hissine kapılmıştı. Aynı marka ve bedende üç ya da dört çifti olduğuna ve bunları yıkamadan geçirdiğine şüphe yoktu.

Ama bu gece başka bir sweatshirt yerine üstüne bir polar giyerek işleri karıştırmıştı.

Tanrım, kadın hâlâ harika kokuyordu ve adam dudaklarına bakmaktan kendini alamıyordu. Dudaklarının boğazında olması, emmesi... yalaması...

Tüm bunlar olurken yarı ölü olduğu için çok içerlemişti. Kadının boynuna ne yaptığını düşünmeyi bıraksa iyi olacaktı, yoksa kendini yeniden düzenlemek zorunda kalacaktı ve bunun nedeni duruşunun kötü olması değildi.

"Şu anda burada değilsin," dedi kısık bir sesle Ses.

Sahvage bir kaşını kaldırdı. "Ben değil miyim? N e r e d e y i m o zaman? Söylesen iyi olur, yoksa kaybolurum."

"Kastettiğim bu değildi."

Sanki sırlarını paylaşıyorlarmış gibi eğildi ve sesini onunkıyla aynı seviyeye indirdi. "Gerçek olup olmadığımı kontrol etmek için beni çimdiklemeni önerirdim ama daveti kasten yanlış yorumlayıp yumruk atmandan endişeleniyorum." "Evet, kesinlikle bana bir fırsat vermek istemezsin.

Bunun gibi. Ben şiddet yanlısı biri değilim, ama sende bir şey var.

."

"Sana ilham veriyor." Bir elini kısa saçlarının üzerinde gezdirdi. "Evet, biliyorum, kadınlar üzerinde böyle bir etkim var-"

"Bana ilham vermiyorsun-"

"-kitap arayanlar. Küçük Beatrix Potter setini bulabildin mi? Ya da, bekle, daha çok Nancy Drew gibi, değil mi?"

Bu onu bir anlığına susturdu.

Aslında, hayır, bu doğru değildi. Gözleri onunla konuşuyordu.

"Bu evi nasıl buldun?" diye sordu.

"Dün gece beni sen besledin." Sahvage geri çekildi.
"Kanın içimde. GPS'ten daha iyi."

Ve hey, en azından ona düşünmeden edemediği şeyi hatırlatırken dudaklarını yalamamakta başarılıydı. Yine de aklında tamamen onun tadı vardı ve ne biliyorsunuz, hafıza şeridinde yaptığı bu gezinti soğuk geceyi tropik hale getirdi. En azından kendi açısından.

Onun için mi? Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken gözlerindeki buz parçacıkları Antarktika'nın yanında hiçbir şeydi. "Hayır, aradığım şeyi bulamadım."

"Ne yazık ki sadece bir kitap." "Özür dilerim."

Sahvage omuz silkti. "Sadece söylüyorum."

"Ben seni aramıyorum. Açıklığa kavuşturalım."

"Oh, şimdi de duygularımı incitiyorsun." Elini kalbinin üzerine koydu ve geri çekilerek başını geriye attı. "Sen tam bir ..."

"Böyle bir ne."

Sahvage sözlerinin uçup gitmesine izin verirken arkasını döndü ve karmakarışık bahçeye baktı. Küçük taş ev, üzerinde bulunduğu köy yolundan oldukça gerideydi ve arazi bir süredir boş bırakılmıştı, bu yüzden her yerde dikenler büyüyordu. Aynı şekilde, araziye giden toprak yol da romatizmalı eller kadar zarif ağaçlar ve şekillerini aşmış çalılarla işaretlenmişti.

"Devam et," dedi kadın. "Söyle. Bir hakareti kaldıramayacağımı mı sanıyorsun-"

"Şşş."

"Hayır, 'şşşt'-" demeyeceğim.

Sahvage elini kaldırdı ve gölgelerle dolu, tüylü manzarayı taramaya devam etti. "Konuşmayı kes."

Dişi homurdandı. "Tamam, bunun senin için ezici bir sürpriz olacağının farkındayım, ama dinlemek zorunda değilim-"

"Gökyüzü nerede?"

Bir duraklama oldu. "Ne?"

Tepeyi işaret etti. "Yıldızlar nerede? Az önce buraya geldiğimde açık bir geceydi. Neredeler?"

"Buna bulut örtüsü deniyor."

Cehenneme kadar yolu var, diye düşündü.

Ve bu arada, aşağıda, yerde, hiçbir şeyi rahatsız edecek bir rüzgar ve ışık saçacak bir ay yoktu ve yine de orada bir şey hareket etmişti.

Gözleri ona yanlış bir şey olmadığını söylese bile, içgüdüleri daha iyisini biliyordu.

"Eve gir," dedi alçak bir sesle.

"Gireceğim. Sen gider gitmez-"

Sahvage sert gözlerle onu süzdü. "Seninle kafa bulmuyorum. Doğru olmayan bir şeyler var-"

Bakışları adamın omzunun üzerinden kaydı. Sonra onun kolunu tuttu ve dağınık çalılıkları işaret etti. "Bu da ne böyle?"

Geriye doğru döndü ve vücudunu onunla orada her ne varsa arasına alacak şekilde hareket etti ve kadının neden bahsettiğini görmesi bir saniyeden kısa sürdü. Bir gölge dağınık zeminde hızla ilerliyor, devrilmiş dallar ve ölü otlardan oluşan engelli parkur üzerinde bir yılan gibi ilerliyordu. Yine de bunun kaynağı yoktu, havada böyle bir şey yaratacak hiçbir şey yoktu. Işık kaynağı da yoktu.

"İçeri gir-"

Sahvage'ın lanet olası kapıyı kapatma kısmını bitirmeye fırsatı olmadı. Sürünen karanlık yama yerden havalandı ve kol ve bacak benzeri uzantıların yanı sıra bir erkek büyüklüğünde bir gövde çekirdeğine sahip üç boyutlu bir figüre dönüştü.

Sahvage silahlarından birini hazırlayamadan, o şey, her ne haltsa, kulağa ve tüm vücuda yayılan bir çığlık sesiyle ileri atıldı. Sahvage arkasındaki dişiyi korumak için kollarını iki yana açtı.

Varlık uzantılarından birini fırlattı ve Sahvage'ın göğsüne doğru fırlattı, darbe binlerce arının sokması gibiydi, acı omurgasına doğru sekti ve kasları boyunca dalgalandı. Sadece iradesiyle ayakta kalmayı başardı, dişiyi güvende tutma kararlılığı ona başka türlü sahip olamayacağı bir güç veriyordu

-Özellikle de ikinci darbe yüzüne isabet edip onu kör ederken.

Beyni acıdan tıkanırken ve ileri geri sendelerken, hafızasında ilk kez ölmek için deli gibi dua etti. Bu her ne haltsa, onu savunmasız bırakamazdı. Bu yüzden, berbat imgelemi ona varlığın tekrar üzerlerine geldiğini söylediğinde, dişlerini göstererek ve savunmaya yönelik bir tepki oluşturmaya çalışarak kendini hazırladı-

Başının hemen yanında, birdenbire öne doğru uzanan bir kol -gerçek bir kol, gölge her neyse o değil- belirdi. Ya da en azından öyle görünüyordu. Gözleri o kadar bulanıktı ki... Hayır, bu gerçekten bir koldu ve bir kadına aitti. Ve o şeyin ucunda, sıkıca kavranmış, teneke kutuya benzer küçük bir nesne vardı.

Dişi, bir boşaltma mekanizmasına basarken bağırdı, çıkardığı ses korkudan değil

Saldırganlık. Yine de ortaya çıkan aerosol bulutu anında süpürüldü, ancak gölgeli şeyin gözleri var mıydı? Yine de denemesi iyi oldu-

Belinden ani bir çekiş oldu.

Koltuk altından, diğer tarafından, silahının namlusu görüldü. Ve kadın tetiği çektiğinde namludan bir patlama oldu, bir mermi varlığa doğru fırladı ama tek eliyle kırklığın nişan almasını ya da geri tepmesini kontrol edemedi.

Topuzun bir etkisi olmayacaktı ama o kurşun kurşunlar kesinlikle olabilirdi.

Sahvage onun elini kavradı. "Nişan al! Dengeleyeceğim, nişan al, lanet olsun! Göremiyorum!"

Kocaman avucu kadının kabzasının üzerinde kilitli olan kadın kontrolü ele aldı, tetiği doğrulttu ve sıktı, ön kol kasları ve pazuları tekmeyi emdi ve kırkı ihtiyaç duyduğu yerde tuttu.

Gölge gövdesinin tam ortasından vuruldu, çarpmanın etkisiyle alt gövdesinin uzantıları havaya uçtu, üst gövdesi dengesini kaybetti ve korkunç bir çığlık daha gecenin içinde yankılandı.

Sahvage ona tekrar ateş etmesini söyleyemeden, kadın o lanet tetiği tekrar tekrar pompaladı. Ve bu noktada hiçbir mesafe görüşü olmamasına rağmen, o koca kışlı kurşunların nereye gittiğini tam olarak bildiğini söyleyebilirdi.

O her ne haltsa tökezleyerek geri çekildi.

"Vurmaya devam et!" Sahvage silah sesleri arasında bağırdı.

Şarjörü boşaltmaya hazırlanırken, sırtının küçük kısmına uzandı ve yedeklerinden birini çıkardı.

Şarjördeki son mermi atım yatağından çıkar çıkmaz, "Dolduruyorum!" diye bağırdı.

Silahı ondan aldı, boş kovani dışarı attı, dolu kovani içeri soktu ve hedefi yeniden ayarladı. Bu kez iki eliyle onun ön kolunu kavradı ve silahı hareket ettirdi.

"Ateş!" dedi kulağına.

Sahvage onun talimatlarını izledi ve sanki silahın bir parçasıymış gibi kolunu kontrol etmesine izin verdi. Ve kurşunlar gitmeleri gereken yere gitti. Acı seviyesi arttıkça, Sahvage biraz daha iyi görebiliyordu ve gölge deliklerle doluydu-

Ve sonra parçalandı.

Tüylü şarapnel parçalarından oluşan bir telaş içinde varlık, gülle isabet etmiş bir akbaba gibi parçalara ayrıldı.

"İçeri gir!" Sahvage dişiyi kapıya doğru itti. "İçeri gir!"

O şeyin kendini tekrar bir araya getirip getiremeyeceğini sadece Tanrı biliyordu-

Giriş genişçe açıldığında bir gıcırtı duyuldu ve ardından Sahvage kendisinin çekildiğini hissetti. Botunun burnu hava sıyrıcısına takılınca öne doğru savruldu ve yere çarptı. İyi haber mi? Ona lanet kapıyı kapatması için bağıramadan önce, yankılanan bir çarpma sesi duyuldu-

Kadın hemen onunla birlikte yere yığıldı. "İyi misin?"

Sahvage silahını bir kenara koyarken, gözleri hâlâ iyi çalışmıyordu ama burnu işinin başındaydı ve ah, kadının kokusu.

Derin bir nefes aldı ve gülümsemesini engelleyemedi. "Artık öyleyim."

- - -

Mae dövüşçüye baktı. Shawn'a.

Yüzü, ağzından gözlerinden birinin üzerine kadar uzanan bir çıkıntıyla şişmişti, derisi kırılmamıştı ama yanmış gibi kabarmıştı. Üzerindeki siyah ceket tek parça olmasına rağmen taze kan kokusunu alabiliyordu; bu yüzden titreyen elleriyle gömleğini savaş pantolonunun belinden çıkardı.

Dövmesi ortaya çıkınca Mae gözlerini kaçırdı, siyah arka planından uzanan kemikli parmak onu korkutmuştu. Ama sonra yeniden odaklandı. Oh . . . vay canına. Adamın kas yapısı tekrar fark etmekten kendinizi alamayacağınız türdendi ve bunu onaylamayarak yapmıyordu.

Ama sonra tüm o kutsal inek şeylerini unuttu: Vücudu kırbaçlanmış gibi görünüyordu, omuzlarından karın kaslarına kadar uzanan yaralar vardı. Yine de giysileri nasıl kesilmemişti?

"Yaralanmışsın," diye nefes aldı.

İstemedi de olsa eli uzandı ve-

Dövüşçü tıslayarak ayağa kalktı ve bunu yaparken karın kasları derisinin altında kalın ipler gibi gerildi, anatomisinin hatlarını gizleyen hiçbir yağ kalmadı.

"Gerçekten de yaralanmış!" Tallah mutfağa açılan kemerden haykırdı. Sonra yaşlı kadının kafası karışmış gibiydi. "Bekle, o kim ve ben silah sesleri mi duydum?"

"Artık her şey yolunda," dedi Mae, buna hiç inanmasa da.

Bunların hiçbiri iyi değildi. Az önce bir silah mı ateşlemişti? Ve o gölge şey de neydi öyle? Ve neden-

"Sen de mi yaralısın?" Tallah sordu. "Şifacıya ihtiyacı var mı?"

"Hayır, ben iyiyim." Mae kollarını açtı ve kendine baktı. "Hiçbir şey batmıyor ya da acımıyor."

"Ve ben gayet iyiyim," diye araya girdi Shawn.

Bir iniltiyle ayağa kalktı. Sonra Tallah'a hitaben Eski Dilde şöyle dedi: "Değerli bir kadınla tanışmak benim için bir onurdur. Ben Sahvage, evinize izinsiz girdiğim için beni affedin."

Konuşurken elini göğüs kafesine götürdü ve eğilerek selam verdi. Sanki smokin giymişti ve kulübenin sıkışık ön oturma alanı yerine bir balo salonundaydılar.

Ve ne biliyorsunuz. Tallah birdenbire şatonun anahtarları takdim edilen bir Disney Prensesi gibi göründü.

"Sahvage, varlığınız bu malikânede çok hoş karşılanıyor ve takdir ediliyor," diye cevap verdi ev ceketinin içinde kısa bir reverans yaparak.

Ne oluyor, diye düşündü Mae. Neden ben süslü bir muamele görmedim?

Yine de Tallah'ın ses tonu, ister İngilizce ister Eski Dilde olsun, tamamen aristokratikti - onun gibi ses çıkaran sadece bir grup vampir vardı. Ve belli ki Shawn-Sahvage'ın onlarla deneyimi vardı. Ya da onlardan biriydi.

Sahvage? diye düşündü.

Adı başka ne olabilirdi ki?

"Peki dışarıda ne oldu?" Tallah ellerini ev ceketinin bedenine sımsıkı tutarken sordu.

Mae ayağa kalkarken hızla, "Hiçbir şey," diye cevap verdi.

Tallah gözlerini kıstı. "Bu kesinlikle silah seslerini açıklıyor, değil mi?"

Shawn -hayır, Sahvage- kapalı ön kapıya doğru baktı. "Bir barikata ihtiyacımız var. Şunu çekmemin bir sakıncası var mı?"

Tallah ve Mae yan duvarın tamamını kaplayan Jacobean dolabına döndüler. Kulübenin dış taş duvarları kadar kalın olan bu şey eski meşeden yapılmıştı.

-Ve belki daha ağır.

"Sanırım size yardımcı olabilirim?"

Mae söyledi. "Hayır, ben hallederim."

Sekiz ayak boyunda, altı ayak genişliğindeki oyma mobilyaya doğru yürüdü ve kollarını bir uçtan bir uca uzattı. Sonra ağır kalçalarına gömüldü, derin bir nefes aldı ve-

Mae gerçekten de kabinenin hareket etmemesini bekliyordu.

Yanlış. Bir protesto gıcırtısı ve bol miktarda tahta iniltisiyle, kulübe kendini yerden dikkatlice kaldırılmasına izin verdi. Sonra Sahvage, tüm ağırlığının göğsünde olduğu anlamına gelen sığ bir eğime doğru hafifçe eğildi ... ve kulübenin ön kapısına doğru yürüdü. Nefes alış veriş derinleşti, nefes alıp verişleri gövdesine pompalanıyordu, ama bunun dışında? Taşıdığı imkânsız yükün kontrolü tamamen ondaydı.

Ve yerine oturttuğunda, bir tüy gibi yere bıraktı, ayaklar döşeme tahtalarıyla bir çarpmayla değil, bir fısıltıyla yeniden birleşti, eski ahşap yeniden inledi.

Sahvage doğruldu, avuçları biraz uyuşmuş gibi ellerini cıırttı ve kendi etrafında döndü. İki nefes aldıktan sonra normale döndü. Sanki az önce bir arabaya bench press yapmamış gibiydi.

"Pencereler için kepenkler," dedi Mae'ye bakarken. "Hepsini indirmek için yardımına ihtiyacım var. Camları emniyete almalıyız ve dışarıya açılan kaç kapı daha var?"

Adamın güç gösterisi karşısında hâlâ o kadar şaşkıncı ki hemen karşılık veremedi. Beyni, adamın o vücuduyla başka neler yapabileceği gibi son derece yararsız yerlere gitmişti.

Ve hayır, elektrik süpürgesinden ya da hafif ev işlerinden bahsetmiyordu.

"Burada tam olarak neler oluyor," dedi Tallah.

Mae düşüncelerinden arınmak için başını salladı. "Biz her şeyi halledeceğiz. Merak etmeyin." Sahvage'a baktı. "Ve evet, ah... mutfakta bir arka giriş var. Ayrıca bodrumda da bir fırtına kapısı var ama o çelik ve kilitli konumda tamamen güçlendirilmiş."

Sertçe başını salladı. "Ben mutfağın güvenliğini sağlayacağım. Sen pencerelerden başla." Tallah'a döndü ve eğildi. "Evinizdeki düzensizlik için beni bağışlayın hanımefendi. Ama güvenliğinizi ve emniyetinizi sağlamak için bu gerekli."

Tallah sanki on altı yaşındaymış ve yavaş dans etmesi isteniyormuş gibi kızardı. "Ama tabii ki. Nasıl isterseniz öyle yapın."

"Sana çok teşekkür ederim."

Mae karşıya geçti ve kadının koluna yapıştı. "Şuraya otur. Tekrar bayılmanı istemiyorum."

Tallah'ı bir koltuğa oturturken, Sahvage mutfağa giderken panjurları yerine çekmeye başladı, dönen panelleri pervazlara monte edilmiş kancalara kilitledi. Perdeleri kenara iterken üzerlerinden tozların uçuşması, Mae'nin güneş için alınan güvenlik önlemlerinin bir süredir düzenli olarak çekilip kaldırılmadığını fark etmesine neden oldu.

Böylece Tallah günlerini bodrumda, tek başına, yukarı çıkması gerektiğinde korunmadan geçiriyordu. Eğer bir yangın çıkarsa. Bir sorun çıkarsa.

Mae kalbi kırılırken, "Burada kal," dedi.

Mutfağa koşarak panjurları indirdi ve sıkıca tutturdu; lavabonun üzerine, masanın yanına, hatta kilerdeki küçüklere ve yan taraftaki tuvalete.

Banyodan çıktığında durdu.

Sahvage yine bir kap-kaç yapıyordu, bu sefer buzdolabıyla. Ve harcadığı tüm çabaya rağmen bir tost makinesini tezgahın üzerinde hareket ettiriyor da olabilirdi.

"Bekle! Fiş!"

Kablo tam gerildiğinde, Mae prize doğru hamle yaptı ve uçların bükülmemesi ya da daha kötüsü kopmaması için bir şeyler çekti.

"Teşekkürler," dedi kayıtsızca.

Sırtının ve omuzlarının büyüklüğüne bakmaktan kaçınmak için Frigidaire'in altında biriken toz ve kirin ayak izine odaklandı.

"Endüstriyel güçte bir Roomba için krallığım," diye mırıldandı.

"Üst kata ne dersin?"

Döndüğünde onu yine avuçlarını çırparken buldu ve gövdesini, bacaklarını ve kollarını ölçerken, evde böyle bir kas yığınının sahip olmanın ne kadar kullanışlı olabileceğine içerledi. Özellikle de, bilirsiniz, bu dünyadan olmayan bir şey ön lanet çimenlikte üzerinize geldiğinde.

Mae çay saatinden arta kalanların, çağırma büyüsünün malzemeleri ve boş gümüş tabakla birlikte hâlâ sergilenmekte olduğu masaya baktı.

Kulübeye ne çağırmışlardı? Korkuyla merak etti.

"Bu kattaki dinlenme odasını ben yaparım," dedi.
"Buzdolabı için de bir uzatma kablosu getir."

"Yukarı çıkmamda bir sorun var mı?"

"Hayır."

Sahvage merdivenler için ön tarafa yönelirken o da harekete geçmek istiyordu. Bunun yerine masaya baktı. Sirke şişesi, tuz kabı ve ezilmiş

Limon, o soyma bıçağı ve gümüş tabakla birlikte, geri alabilmeyi dilediğı bir yanıştı.

Tallah'ın zemin kattaki odasında Mae panjurları kapattı ve Sahvage'ın üst katta dolaştığını duyduğunda, üst kattaki döşeme tahtalarından aşağıya talaş süzöldüğü gerçeğı, yaşlı kadını Rhoger'la birlikte yanına taşıması gerektiğini düşünmesine neden oldu. Birincisi, Tallah'ın gündüz saatlerinde güvenlik panjurlarını korumayı hatırlamaması ya da buna enerjisi olmaması gibi bariz bir endişe vardı. Ama diğer yandan, kulübeye ciddi bir yatırım yapılmadığı sürece, yapısal bütönlüğü konusunda endişeliydi-

Tallah kapı aralığında belirdi, bastonu ağırlığını destekliyordu, yüzü asıktı. "Ne düşöndüğünüzü biliyorum. Dün gece kepenkleri indirmeye niyetliydim. Gerçekten istedim. Sadece yoruldum."

"Her şey yolunda." Öyle olmasa bile. "Ben sadece, şey, bunu sonra konuşuruz."

"Bu arada ondan hoşlanıyorum." Ağır ayak sesleri aşağıya doğru yankılanırken yaşlı kadın başını kaldırıp tavana baktı. "Çok yakışıklı. Nereden geldi?"

Dhunhd'un kapıları, diye düşöndü Mae. Bana işkence etmek için. "Tinder," diye mırıldandı.

"Onunla ateş çemberinde mi karşılaştın?"

"Onun gibi bir şey." Mae ağrıyan başını ovuşturdu ve sonra yaşlı kadına odaklandı. "Yorgun görünüyorsun-"

"Büyü işe yaramadığı için üzgünüm." Tallah bastonunu diğer tarafa çevirdi. "Yorgunluğa gelince, belli bir yaştan sonra insan hayattaki başarısızlıklarıyla yoruluyor. Mesele sadece uyku değil canım."

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın."

"Çağırma büyüsünün işe yarayacağını düşünmüştüm." "Öyle olduğunu biliyorum ve denediğimiz için minnettarım."

Tallah kendini sabitlemek için elini kapı pervazına koyarken, Mae yanına gitti. "Aşağıda düzgün bir uykuya ne dersin? Ben burada işlere göz kulak olurum."

"O zaman o erkek bizimle mi kalacak? Çok güçlü biri. Ve çok da yakışıklı."

Mae boğazının arkasından bir ses çıkardı. İki tane f-bombasını bir de orospu çocuğu kovalayıcı ile yuttuğunuzda olan şey buydu.

"Sen ve ben kendi başımıza yeterince güçlüyüz," dedi kadının kolunu tutarken. "Hadi, seni yatağına götürelim. Ben her şeyi çözene kadar sen dinlen."

Tallah yerinden kıpırdamayı reddetti.

"Bahçemde ne vardı?" "Sadece bir çakal."

"Sesi çakal sesine benzemiyordu."

"Sana biraz sıcak süt getirmemi ister misin?" Mae, Tallah'ı bodrum kapısına doğru yönlendirirken hoş bir şekilde sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, bir şey içemeyecek kadar yorgunum," dedi Tallah yenilgiyle. "Burada olmana çok sevindim. İşleri halledeceğinize güveniyorum."

En azından bu bir güven oyu, diye düşündü Mae.

CHAPTER SEVENTEEN

A on mil ötede, banliyöde, yakın zamanda yenilenmiş küçük ve güzel bir evde, Nate yuvarlak mutfak masasında tek başına oturuyordu.

Tamam, tamamen yalnız değildi. Thomas'ın sade simidini (hafifçe kızartılmış), ü z e r i n e krem peynir sürerek (çok fazla değil) ve bir fincan Dunkin' Donuts kahvesi (K-bardak ünitesinde değil, kahve makinesinde yapılmış, şekerli) içti. Kahvesini yudumlayıp karbonhidratlarını mideye indirirken, sağ ayağının topuğu sanki kalkış için geri sayımdaymış ve roket iticilerinin ısınmasının ne kadar uzun sürdüğü konusunda tüm sabrını yitirmiş gibi sandalyesinin altında zıplıyordu.

Uç-uç-uç-uç onu çıldırttı, bu yüzden uyluğunu tokatladı. Sonra bacağını yerinde tutmak için üzerine bastırdı.

Telefonundan saati kontrol ederek masanın uzak tarafındaki sürgülü cam kapıya baktı. Panjurlar hâlâ kapalıydı çünkü Murhder ve Sarah işi şansa bırakmıyordu.

güneş ışığı ile. Gün batımını çoktan geçmiş olmasına rağmen ev hâlâ sıkı sıkıya kilitliydi; bu da onu garajdan gizlice çıkmasının ne anlama geldiği konusunda zihin jimnastiği yapmaya zorluyordu. Alarmin şifresini biliyordu ama ikinci bir uyarı sistemi olup olmadığından emin değildi.

Bekle, mahzende her şey ç ı n l ı y o r d u , değil mi?

Ne zaman bir pencere ya da kapı açılrsa.

Bodrum kapısına doğru baktı. Ailesi hâlâ aşağıdaydı, duş alıp giyiniyorlardı. Yani sesleri duyabilirlerdi. Ya da telefonlarına bir uyarı gelebilirdi. Kara Hançer Kardeş Vishous'un bu güvenlik sistemlerini kurma şekliyle, herhangi bir temasın ihlalini izlemek söz konusu olduğunda birden fazla yedek olmadığını düşünmek aptallık olurdu.

Saati tekrar kontrol etti. Kepenkler açılmadan önce ayrılmasını yasaklayan herhangi bir kural yoktu. Ayrıca güneş yaklaşık bir saat otuz üç dakika önce batmıştı.

Ve yirmi yedi saniye. Yirmi sekiz. Yirmi dokuz-Merdivenlerden gelen ağır ayak sesleri

Nate, Emily Ratajkowski'nin fotoğraflarına bakarken yakalanmış gibi telefonunu kaldırdı. Kilerin kapısı ardına kadar açıldığında simit programına geri döndü ve aptalca bir şey planlamıyormuş gibi çiğnemeye başladı.

Bir dizi normal gecenin ortasında, basit bir İlk Yemek yediği ve şantiyede çalışmaya gittiği normal bir gece daha.

NBD.

"Şu haline bak, erken kalkmışsın," dedi babası.

"Baba", en azından göz seviyesinde, tamamen yanlış bir isimdi. Kara Hançer Kardeş Murhder, hamur gibi, kötü şakalar yapan, Lee-jean giyen bir adamın tam zıttıydı,

okuma gözlüklü Zeek Braverman tipi. Evet, hayır. Murhder bir metre on milyon santim boyundaydı ve siyah derisi, dar siyah dövüş gömleği, bir elinden akan silah kılıfları ve kısa kesilmiş siyah-kırmızı saçlarıyla bir video oyununa aitmiş gibi görünüyordu.

İyi adamların yanlış tarafında.

"Peki nasıl uyudun?" Murhder kılıflarını bir kenara bıraktı ve mutfak masasının yanından geçerek Nate'in omzuna kocaman bir el koydu.

"Güzel."

Çiğne.

Çiğne.

Yudumla.

"Bunu bitirip işe

koyulacağım."

"İşin iyi gitmesine sevindim." Babası K-cups makinesinin üzerindeki dolabı açtı ve üzerinde kendini beğenmiş bir İngiliz ve altında "WANKER" yazan bir kupa çıkardı. "Ve sen bu ırka hizmet ediyorsun. Orada yaşayacak genç erkek ve kadınların barınağa ihtiyacı var."

Nate konuşmaya dahil olmaya çalıştı. "Yine de anlamıyorum. Tek başlarına mı olacaklar?"

İnsan kardeşlik evlerinin görüntüleri, taşıdıkları tüm o yeni mobilyaların uzun süre dayanıp dayanmayacağını merak etmesine neden oldu.

"Hayır, olay yerinde sosyal hizmet görevlileri olacak." Murhder kupayı makineye koydu ve Green Mountain Breakfast Blend'in bir kapsülünü ateşledi. "Safe Place geçiş dönemini geçmiş erkekleri çatısı altına almıyor - ki buranın kadınlara ve gençlerine yönelik bir aile içi şiddet kaynağı olduğu düşünülürse bu çok mantıklı. Ancak bir arada tutulması gereken aileler ve kendi ayakları üzerinde durmaya yeni başlayan çocuklar var. Dolayısıyla Luchas House yarış için iyi olacak."

"Mmm." Çiğne. Çiğne.

Kahve biterken hırıltılı bir ses duyuldu. Sonra babası şekeri karıştırırken kaşık sesi duyuldu. Sonunda . . .

"Ahhhhhhh."

Bunun, ikisinin kahve içme ritüelinin artık normalleşmiş olması ne tuhaftı. Nate her şeye çok çabuk alışmıştı. Burası eviydi. Murhder ve Sarah da onun ailesiydi.

Bazen de kendini o kadar şanslı hissediyordu ki odasında tek başına ağlıyor, kimse duymasın diye yüzüne bir yastık tutuyordu.

Ancak bu gece aklında olan şey bu değildi. "İyi misin evlat?"

Nate başını kaldırdı, iyiyim demeye hazırdı. Ama o gözler ona nasıl bakıyordu? Sattığı şey satın alınmayacaktı ve gerçeği söylemesinin hiçbir yolu yoktu. Bunu kendi kendine inkâr etmekle o kadar meşguldü ki, kelimeleri yüksek sesle söylemeyi hayal bile edemiyordu.

Ama konuşacak bir şeyi vardı.

"Sen . . ." Boğazını temizledi. "Ah, Shuli'den beni korumasını istedin mi?"

Murhder'in kaşları gözlerinin üzerine düştü. "Seni korumak mı? Bir ahstrux nohtrum gibi mi?"

"Bunun ne olduğundan emin değilim."

"Ömür boyu kontratlı bir koruma." Murhder avucunu uzattı ve beyaz tahtadaki kötü bir fikri siler gibi salladı. "Arkadaşın alınmasın, gayet iyi bir genç erkek ama pek de mızrağın ucu sayılmaz, anlarsın ya. Güvenliğinizden endişe etsem her gece onun yerine iyi bir Doberman pinscher seçerdim."

"Ah." Nate ayağa kalktı ve tabağıyla fincanını alıp bulaşık makinesine gitti. "Tamam."

"Neler oluyor evlat?"

Soru değil. Ve Nate erkeğe guveniyordu. Nasıl guvenmesin ki ? Ama . . .

"Hiçbir şey." Kullanılmış eşyalarını diğer kirli tabakların yanına koydu. "Shuli sadece garip davranıyordu-"

Nate doğruldu ve arkasını dönmeye yöneldiğinde Murhder tam oradaydı.

"Konuş benimle," dedi Kardeş.

"Gerçekten hiçbir şey değildi. O parlak ışık olayı olduğunda şantiyedeydik, garaj üzerinde çalışıyorduk."

"Haberlerdeki meteor."

"Evet. Şey, deliği görmeye gittik ve biz, bilirsin, çukur şeyine yaklaşıırken, Shuli" -Nate silah kısmını çıkardı- "beni nasıl koruması gerektiği hakkında bir yorum yaptı."

"Bu bok bizden gelmedi."

"Sanırım sadece-"

"Üzerinde ne tür bir silah vardı?" Murhder'ın bakışı omzunun üzerinden geçen bir beyzbol sopası kadar doğruydı. "Ve yalan söyleme. Bunu yüzünde görebiliyorum."

"Önemli bir şey değildi." Üç. İki. Bir . . . "Bir tabancaydı, ama o-"

"Tanrı aşkına," diye tersledi Murhder. "Elinde silahla ne halt ediyor bu? Doğru düzgün eğitim almış mı? Tabii ki değil. Yani ya seni kafandan vuracak ya da kendini hadım edecek-"

"Hayır, hayır, dinle, önemli bir şey değil-"

"Silahla ne yaptığını bilmeyen birinin elindeki herhangi bir silah çok büyük bir sorundur."

"Başının belaya girmesini istemiyorum. Bak, unutam gitsin-"

"Bunu unutmak yok."

Nate sesini yükseltti. "Bu seni ilgilendirmez!"

"Güvenliğiniz söz konusu olduğunda, emin olun ki öyle!" O anda, tüm binaların kepenkleri kalkmaya başladı. pencereler ve kiler kapısı ardına kadar açıldı. Murhder'ın Shellan'ı, Nate'in annesi Sarah başını dışarı uzattı. Laboratuvarında çalışmak için beyaz önlüğünü ve önlüğünü giymişti bile, dağınık kahverengi saçlarını geriye doğru toplamıştı, ön cebinden şeffaf plastik göz koruyucuları sarkıyordu.

Yüzündeki kararsız ifade, güvenlik ekipmanlarını hemen o anda takmayı düşündüğünü gösteriyordu. "Burada her şey yolunda mı çocuklar?"

"Tamam."

"Evet."

Nate kendisinin ve babasının kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturduklarını fark edince ellerini indirdi ve sürgülü cam kapıya yöneldi.

"İşe geç kaldım."

"Hayır," diye mırıldandı Murhder. "Sen değilsin. Hâlâ yarım saatin var."

Nate buna bir yanıt vermeye tenezzül etmedi. Sadece sürgüyü açtı ve gecenin karanlığına karıştı. Işığı yanıyor olsa da, yine de arazinin dışına çıkmayı başardı ve garajın yan tarafındaki iş yerinde yeniden şekillenmek rahatlatıcıydı.

Eşyaların kilidi çoktan açılmış olmasına ve insanların ön kapının hemen yanına park edilmiş bir U-Haul kamyonundan büyük mobilya yığınlarını taşımasına rağmen içeri girmede. Yan bahçeye doğru eğilerek, kimsenin onu göremeyeceğinden emin olana kadar aceleyle uzaklaştı.

Garajdaki son boya işine bir an önce başlamak, hiçbir zaman erken gelmenin amacı olmamıştı. Bunun yerine, çit hattına yöneldi, bir başkasını kenara çekti ve

ve tarlada ilerlemeye başladı. Yürürken, babasıyla olan yüzleşmesini tekrar hatırladı.

Ve bir pislik gibi hissettim.

Daha sonra Shuli'ye ve tüm o shoot-'em-up saçmalıklarına sinirlendi.

Ormanın ağaç sınırına yaklaştığında, kısmen kendini sakinleştirmek için, kısmen de bir işaret arayan bir ahmak olduğu için nefes aldı. Önceki gecenin aksine, o yanık metal kokusundan eser bile yoktu. Buhar da yoktu. Ve insan da yoktu. Vampirler. Her neyse.

Bir dalın altına eğildi, bir diğerini yolundan itti ve bir lanetle üçüncüsüne çarptı. Sonra aşması, üzerinden geçmesi, etrafından dolaşması gereken yer engelleri vardı. Çıkardığı onca gürültüyle kendini Godzilla'nın bir sahne dekorunu yıkması gibi hissediyordu.

Göktaşının iniş çukuru tam da bir gece önce olduğu yerde belirdi ve tamamen aynı görünüyordu. Ama sanki bu şey güneş ışığında saatlerce kaldıktan sonra eriyecek bir kar yığınıydı?

Çarpma alanının ağzında, topraktaki üç ayak derinliğindeki deliğe baktı. Her şey sıcaktan çizilmiş, düşen çam iğneleri ve toprak kabukları yanmış, toprak oyuk içinde kararmıştı. Bu kadar yakın durduğunda, zayıf da olsa yanığın kokusunu alabiliyordu.

Göktaşını nereye gitmişti? Çarpışma sırasında mı patlamıştı?

Yukarı bakarak gökyüzünü inceledi. Bir sürü yıldız... ve aklına Dünya'nın bir panayırdaki hedef gibi olabileceği düşüncesi geldi; ellerinde sosisli sandviç tutan göksel varlıklar, pelüş bir hayvan kazanma umuduyla parlayan mavi bilyeye bir şeyler nişanlıyorlardı.

Bu varsayım onu dinozorları yok eden kitlesel yok oluş olayı hakkında endişelendirdiğinde, ormanın gövdelerini ve dallarını aradı. Ve orada olmayanı bulmaya çalıştıkça, bir gece önceki dişiyi, sarı saçlarını, kapüşonlu paltosunu, fırlayan gözlerini daha fazla hayal edebiliyordu-

Arkasındaki sopanın şaklamasıyla kendi etrafında dönmeye başladı.

Bir an için gördüklerinin gerçek olduğunu düşünmedi. Sadece beyninin gün boyu hayalini kurduğu şeyin üç boyutlu bir versiyonunu çıkardığını düşündü. Ama sonra kokuyu aldı.

Kokusu.

Ve kesinlikle harika olanın karmaşık etkileşimi burnuna girdiğinde, vücudu hiç hareket etmese bile kendini taşınmış hissetti.

"Bu sensin," diye fısıldadı merakla.

CHAPTER EIGHTEEN

Upairs, küçük kulübenin ikinci katında, Sahvage ön tarafa bakan misafir odasına geri döndü. Az önce kapattığı panelleri yukarı kaldırarak büyümüş bahçeye baktı. Arkasındaki ışıklar söndüğünde, eski, kabarcıklı cam bölmelerden geceyi net bir şekilde görebiliyordu.

Hiçbir şey hareket etmiyordu. Akçaağacın etrafında değil. Yolun aşağısında. Çalılıkların ve karışık damarların arasından.

Eğilerek yıldızların olup olmadığını görmeye çalıştı.

Tekrar dışarı çıkmışlardı. Sanki bir fırtına gelip geçmişti.

O gölge varlığı düşündü ve neler olup bittiğini iliklerine kadar hissetti ama yine de inkâr etmek istedi. Bunca yıldan sonra, hayatının o kısmının bittiğini düşünmüştü. Bittiğini. Kaderinin yolundan bir daha asla geçemeyecekti.

Sahvage yüzünü ovuşturdu. Geçmiş hakkında düşünmek istemiyordu. Bu saçmalığı zihninde yeniden canlandırmak, hafıza şeridinde yapmak istediği türden bir gezinti değildi-

"İyi misin?"

Arkasından usulca söylenen sözler onu yerinden sıçratmak istedi. Ama kendini tuttu ve onun için kötü bir kuruş gibi olan kadınla yüzleşmek için düzgünce döndü.

Yine de kapısının önünde beliren aptal kendisiydi, peki burada kötü olan kimdi? Kızın alınacağından şüphesi olmasa da, incinmediğinden emin olmak için kontrol etmekten kendini alamadı. Bir kez daha. Ama yaralı görünmüyordu: Topallamıyordu ve kan kokusu almıyordu.

Ve kesinlikle çok net, doğrudan gözlerle ona bakıyordu.

Aslında oldukça çekiciydi. Bir dışıde hangi renk irisi tercih edeceğini hiç düşünmemişti. Boynun altındaki özellikler, o kadar eğilimli olduğunda tek odak noktası olmuştu. Ama şimdi?

En çok ela gözleri severdi. Tereddütsüz, zeki . . sanki ondan kapladığı alanı ve soluduğu havayı dürüst bir adam olarak haklı çıkarmasını bekliyormuş gibi ona bakan ela gözleri. Soğukkanlı bir katilden ziyade.

"İyi misin?" diye tekrarladı kadın, sanki kalabalıktaymış ve dikkatini çekmeye çalışıyormuş gibi kollarını adamın önünde sallayarak.

Merak etme tatlım, diye düşündü kepengi tekrar kapatırken. Yüz bin kişinin arkasında da olsan seni bulurum.

"Her şey harika." Tozlu odanın içinde başını salladı. "Hepsi yerine kilitlendi."

Kadın kapı aralığında duraksadı. Sarı-kahverengi saçları atkuyruğu yaptığı yerden kabarmıştı,

ve yanakları kızarmıştı. Elleri de titriyordu ve adam bunu fark eder etmez kollarını kavuşturup onları sakladı.

Ve kadın çenesini kaldırdığında hiç şaşırmadı. "Alt katta da," diye açıkladı. "Orada da iyiyiz. iyi."

Sahvage gülümseyebilirdi. Farklı koşullar altında. "Sadece merak ettim. 'İyi değil' tanımınız tam olarak nedir?"

"Seni ilgilendirmez-"

"Bir şey fark ettim. Adını bile bilmiyorum. İki gece üst üste ölüm kalım meselesi yaşadığımızı düşünürsek, resmi olarak tanışmamızın zamanı gelmedi mi sence? Yoksa bunun da beni ilgilendirmediğini mi söyleyeceksin?"

"Bingo."

"Senin gibi güçlü ve bağımsız bir kadının bu kadar önemsiz olacağını düşünmemiştim."

"Ben-"

"Öyleyse benim üzerime çıkabileceğini kanıtla," dedi. "Adın ne senin?"

Dişi uzaklara baktı. Arkasına baktı.

"Tam bir ikilem, değil mi?" diye mırıldandı Sahvage. "Ve her iki durumda da kendini mahvediyorsun, değil mi-"

"Mae," diye tersledi. "Benim adım Mae."

Kadının ağzına odaklanan adam, ondan tekrar söylemesini isteyecekti. Sırf dudaklarının büzülüşünü izleyebilmek için.

"Şimdi, şimdi," dedi yumuşak bir sesle. "O kadar kötü müydü, Mae?"

Kızarmış ve kafasının içine çekilmiş gibi görüldüğünde, şüphesiz "fuck" ve "off" kelimelerinin gerçekten yaratıcı kullanımlarını hışırdatmak için, ilk önce gergin sessizliğe atladı.

"Bana gitmemi söylediğin yer burası mı? Çünkü ben gitmiyorum."

Kızın gözlerinin parlaması hoşuna gitmişti. "Burası senin evin değil."

"Evet. Biliyorum. Bu yüzden kapıyı çaldım." "Bu senin sorunun değil-"

"İşte burada yanılıyorsun." Az önce dışarı baktığı pencereyi işaret etti. "O şey neredeyse beni de öldürüyordu. Şimdi bu işe bulaşmadığımı düşünüyorsan delirmiş olmalısın."

"O gitti. O ... öldü."

"O varlığın canlı olduğunu düşünüyorsun. Gerçekten." Öne doğru eğildi. "Peki onun hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun? Daha önce böyle bir gölge görmediğime adım gibi eminim ve pek çok şeyle savaştım -hemen hemen hepsi canlıydı, en azından onlarla işim bitene kadar. Bunun gibisiyle hiç karşılaşmadım. Ama elini sıkıp kendini tanıttin mi? Telefon numaralarını mı değiş tokuş ettin? Anlat."

"Biz iyiyiz, tamam. Tallah ve ben burada, birlikte iyiyiz. Yalnız."

"Hayatın üzerine bahse girmeye hazır mısın? Ve onunkine?"

Kadın saçlarını arkaya doğru toplamış olsa da omzunun üzerinden savurdu. "Bizi kurtarabilecek tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Teşekkürler, ben almayayım."

Sahvage başparmağını ön tarafa bakan pencerelere doğru uzattı. "O silahı bensiz tutamazsın-"

"Ateş etmek için göremedin-"

"Yani mükemmel bir çift olduk." Kadın oflayınca, adam gülümsemek zorunda kaldı. "Kahveye ne dersin? Harika, teşekkürler. Ben sade alırım."

"Tıpkı ruhun gibi, değil mi?"

Soğukkanlılığını yitiren Sahvage çenesini indirdi ve kalın kaşlarının altından ona baktı. "İşte sana küçük bir ipucu." Eli boğazının dibine gittiğinde, geçmişte yaptığı her şeyi düşündü. "Düşmanın kötü olduğunda, kalkanının erdem hakkında endişelenmesini istemezsin. Sen

ve o yaşı kadın benim gibiler olmadan bu durumdan sağ çıkamazlar."

- - -

İki yüz yıl geçmişte, birçok okun isabet etmesiyle ölmesinin ardından belirsiz bir zaman sonra, Sahvage bilincine geri döndü, aklının toparlanması ona yavaş yavaş, ancak gelişle birlikte geri döndürülemez bir farkındalık çağrısında bulundu: Çayır gitmiş, yerini o kadar yoğun bir sis almıştı ki, vücudunun ağırlığı kaydedilse bile sanki yüzüyormuş gibi hissediyordu. Taze kanının kokusu da aynı şekilde artık yoktu ve aynı şey yargı ve intikam çığlıkları atan haklı düşmanları için de geçerliydi.

Önem verdiği tek şey, önemli olan tek şey ... Rahvyn de görülecek, duyulacak ya da hissedilecek hiçbir yerde değildi-

Bu bir rüya mıydı? Yaşıyor muydu? Hayır, bu doğru olamaz.

Şaşkınlıkla ön tarafına baktı. Üzerinde ne sahip olduğu ne de giyindiğini hatırladığı bol beyaz bir kıyafet vardı ama bunun gerçekten bir önemi var mıydı? Daha da önemlisi, göğsünden hiçbir mil çıkmamıştı ve elini kalbinin üzerine koyarak nefes aldı ve hiçbir tıkanıklık, hiçbir çekilme çabası hissetmedi. Acı da yoktu.

Etrafına baktığında, dünyaya bağlı olmayan beyaz manzarayı fark ettiğinde omurgasını bir farkındalık ürpertisi yaladı. Sis... görebildiği kadarıyla sadece sis. Gerçekten de gökyüzü ve yeryüzü arasında hiçbir ayırım, hiçbir yapı, hiçbir bitki örtüsü ya da hayvan ve etrafında başka hiç kimse yoktu. Bu

Sanki bu tuhaf, rahatsız edici ortam sadece ve sadece onun için yaratılmıştı.

Bir an toparlandıktan sonra, sanki çağrılmış gibi sola döndü.

Ve önünde duran şeyi gördüğünde, damarlarındaki kanın yerini alarak vücuduna korku yayıldı.

Solgunluğa açılan kapı, tıpkı bir wahlker tarafından kendisine tarif edildiği gibi kendini gösterdi ve erkeğin unutulmaz bir sesle söylediği sözleri hatırladı: Sisin içinden sana bir kapı görünecek ve eğer diğer tarafa geçmek istiyorsan onu açacaksın. Eğer yaşayanların arasında kalmak istiyorsan, avucunu kapının mandalına koyma. Bir kez temas kurulduğunda, seçiminiz bir daha geri gelmemek üzere onaylanmış olur.

Sahvage, elinin kendi rızası ya da yönlendirmesi olmadan, kendi kışkırtmasıyla hareket etmesi ihtimaline karşı kollarını kendine doladı. Rahvyn aşağıda, kalplerinde zalimlik taşıyan bir erkek denizinin ortasında savunmasızdı. Kendisini güvende tutması için ona ihtiyacı vardı-

Mandal kendi iradesiyle aşağı indi ve kilidin açıldığı o kusursuz tıkırtı duyuldu. Kapı pervazlarından çözüldü, amansız bir güçle ve yaşam gücünün o çayırın yumuşak çiçek yatağına inişini hatırlatan bir şekilde açıldı, ne gönüllü oldu ne de inkar edilebilirdi.

"Hayır!" diye seslendi sütlü gökyüzüne. "Devam etmeyeceğim! Reddediyorum-"

Birdenbire bir girdap onu içine aldı, belirsiz manzara etrafını sarıyordu ya da belki de içinde dönüp duran kendisiydi. Ve sonra bir çekilme oldu, sanki doğum kanalına geri dönmüştü, vücudu göremediği ama kesinlikle hissettiği dar bir açıklıktan emildi, sıkıştırma sıkıştırdı

ciğerlerindeki havayı çekmiş ve kaburgalarını sıkıştırarak kalbinin artık atamamasına neden olmuştur.

Midesi bulanıyor, kafası bulanıklaşıyor, düşünceleri düzgün bir şekilde şekillenmeyi reddediyordu; yine de şu anda kendisine yapılanlar hakkında ne bilebilirdi ki? Artık hayatta değildi, bedeni ruhunun yeniden girişine karşı ölümün anahtarıyla kilitlenmiş bir meskendi ... ilk kuzenine hizmet etmek için ettiği tüm dualar kabul edilmemişse? Belki-

Boğucu sıkışmanın aniden serbest kalmasını serbest düşüş takip etti, duyuları ona kendisini yavaşlatmak için yeterli sürüklemeye sağlamayan havada bir inişe geçtiğini bildirdi. Nerede olduğunu görmek için çabalarken, görüşü onu terk etti. Kollarını açtığında hiçbir şeye tutunamadı. Bacaklarını tekmelediğinde hiçbir şeyle karşılaşmadı. Döndü, döndü... hiçbir şeyle karşılaşmadı.

Ve tüm bunların ortasında korku yoktu, sadece doğasında olduğu gibi öfke vardı.

Dhunhd.

Solgunluk armağanını reddederek, dünyevi eylemlerine rağmen kendisine mucizevi bir şekilde bahsedilen sonsuz sevgi ve yaşamdan vazgeçerek, şimdi kendi kaderini belirlemeye kalkıştığı için cezalandırılıyordu.

Omega'nın acı çektiği yer onun sonsuzluğu olacaktı-

Önsöz olmadan, çarpıcı bir darbe tüm uzuvlarında, gövdesinde ve kafatasında kaydedildi. Sanki en acımasız taşın üzerine sırtüstü düşmüş gibiydi, ama bu kadar yüksekten böyle bir düşüşü karakterize edecek sıçrama olmadan.

Siyahlık.

Tamamen

siyahlık.

Klostrofobik bir boğulma nefes borusunu ele geçirdi ve soluk soluğa kalmaya başladı, nefesi ağır ve aceleciydi, kulaklarına yakın yankılanıyordu ... bu ne çılgınlıktı? Kapalı bir alanda gibiydi. Dar, net bir şekilde tanımlanmış bir alan.

Ellerini yukarı kaldırarak-

Sahvage onları göğsüne yaklaştıramadı. Dirseklerini bükmesi için yer yoktu ve parmak eklemleri içi boş bir şeye çarptı.

Wood. Tam onun üstünde.

Ayaklarını tekmelediğinde, vücudunun son noktasında da aynı durumla karşılaştı. Kollarını bir genişlikte açarak, dar ve bedensel formunun şeklini şekillendiren sınırlarının sınırlarını öğrendi.

Bilinçli zekâsı ona bulunduğu yeri bildirdi.

Zihni bu sonucu reddetse ve öfkesi sürdürülemez seviyelere çıksa da, bu henüz kaçınılmazdı.

Bir tabutun içinde olabilir mi?

CHAPTER NINETEEN

A Nate bütün günü düşünerek geçirdiği kadına bakarken, ayakları yere basmasına rağmen kendini havada asılı gibi hissediyordu. O da tıpkı Solgun saçlarının başını örten kapüşonun altından döküldüğünü, ellerinin uzun, bol siyah paltosunun kıvrımlarında saklı olduğunu hatırladı. Ve daha önce olduğu gibi, bir kenarda tek başına duruyordu.

"Merhaba," dedi elini kaldırarak.

Kız bir adım geri çekilince, adam iki avucunu da açtı. "Sana zarar vermeyeceğim, söz veriyorum."

Daha fazla uzaklaşmadı, ama sanki bir atılım için sahilin temiz olduğundan emin olmak istercesine arkasına baktı. Ya da maddesizleşmek için.

"Ben Nate." Göğsünü işaret etti ve sonra kendini ezik hissetti. Sanki etrafta tanıştırma yapacak başka biri varmış gibi? "Sen

. . . bunu tekrar görmek için mi geri döndün?"

Topraktaki çukura baktı.

"İnanılmazdı, değil mi? Kimin aklına gelirdi ki? Bir meteor.

Burada mı?"

Nate boğazını temizledi ve ona yaklaşmak istedi. Ama olduğu yerde kaldı ve bir aptal gibi, aralarında sadece altı ya da yedi metre olmasına rağmen, daha yüksek sesle konuştu. Bilirsiniz, sadece onu duyduğundan emin olmak için.

Kesinlikle sessiz, hiçbir yerde ses olmayan ormanın gürültüsü üzerinde.

Tanrım, aptalın tekiydi.

"Arkadaşım Shuli ve ben çalışıyorduk." Başparmağıyla omzunun üzerinden gösterdi. "şurada, tarlanın karşısındaki bir evin yenilenmesine yardım ediyoruz. Her neyse, gökyüzünde bir ışık parlaması gördük. Parıltıyı gördünüz mü? İnanılmazdı. Peki, nerelisiniz?"

Harika. Sonra bir bakmışsın, buraya sık gelip gelmediğini soruyor. İnsan değil de vampir olsalar da ana dalının ne olduğunu. Yakınlarında barmen, likör ya da bardak olmamasına rağmen iki içmek isteyip istemediğini.

Ne oyun ama. Ve alkol sevmezdi bile.

"şehirde yaşıyorum. Ailemle birlikte." Kendini daha cana yakın göstermek için ikinci kısmı da ekledi. "Seninkilerle mi yaşıyorsun?"

Bir eşin aksine. Murhder kadar büyük ve bir bekçi köpeği kadar sahipleniciydi. Muhtemelen Nate'i dişleriyle lime lime edip parçalarını bahçesine gmecekti.

"Annem bir bilim insanı. Babam-" Hayır, durun, Kara Hançer Kardeşliği hakkında konuşmayacaktı. "O bir ... savaşsı." Hayır, Kral'dan bahsetmemeliydi. "İnsanlarla ilgilenir."

Kadının başı tekrar çarpma çukuruna döndü ve adam kadının profiline iyice bakabildi. Yüzünün önden görünüşü ne kadar mükemmelse bu da o kadar mükemmeldi. Yüz hatları ince ve dengeliydi, gözleri biraz derindeydi, ağzı burnuyla çenesi arasında bir tutam pembe renkteydi. Saçlarının ucunda buruşmuş kahverengi bir yaprak vardı, sonbaharda düşenlerden arta kalmıştı ve gidip onu bu narin sıkışmışlıktan kurtarmak için can atıyordu. Cebine koymak. Vardıyası boyunca onu güvende tutacaktı.

Eve döndüğünde yatağının başucuna sakla. Sonsuza kadar sakla.

İçinden bir ses, onunla gerçekten birlikte olduğuna dair kanıt isteyeceğini söylüyordu.

"Dün gece seninle konuşacaktım." Tanrım, sesi acınası geliyordu. "Merhaba demek istedim. Ama etrafta bir sürü insan olduğunu düşünmemiştim."

Sessiz kalmaya devam etti ama gözleri ona döndüğünde ayrılmadı ve bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildi. Kadın temkinli ve yorgun görünüyordu.

Ve işte o zaman pelerin benzeri şeyin kıvrımlarındaki kiri gördü. Ve ne kadar solgun olduğunu fark etti.

Nate gözlerini kıstı. "Bütün günü burada mı geçirdin?"

Bir adım daha geri çekildi.

Başını iki yana salladı. "Yargılamıyorum. Ben sadece ... gerçekten güvenli değil. Güneşten. Diğer şeylerden." Ona bir şey söylemesi için fırsat verdi. "Bak, senin için arayabileceğim biri var mı?"

Adam telefonunu çıkardığında, kadın aralarına biraz daha mesafe koydu, düşmüş çam iğneleri ayaklarının altında hışırdıyordu - ki adam onları göremiyordu ve tabanlarını örtecek ayakkabıları olduğunu umuyordu.

"Lütfen," dedi. "Bırak da sana yardım edeyim. Yardım çağırabilirim. Senin için kimi arayabilirim?"

"Kayboldum.

" "Özür
dilerim?"

"Kayboldum.
"

Kulağını işaret etti. "Özür dilerim, ben, ah, hangi dilde konuştuğunuzu anlayamıyorum. Tabii ki İngilizce konuşmuyorsunuz, yoksa İngilizce konuşuyor olurdunuz." Daha yavaş konuşuyordu -ki bu çok aptalcaydı. "Yardım edebilecek birini arıyorum."

Dengesiz sayılabilecek bir eliyle rehberinden bir numara çıkardı ve hoparlöre verdi. "Bana bir dakika verin. O iyi bir kadın, yardımcı olabilir-"

İki zil çaldı ve teneke hoparlörden Kara Hançer Kardeş Rhage'in shellanı Mary, "Nate! Sesini duymak ne güzel. Hepiniz Luchas House'da harika işler yapıyorsunuz. Mobilyaların geri kalanını bu gece taşıyoruz-"

"Bayan Mary, bir sorunum var." Kapüşonlu kadınla göz göze geldi ve olduğu yerde kalması için dua etti. "Burada bir arkadaşımın birliktayım ve anlayabileceğim bir dil konuşmuyor. Bir arkadaşına ihtiyacı var. Ona yardım etmeme yardım edebilir misin?"

Bayan Mary'nin aranması gereken doğru kişi olduğunun kanıtı olarak sadece ufak bir duraksama oldu. "Tamam, Nate. Öncelikle, siz ikiniz güvenli bir yerde misiniz? Size birini göndermemi ister misiniz?"

Kardeş Vishous'un benzerlerinin ortaya çıktığını hayal etti. Qhuinn. Boktan Zsadist. "Hayır, hayır, tamamen güvendedeyiz. Luchas Evi'nin yanındaki ormandayız. Meteorun düştüğü yerde."

"Güzel. Onu giydirebilir misin?"

"İşte," dedi ve telefonu kadına doğru uzattı. Kadın avucundakine şaşkınlıkla baktığında, daha fazla güvence vermenin gerekli olduğunu hissetti. "Merak etmeyin. O bir profesyonel. Ona güvenebilirsiniz."

Evet, sanki İngilizce bilmediği için bunların bir faydası olacakmış gibi.

Kahretsin.

- - -

"Bana şu kitap olayından bahsediyordun."

Tallah'ın mutfak tezgâhında Mae gözlerini kapadı ve dökmekte olduğu kahvenin seramik dağıtım cihazında kalacağına dair kendi kendine yemin etti. Kahveyi, 24 saat açık bir lokantadaymış gibi siparişini veren erkeğe doğru masanın üzerinden fırlatmayacaktı.

Aşağıya tek parça halinde inmeyi nasıl başardıkları bir tür mucizeydi. Ve bir şey tarafından kovalandıkları için değil.

Yağ ve su. Onlar birlikte yağ ve suyd.

"Eee?" Sahvage gövdesinden çıkardığı silahların üzerine deri ceketini geçirirken sordu. Sandalyesinde arkasına yaslanarak sabit bakışlarla onu süzdü.

"Kitaptan bahsetmiyordum," dedi kupayı ona doğru taşıırken.

"Bunun için teşekkürler." Onun için yaptığı şeyi avuçlarken gülümsedi. "Mükemmel olmuş."

"Henüz denemedin."

"Bunu benim için yaptın. Mükemmelliğin gerektirdiği tek şey bu."

Kaşlarını çatarak masanın diğer tarafına oturdu.

"Yapma bunu."

"Ne yapmak."

"Çekici olmaya çalış." Ağrıyan gözlerini ovuşturdu ve çantasında Motrin olup olmadığını merak etti. "İşe yaramıyor."

"Hiç çekici olmadım."

"Peki, ne biliyorsun. Öz farkındalığı kısa olumlu özellikler listenize ekleyeceğiz."

"Bir gün benden hoşlanacaksın." Bir siiiipping sesi geldi. Sonra bir ahhhhhh. "Gördün mü? Sana bunun mükemmel olduğunu söylemiştim. Şimdi bana kitaptan bahset. Ve evet, ukalalık etmeyi bırakacağım."

"Mümkün değil."

"Bana bir şans verin." Sahvage ciddileşti. "Bu konuda ne yaptığını bilmek istiyorum."

Dövüşçü sessizleşip beklemeye hazırlandığında, Mae zihninin derinliklerine çekildiğini hissetti ama bu kardeşine, buz küpüyle dolu küvete, kendine biçtiği o korkunç göreve geri dönmek değildi. Bunun yerine, bir kez daha bu huzurlu kulübenin ön verandasındaydı ve Sahvage'ın haklı olduğu gibi, tek başına sabit tutamayacağı ağır bir silahı ateşliyordu.

"İki elim yoktu," diye mırıldandı. "İki elimle bunu yapabilirdim."

"Ne?" dedi. "Oh, Glock'umu düşünüyorsun. Evet, bu büyük bir şey."

Mae gözlerini kıstı. "Çift anlamlı konuşmayı bırakabilirsin. Her zaman."

"Oraya sen gidiyorsun, ben değil." Yan tarafa kaydı ve silahı aralarındaki masanın üzerine koydu. "İsim silahın üzerinde yazıyor."

"Erkeklerin silahlarını göstermek istemesi de neyin nesi?" "Bana böyle bir fırsat veremezsin-"

"Kinayeler hakkında ne demiştim-"

"Bu silahları mı kastediyorsun?" dedi iki büyük pazusunu kıvrırken. "Oh, ve şimdi bana ölümcül bakışlar atıyor. Sanki o sahnede kimse esnemezmiş gibi."

Mae gülümsememeye çalışarak onun silahını eğip yeniden doldurmasını izledi ve dar tişörtünün altında omuzlarının ne kadar kaslı olduğunu fark edince oturduğu yerde kalamadı. Tekrar ayağa kalktı, iki çay fincanını ve Tallah'ın bir sürü soğuk Earl Grey'ini lavaboya götürdü. Sonra şekerlik ve krema sürahisi için geri geldi. Ezilmiş limon kabuğunu da.

"Çayın yanında sirke mi içiyorsun?" Şişeyi eline aldı ve etiketini inceledi. "Tuhaf bir damak tadı."

"Bunu alacağım."

Kadın eşyaları ondan almaya gittiğinde, adam bırakmadı. "Konuş benimle, Mae. Benden hoşlanmadığını biliyorum ve buraya gelmemden de hiç hoşlanmadığına eminim. Ama Mohawk'lı adam haklı. Sana hayatımı borçluyum ve bir pislik olabilirim ama onurlu bir yaşam tarzım var. Ayrıca, bir kavgada ne kadar becerikli olduğumu gördünüz, değil mi?"

Şimdi onu tutmayı bıraktı. Yine de ona bakmayı bırakmadı.

Arkasını dönüp sirkeyi dolaba geri koyarken, adamın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

"İyi olacağıma söz veriyorum," diye mırıldandı. Sonra kıkırdadı. "Peki, daha iyi olacağıma söz veriyorum. Ve bu sefer son olsun."

Tezgâha yaslanan Mae seçeneklerini düşündü. Bu seçenekler arasında onu evden kovmak yoktu ve bunun tek nedeni de onu kapıya kadar taşımasının mümkün olmaması değildi.

Yenilmişlik duygusuyla oturduğu sandalyeye geri döndü. Ellerini masanın üzerine koyarak parmaklarını birleştirdi ve derin bir nefes aldı.

"Her ne ise," dedi, "sana inanacağım." "Ne tuhaf bir şey söyledin."

Ona baktı. Adam oturduğu yerde irileşmiş, kocaman vücudu sandalyeden, masadan... kulübeden taşmıştı. Yine de hareketsiz ve sessizdi. Onu dinlemeye hazırdı.

"Ama tüm bunlar çok çılgınca." Mae başını salladı. "Gerçekten çılgınca."

"Hayat çılgındır. Aptalca olan, öyle olmadığını düşünmektir."

"Eğer bir tahminde bulunacak olsaydınız, dışarıdaki o gölge şey neydi?"

"Bana Kitap'tan bahset. İçimden bir ses bunun soruna cevap vereceğini söylüyor ve sen de buna inanıyorsun, öyle değil mi?"

"Aklımı okumayı bırak."

"Akıl okumuyorum." Daha çok yudumlayarak. "Bu bir sezgi."

"Bu kadınlar için değil mi?"

"Geleneksel cinsiyet rolleri cinsiyetçidir."

Mae gülmek istemedi. Bu yüzden sesi kesmek ve yüz ifadesini gizlemek için eliyle ağzını kapattı.

"Bunu daha sık yapmalısın," dedi yumuşak bir sesle.

Mae kızarak yüzündeki uçuşan saçları düzeltti. Komikti. Kıyafetleri üzerinde ve saçları hâlâ atkuyruğu olmasına rağmen, kendini tamamen dağınık hissediyordu. Sanki biri onu bir rüzgâr tüneline sokmuş gibiydi.

"Son zamanlarda gülmek için pek sebebim olmadı," dediğini duydu.

"Konuş benimle."

Mae'nin gözleri boş gümüş tabağa gitti, kanının kalıntıları ve büyüün diğer malzemelerinden başka bir şey kalmamıştı. "Son zamanlarda pek çok sevdiğimi kaybettim. Ve bir başkasını daha kaybetmeyeceğim."

"Kim öldü. Ya da ölmekte olan." Kadın cevap vermeyince omuz silkti. "Dur tahmin edeyim. Dualar işe yaramadı - ya da yeterince ileri gitmediklerini düşünüyorsun. Bu yüzden işleri kendi ellerine alıyorsun."

"Büyüye inanır mısın?"

Cevap vermeyince gözlerini onunkilere dikti. Adam uzak bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Ashna bakarsanız var," dedi usulca.

Mae gözlerini kaçırmak zorunda kaldı - boğazından yüzüne doğru çıkan ikinci bir sıcak kızarıklık yüzünden. Ama kesinlikle her şeyi yanlış okuyordu. Onun gibi bir erkek mi? Dövüş kulübündeki kadınlardan ya da kadınlardan birini seçecekti, otoparkta diğerleriyle birlikte bekleme sırasına ait olanlardan, kalçaları, göğüsleri ve bu tür varlıklarını gösterecek kıyafetleri olanlardan.

"Sevdiğiniz birini hayatta tutmak için ne yaptınız?" diye sordu kendini toparlamak için.

Hiç tereddüt etmeden: "Herhangi birini öldürebilirim. Her şeyi."

Ceketine baktı ve altında ne olduğunu düşündü. "Buna inanıyorum. Ama ben onları savunmaktan bahsetmiyorum. Ya onları tekrar yaşatabilseydin? Ya onları geri getirebilseydiniz, kaderi değiştirebilseydiniz, kaderi kendi ellerinize alabilseydiniz. Yanlış bir sonucu kontrol altına alabilseydiniz."

Uzun bir duraklama oldu ve sonra gözleri onu terk etti. "Dirilişten bahsediyorsun."

"Gördün mü?" dedi. "Sana bunun çılgınca olduğunu söylemiştim."

"Bu delilik değil." Obsidyen bakışları onunkilere döndü. "İnanılmaz belki ama çılgınca değil."

"Bunlar aynı şey değil mi?"

"Burada tam olarak neden bahsediyoruz, Mae?"

Cevap verebilmesi, doğru kelimeleri seçebilmesi için bir süre geçmesi gerekti. Ve sonra yalan söyledi. "Tallah benim tek

gitti. Hayatının sonuna geliyor. Ölmesine izin veremem. Anlamak zorundasınız. Bu dünyada başka kimsem yok ve onu da kaybetmek istemiyorum."

Mae yine sandalyeden fırladı. Çaydan geriye toparlanacak bir şey kalmadığı ve hareket etmek için endişesinden başka bir nedeni olmadığı için gümüş tabağa uzandı. Onu alıp lavaboya gitti ve leğeni duruladı.

"Bazen insanların gitmesine izin vermeniz gerekir," dedi Sahvage yumuşak bir sesle.

Tekrar ona baktı. "Şey, istemiyorum."

"Ve sen bu kitabın senin cevabın olduğunu düşünüyorsun. Sen ne yaptıktan sonra sonsuza kadar yaşayacak? Alnında bir asa mı sallayacaksın?"

"Bu hiç komik değil."

"Öyle olması amaçlanmamıştı. Kitapta ne yazıyorsa o."

Mae'nin buna verecek sağlam bir yanıtı olmadığından, planının ya da çözümünün dayanıksızlığı, iskambil kâğıtlarından yapılmış bir ev derecesinde çürük görünüyordu.

"Bana ne yapacağımı söyleyecek. Onu kurtarmak için."

"Büyüler, ha." Fincandan bir yudum daha aldı. "Tanrım, Eski Ülke'den beri böyle bir şey duymamıştım. Ölümsüzlük meselesine gelince, ne dilediğine dikkat et. Bazen gerçekten elde edersin."

"Aynen öyle. Onun ölmesini istemiyorum ve o hayatta olacak." "İnsanların sonsuza dek yaşamaması gerekir."

"Umurumda değil."

Kısa bir telaşla güldü. "Biliyor musun, senin bu küstah saldırganlığına çok saygı duyuyorum. Bu arada, bu Kitabı nasıl bulacaksın?"

Sobanın sapından bir bulaşık havlusu çekerek küçük gümüş leğeni kuruladı. "Yapmanız gerekeni zaten yaptık."

"Hangisi?" İşaret parmağını kaldırdı. "Dur, tahmin edeyim. Çıplak muşta dövüşüne git ve kan kurbanı olarak dikkatini dağıtarak bir adamın ölmesini sağlamaya çalış. Harika bir plan ve çok da işe yaradı."

"O insanı öldürecektin."

"Hayır, değildim." Bir süre sonra boştaki eliyle bir meh hareketi yaptı. "Tamam, iyi, belki de öyleydim. Ama bu cinayet değildi. Bunu o istedi ve ben her zaman başkalarının aptalca kararlarının benim sorunum olmadığını söylerim. Kitabı almak için ne yaptın? Amazon'da Aptallar için Hokus Pokus diye mi aradın?"

"Bu bir çağırma büyüsüydü. Ve ben oldukça zekiyim, çok teşekkür ederim."

Gerçi son zamanlarda pek fazla IQ ödülü kazanamadığını hissediyordu.

Gözleri kısıldı. "Yani Kitap burada."

"Henüz değil."

"Büyüyü ne zaman yaptın?"

"Hemen önce ..." Boğazını temizledi. "Sen gelmeden hemen önce."

Bir süre sessizlik oldu. Sonra mırıldandı, "Ve tekrar söyleyeceğim, o gölgenin neden ortaya çıktığını merak ediyor musun?"

Aslında bilmiyordu. "Bence yaralarını iki kez kontrol etmeliyiz. İyi olduğundan emin olalım."

"Konuyu değiştiriyoruz, öyle mi?"

"Hiç de değil."

Sahvage fincanını dudaklarına götürdü ve başını geriye doğru eğerek kahvesini bitirdi. Boş bardağı masaya bıraktığında, ona gülümsedi -ağzının bir tarafı yukarı kalktı, parlak siyah gözlerinde bilmiş bir bakış vardı.

Sanki tüm cevaplar ondaymış ve ağzını her açtığında bir şeyler anlatmak için bir fırsatmış gibi.

"Bilginiz olsun, ne yaptığınızı biliyorum," dedi.

Bingo. "Bu da ne? Not almalı mıyım, yoksa bu da başka bir bariz açıklama mı olacak-"

"Kendinizi dinledikçe ne kadar çılgınca davrandığınızı fark ediyorsunuz, ama kalbiniz buna izin vermiyor, bu yüzden bir şeyleri başka yöne çevirmek zorundasınız. Sorun değil. Yaralarımı tekrar bakabiliriz. Ama burada gerçekte neler olduğunu görmezden gelmemeliyiz bence."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Haklısın. Tamamen hatalıyım. O yüzden beni kontrol edelim çünkü yardıma ihtiyacı olan benim."

Bu mutlu açıklamayla birlikte Sahvage gömleğinin uçlarını tuttu ve lanet şeyi yavaşça kaldırırken başka tarafa bakmadı ... dövme ve mürekkepli derisinin altındaki tüm kasları ortaya çıkardı. Gövdesini örten şeyi bir kenara fırlatırken, tamamen çıplakmış gibi sandalyeye geri oturdu. Sanki vücudundan kesinlikle eminmiş gibi. Sanki ona gösterdiklerini fark etmemesinin mümkün olmadığını farkındaydı.

Ve cevap verin.

FFS, göğsü artık çıplak olduğundan daha da iri görünüyordu ve Mae boğazını sıkarak yutkundu. Ama korktuğu için değil.

Hayır, sorun korku değildi. Yakınından bile geçmedi.

"Gel yaralarımıyla ilgilen," dedi alçak bir mırıltıyla. "Ve bu arada, bana her yerde dokunabilirsin. Bilirsiniz, klinik amaçlar için. Sağlığım ve genel refahımla ilgili her türlü değerlendirmeyi reddetmek benden uzak olsun."

Mae gözlerini kırpıştırdı. Sonra toparlandı. "Sen bir pisliksin."

"Evet, biliyorum." Eğildi ve göz kapaklarını indirdi. "Ama yine de beni istiyorsun."

CHAPTER TWENTY

Deep in şehir merkezinin kalbinde, Dedektif Erika Saunders plakasız aracını iki apartmanın arasından geçen bir sokağın kenarına çekti.

Eşyaları park ederken, farları bir çöp konteynırının yanına yanaşmış olan kutu gibi siyah bir SUV'ye bol bol baktı. Sol tarafta birkaç üniformalı memur etrafta dolanıyordu ve bir devriye arabası da Ticaret'in girişini kapatmıştı. Haber ekibi yoktu.

Bu uzun sürmeyecekti.

Dışarı çıkarak nitril eldivenlerini taktı ve el fenerini eline aldı. O yaklaşırken üniformalılar sessizleşti ve o da cipin sürücü tarafındaki kapısına odaklanırken onlara başıyla selam verdi.

"Bu ne zaman ihbar edildi?" dedi ışını aracın içine tutarken -ya da tutmaya çalışırken. Camlar karartılmıştı.

Aracın yan tarafına dokunmadan kaputa doğru eğilerek el fenerini ön camdan içeri doğrulttu-Sikeyim.

Memurların sorusuna ne cevap verdiğini duymadı bile. Kendini ön koltuklarda yan yana oturan adam ve kadına kaptırmıştı. Her ne kadar bu tanımlamanın "hayat" kısmı artık geçerli olmasa da, bu ikili hayati tehlike adayıydı. Ve bir de ne görsün, cesetlerin göğüslerinin ortasında büyük yaralar vardı, giysileri kanla lekelenmişti, kucaklarında plazma biriken çorba kâseleri vardı.

Erika aracın içini daha iyi görebilmek için güvenlik camına yaklaştı. Koltukların arasında, yastıklı konsolun üzerinde elleri birbirine bağlıydı, ölü parmaklar birbirine karışmıştı. Ve koltuk başlıklarının üzerinde birbirlerine bakıyorlardı, görmeyen gözleri balmumu gibi gri yüzlerinin arasındaki boşluğa odaklanmıştı.

Erika el fenerini etrafta gezdirdi. Genç adam gömleksizdi, gövdesine ve kollarına rastgele işlenmiş dövmelerden oluşan bir koleksiyon vardı, sanki biri derisine bir kitap dolusu resim fırlatmış gibiydi. Kaslıydı ama zayıftı, muhtemelen 1.80 boylarında, sıırım gibi bir adamdı. Ona Pete Davidson'ı hatırlatıyordu. Onun yanındaki kadın büstiyerinin içinde şehvetli görünüyordu ve saçları gerçekten güzeldi. Altın bambu küpeler. Burun piercingi. Dövmeler, ama adaminkiler kadar yoğun değil ve çok daha eğrisel.

Birbirlerine aitmiş gibi görünüyorlardı, seksi, kulüp sahnesinde. Muhtemelen uyuşturucu kullanıyorlardı ama sağlık durumları iyi olduğu için çok sık kullanmıyorlardı.

Erika arabanın kapısını açmaya giderken, "Katilimin kesinlikle bir tipi var," dedi. "Kim aradı bunu?"

Memurlardan biri arkasından, "Koşucu," dedi.

Açığa çıkan hava yoğundu; kolonya, parfüm, kan ve dışkı gibi kokuyordu.

Erika adamın göğüs kafesindeki deliği inceledi. Sonra eldivenli elinin parmak uçlarıyla adamın soğuk boynuna dokundu. Nabız yok. Hiçbir bok yok. "Peki bu ne zaman tekrar çağrıldı?"

"Yaklaşık yirmi beş dakika önce. Belki otuz." "Bir süredir buradalar."

"Pahalı bir araç. Soyulmadığına şaşırdım."

Erika geri çekilerek aracı inceledi. "Mercedes. Karartılmış jantlar, karartılmış camlar. Hangi sokak satıcısına ait olduğu korkusuyla ben de ona bulaşmazdım-oh, ve burada neyimiz var."

Louis Vuitton marka bir cüzdan adamın cebinden düşmüş ve kapı pervazının alt kısmı ile sürücü koltuğunun tabanı arasındaki kenara tünemişti. İçeri uzanarak cüzdanı çıkardı ve dikkatle inceledi. Ön kapağı açarak bir ehliyet çıkardı.

"Ralph Anthony DeMellio." Adres Caldwell'in İtalyan bölgesindeydi. "Yirmi iki. Çok genç."

Commodore'daki çifti hayal etti. Ve benzer şekilde öldürülen diğer iki çifti. Kurbanların hepsi bu yaşlardaydı, yirmili yaşlardaydılar. Ve hepsi de modaya uygun, zengin kesimin bir parçasıydı. Ve hepsi de sevilmişti.

"Onları kulüplerde buluyor," diye mırıldandı ruhsatı tekrar yuvasına yerleştirirken. "Belki seks için. Ya da belki de yolunun kesiştiği ve av olarak tanımlandıkları yer orasıdır. Sonra da onları evlerine ya da sessiz bir yere kadar takip ediyordur."

Ara sokağa göz gezdirdi. Şehir merkezinin bu kısmında her şey oldukça bakımlıydı ve suç oranı düşüktü. Yani çalışır durumda olan güvenlik kameraları olacaktı-

Ayrıca çok sayıda apartman penceresi vardı, ancak bunların çoğunun perdeleri ya da panjurları kapalıydı.

Zihinsel takip listesine başlarken, olay yerine gri bir Crown Vic geldi ve üniformalı memurlar gözlerini korumak için kollarını kaldırdıklarında farları kapatıldı. Plakasız araç durduktan sonra, her türden basmakalıp FBI görevlisi araçtan indi: Gri takım elbise ve siyah kravat. Buzz kesim. 1950'lerin çene çizgisi.

Özel Ajan Deiondre Delorean sıfır vücut yağına sahip, düz omuzlu, Howard'dan mezun olmuş ve askeri istihbarat geçmişi hâlâ çok ön planda olan bir adamdı.

Hemen cipin içine bir göz attı. "Bir tane daha."

"Üç çiftin bir cazibesi olduğunu söyleyebilirim, ama şimdi dörde çıktık."

"Bildiğiniz kadarıyla."

"Anlaşıldı." Ona ehliyetini gösterdi. "Ailesiyle konuşan kişi ben olmak istiyorum. Bütün gün onun eve gelmesini beklediler. Benimle gelebilirsin ama konuşmayı ben yapacağım."

"Ben de şöhretinizin fazla abartıldığını düşünmüştüm." Deiondre kimliği inceledikten sonra ona dik dik baktı. "Ben de birkaç kez aile muhbirliği yaptım, biliyorsun."

"Ben de yetkililerle yaptığım o korkunç konuşmanın muhatabı oldum. Ya siz?"

Gözleri uzaklara daldı. "Ailen için üzgünüm."

"On dört yıl önceydi. Bunu aştım. Ve sanırım ev ödevini yapmışsın."

"FBI, unutma."

Çevredeki iki üniformalı, anne ve babaları kavga ediyormuş gibi ayakkabılarına bakmaya başladı. Ama eğer Erika

İnsanların onun etrafında nasıl hissettikleri konusunda endişelenseydi, günleri sekiz saat daha uzun ve öfkesi iki metre daha kısa olurdu.

"Peki ailesinin onu beklediğini nereden biliyorsun?" Deiondre sordu.

"Adres Jersey Gardens mahallesinde. Orası gençlerin tek başına yaşadığı bir yer değil. Yaşlı insanların yetişkin çocuklarıyla birlikte bodrum katında yaşadıkları yer. Eminim ailesi Ralph'in bütün gün kız arkadaşının evinde olduğunu ve bu yüzden ondan haber alamadıklarını düşünmüştür. Ama şimdi endişelenmeye başladılar çünkü onunla konuşmalarının üzerinden on iki saatten fazla zaman geçti."

Deiondre arabaya doğru eğildi. "Aynı yöntem ama belki de bu çift sadece tek gecelik bir ilişkiydi ve poz vermişlerdi."

"Diğer üç çift birbirleri hakkında ciddiymi ve soruşturmamız burada da aynı şeyi gösterecek. Katilim aşık insanlar için çalışıyor."

Cüzdanı döşeme tahtasında bulduğu yere geri koyduktan sonra el feneriyle arkadan dolaştı ve cipin karşı tarafına geçerek apartmanların en yüksek olanının terli duvarıyla arasına girdi. Parlak boyada çizik yoktu. Tampon çıkartması, otopark kartı ya da yeni arabanın geçici plakasında bir bayi çerçevesi bile yoktu.

Yolcu tarafındaki kapıyı açmak için yeterli yer yoktu, bu yüzden dar alandan çıktı ve ön ızgaranın etrafından dışarı çıktı.

Deiondre cep telefonunu kulağına dayamıştı ve aklına federal olay yeri ekibini getireceği düşüncesi geldi.

Ralph DeMellio'nun cesedinin yanına geri dönen Erika, kolunu direksiyonun altına uzattı ve hiçbir şeye sürünmemeye dikkat etti. Kontak düğmesi direksiyon kolununun uzak tarafındaydı ve onu bulmak için etrafı kurcalaması gerekiyordu.

Parmakları nihayet dairesel düğmeyi bulduğunda, o şeye bastı.

Gösterge panelinde anahtar yok uyarısı yanıp söndü.

Kendini dikkatlice kurtararak başını salladı. "Anahtarı aldılar."

"O da neydi?" Deiondre aramayı sonlandırırken sordu.

"Arabayı kilitlemeden bırakmışlar ve anahtarı almışlar." Arka koltuğun kapısını açtı ve el fenerini içeri tuttu. "Şuna bakar mısınız?"

"Silahın var mı?"

Deiondre onun yanına eğildi ve iğne gibi düzgün olan her şeyi kontrol ederken ona katıldı: Ayak çukurlarında çöp yoktu, giysi parçaları ya da koşu ayakkabıları yoktu. Spor çantası yok.

Erika derin bir nefes aldı. "Yeni araba gibi kokuyor. Ya da en azından onun için yeni. Bu aracı yeni almış olmalı - gerçekten gurur ve keyif verici bir şey."

"Birlikte ailesinin evine gidiyoruz."

Erika geri çekildi ve cipe baktı. "Bu orospu çocuğunu yakalayacağım. Bunu bir daha yapmadan önce onu duvara çivileyeceğim."

- - -

Nate, Bayan Mary'nin Luchas House'a hızlıca gitmesi ve sonra da tarladan ormana doğru koşması için deli gibi dua etti. Cisim değiştiremediği için yirmi dakika sürecekti. Ya da daha fazla. Özellikle de hız sınırına uyarsa, ki uyacağına dair bir his vardı içinde.

"Yirmi dakika sürebilir," dedi kadına. "O gelmeden önce."

Lütfen gitme-

Kadın hiçbir uyarıda bulunmadan sıçradı ve tökezleyerek geri çekildi, kendini korumak için ellerini kaldırdı. Bir koruma dalgasıyla Nate etrafından dolandı-

Paniklemek ya da saldırıya geçmek yerine, ki aslında ilk içgüdüğü buydu, rahat bir nefes aldı. Ve açıklıkta cisimleşen Kara Hançer Kardeş, heybetli varlığı bir şey olsa bile aslında pek de sürpriz değildi.

"Rhage," dedi Nate. Sonra da dişiyi rahatlatmak için avuçlarını uzattı. "Merak etme, o benimle. Ben de onunlayım. Yani-"

Kardeş ona gülümsedi ve ellerini kaldırdı. "Endişelenme. Ben bir dostum."

Dişi başını öne eğdi. "Bunu nasıl bilebilirim? Silahlıymışsınız."

"Sana karşı değil. Ve asla ona karşı değil."

Onlar bilmedikleri heceleri söylerken, Nate ileri geri gidip geliyor, onlar bu dilde konuşurken bir yandan da ne diyorlar tenis maçı yapıyordu. Ne konuştukları hakkında hiçbir fikri olmasa da, aksanlarının aynı olduğunu fark etti ve en önemlisi, kadın gitmiyordu ve daha az korkmuştu.

Ona kalırsa, ikisi birkaç sandalye çekip bütün gece çene çalabilirdi.

Rhage İngilizceye geçti. "Shellan'ım geliyor. Senin ve onun güvende olduğundan emin olmak için buradayım."

"O senin oğlun mu-" Kadın ağzını kapattı.

Nate kaşlarını çattı. "Beni başından beri anlayabiliyor muydun?" Kız gözlerini kaçırınca, Rhage'e baktı -sanki Kardeş, onun neden ön plana çıktığını açıklayabilirmiş gibi.

"Bunca zamandır mı?"

"Ne yapacağımı bilemedim," diye fısıldadı.

"Her şey yolunda. Her şey yolunda." Nate boğazını temizledi. "Bayan Mary'ye güvenebileceğinize sevindim. Ve Kardeş

Rhage."

Dövüşçüye bakınca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kara Hançer Kardeşliği'nin bir üyesi misin?"

Rhage deri ceketini açtı ve kocaman göğsüne kabzaları aşağıya gelecek şekilde bağlanmış olan bir çift hançeri parlattı. "Öyleyim."

Kadın nefes verdi. "Kâtip Bakire'ye şükürler olsun."

"Dinle," dedi Rhage, "eğer senin için de uygunsa, şu tarafa gitmemizi önermek istiyorum. Orada bir evimiz var. Size ikram edebileceğimiz yiyecek ve içeceklerimiz var ve tamamen güvenli."

Nate kaşlarını çatı. "Ama sahada bir sürü işçi var.

."

"Onlara gitmelerini söylediğimde gitmeyecekler. Yapabilir misin?

onu Luchas House'a geri götürür müsün?" Nate gözlerini kırıştırdı. Ve sonra kızardı.

"Oh, evet, yapabilirim, evet, yapacağım-" Azı dişlerini kilitledi. "Yani, eğer onun için sorun yoksa? Ya da senin için. Yani."

Kahretsin.

Kadın ikisi arasında bir ileri bir geri baktı. "Evet, elbette öyle ama sorun çıkarmak istemiyorum-"

"Sorun değil," diye araya girdi Nate.

"Hem de hiç." Rhage avuçlarını birbirine vurdu. "Ben evi temizlemeye gidiyorum. Nate, ona göz kulak olur musun?"

Hazırola durup selam verme dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı. Ve bu saçmalığa verdiği destek, sanki özel biriymiş gibi kadına kolunu uzatma fikriydi. Sanki onu korumak için her şeyi yapabilirmiş gibi.

Kardeş'e başını sallamakla yetinirken Rhage onlara bir el salladı ve bedensizleşti; bu da yeniden yalnız oldukları anlamına geliyordu.

Nate ağaçların arasından çayırı ve uzaktaki evin ışıklarını işaret ederken, "İşte orada," dedi. Sanki başka bir varış noktası seçeneği varmış gibi?

Dişi başını sallayıp ona doğru yaklaştı ve adam onun hareketini görüp kokusunu yakından alınca o kadar afalladı ki botları yere çivilenmiş gibi olduğu yerde kaldı. Bu sırada dişi onun yanından geçti ve sonra durup arkasına baktı.

"Özür dilerim." Saçlarını ovuşturdu. "Yani, işte geliyorum." Birlikte ağaçların arasından çıkıp tarlaya doğru yürüdüler.

Ve işte o zaman tekrar durdu. Açık alanı tararken, çok yalnız görünüyordu. Çok üzgün.

Gidecek başka bir yeri, güvenebileceği biri olsaydı burada olmazdı, diye düşündü. Herkes bir aile üyesi ya da arkadaşıyla bağlantı kurardı.

Tekrar ileriye doğru yürümeye başladığında, ayağı ölü otlara takıldı ve düşmediğinden emin olmak için koluna uzandı.

"Dikkatli ol," dedi dengesini yakalayıp onu hemen bırakırken.

Elleri titreyerek kapüşonunu sarı saçlarının üzerine çekti. "Bağışlayın beni."

"Özür dileyecek bir şey yok. Herkes tökezler. Ben- ah, adın ne demiştin?"

Aslında istememişti. Ama talepkâr biri gibi görünmek istemiyordu.

Ve ayaklarının çamur ceplerini karıştırırken çıkardığı sesler cevap olarak gelen tek şey olduğunda, belki de öyle olduğunu hissetti.

Luchas House'a giden yolu yarılamışlardı ki, kadının sessiz ve ağır aksanlı sesi ona doğru yöneldi. "Elyn. Lütfen bana Elyn de."

"Bu çok güzel-" Boğazını temizledi. "Yani, vay canına."

Kendisine bir sürüngen gibi bakıyor olma ihtimaline karşı kıza şöyle bir göz attı ama değildi. Belli ki derin düşüncelere dalmıştı, kaşları gözlerinin üzerine düşmüştü ama önündeki hiçbir şeye odaklanmış gibi görünmüyordu. Tekrar sessizliğe büründüklerinde Nate'in beyni konuşacak bir şeyler bulmak için yanıp tutuştu.

-Ve söyleyecek normal bir şey bile bulamaması, ne kadar lanet bir mutant olduğunu fark etmesini sağladı.

Ama sanki o laboratuvarda sosyalleşmişti? Üzerinde deney yapan beyaz önlüklülerden ve izlemesine izin verdikleri televizyondan başka bir şey tarafından mı?

Kötü şeylere dalıp gitmişken, çitlere vardıklarında kendinden geçti. Onun için en üsttekini kaldırmayı düşündü ama kadın bir düdük kadar hızlı bir şekilde kirişlerin arasından geçti ve diğer tarafta onu bekledi.

"Burası güzel bir çiftlik evi, ha?" diye mırıldandı. Çünkü bir şeyler söylemesi gerekiyordu yoksa patlayacaktı. "Üzerinde çalışıyorum, yani üzerinde çalışıyorum. Tadilatı bitirdik sayılır."

Onu ön taraftaki yürüyüş yoluna götürürken, aksanını düşündü. Gerçekten süslüydü, babasınıninki gibi. Rhage'inki gibi. Muhtemelen onun yaptığı gibi mavi yakalı bir işten etkilenmeyecekti. Ve genel olarak kadınlara, özel olarak da ona sunmak zorunda olmadığı her şey özgüveninin kıyılarına çarparken, o da onun kadar sessizleşti.

Evet, fantezileri bu şekilde gerçekleşmemiştir. Bu da hüsnükuruntuların gerçeğin önüne geçmesine izin vermemeniz gerektiğinin bir kanıtıydı. Hayallerinde mi? O

Onu o çukurun yanında buldu ve Shuli'yle bazen işten sonra gittikleri 24 saat açık lokantaya yemeğe davet etti. Hamburgerler ve elmalı turta dilimleri üzerinde, dışarıda kalmak için çok tehlikeli hale gelmeden hemen öncesine kadar her şeyden ve hiçbir şeyden konuştular - ve güneş doğmadan hemen önce, onu ailesinin evine geri götürdü, orada ona numarasını verdi ve gün boyunca aramasını söyledi.

Her şey güzel bir aşkın başlangıcıydı... Bu aşk, ilk buluşmalarının üzerinden bir hafta geçtikten sonra adamın onu pmesiyle doruğa ulaştı. Yavaşça. Arka kapısının eşiğinde dururlarken.

Ve her şey sadece bir fantezi olduğu için, ne yaptığına dair hiçbir fikri olmamasına rağmen, o öpücük ikisi için de tamamen mükemmeldi-

"Merhaba, ocuklar!"

Bayan Mary onları çiftlik evinin n kapısında karşılarken el salladı ve dışarıdaki araba lambasının yaydığı sıcak ışık havuzuna doğru adım attı. İyi haber şu ki, Rhage'in kadını tam da güvenli bir sığınak arayanların görmek isteyeceği türdendi: Yüzü açıktı ve gülümsemesi samimiydi; bu da onu kucaklaşmayı iyi beceren biri gibi gösteriyordu.

Burada yanlış reklam yok.

Birdenbire insanlar konuşmaya başladı. Mary. Rhage. Ve sosyal hizmet görevlilerinden biri olan Rhym de gruba katıldı. Elyn çoğunlukla sessiz kaldı ama korkmuş görünmüyordu.

Nate bir adım geri çekildi. Açık kapı aralığından oturma odasına mobilyaların yerleştirildiğini ve uzakta da mutfağın olduğunu gördü. Her şey rahat görünüyordu. Güvenli.

Sosyal hizmet görevlisi içeri girdi. Rhage içeri girdi. Mary bir şey söyledi ve yolu gösterdi.

Elyn başıyla onayladı ve eşiğe doğru ilerledi.

Nate onun gidişini izlerken, onu bir daha görmeyeceğini biliyordu. Garajın içini boyamayı bitirdikten sonra mı? Amiri tarafından başka bir projeye kaydırılacak ve aralarındaki olası her türlü bağlantı ortadan kalkacaktı.

Veda etme şansı olmayacaktı. En azından istediği şekilde.

Onun telefon numarasını aldığı şekilde değil. Ya da kızın onunkini aldığı şekilde.

Göğsünde çınlayan bir acıyla, hiç tanımadığı birinin yasını tutmanın tuhaf olduğunu düşündü-

Elyn tereddüt etti ve sonra omzunun üzerinden ona baktı. "İçeri gelmeyecek misin?"

"Artık emin ellerdesin." "Lütfen.

Korkuyorum."

Onun geniş gümüş gözlerine bakan Nate, tüm vücudunun kızardığını hissetti. Ardından derin bir nefes aldı ve göğsünü şişirdi.

"Sen bana git diyene kadar gitmeyeceğim," dedi ona katılırken.

CHAPTER TWENTY-ONE

S Yaralarımı mı muayene edeceksin ? Ya da bana öylece bakabilirsin. İkisi de olur."

Sahvage eski ahşap sandalyede arkasına yaslanırken altında bir gıcırta duyuldu, cılız bacaklar ağırlığını güven eksikliği ile karşıladı. Ama ya kendini yerde bulursa? Bu onun için sorun değildi. Bu dişi ona yardım elini uzatacaktı çünkü yardım etmek onun doğasında vardı.

Ve belki de onu üstüne çekebilirdi.

"Sana hiçbir şeymiş gibi bakmıyorum," diye tersledi.

"Sağlığın için endişeleniyorum."

"Ve buna sevindim. D e m e k istediğim, ellerinle istediğin yerde benim için endişelen."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı göğsünün üzerine eğilirken.

Sahvage onun çatık kaşları ve lazer keskinliğindeki gözleriyle yüzüne odaklandı. Biraz öne doğru oturursa -çok da değil- onu öpebileceğini düşündü.

Ve ağzının tadının nasıl olduğunu öğrenmek zamanını çok iyi değerlendirmek gibi görünüyordu.

"Bunlar doğru görünmüyor."

Ya da en azından kızın böyle söylediğini düşündü. Dikkati başka bir yerdeydi ve boğazına sarılan kızın görüntüleri aklına geldikçe, kalçaları savaş pantolonunun içinde yuvarlandı ve uyluklarının arasındaki aciliyet daha da yoğunlaştı. Özellikle de kızın saçlarının serbest kaldığını ve çıplak göğsünün üzerine döküldüğünü hayal ederken-

Parmak uçları köprücük kemiğinden karın kaslarına kadar uzanan kabarık bir deri şeridini izledi.

Adam tısladığında, kadın endişeli görünüyordu. "Özür dilerim, seni incitmek istememiştim."

Evet, o sesi çıkarmamın nedeni acı değildi, diye düşündü Sahvage.

Yine de onu istemekten canı yanmaya başlamıştı. Bir kadını fark ettiğinizde, sonra onun önünde gömleğinizi çıkardığınızda ve o da teninize dokunduğunda olan şey buydu. Herhangi bir yerinize.

Geri çekilerek ona baktı. "Neden her tarafına bu dövmeyi yaptırdın?" Adam cevap veremedi kadın elini uzattı. "Özür dilerim -bu beni ilgilendirmez-"

"Düşmanlarımdan beni gördüklerinde başlarına ne geleceğini bilmelerini istiyorum."

Bir şeyleri öldürmemekle ilgili bir başka kutsal öğüt için kendini hazırlarken, ona sırtıtmamak için kendini zor tuttu. Bu arada, kız onun göğsüne o kadar odaklanmıştı ki, gözlerini ondan ayırıp ayırmayacağını merak ediyordu.

Yapmasa da olurdu - ve kendini silkeleyip dikkatini topladığında bu bir hayal kırıklığıydı.

"Yani tüm bunlar reklam için mi?" dedi kuru bir sesle. "Gömleğinize 'Merhaba, Benim Adım Belalı' yazamaz mıydınız?"

"Dövüşürken asla tişört giymem. Ve yaka kartlarının belalılığın karşıtı olduğunu iddia ediyorum."

"Bana sorarsanız, gizli yaklaşımın daha iyi olduğunu düşünüyorum." "Sen nasıl istersen."

"Sevmiyorum."

"Dövmem mi? Gerçekten mi? O zaman neden dövmeme bakıp duruyorsun?"

Bu

mu "Mürekkebe bakmıyorum-"

?" Arkasını dönmek üzereyken Sahvage onun elini tuttu.

"Peki neye bakıyorsun?"

Gözleri buluştuğunda, cızırtılı bir durgunluk anı yaşandı ve ikisinin de kendiliğinden yanmamasına şaşırdı. Ama kızın buna tahammülü yoktu ve adam onun kendisini tutmasına izin verdi.

"Oh, bekle, yaralarım, değil mi?" diye söylendi. "Sen sadece baykuşlarıma bakıyordun. Ve yaralanmamdan hoşlanmadın."

"Owies." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Nesin sen, beş yaşında mı? Ve bir doktora ihtiyacın var."

"Hemşire istiyorum."

Kadın ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Kes şunu." "Tamam."

İçinden küfrederek, yapacak bir şey arar gibi etrafına bakındı ve sonunda salata sosu malzemeleri ve çay fincanlarından oluşan o tuhaf koleksiyonun yanına bırakılmış bir soyma bıçağına uzandı.

Böyle giderse önümüzdeki hafta masayı toplayacaktı. Bu da çok güzeldi.

"Normalde bu kadar hoşgörölü değilsin," diye mırıldandı. "Baygın mı hissediyorsun?"

"Vücutuma baktığında, evet, başım dönüyor. Ama gerçekten kanın nereye gittiği hakkında konuşmamı istiyor musun-"

"Ow!"

Elini yumruk yapıp kolunu göğsüne bastırırken bıçak elinden yere düştü ve takırdayarak yere düştü.

Sahvage ayağa fırladı. "Bir bakayım-" "Ben iyiyim-"

Bu sefer gitmesine izin vermedi. Kapalı elini açtığında da ona karşı koymadı.

Parmağını kesmişti ve ameliyata değer kesik boyunca parlak kırmızı kan akıyordu.

Dudaklarını yalayarak -çünkü nasıl yalamazdı- Sahvage onun gözlerinin içine baktı. Kız keşiğe bakmıyordu. Hem de hiç.

Kadının dikkati adamın ağzındaydı.

"Bırak ben halledeyim," diye fısıldadı. "İyiliğinin karşılığını ver. Dün gece benim için ne yaptıysan aynısını, daha fazlasını değil."

Evet ve hayır arasında sıkışmış gibiydi, istediği şeyle kendisi için iyi olduğunu bildiği şey arasında kalmıştı. Ve tüm bu süre boyunca kan, işaret parmağından aşağıya doğru yavaşça akan bir nehir oluşturuyor, daireler çiziyordu.

Sahvage azı dişlerini gıcırdattı. "Sen bana evet diyene kadar bekleyeceğim. İstemediğim halde can alırım ama asla kadın almam."

Zaman uzadıkça uzadı, içinde boşluk olan bir ip gibi uzadıkça uzadı. Ve aralarındaki elektriksel sessizlikte, onun nefes alıp verişinin keskin bir şekilde farkına vardı.

Gittikçe derinleşiyordu. Peki ya boğazındaki nabız? Hızlanıyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim,"
diye yemin etti. "Evet,
vereceksin."

Elini ondan çekti ve arkasını döndü. Lavaboda su akıttı ve parmağını bir solukta akan suyun altına soktu. Bu sırada, kaşlarını çatarak olduğu yerde kaldı.

Musluğu kesip rulodan bir kağıt havlu çıkardığında, "Sen beni ne tür bir erkek sanıyorsun?" dedi.

Ona doğru dönerek yarayı sardı. "Sen bir katilsin. Değil mi? Bunu sadece bana değil, tanıştığın herkese kanıtlamak zorundaymışsın gibi görünüyor. Ve katiller insanlara zarar verir."

"Benim yanımdayken tehlikede olduğunu düşünüyorsun. Ciddiyim."

"Hayat bana bir şey öğrettiyse, o da hiçbir özel istisnaya hakkım olmadığıdır. Yani evet, benim için tehlikeli olduğunu düşünüyorum."

Evin önünü işaret etti. "Orada senin hayatını kurtardım."

"O zaman ödeştik, değil mi? Ve vicdanınız rahat bir şekilde gidebilirsiniz."

Sahvage çıkardığı gömleğe baktı. Gömleği geri çekip başına geçirdi ve ayağa kalktı. Mutfağın öbür ucundaki kadına doğru ilerlerken, kadın onu gözlerinin içine bakarak karşıladı.

"Öleceksin," dedi kel bir sesle. "Belki ben yanımdayken, ama kesinlikle bensiz. Orada ne var? Nereye gittiğini bilmiyorsun ve herhangi bir mezarın işin içinde olduğunu varsaymak aptallık olur. Ama seni kendini ya da aşağıdaki yaşlı kadını kurtarmaya zorlayamam."

"Teşekkür ederim."

"Affedersiniz?"

"Kehanet için. İşiniz bitti mi, yoksa piyango numaralarını mı denemek istersiniz? Belki gelecek yıl Super Bowl'u kim kazanacak?"

"Tabutları seçerken iyi eğlenceler. Tanrı biliyor ya, sen her zaman doğru kararları veriyorsun, değil mi?"

Bu not üzerine ceketini ve silahlarını aldı ve ön kapıya doğru yürüdü. Devasa meşe mobilyayı kenara çekerek kendini dışarı attı.

Yazık ki kulübede barikatı kaldıracak kadar güçlü biri yoktu. Ama o kadının da sık sık belirttiği gibi ... bu onun sorunu değildi.

- - -

Mae, Sahvage'ın ön kapıdan çıkıp kaybolmasını izledi. Kapıyı çarparak kapatmadı. Kapatmasına gerek yoktu.

Adamın gittiğinden emin olunca salona koştu ve bakır kilidi yerine taktı. Sonra sırtını kulübenin sağlam panellerine dayadı ve onu kapıya sokmaya çalıştı. Elde ettiği tek şey ayakkabılarının kayması ve zor nefes almak olunca, boğazından çıkan küfürlere ağzını kapattı

Başının üstündeki döşeme tahtalarından gelen bir inilti dikkatini tavana yöneltmesine neden oldu.

Kalbi kulaklarında çarparken sertçe yutkundu ve topuzunu nerede bıraktığını merak etti. Sonra gaz çıkarmaya çalışırken teneke kutuyu boşalttığını hatırladı. . .her neyse.

Tavana bakarken başka bir şey duymadı. Eski kulübenin geceki sıcaklık düşüşüne tepki verdiğine şüphe yoktu-

Mae sıçradı ve sol tarafa baktı. Yan masanın bacakları arasında hareket eden bir şey miydi?

Gözlerini ovuşturarak Rhoger'ı düşündü ve erimeye başladı.

Buz.

Ve Tallah Alt katta, hepsi ama geçti dışarı gelen

Yorgunluk.

"Biz iyiyiz. Her şey yolunda."

Kıpırdamadan duramayınca mutfağa gitti ve durdu. Yine de uzun sürmedi. Kulübeye gelebilecek herhangi bir şeyle savaşmak için en iyi şansını tepmiş olduğu gerçeğiyle hiç ilgisi olmayan bir aciliyetle, lavabonun altından bir kova aldı ve içini sıcak sabunlu suyla doldurdu. Evde sadece tek bir sünger vardı ve takım için bir tane alması gerekecekti.

Dizlerinin üzerine çökerek buzdolabının bulunduğu kirli alanı temizledi. Ve fırçaladı. Ve fırçaladı.

Kolu uyuştı, omuz eklemi yandı, avuç içleri ve parmakları çiğ kaldı.

Ama lanet olsun, bitirdiğinde? Zemin parlıyordu.

Elbette, parlak, güneşli meydan, eski muşambanın geri kalanını Pön Savaşları'ndan önce döşenmiş gibi gösteriyordu. Ve benzini bitmişti. Süngeri de bitmişti.

Eşyanın yıpranmış köşelerini ve neredeyse siyah yatağını incelerken, onun da kendisi gibi hissettiğine karar verdi: tamamen kullanılmış, yıpranmış, parçalanmış.

Duvardaki saate bakarak biraz hesap yaptı. Sonra arka kapıyı kapatan buzdolabını ve yerinde duran tüm panjurları ölçtü-

"Ateş et. Uzatma kablosu."

Üç çatallı, çamur kahverengisi, eski bir versiyonunu bulması için etrafı biraz karıştırması gerekti ve fişe takarken kulübeyi yakmayacağını umdu.

Tamam, peki, mutfak. Her neyse.

Etrafındaki tezgâhlara, ocağa, yanlışı yerleştirilmiş buzdolabına, masaya ve sandalyelere bakıyor ve bunların hepsinin parlak turuncu ve sarı alevlerle kaplı olduğunu hayal ediyordu

. . aklının bir köşesinde bir şey canlandı.

Mae kaşlarını çattı ve lavaboya gitti. Tallah'la birlikte çağırma büyüsü için kullandıkları gümüş tabak tertemiz ve kuruydu; leğenin karnına doğru inen taraklı çıkıntılara bakmak için onu eline aldı.

"Ne oldu?" diye sordu özellikle kimseye.

Yine de bilincinin derinliklerinde bir yerlerde bir şey yakaladığı kesindi; ısrarcı ama belirsiz bir çekiş. Ve bunun ne olduğunu anlamaya çalıştıkça, meşguliyet daha da anlaşılmasız hale geliyordu.

"Her neyse," diye mırıldandı tabağı tekrar yerine koyarken.

Zihninin dikkatini ve enerjisini isteyen diğer tüm şeyler göz önüne alındığında, faydasız saklambaç oyununu iptal etti.

"Gitmem gerek."

Tamam, tam olarak kiminle konuşuyordu, diye merak etti bodrum kapısına bakarken. Bir anlık kararsızlıktan sonra çekmecedен bir not defteri çıkardı ve kalemin ucuyla Tallah'a hızlıca bir mesaj yazdı. Defteri masanın ortasına bıraktı, çantasını aldı ve yaşlı kadının unutması ihtimaline karşı cep telefonu numarasını eklemek için geri döndü.

Mae ön kapıdan çıkarken arabasının anahtarının hazır olduğundan emin oldu ve hızlıca dua etti

o-

Ağırlığı yırtıp açtı. Döndü ve kapattı. Eşyaları yeniden kilitledi ve Honda'sına doğru koştu.

Sürücü tarafında, arabasının anahtarı kilidin içinde yuvasını bulmayı reddediyor, metal kayarak deliğin etrafında dönüyordu. Ve ne kadar uzun sürerse, o kadar çılgınca etrafına baktı, her türlü gölge yerden, bükülmüş sarmaşıklardan, ağaç gövdelerinden yukarı çekiliyordu, her şey ona saldırmaya geliyordu-

Anahtar nihayet yuvasına girdi ve eşyaları serbest bırakırken, kolu karıştırırken ve kendini sürücü koltuğuna atarken neredeyse koparıyordu. Eşyaları kapatıp her şeyi kilitledikten sonra, kontakla aynı ring-around-rosie'yi oynarken kalbi kulaklarında çarpıyordu.

Kaputun üzerine bir şey düşmeden, açılır tavanda bir delik açmadan ve onu saçlarından sürüklemeyi önce motoru çalıştırmayı ve arabayı sürmeyi başardı. Ama sonra geri vitese takmak zorunda kaldı; çünkü bu kez babasının aceleyle yola çıkmaya hazırlıklı olması konusundaki akıllıca tavsiyesine uymamıştı. Gaza bastığında lastikler çamura saplandı ve onu hiçbir yere götürmedi.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin-"

Tüm bu süre boyunca pencereleri aradı ve o şeylerden birinin ona doğru gelmesine, farların hüzmelerini geçmesine, kapısını koparmasına, onu yakalamasına ve mezarına götürmesine hazırlandı.

Ama hiçbir şey yoktu.

Hareket eden bir şey yok. Ona doğru gelen hiçbir şey. Yerinde olmayan hiçbir şey yoktu.

Öndeki ayağını hafifçe kaldırarak nefes nefese kaldı. Sonra arabayı geriye doğru çekmeye çalıştı, sadece biraz gaz verdi ve lastikler sonunda tutunduğunda, Danica'nın dürtüsüne direndi

Patrick. Santim santim, ya da öyle görünüyordu, geri dönebilmek için Tallah'ın küçük araba yolundan aşağı doğru ilerledi, gözleri ön camla dikiz aynası arasında gidip gelirken ellerini direksiyona kilitledi.

Mae yaşlı kadını kulübede yalnız bırakma fikrinden nefret ediyordu.

Ama başka seçeneği yoktu. Rhoger'ın taze buza ihtiyacı vardı.

Ayrıca o gümüş tabağa akan onun kanıydı. Dışarıda her ne varsa, Dhunhd'dan her ne çağırıdılarsa?

Onun peşindeydi, başka kimsenin değil.

Mae olmasa bile Tallah güvende olacaktı.

CHAPTER TWENTY-TWO

A Bir senfatı olan Rehv, drama bombaları atmaktan hiç çekinmemişti. Bir insanı gafil avladığınızda ya da d a h a iyisi, bir oda dolusu insan WTF!?! söylediğiniz bir şeyden, etrafta dolaşan her türlü eğlenceli duyguyla, ızgaraların yanmasıyla, insanların birbirleri hakkında konuşmasıyla sonuçlandınız.

Kaos. Anlaşmazlık. Anlaşmazlık. Tüm bunlar, hipotümdengelimli muhakemeye sahip ölümlülerin bir anda yara alabileceklerini kanıtlayan, altta yatan lezzetli bir endişeden besleniyordu.

Symphaths bu boktan beslendi. Pasta gibi yerlerdi. Ancak şu anda durum böyle değildi.

Tamam, evet, Kardeşlik'in şu anki vızılılı saldırganlık dalgası tamamen onun ve otoparktaki küçük haber flaşının üzerindeydi. Ama Kral'ın çalışma odasındaki ipek sandalyelerden birinde otururken ve en yakın-ve-

sevgili köpüğü saldırganlıkla dolup taşıyordu, neden olduğu kızgınlıktan memnun değildi.

Gördünüz mü? Symphath'ler o kadar da kötü değilmiş.

Sadece çoğunlukla. Ve o yarı vampirdi, onun sayesinde mahmen.

Elbette, Kitap meselesi ve o kadın hakkında yaptıkları ilk toplantı iyi geçmişti. Dün gece insanlar soğukkanlılıklarını korumuştı. Dinlediler. Daha fazla bilgi almaktan memnun oldular. Ancak şimdi, tüm bunların sonuçlarını düşünmek için neredeyse yirmi dört saatleri vardı, bu yüzden bu "basit durum güncellemesi" Dramaggedon'a dönüştü.

". . hepsi saçmalık," diyordu birisi. "Sadece söylentiydi. Lanet olası dedikodu-"

"Büyükannem bana Eski Ülke'deki sihirden bahsetti, ona yalancı mı diyorsun? Büyükannemin lanet bir yalancı olduğunu mu söylüyorsun-"

Oh, harika. Birinin bir kardeşin mahmenini dışarı atmasından daha kötü olan tek şey, suçlunun kan bağında bir nesil yukarı çıkması ve büyükannesini utanç ateşine atmasıydı.

Rehv pembe altın Royal Oak'ını kontrol etti. Tanrım, bir buçuk saattir buradaydılar. Ve işler bu şekilde giderken? Bu bir avuç asabi gecenin geri kalanında rythes ticareti yapacaktı.

En azından malikanenin uşağı Fritz mutlu olacaktı. O köpekçik pahalı halılardaki kanı temizlemeye bayılırdı. Katillerle dolu bu evi yöneten erkeğin işi kötüye giderse, Stanley Steemer'da bir geleceği olabilirdi-

Bum!

Wrath'ın yumruğu büyük ahşap masaya çarptığında herkes sustu ama kimse şaşkınlıkla yerinden sıçramadı. Açıkçası, Rehv de yumruğun patlamasını bekliyordu. Hepsinin beklediğine bahse girmeye hazırdı.

"Bu kadar saçmalık yeter," dedi Wrath ve George'un çenesini okşayarak altının sinirlerini yatıştırdı. "Büyünün var olup olmadığını tartışmaktan bıktık. Bu konuda mastürbasyon yapmak istiyorsanız -ya da birbirinizin lanet akrabalarının üzerinde- bunu kendi lanet zamanınızda yapabilirsiniz."

Ah, evet. Zincirli testere gibi kişilerarası becerilere sahip bir lider gibisi yoktur.

O siyah sargılar, şöminenin yanında elle sarılmış bir sigara içen V'ye doğru döndü. "Henüz dişiyi bulamadınız."

"Hayır, yani, arabanın ruhsatını ve plakaya bağlı adresi takip ettim, ama bu sadece onun insan dünyasına sunduğu şey. Söz konusu evi kontrol ettim ama içinde hiç vampir yoktu. Onunla ilgili başka bir şey bulamadım, ama eğer o ve soyu bir veri tabanına girmeye gönüllü olmadıysa, bu iğne ve saman yığını zamanı olacak. Ama her neyse, daha derine ineceğim, doğru mu?"

Birisi refleks olarak "O da öyle dedi," diye mırıldandı.

"Onu gördüğümde," diye mırıldandı Rehv, "gerçekten normal görünüyordu. Beni bulmaya geldiği yer için fazla vanilya. Böyle birinin Kitap'tan ne isteyeceğini hayal etmek zor. Evini yeniden boyamak mı? İnternetin var olmadığı zamanlardan kalma kayıp bir Blockbuster video kasetini bulmak mı?"

Butch, "Deli değilsen böyle bir şeyin peşinden gitmezsin," dedi.

Rehv başını salladı. "Dosyasını okudum. Çok çaresiz durumda. Ama ailesi üç yıl kadar önce ölmüş ve savaşçılardan biriyle birlikte olduğuna bakılırsa çiftleştğini sanmıyorum. Bir kardeş sezdim, bir erkek kardeş... neydi o?"

Kayıp mı? Kara büyüyle zar atacak kadar neye ihtiyacı var?"

"Çoğu zaman" -V çamurluğun sıcak tarafına vurdu- "eğer birinin nerede olduğunu görebilirim, nereye gittiğini de anlayabilirim."

"Akla yatkın değil."

"Ne kadar çok insanın içinin dışıyla uyuşmadığını görseniz şaşırırsınız."

Arkadan biri "Bu gizlice kucaklaşmayı sevdiğin anlamına mı geliyor V?" diye sordu.

V, Rhage'i terslerken, çok daha makul bir ses seviyesinde olsa da sohbet yeniden alevlendi - ki bu uzun sürmeyecekti.

Kardeşlerin sesi yeniden yükselmeye başladığında bir ses araya girdi: "Bu ciddi anlamda tehlikeli bir durum. Dişi kim olursa olsun ya da Kitabı ne için kullanıyor olursa olsun."

Herkes çalışma odasının kapısına baktı. Konuyla ilgilenen bir başka kişi daha sohbeete girmişti ama odadaki sıcak hava nedeniyle kimse gelişi fark etmemişti.

Düşmüş melek Lassiter kapalı kapılara yaslanmış, göğüs kaslarında "BOY MILK" yazan bir tişörtün üzerinde kollarını kavuşturmuştu. Zebra desenli taytı, sarı-siyah saçları, altın zincirleri ve piercingleriyle David Lee Roth'un Mr.

"O sayfalar sayesinde serbest bırakılabilecek güçler mi?" Lassiter omuz silkti. "Gezegendeki başka hiçbir şeye benzemiyorlar. Gerçekten Tanrı'nın parmağı gibi. Ve sorun şu ki, bu enerjileri bir kez serbest bıraktığınızda, kafesten çıkmış bir kaplan gibi olursunuz. Bir aydır yemek yemeyen bir kaplan. Onlarla mantık yürütmek ya da onları durdurmak mümkün değil."

"Bu neden daha önce ortaya çıkmadı?" Tohr talep etti. "Yani, Eski Ülke'den hikayeler ve söylentiler var.

Ama önemli bir şey yok."

"Denge." Lassiter bileziklerinden bazılarıyla oynadı, onları kalın bileğine doladı, bağlantılar metalin metal üzerinde yumuşak bir şakırtısını sunuyordu. "Dünyada bir denge olmalı ve Omega terazinin kötü haber tarafında yeterince ağırdı. Ama o artık yok ve kaderin bir korku boşluğu var. Bu karanlık varlığın yerini bir şeylerin alması gerekiyordu ve öyle de oldu."

"Biliyor musun," diye mırıldandı Rhage, "bunu tekrar söylemek zorundayım. Gerçekten bir tatili dört gözle bekliyordum. Sonsuza kadar değil ama yirmi beş, belki de elli yıllık bir tatil harika olurdu. Demek istediğim, internette dondurma ansiklopedisi çıkarmaya yeni başladım."

"Bunun sanal Britannica'sını mı yapıyorsunuz?" diye soran biri söz verdi. "Ne kadar sürebilir ki? Baskin-Robbins'te bile sadece otuz bir çeşit var."

Rhage sert bir bakış fırlattı. "Baskin-Robbins'in lezzet profilinde bin üç yüzden fazla girdi var, seni taşralı sık kafalı. Ve tüm üreticilerin tüm dondurmalarından bahsediyorum. Ben buna Wiki-licks diyeceğim."

V eliyle kütüklere bir fiske vurdu. "URL'nin dilinde farklı bir gündem olan biri tarafından alınmamasına dikkat etmeniz iyi olur-"

"Odaklan!" Gazap havladı. "Tanrı aşkına, siz insanlar yönü olmayan Google gibisiniz. Ve bu arada, nasıl kontrol altına alacağımızı bilmediğimiz bir sorunumuz var-"

Lassiter, "Bu doğru değil," dedi. "Onu kilitleyebiliriz."

Tüm gözler meleğe döndüğünde, çok ciddiye ve Rehv, Lassiter'in normal gecelerde ne kadar sinir bozucu olabildiğini, şakacı tarafının çok daha kötü olduğunu düşündü.

Ve korkutucuydu, bir senfath için bile: Lassiter'ın odada kimsenin erişemediği şeylere erişimi vardı ve bu şeylerden bazıları Omega'yı öfke nöbeti geçiren iki yaşındaki bir çocuktan daha kötü göstermiyordu.

"İhtiyacınız olan her şey bu çatının altında," diye duyurdu melek.

"Rhage'a Kitap'ı mı yedireceğiz?" diye araya girdi biri.

Hollywood hançerli elini kaldırdı. "Sadece doğru çeşniye ihtiyacım var ve onu bir şekilde yutacağım. Yemin ederim, bunu yapabilirim."

V, "Bence meleği ateşe verelim ve onu lanet şeyin üzerine fırlatalım," diye karşı çıktı. "Ve ben de o kibriti fırlatmaya gönüllüyüm."

Kral, "Elimizde görmediğimiz hangi silah var?" diye sordu.

"Beni takip edin." Lassiter çalışma odasının kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Hakkını yemeyelim, lideri takip etme saçmalığını ilk başlatan V oldu. "Ondan hoşlandığımı söylemiyorum," dedi merdivenlere doğru yürürken. "Ama elimizdeki her silahı kullanacağım. Silahı elimize veren o pislik olsa bile."

Rehv diğer savaşçılar ve Kral'la birlikte ayağa kalktı. Hepsi çalışma odasından çıkıp fuayeye doğru ilerlerken, Rehv kendini okulda bir geziye çıkmış gibi hissetti.

Okulun bir dövüş sanatları akademisi olduğunu ve öğrenci topluluğunun tek elle iki Tesla kaldırabilen çocuklardan oluştuğunu varsayıyorum.

Lassiter geçit törenini yemek odasından mutfığa kadar yönetti; burada bir tatlı tepsisi, kahveli bir gezgin ya da sinirli bir şekilde yardımsever doggen tarafından avucunuza sıkıştırılan bütün bir kuzu budu ile karşılaşmamak neredeyse imkansızdı.

Doğal olarak, Rhage hindili sandviçi sanki son bölgeye atılan bir topmuş gibi kabul etti. Ve bir litre kola. Ve bir paket M&M'S.

Rehv bu işin nereye varacağını merak ederken, Lassiter garaja doğru ilerledi ve işte o anda hesaplar tuttu.

Rehv geniş, ısıtmasız açık alana adım atarken "Siktir," diye mırıldandı.

Yüzünü ovuşturarak bahçe ekipmanlarına, çim tohumu ve gübre kutularına baktı ve burada olması gerekip gerekmediğini düşündü. Bu Kardeşlik'in özel bir işiydi.

Çünkü burada John Deere için kimse yok.

On altı tabut. İki yüksek ve dört derin istiflenmiş.

Ölülerin muhafazaları farklı ahşap türlerinden yapılmıştı ve farklı şekillerde yaşlanmışlardı ama içlerinde bulunanların ortak bir yanı vardı.

Onlar lanetlenmişlerin kalıntılarıydı.

Uygun Solma Törenleri verilmeyen kardeşler. Ya da verilemeyenler.

Wrath, Rehv'le Kral olmanın ne kadar "eğlenceli" olduğunu paylaşıp dertleştikleri bir gece geçmişi anlatmıştı.

Wrath bir süre sonra, "Düşündüğüm yerde miyiz?" diye sordu.

Lassiter tabut sırası boyunca yürüdü ve sonra en üst sıradaki sondan ikinci tabutun önünde durdu. Avucunu kapağın üzerine koyarken, "Evet, öylesin" dedi.

Tabutların her birinin yanlarında ve üstlerinde boydan boya uzanan yazılar vardı ve Eski Dil sembolleri sadece isimler ve tarihler değildi. Onlar uyarılardı.

Lanetlileri rahatsız etmemek için.

"Bunun sadece toprak ve kaynaklar için yapılan bir darbe olmadığına dair hiçbir kanıt yok," diye mırıldandı Wrath. "Bu sadece glymera'nın başka bir güç hamlesi yapması olabilir."

"Ya da bu hikâye bir aldatmacaydı," dedi Rehv. "Çünkü aristokrasi asla yalan söylemez ya da tarihi olayları yanlış anlatmaz, öyle değil mi?"

"Siz ikiniz ne sikimden bahsediyorsunuz?" V talep etti.

Rehv, Wrath sanki Kardeş'i görebilecekmiş gibi omzunun üzerinden bakarken nefesini tuttu. "Bir büyücü."

Vishous'un gözleri kısıldı, şakağındaki dövme deforme oldu. "Burada onlardan biri olduğunu bilmiyordum."

Kral tekrar Lassiter'e döndü. "Sanırım söylentiler doğruymuş."

Melek yumuşak bir sesle konuştu ve tabutu okşadı. "Burada olana ihtiyacımız var. Kolayca kontrol edilemese bile."

"Affedersiniz," dedi Tohr. "O kardeş uzun zaman önce öldü. Yani onun kişilik kusurları bir tür tartışma konusu değil mi? Tıpkı bize yardım etmek için yapabileceği her şey gibi?"

Lassiter, "Bizim ilgilendiğimiz o değil," diye karşı çıktı. "Peşinde olduğumuz şey onunla birlikte ne olduğu."

"O tabutu burada açmayacağız." Wrath başını salladı. "Umurumda olan çok fazla protokol yok ama eğer bir kardeşin cesedini ortaya çıkarıyorsak, bu sadece tek bir yerde olur. Ölerken lanetlenmiş olsa bile."

Lassiter başını eğdi. "Katılıyorum."

Diğer Kardeşler başlarını sallayıp sessizliğe gömülürken Rehv onların sert yüzlerine, güçlü bedenlerine ... kararlı iradelerine baktı ve bir yabancı olarak Kara Hançer Kardeşliği'nin yaşayan, nefes alan geleneğine tanık olmaktan derin bir onur duydu.

Kral da dahil olmak üzere tüm bu erkekler, ırka hizmet eden saygıdeğer tarihin bir parçasıydı. Ve her ne kadar

Bu geçmişin ayrıntıları ve doğası tanım gereği dokunulmaz ve değişmezdi, arada bir, daha önce geçmiş olan, dakikaların ve saatlerin iplikiklerinden ileriye doğru uzanıyordu . . . günümüze dokunmak için.

Birkaç yüz yıl önce öldürülmüş olan bir şey şimdi hizmete ağrılacaktı. Bu da bir dakikalık saygı duruşunu hak ediyordu.

Garajın soğuk sınırlarına nüfuz eden sessizliğin bir başka nedeni daha vardı: Bu tabutlar, şu anda burada bulunanların gelecekte bir gün daha önce gidenlerin arasına katılacağını hatırlatıyordu.

lml olmak, ölmek anlamına geliyordu.

Dopaminle hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti Rehv'in vizonla kaplı vücudunda dalgalanırken, aklına sevgili Ehlena geldi ve beton zemine bakmak zorunda kaldı. Dalgınca, dokuma ve siyah Bally mokasenlerinin ince siyah pantolonunu ve krk pardösüsünün altındaki kruvaze ceketini mükemmel bir şekilde tamamladığını fark etti.

Normalde gardırobuna hayran olmaktan memnun olurdu.

şimdi tek düşünebildiği Ehlena ile paylaştığı gömme dolapta tek başına giyinmekti. Kliniğe erken gitmek zorunda kalmıştı. Ve çok acelesi olduğu için ona veda öpücüğü vermeyi unutmuştu-

Rehv'in göğsünün ortasındaki ani, peneleşen bir ihtiyaç onu geriye, toplananlardan uzağa çekti. Tabutlardan uzağa. Kardeşliğin n kapısına getirdiği sorundan uzağa. Tam anlamıyla.

Eve geri dönerek hem amurluktan hem de mutfaktan geçip fuayeye yöneldi. Büyük merdivene geldiğinde, yan tarafa dolaştı ve gizli kapıyı açtı.

Çukur, malikâne ve eğitim merkezini birbirine bağlayan yeraltı tüneli, toprağın içinden geçen düz bir beton yığınıydı ve almak zorunda olduğu dopaminin bacaklarında ve ayaklarında uyuşukluk yarattığı göz önüne alındığında, olabildiğince iyi zaman geçirdi. Bastonu için Tanrı'ya şükür.

Malzeme dolabından ofise çıktı, ardından cam kapıyı itti ve eğitim merkezine doğru ilerledi.

Kadın damarlarındaki kanı takip ederek klinik alana indi ve bir muayene odasının kapalı kapısının önünde durdu.

Kapıyı usulca vurarak, çıplak elleriyle paneli kırmak istedi-

"Bu benim cehennemliğim mi?" diye sordu Ehlena'nın muffled sesi.

Rehv içeri girdi. Çok sevdiği kadın masanın başında bilgisayara bir şeyler yazıyordu. Önlük giymişti, saçında ameliyat filesi, Crocs ayakkabısının üzerinde ameliyat botları ve Rehv'in çok iyi tanıdığı konsantrasyon kaşları vardı.

Bir an için tek yapabildiği ona bakmak oldu. Ve onu ilk kez Havers'ın eski kliniğinde gördüğü zamanı düşündü. Onu sisteme kaydetmek için muayene odasına gelmişti ve o daha ilk andan itibaren takıntılıydı.

Ehlana döndü ve gülümsedi. "Bu çok hoş bir sürpriz!"

Sözünü esirgemedi ona doğru yürüdü ve onu kollarının arasına alarak tekerlekli sandalyeden kaldırdı. Gözlerini kapatarak ona sarıldı.

"İyi misin?" dedi vizonların arasından sırtını okşarken. "Rehv, sorun ne?"

"Seni görmek zorundaydım."

"Bir şey mi oldu?"

Onu telaşlandırmadan buna nasıl cevap vereceğini merak ediyordu. Kitabı, yanlış ellerde büyüü ya da o tabutların içinde ne olabileceğini düşünmüyordu. Hayır, aşkın ölümün soğuk ellerinden bile kurtulup kurtulamayacağını düşünüyordu. Hangi romantığe sorsanız bunun doğru olduğunu söylerdi - eğer Fade'e inanıyorsanız, bu doğrudur. Ruh eşinizle sonsuza dek birlikte olurdunuz. Peki ya şüpheli biriyse?

"Hayır, hiçbir şey olmadı. Sadece sevdiğim kadını görmek istedim."

"Benimle konuşabilirsin," diye mırıldandı. "Bunu biliyorsun, değil mi? Bana neler olduğunu anlatabilirsin."

"Dediğim gibi, önemli bir şey değil."

Şüphelilerin genel olarak tabut görmekten hoşlanmadığı gerçeği dışında hiçbir şey. Tabutlar hayatın sona erdiğini hatırlatırdı ve o da Shellan'ını kaybetme düşüncesine katlanamazdı.

O olmadan ne yapacağını gerçekten bilmiyordu-

Rehv, otoparktaki kadının ve onun ızgarasının görüntüsü aklına gelince irkildi.

"Aman Tanrım," diye ağzından kaçırdı. "Birini ölümden geri getirmek istiyor."

Ehlina başını salladı. "Özür dilerim, ne-"

"İyi, normal bir sivilin kötü bir şeyin peşinden gitmesi? Bunu yapmalarının tek nedeni sevdikleri birinin ölmüş olması ve bu acıyla yaşayamamalarıdır. Kardeşi. Kardeşi olmalı, ailesinden geriye kalan tek kişi o. Bahse girerim ona bir şey olmuştur."

CHAPTER TWENTY-THREE

Sahvage, Mae'nin az önce arabasını park ettiği garajın yan tarafında yeniden maddeleşti. Paneller tekrar aşağı inmeye başladığında omzunun üzerinden baktı. Tek katlı evin önüne baktı. Arkada ne görebildiğini kontrol etti. Her şey güvenli hale gelene kadar onun o lanet araçtan inmesini istemiyordu-

Ve yapmadı. Her şey kapanana kadar bekledi. Yukarı.

"Aferin kızıma," dedi usulca. Her ne kadar kız bir kız olarak çağrılmayı onayladı.

Gölgelere sadık kalarak, Tallah'ı yatağa götürürken kulübeden çaldığı şeyi çantasından çıkardı: Morton'un iyotsuz tuzu. Gerçi onu iyotla birlikte de alabilirdi. Önemli değildi.

Sağlam bir elle kapağı açtı ve iki açıdan şanslıydı: Kap neredeyse doluydu ve

Yetmişli yıllardan kalma çiftlik büyük değildi. Yine de malı idareli kullanmaya dikkat ediyordu. Sadece kapıların ve pencerelerin önündeki zemine döktü. Sızdırmazlığı her tarafa yaymayı tercih ederdi ama işin bir kısmının yarım kalması riskini göze alamazdı.

Zemin katı kapladıktan sonra çatıya çıktı. Baca yoktu ama muhtemelen banyolar için iki boru menfezi vardı ve her ihtimale karşı bunların etrafındaki kiremitlere tuz döktü.

Sonra kışını evin orta kirişine oturttu ve kolay eğimde bacaklarını önüne attı. Kadının altında ne yaptığını merak etti, belki yiyecek bir şeyler alıyor, postalarını karıştırıyordu. Yine de o gün için kulübeye geri dönecekti. O yaşlı dişinin yalnız kalmasını istemeyecekti.

Kendine lanet ederek, Mae'ye lanet ederek, sadece gözleriyle değil, sahip olduğu tüm duyu ve içgüdülerle bahçeyi ve mahalleyi taradı.

Tuza inandığından emin değildi. Ama Rahvyn'in her zaman yemin ettiği bir şeydi ve bu kâbusta alabileceği en iyi tavsiye buydu.

Tanrım, keşke kuzeni burada olsaydı. O ne yapacağını bilirdi.

Belki de Mae'yi bu çılgınlıktan vazgeçirebilirdi.

İlk fark ettiği şey tepesindeki yıldızların kaybolmasıydı. Ama bulutlar yüzünden değil. Sanki çiftliğin tam üzerindeki gökyüzüne siyah bir örtü çekilmiş gibiydi.

"Siktir."

Ayağa kalkarak iki silahını da çıkardı ve banliyö gibi dar ve varoş olan mahalleye baktı.

insanlarla doluydu: Her iki taraftaki evlerde ve sokağın karşısındakilerde de insanlar vardı; erkekler ve kadınlar yataklarına uzanmış, televizyon seyrediyor, gece yarısı atıştırmalıkları yiyorlardı. İhtiyacı olan son şey, o kadının hayatını kurtarmaya çalışırken 911'i arayan bir grup işaret parmağıydı.

"Siktir."

Acımasız bir amaçla çatı eğiminden oluklara doğru yürüdü ve yere atlayarak bir gümbürtüyle indi. Ön kapıya dönerek tam kapıya vuracaktı ki kendini durdurdu.

Garaja. Garaj kapısını mühürlememiş.

Silahlardan birini kılıfına sokarak Morton'un sırtını çıkardı ve geri çekilebilir panellerle garaj döşemesinin beton kenarı arasındaki küçük dikişe doğru koştu. Kulübeye gelen şey tekrar ortaya çıkmadan önce tuzun yere düşmesi gerekiyordu-

"Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

Ses kadındı ve her yönden geliyor gibiydi. Ama her ne kadar şok edici olsa da, dikkatini başka yöne çekmeyi reddetti. Dökmeye devam etti, geniş girişin uzak tarafına yaklaştıkça konteynerin hafifliği onu korkutuyordu. Daha hızlı. Daha hızlı. Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı.

Sahvage, etrafını saran silindirik bir karton kap olsa bile tuzun hala yerinde olduğu teorisiyle, lanet olası kabı evin kenarı ile betonun oluşturduğu köşeye fırlattı.

Başını kaldırıp baktığında bacağı gördü.

Kırmızı tabanlı, parlak siyah bir stilettoya takılı olan çok düzgün bacak.

Gözleri narin ayak bileğinden narin baldırına kadar takip etti ve daha da yukarıya, çok hanımefendi bir dize kadar gitti. Ondan sonra uyluklar vardı, inanılmaz derecede pürüzsüz uyluklar.

hem "dar" hem de "kısa "ya yeni bir anlam kazandıran siyah mini etek tarafından sergileniyordu. Ve Tanrım... kadının üst kısmı, alt kısmına göre çok daha iyiydi. Siyah push-up büstiyer, tüm o esmer saçlar ve o yüz arasında ...

"Merhaba," dedi kadın eve, tuz kabının tam üzerine yaslanırken. "Sizinle burada tanışmak ne güzel."

Gözleri simsiyahtı ve arkadan aydınlatılmış gibi parlıyordu, dudakları kan kırmızısıydı ve o güne kadar gördüğü en güzel kadındı.

Ve onun kötü niyeti, diğer silahını da çıkarma isteği uyandırdı. O da öyle yaptı.

"Şimdi, şimdi," dedi, "bu gerçekten gerekli mi? Daha doğru dürüst tanıştırılmadık bile. Eğer beni vuracaksan, en azından önce el sıkışmamız gerekmez mi?"

Zarif bir eğilmeyle Morton's'u aldı. Adamın gözlerine bakarak kan kırmızısı tırnaklarından birini açık metal musluğun etrafında gezdirdi.

"Bil diye söylüyorum, şu anda 'çok tuzlusun' esprileri yapma isteğime tamamen direniyorum." Parmağı açıklıkla oynamaya devam etti. "Tekrar söylüyorum, beni herhangi bir yerden uzak tutabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Dışarıdaki bir armatürden yayılan ışık havuzunda, tamamen normal görünmeye çalışan tamamen yanlış biriydi: Vücudunun altındaki gölgeler o hareket etmese bile hareket ediyordu ve bir de aurası vardı. Zifiri siyah bir ışıltı etrafındaki havayı renklendiriyordu.

Çünkü kötülük saçıyordu.

Morton's'u omzunun üzerinden fırlattı ve kap sanki ondan kaçıyormuş gibi sekerek uzaklaştı. "Beni dışarıda tutmak için patates kızartmasını baharatlamaktan çok daha fazlasına ihtiyacın olacak. Ama bu kadar giriş yeter

"Bana bir şey söyle, bu etek kıcımı büyük gösteriyor mu?"

Etrafında dönerek bir poz verdi ve omzunun üzerinden baktı; eli belinin kıvrımından aşağıya, kalçasının mükemmel orantılı kabarıklığına doğru bir gezinti yaptı.

"Hm?" diye sordu gırtlak mırıltısıyla. "Kıçım hakkında ne düşünüyorsun?"

Sahvage bir dolap hayal ederek düşüncelerini engelledi, duvarları yerden tavana kadar uzanan rafları olan bir dolap. Kendi dolabının içinde raflar boştu, tepedeki kel ışık içerideki kesinlikle hiçbir şeyi göstermiyordu. Dikey tahtaların üzerindeki ahşap damarlardan ampulden sarkan küçük ipe kadar her ayrıntıyı net bir şekilde görebildiğinden emin olunca dolabın kapısını kapattı. Ve kilitledi.

Kadın arka tarafındaki varlıklarını okşarken, adam o son Aklına ilk gelen görüntü: Sağlam bir kapı, kalın bir kapı, içinde hiçbir şey olmayan bir dolabı koruyan sağlamlaştırılmış bir kapı.

Kadın kıkırdadı. "Şu haline bak, salon numaraları yapıyorsun."

Hiçbir şey söyleme, dedi kendi kendine. Yüksek sesle hiçbir şey söylemiyorsun. "Bu çatı altındaki kadınlara karşı çok korumacısınız."

Kadın - "kadın"- eve baktı. "Ona çok değer veriyor olmalısın. Yoksa sadece onu becerebilmek için yeterince uzun yaşamasını mı sağlıyorsun?"

Sahvage ileriye baktı ve gözlerini zorlukla kırıştırdı.

"Haklıyım, değil mi?" Kadın arkasını dönüp onunla yüzleşirken gülümsedi. "Onu henüz becermedin. Ama istiyorsun, değil mi? Onu altınızda çıplak istiyorsunuz ve onu kendinizinmiş gibi işaretleyeceksiniz - bugünlerde bunun bir anlamı varmış gibi. Tek eşliliğin modasının geçtiğini duymadın mı?"

Sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı, vücudunu, dudaklarını, saçlarını destekliyordu. Çok cazip bir paketti, ama bir kez kurdeleyi çıkardın mı? Ambalaj kağıdını yırttınız mı?

"Ya da belki ikinizin arasında daha fazlası vardır." Zarif bir el uzattı ve kan kırmızısı işaret parmağıyla adamın göğsünün ortasını gösterdi. "Onda bu var mı? Burada ne atıyor

. . . kalbini mi aldı?" Bir duraklama oldu. "Şimdiden . . . vay canına. Ondan bazı dersler almam gerekecek. Görünüşü pek hoş değil ama oyunu belli ki ateş gibi."

Hiçbir şey vermiyorum, diye düşündü Sahvage. Hiçbir şey vermiyorum, hiçbir şey vermiyorum, hiçbir şey vermiyorum, hiçbir şey vermiyorum.

Gözleri tehditle parlıyordu. "Biliyor musun, içine girme isteği uyandırırıyorsun bende. Bence bu eğlenceli olurdu, en azından benim için. Ve senin için, kısa bir süreliğine. Ama hey, bazen hayatta elinize geçen tek şey kısa, küçük eğlencelerdir, değil mi? Ufacık tefecik eğlenceler. Peki ne diyorsun, dövüşçü. "Sevişelim ve sana gerçekten iyi vakit geçirteyim."

Birden aklına bir düşünce geldi, tıpkı görüş alanına giren bir kâğıt uçak gibi.

Aslında bir kadın değil, başka bir şey olan bu kadın ... onun gezegenden çıkış biletiydi.

Bunca yıl sonra, sık sık dilediği ve pek çok kez reddedilen ölümü nihayet evinin eşiğini aşmış ve bir sandalyeye oturmuştu.

Doğru anı beklemek için.

Kadın gülümsedi, kan kırmızısı dudakları şeytani bir memnuniyet ifadesine büründü. "Benim olacaksın."

Buzun Rhoger'ın hareketsiz göğsünden sekerek küvetin kenarlarına düşmesi, Mae'nin sonsuza dek kâbuslarında duyacağı türden bir şeydi. Ve çınlayan sesler, o kadar yumuşak, o kadar nazikti ki, ona ne kadar dengesizleştiğini hatırlattı. Doğru dürüst giyinip yemek yiyebilse ve arabasını felaket yaşamadan sürebilse bile, kaos onu zar zor dizginliyordu; görünüşte iyi olan her şeyin altında aslında on bin voltluk bir kafadan kontak vardı.

"Her şey yoluna girecek," dedi kardeşine, damlayan boş çantayı buruştururken.

Bir sonrakine uzanırken plastik kabuğunu yırttı ve sonra önce yere vurmayı unuttuğunu fark etti. Katı, donmuş bir parçaydı.

"Lanet olsun."

Askılıktan bir havlu alarak çantayı sardı ve içindeki parçalanma rahat edemeyeceği kadar yakın olduğu için birkaç kez banyo paspasının üzerine düşürdü.

Şimdi de cipsler döküldü.

Eşyaları doldurmayı bitirdiğinde topuklarının üzerine oturdu ve ellerini küvetin kaygan kenarına dayadı. Tesseractlı buzların arasından kardeşinin yüzüne bakarken, onun yüz hatlarını tanıyamadı. Ama zaten tanıyabileceğinden de emin değildi.

Onun gözlerinin içine doğru dürüst bakmayalı uzun zaman olmuştu ve bunun nedeni onun ölmüş olması değildi.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandı. "Gittiğin o gece sana bağırarak istememiştim. Gerçekten istemedim."

Ona geri dönen bir cevap yoktu. Oysa işler hiç de öyle değildi. Rhoger o gece eve dönmeyip gitmeden önce sürekli kavga ediyorlardı.

Böyle önemsiz şeyler yüzünden -ya da şimdi öyle görünüyordu.

Tanrım, keşke daha sabırlı olsaydı. Ya da eleştirilerini bu kadar derinleştirmemiş olmayı. Belki de ona karşı bu kadar sert olmasaydı, o gece evde kalırdı.

Belki de . . .

Çağırma büyüsunü düşündü. Ve Tallah'ın ona Kitabın onun için yapacağını söylediği her şeyi.

Evet, Rhoger'ı geri getirmek istiyordu. Ama gerçek şu ki, düzeltmek istediği şey kendi hatasıydı. Onun trajik ölümüyle sonuçlanan düşüş sarmalını o başlatmıştı: Özellikle o acımasız tartışmadan sonra, hışımla dışarı çıkmış ... ve sonra bir noktada katilinin yolunu kesmişti.

Bir lanetle, mutfaktaki sert sandalyede oturup ondan bir telefon gelmesi için dua ederek beklediği o korkunç günleri hatırladı. Ve sonra masasında çalışmaya çalıştığı, eve geldiğinde kapının açılmasını beklediği geceleri.

Sonuncusu, sonunda, kaybolmasından yaklaşık iki hafta sonra gerçekleşmişti. Önce taze kan kokusunu almış, sonra da tökezleyen ayak seslerini duymuştu. Odasından aceleyle çıkmış, koridordan aşağı inerken adam ön kapının içine yığılmıştı; gevşek uzuvları ve eklemsiz gövdesi o güne kadar gördüğü en korkunç şeydi.

"Rhoger," diye fısıldadı.

Eğer eve gelip burada ölmeseydi? Onu asla bulamayacaktı. Hayatının geri kalanını kapıyı dinleyerek, onu bulacağını bildiği için bu eve saplanıp kalarak, merak ederek, hayal kurarak ve binlerce farklı kötü sonuçla kendine işkence ederek geçirecekti.

"Bunu düzelteceğim," dedi ona. "Söz veriyorum."

Ayağa kalkarken, vücudundaki her kas ağrıyormuş gibi inledi -ama bu doğru değildi. Ağrıyan sadece kollarının üst kısmıydı ve bir an için nedenini anlayamadı.

Sonra kulübenin kapısının eşiğinde olduğunu hatırladı. Sahvage ile birlikte. Bir gölgeye ateş ediyorlardı.

"Yarın gece döneceğim," dedi Rhoger'a. "Tallah'ın iyi olduğundan emin olmalıyım. Bu uzun bir hikâye."

Onun cevabını beklemek için duraklamış olması, kendisini gerçekten delirmiş hissetmesine neden oldu. Bu yüzden odasına gitti ve hızlıca bir günlük çanta hazırladı. Gerçek şu ki, evden çıkmak için sabırsızlanıyordu ve bu da kendisini suçlu hissetmesine neden oluyordu. Ama Tanrı aşkına, Rhoger onu yalnız bıraktığının farkında değildi. Ayrıca cesedin etrafında olmaması onun için daha iyiydi. Ya o gölgelerden biri daha ortaya çıkarsa?

Eğer onu sağlam bir şekilde ele geçirmediyse, neyi dirilttiğini bilmiyordu.

Lanet olsun, nasıl bir hayat yaşıyordu.

Garajın dışında derin bir nefes aldı-

Bozulmuş et kokusu paranoyasını yeniden sürücü koltuğuna oturttu: Bu onun için gelen bir ölümsüzler lejyonu muydu? Tanrım, Sahvage gibi bir silaha neden gitmesini söylemişti ki? Tamamen savunmasızdı-

Mae'nin kafası döndü. Köşedeki tekerlekli çöp kutusuna.

"Bugün Perşembe," diye mırıldandı. "Çöp günü." Zombi kıyametinin aksine.

Civic'e giderek, günlük kanvas çantasını çantasıyla birlikte arkaya attı. Sonra garaj kapısını açtı ve makaraya doğru yürüdü. Paneller yukarı çıkarken, ağırlığı eğdi ve çekmeye başladı-

Garajın hemen dışında iki çift bacak vardı.

Ayak parmağına kadar duran. Ya da olduğu gibi, çizme stiletto.

İlkin tanıdı. Bunlar Sahvage'ın kargo pantolonu ve ayakkabısıydı. Ama kadınıninkiler?

Kapı yükselmeye devam ederken, Mae işin açık seks tarafında ortaya çıkanlara çok dikkat etti: Bir sürü bacak. Minik etek. Mükemmel bir kalça-bel-... vay canına, ne büyük bir göğüs. Uzun kumral saçlar.

Ve yakın çekim için yalvaran bir profil.

Tamam, yanılmıştı. Sahvage otoparktaki o çılgın tiplerden birine ait değildi. İhtiyacı olan kişi buydu. Kadın da en az kendisi kadar çarpıcı bir örnekti, aşırı kadınsı olan aşırı erkeksi olanla dengelenmişti. Ve vücutları birbirine mükemmel bir şekilde uyacaktı.

Mae'nin birazcık bile kıskanç olması delilikti.

Ve mutlu çiftin onun garaj yolunda ne işi vardı?

Tam New York Eyaleti'nin izinsiz giriş yasalarından bahsedecekken, Sahvage'ın kafası ona doğru döndü.

Tek kelime etmedi. Ama gözleri açık bir uyarı iletiyordu. Sonra kadın ona doğru baktı.

"Merhaba," dedi esmer kadın yarı Sophia Loren, yarı Judge Judy gibi bir sesle. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

O konuşurken Sahvage hareket etmedi. Nefes alıp almadığı bile belli değildi. Ama o gözleri. O kadar yoğundu ki, göz kırpmıyorlardı bile.

Bu sırada kadının ışıltılı bakışları Mae'nin vücudunda geziniyordu. "Biliyorsun, eminim her şeyin iyi ve güzeldir - ve annen seni seviyordur. Ama ben gerçekten şaşırdım.

Sizin gibileri kurtarmak için kendi hayatını riske atıyor." Güven vermek istercesine avuçlarını öne doğru uzattı. "Alınma ama dürüstlüğün en iyi politika olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi? Ve sen de tam olarak beklediğim gibi biri değilsin."

Sahvage yere baktı. Ama kendisine seslenildiği için değil. Bir şeye odaklanıyordu.

Bir mesaj gönderiyorum.

Mae kadının konuşmaya devam etmesine izin verirken, adamın onu neye yönlendirdiğini anlamaya çalışıyordu-bekle, yan çimenlikte bir tuz kabı mı vardı?

Kadın garajın beton döşemesinin kenarına kadar yürüdü. "Neyse, bu kadar gevezelik yeter. Bu mahallede bir ev almayı düşünüyorum." Bir elini kıvrımlarında gezdirerek muhteşemliğini gösterdi. "Mülk değerlerinizi yükselttiğim için bana daha sonra teşekkür edebilirsiniz. Ama şimdi, bana bu inanılmaz şirin küçük evinizi gezdirmeye ne dersiniz? Mutfağa ne yaptığınızı görmek için sabırsızlanıyorum. Hasat altını, değil mi? Makrome bitki tutucular ve avokado renginde bir halı. Yetmişli yılların sonu, seksenli yılların başında zirveye ulaşmış birine benziyorsun. İkinci sınıf öğretmenin bir tarz ya da bir dönem olduğunu varsayıyorum."

Gülümsemesi küçümseme üzerine bir çalışmaydı.

Mae tekrar Sahvage'ın yüzüne baktığında kadın ellerini havaya kaldırdı. "Oh, onun için endişelenmeyi bırakacak mısın? Tamam, evet, onu becereceğim, ama sizi temin ederim, bu benim açımdan hiçbir şey ifade etmeyecek, yani ilişkinizi tehdit etmeyecek - yani, o kendini öldürene kadar. Ama bu benim hatam olmayacak. Ayrıca, sözüme güvenin, o uzun vadeli bir şey için kötü bir bahis. Kontrol edemediğin şeylere asla güvenmemelisin. İçimden bir ses bunu zaten bildiğinizi söylüyor, değil mi?"

Mae düzgün bir şekilde kadına odaklandı.

Ve yavaş, net bir sesle, "Burada hoş karşılanmıyorsun. Seni evime kabul etmiyorum. Şimdi ve sonsuza dek."

Kadının siyah bakışları daraldı. "Sanırım yanıyorsunuz."

Sahvage öne doğru üç adım attı ve beton levhanın üzerine geçti. Yüzünü kadına dönerek sessiz kaldı ve yine hareketsiz kaldı.

Nadide güzelin yüzündeki ifade değişti, kirpikleri şimdi öfkeyle parlayan gözlerinin üzerine düştü.

"Ah, sizi sikikler," dedi alçak bir sesle. "İkiniz de o kadar zeki değilsiniz. Ve salon numaraları beni uzak tutamaz. Ben her yerdeyim."

Geri çekilen Sahvage kolunu uzattı ve garaj kapısını kapatmak için düğmeye bastı.

Paneller kapanmaya başladığında, kadın yırtıcı bir hayvan gibi boğazının derinliklerinde hırladı.

"Yakında beni tekrar göreceksin," dedi. "Bu bir söz."

CHAPTER TWENTY-FOUR

KTakma.

Balz'ın yatak odasının kapısı çok çalındı.

Ağır göz kapakları kalktığında, neden birinin onu günün ortasında uyandırdığını anlayamadı. Uyuyordu lan.

"Ne?" diye tersledi.

Onun nazik daveti üzerine kapı açıldı ve koridordan gelen, gözlerine paslı çiviler batırılmış gibi bir ışık huzmesini havaya postaladı. Bir tıslamayla klasik Drakula'ya döndü, ön kolunu yüzüne kapatıp geriye doğru şaha kalktı.

"Nasıl hala yataktasın?"

Syphon, geri dön. Tabii ki. Mother Hen orospu çocuğu, glütensiz organik smoothie'ler, bademli shake'ler ve organik yulaf lapasıyla çalışan bir çalar saatti.

Bu arada, keşke adama atacak bir paket Doritos olsaydı.

Ya da içindekiler listesinde Kırmızı Boya 40 ya da GDO olan herhangi bir şey.

"Evet, hâlâ lanet olası yatağımdayım," diye karşılık verdi. "Saat neredeyse öğleden sonra bir. Asıl soru senin neden yatmadığın-"

"Gece yarısı oldu." Balz cevap vermeyince, piç kurusu merhaba dedi. "Saat on iki. Dışarıdaki büyükbabanın saatinden bir düzine nargile gibi-"

"Sayabilirim."

"Sayabilir misin?"

Balz elini yatağının başucundaki masaya uzattı. Galaxy S21'ini kaptığı gibi saati kontrol etti, saati kuzeninin suratına fırlatmaya hazırdı-

12:07.

Doğrulup, yeni kestirmiş olmasına ve gözlerinde hiçbir şey olmamasına rağmen saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Telefonunun olduğu yerin yanında seyahat kupası ve hâlâ bulaşık havlusuna sarılı kruvasan duruyordu.

Tanrım. Kafasına yumruk yemiş gibi uyudu. Ve kadınıyla ilgili rüya görmemiş.

Syphon düğmeyi çevirdiğinde tepedeki ışıklar yandı ve ardından dövüşçü her Kardeşin ve piçin Omega'nın ikinci gelişi gibi korktuğu sözleri söyledi.

"Doktor Jane'i aradım."

"Ne?" Balz çılgılık atmamaya çalıştı. "Neden? Ben gayet iyiyim-"

"Seni elektrik çarptı."

Balz kaşlarını çattı çünkü bunu doğru duymuş olamazdı. Kuzeni, sanki domuzların uçabildiğini az önce kanıtlamış gibi, beklentiyle ona bakınca

gerçek mantığın ortaya konması gerektiği açıktı.

İhtiyacınız olduğunda beyaz tahta ve keçeli kalem neredeydi?

"Aralık ayında." Balz kendini gösterdi. "Ve eğer fark etmediysen söyleyeyim, karanlıkta parlamıyorum."

"Ve bunun iyi olduğun anlamına geldiğini düşünüyorsun."

"Sanırım bu beni bir gece lambası olarak diskalifiye ediyor. Ve dört ay önce Doktor Jane'in hastası olmak-"

"Biri benim adım mı söyledi?" İyi kalpli doktor ve V'nin shellan'ı kapı pervazından başını uzattı. "Nasıl gidiyor?"

Balz inledi ve yastıklarına yaslandı. "Biri bana doktorların hasta olduğunu düşündükleri insanlarla konuşurken neden 'biz' kelimesini kullandıklarını açıklayabilir mi? Kim bu 'biz'?"

Sarışın kadın Syphon'un yanından geçti ve piçin omzuna bir şaplak attı - bu, iyiyiz, teşekkürler anlamına gelen evrensel bir işaretti.

"Katılıyorum," diye mırıldandı Balz. "Gidebilirsin kuzen."

"İkiniz de çok tatlısınız." Syphon yürüdü ve onu büronun yanındaki sandalyeye park etti. "Gerçekten. Çok şirin."

Bu mücadeleyi açıkça kaybetmiş olan Balz, Doktor Jane'e odaklandı ve zihnindeki bahanelerle dolu şapkasını salladı, içinden ne çıkacağını pek de umursamadı. Doktor Jane sabırla ona bakarken, ona sinirlenmek zordu. Kısa sarı saçları ve düz yeşil bakışlarıyla, sarkık bir tırnaktan yırtılmış bir aorta kadar her şeyi yetkinlik, şefkat ve sakinlikle tedavi edebilecek türden bir insana benziyordu.

Ve tüm bu uzmanlığını başka bir yere, gerçekten ihtiyacı olan birine götürmesi gerekiyordu.

"Anladığım kadarıyla yorgunsun," dedi yatağının kenarına otururken.

"Bu ziyaretin mi? Evet ve daha başlamadık bile, değil mi?" Küfür etti. "Özür dilerim, alınmak istememiştim."

"Alınmadı." Eğildi. "Hastaların yıllar boyunca bana neler söylediğine inanamazsınız."

"Cehennemliklerine söyleme yeter. Kollarımı ve bacaklarımı oldukları yerde seviyorum."

"Sırrın benimle güvende." Ona gülümsedi. "Şimdi bana neler olduğunu anlat."

"Hiçbir şey." Syphon'a ters ters baktı. "Yemin ederim-hayır, bekle. Kuzen iltihabından muzdaribim. Benim için şu gürültülü, kötü huylu büyümeyi ortadan kaldırabilir misin? Son zamanlarda gerçekten rahatsız edici buluyorum-"

"Kardeşliğin bir toplantısını kaçırdı." Syphon gözlerini doktora dikti. "Bunu asla yapmaz."

"Uyudum!"

Syphon gözlerini devirdi. "Gece yarısına kadar mı? Ve aslında, iki toplantıyı kaçırdın, değil mi-"

"Tamam, tamam." Doktor Jane elleriyle sakinleştirici hareketler yaptı. "Hızlı bir muayene yapmama ne dersiniz? Hayati değerler iyiye ve ateş ya da başka bir şey yoksa, bu vakayı kapattık diyebiliriz."

"Harika." Balz tişörtünü çıkarırken kuzenine ters ters baktı. "Ve dinle Doktor, sen benim kusursuzluğumu onayladıktan sonra, ben de bu göt herife üç yüz dolar vereceğim, sırf sıkı olduğumdan emin olsun diye."

Syphon başını salladı. "Ben sayarım, sen saymak zorunda kalmazsın."

Doktor Jane korkunç siyah çantasından stetoskopunu çıkardı. "Bu uzun sürmez-"

"Tabii bir şey bulamazsanız," diye araya girdi Syphon.

Balz gömleğini sıyırdı ve onunla piçin kafasına vurdu. "GE gibisin, hayata güzel şeyler getiriyorsun. Çeneni kapattığında."

"Elektrik çarptı, biliyorsun." Syphon yüzündeki [adult swim] logosunu sıyırdı. "Yani, ölmüştü-"

"Beni tedavi etti! Ve bu aylar önceydi-"

"Çocuklar. Lütfen."

Syphon tişörtü fırlatıp atarken ve Balz surat asmiyormuş gibi görünmeye çalışırken, Doktor Jane stetoskobu kulaklarına taktı ve diskle birlikte içeri girdi.

"Benim için derin bir nefes al," dedi. "Güzel. Bir tane daha?"

Alıcıyı göğüs kaslarının etrafında gezdirdi. Sonra ortasına koydu. "Şimdi normal nefes al."

Bir süre sonra Doktor Jane ondan uzaklaştı. "Kulağa hoş geliyor, ben de arka tarafı dinleyeceğim."

Balz ne yapması gerekiyorsa yapabilmesi için öne doğru eğildi ve dilini Syphon'a çıkarma dürtüsüne direndi. Çünkü bu tamamen çocukça bir davranıştı.

O da herifi iki orta parmağıyla tersledi.

Doktor Jane iki kez baktı ve kulaklarındaki tıkaçları çıkardı. "Bu nasıl oldu?"

Syphon sanki bir kodla ilgili yardıma çağrılmaya hazırmış gibi sertçe öne doğru otururken Balz ona doğru baktı. "Ne nasıl oldu?"

"Bu çizikler. Sırtının her yerinde var, sanki biri seni tutmuş gibi."

Doktorun sifonu çekmesiyle birlikte, Balz'ın içindeki önsezi duygusu yorganı bir kenara fırlatıp banyoya girmesine neden oldu. Daha fazla ışık yakmak için bir neden yoktu. Yatak odasındaki baş üstü armatürü yeterince-

Ne. Ne. Sikeyim.

Lavaboların üzerindeki aynaya omurgasını gösterdiğinde, omuzlarının her iki yanında, göğüs kafesinde ... ve kıcının hemen üzerinde derisine işlenmiş uzun çizgileri gördü.

En azından Doktor Jane'in, o soğukkanlı doktorun ona neden "oh" dediğini biliyordu. Bu tür izlerin bir erkekte olmasının tek bir nedeni vardı ve bunun tıbbi bir sorunu olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Tam tersi.

Banyodan çıktığında, Doktor Jane siyah çantasını kapatıyor ve ayağa kalkıyordu. "Sanırım burada iyiyiz, değil mi?"

Balz kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dediğim gibi, ben iyiyim. Sadece yorgundum."

Syphon'a dikkatle baktı.

"Ama bana ihtiyacın olursa ara, tamam mı?" Doktor Jane koridora açılan kapıyı açtı. "Söz mü?"

"Söz veriyorum." Balz ona gülümsedi. "Ve teşekkür ederim. Bay Panik Butonu'nun aceleci davrandığı için özür dilerim."

"Endişelenmeyin." Doktor Jane ikisine de el salladı. "Ben her zaman buradayım ve beni hiç aramamanızdansa boş yere aramanızı tercih ederim."

Kapı kapandığında Balz gözlerini kuzenine dikti. "Şimdi neden biraz dinlenmeye ihtiyacım olduğunu anlıyor musun?"

Syphon sanki birisi kürek kemiklerinin arasına dolu bir silah yerleştirmiş gibi iki avucunu da havaya kaldırdı. "Açıkçası yanılmışım. Özür dilerim."

"Affedildin."

"Sooooooooooooooooooooo, bana dışının kim olduğunu söyle. Ve paylaşabilir misin?"

Hayır, esmerliğini asla paylaşmayacaktı. Kimseyle. Hiç.

"O bizden biri değil." Hançerli eliyle bir işaret yaptı. "Dün gece ziyaret ettiğim adamın karısıydı sadece. Olmaması gereken bir zamanda yalnızdı ve ben de onunla ilgilendim."

"Acınası bir sikiş mi? Senin tarzın değil."

"Angarya değildi, inan bana." Balz omuz silkti. "Sadece kendisini yeniden güzel hissettirecek birine ihtiyacı vardı."

"Ve sen de açıkça buna mecbur kaldın. Birkaç kez. Kışkandım." Syphon kalçalarını çırpı ve ayağa kalktı. "Bir erkeğin neden fazladan zzZZzz'lere ihtiyaç duyacağı ve birkaçını kaçıracağı açık-"

"Peki Kardeşlik toplantısı ne hakkındaydı?" Balz sordu.

Soru cevaplandığında kulakları çınlamaya başladı ve kuzeni gittiğinde pek çok nedenden dolayı rahatlamıştı.

Tekrar yalnız kaldığı anda banyoya geri döndü. Aynada kendine bakarken, Commodore'da Bayan'la geçirdiği zamanı düşündü. Ona kraliçeymiş gibi davranmış, elleriyle, ağzıyla, diliyle ona tapmıştı. Seksin büyük bir kısmı tam olarak aklına gelmemişti ama bir şeyden çok emindi.

Sırtını tekrar aynaya dönerek çiziklere baktı.

Bayanın tırnakları uzun değildi.

Ama rüyalar aşk izleri bırakmazdı.

Değil mi?

- - -

Garaj kapısı kapanırken Mae, bacaklarının titrediğinin ve doğru nefes alamadığının farkında olarak Sahvage'a döndü. Sahvage'ın gözleri ona döndüğünde, Mae bilinçli bir düşünceye sahip olmadan hareket etti.

Karşıya koştu ve kollarını ona doladı. "Burada olduğun için çok mutluyum-"

"Tanrı'ya şükür onu içeri davet etmedin," dedi sertçe, onu sıkıca tutarken. "Doğru olanı yaptın. Artık sana ulaşamaz çünkü girişleri tuzladım."

Titremesi şok etkisi yarattı ama sonra geniş avucu başının arkasını kavradı ve tek düşünebildiği onun sunduğu sıcaklık ve korumaydı.

Gözlerini sıkarak, "Kimdi o?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum."

Mae geri çekildi. "O bir vampir bile değildi. İnsan olduğunu da sanmıyorum, değil mi?"

"O bu dünyadan değil. Tek bildiğim bu."

Tamam, o şeyin onun kız arkadaşı olmadığına dair rahatlatma hissetmek delilik miydi?

Mae, içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında gerçekten aptalca duygularla boğuşurken, Sahvage'ın çenesi sertleşti. "Ve seni takip ettiğim için bana kızmadan önce, seni korumasız bırakamazdım. Buraya gelmemin tek nedeni evi mühürlemektir. Hepsi bu. Yemin ederim."

Mae oradan ayrıldı ve çöp kutusunun yanına gitti. Ama şimdi onu dışarı çıkarmasına imkân yoktu.

"O çağırma büyüsünü asla yapmamalıydım." Tekrar ona baktı. "Bu çok büyük bir hataydı. Ama başka ne yapacağımı bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum."

Sahvage başını salladı. "Bırak Tallah gitsin. Yapman gereken bu. Ona sahip olduğun sürece onu sev... ve sonra zamanı geldiğinde onu Solgunluğa yolculuk etmesi için serbest bırak."

"Bunu yapamam." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Anlamıyorsun. Ben Kendimi asla affetmeyeceğim."

"Ölüm, katil olmadığınız sürece kontrol edebileceğiniz bir şey değildir. Güven bana. Ve kayıp. Mae, kayıp öyle bir şeydir ki

hepimizin başına gelir. Ondan kaçamazsın, ondan kaçamazsın.

. . ve bunu durduramayacağınızdan emin olabilirsiniz."

Mae avuçlarını indirdi. "Anlamıyorsun."

"Anlıyorum. Sana söz veriyorum, anlıyorum."

Gözleri ciddiydi. Dahası, acı doluydu.

"Kimi kaybettin?" diye fısıldadı.

Adam hemen cevap vermeyince, cevap vermeyeceğini düşündü. Ama sonra adamın kaba ve alçak sesi aralarındaki mesafeyi aştı.

"Kendim. Başkalarının yasını tutmakla ilgili ne dersiniz deyin, bu kendi lanet olası benliğinizi kaybetmenin yasını tutmakla kıyaslanamaz."

Tanrım, bunu çok iyi biliyordu. Kendisini de özlüyordu... Şafak vakti ailesinin yanına gelen, ilk öğünde ne yiyeceği ve iş yerinde terfi alıp almayacağı gibi şeyler için endişelenen, gün boyunca gerçekten uyuyan eski Mae'yi.

"Çok özür dilerim," dedi. "Ne oldu?"

"Bu önemli değil. Şu anda önemli olan tek şey bu Kitap olayını bırakman. Bundan zaten iyi bir şey çıkmıyor."

Arka salona açılan kapıya döndüğünde Rhoger'ı hayal etti. O küvetin içinde. Buzla birlikte.

"Hayır, Kitaba ihtiyacım var." Sesi sessizliğe karıştı. "Cevap Kitap'ta."

Yine de bu sözleri söylerken bile inancını kaybediyordu. Aslında, onu son iki haftadır izlediği yolda kilitli tutan tek şey ... başka bir çözümünün olmamasıydı.

Midesinin kaldıramayacağı biri hariç.

"Kitabı bulacağım ve her şey yoluna girecek. Her şeyi yoluna koyacağım."

Sahvage yorum yapmayınca omzunun üzerinden baktı. Yorgun görünüyordu, kesinlikle yorgunluktan bitkin düşmüştü.

Mae hemen ona doğru koştu. "Ve o kadına gelince, ya da o her neyse, etrafında bir gölge vardı, sanki ... Karanlıktan bir hale. Tıpkı o gölge varlığın oluştuğu şey gibi. Eğer bunu vurabilirsek, onu da vurabiliriz."

Tanrım, ne diyordu?

Sahvage'ın toparlanmak için bir dakikaya ihtiyacı var gibiydi. Sonra başının üstündeki kısa saçlarını ovuşturdu. "Nasıl kullanılacağını bildiğin bir silahın var mı?"

"Hayır, ama bir tane bulabilirim." Mae gittikçe daha hızlı konuşmaya başladı. "Ve hemen Tallah'ın evine gidip kapılarına tuz koymam gerekiyor-"

"Kulübeyi de mühürledim. Ayrılmadan önce. O güvende." "Tanrı'ya şükür." Mae'nin rahatlamaktan başı döndü. "Ama nasıl oldu da Ne yapacağını biliyor musun? Tuzla mı?"

"İşe yarayıp yaramayacağından emin değildim. Eski Ülke'de kuzenim kötülüğü uzak tutmak için bunu evimize yapardı. Onun deli olduğunu düşünürdüm ama bilmiyorum... o gölge ortaya çıktıktan sonra? İyi bir fikir gibi geldi." Kapalı garaj kapısına baktı. "Bilmiyorum amına koyayım. Kafam allak bullak-"

"Geri geldiğiniz için teşekkür ederim."

Sahvage'ın gözleri kendi gözlerine döndü ve yüzündeki şaşkınlık, minnettarlığın onun ağzından çıkmasını beklediği son şey olduğunu gösteriyordu.

"Çok minnettarım." Rhoger'ı düşündü. "Bana yardım etmeye gelmeseydin ne olurdu bilmiyorum."

"Sorun yok. Bir şey yok-"

"Kitabı bulmama yardım et."

Sahvage ağzını açtı. Kapa çeneni.

"Lütfen," dedi. "Anlaşılması kolay biri olmadığımı biliyorum ve özür dilerim. Bu konuda daha iyi olacağım, söz veriyorum. Ama gerçek şu ki Yardıma ihtiyacım var. Haklısın. Ben hatalıydım."

Adam gözlerini kaçırıp sessiz kaldığında, kadın başını salladı. "Bu gece bana yardım etmek için o kulübeye geldin ve şimdi gelmeyecek misin? Hem de beni buraya kadar takip ettikten sonra?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Beni senin için tehlikeli olmakla suçlamıştın, hatırladın mı? Ve sırf İsa'ya kavuştuğun için İyi Samaritan'ı oynamak için acele ettiğimi düşünüyorsun."

"Ne olursa olsun," dedi kuru bir sesle, "bence Sen İsa'sın."

"Ben de boyumu aşan işlere bulaşmış olabilirim. Ben buna sihirli bir çözüm değilim." Başıyla garajın kapalı kapısını işaret etti. "Benim bile daha önce görmediğim şeylerle karşı karşıyayız."

"Ama tuzu biliyordun. Ve başka şeyleri de biliyorsun, değil mi?" Derin bir nefes aldı. "Çünkü sen Kara Hançer Kardeşliği'nin bir üyesisin, değil mi?"

Sahvage'ın yüzü donarak mutlak bir maskeye dönüştü. "Hayır, değilim."

"Göğüs kaslarındaki yıldız şeklindeki yarayı gördüm. Sen tişörtünü çıkardıktan sonra. Hemen bir araya getiremedim ama o iz buydu, değil mi?" Adam yorum yapmayınca şaşırmadı. "Kardeşim eskiden Kardeşlik üzerine çalışırdı. Bana her Kardeşte olan yara izinden bahsetmişti. Yaralarının bir parçası olduğunu düşünmüştüm ama değilmiş. Ve adın da uyuyor-"

"Ben Kardeşliğin bir üyesi değilim."

"Bunu neden itiraf edemediğini anlamıyorum."

"Kolay. Çünkü bu doğru değil." Omuz silkti. "Sana yalan söylemiyorum, ayrıca o gölge saldırısından sonra"

Sence elimde olsaydı destek çağırır mıydım?"

Mae ağzını düzleştirdi. Sonra da "Benimle var mısın, yok musun?" dedi.

Çok uzun bir süre sessiz kaldı ve gözleri onun üzerinde olmasına rağmen, kendisini görmediğini hissetti.

Tam sönmek üzereyken, onunla çok fazla hata yaptığını hissettiğinde, adam sert bir sesle "Ben varım" dedi.

"Tanrıya şükür-"

"Bir uyarıyla
birlikte."

Mae gözlerini kıstı ve onun ne kadar ileri gideceğini merak etti. "Ve bu tam olarak nedir?"

CHAPTER TWENTY-FIVE

A kaldığınız yerden sizin için bir şey alamayacağımızdan emin misiniz?"

Rhage kapüşonlu cüppeli kadına teklifini yaparken, Nate onu nereye götürürse götürsün bu yolculuk için gönüllü olmaya hazırdı. Eyaleti geçmek mi? Evet, güzel. Ülkeyi geçmek mi? Evet, her şey. Tek sorun? Elyn'in alacak bir şeyi olmadığına dair bir his vardı. Ya da onları alabileceği güvenli bir yer yoktu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi o güzel aksanıyla usulca.

Elyn o kadar yeni bir kanepede oturuyordu ki, yastıkları hâlâ plastik içindeydi ve o da en az yastıkları kadar kendi halindeydi. Sırtını tamamen dikleştirmiş, bacaklarını bileklerinden kavuşturmuş ve ellerini kucağında birleştirmiş bir halde, evdeki herhangi bir kadın kadar düzgün bir kadındı.

glymera, duruşu o kaba pelerini bir balo elbisesine dönüştürüyordu.

Oh, ve saçları sarı değildi. Gerçek ışıktaydı, hiç pigment içermeyen kar beyazıydı, uzun uçları kapüşonun sınırlarından dışarı sürüklenirken doğal bir şekilde kıvrılıyordu.

"Bugün bizimle Safe Place'de kalacağın için gerçekten çok mutluyum." Bayan Mary sosyal hizmet görevlisine bir göz attı ve tekrar Elyn'e baktı. "Sanırım Luchas Evi ihtiyaçlarınızı karşılayacaktır. Her şeyi ayarlamak için yirmi dört saate daha ihtiyacımız var ve sonra sizin için hazır olacağız."

"Teşekkür ederim," dedi Elyn. "Bir yabancıya karşı çok cömert davrandınız."

"Sen yabancı değilsin." Bayan Mary başını salladı. "Yarıştaydık yardıma ihtiyacı olan insanlarla ilgileniyoruz."

"Size nasıl geri ödeyeceğimi bilmiyorum." "Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Nate'in maaşını vermeye gönüllü olacağı kesindi. Ve bu konuşmanın kenarında olmanın iyi bir yanı olduğuna karar vermişti, Elyn'e sürünge olmadan bakabilmek için bir bahanesi vardı. Pek de seksi olmayan şey mi? Son yarım saat boyunca Elyn'in yüz ifadesini incelemişti ve onun bu konut planına Bayan Mary'nin düşündüğü kadar inanmadığını biliyordu.

Güvenli Yer'de bir gece geçirmesini sağlayabilirler. Ama burada? Etrafında her zaman sosyal hizmet görevlileri ve personel olacağına dair güvence verilmiş olsa da bu konuda rahat değildi: Luchas House konusu her açıldığında Bayan Mary'nin gözlerine bakmamasından bunu anlayabiliyordu. Şu anda -ve trajik bir şekilde- Elyn bitkin, aç ve üşüyordu. Ama yarın akşamüstü kaçacaktı ve hiçbirini onu bir daha göremeyecekti.

"Hadi gidelim, olur mu?" Bayan Mary ayağa kalkarken şöyle dedi. "Sizi Güvenli Yer'e götüreceğim-ve hey, bu

kurabiye

Gece."

Rhage Elyn'e gülümsedi. "Güvenli Yer'de her zaman kurabiye gecesi olur. Bil diye söylüyorum."

Kardeş, arkadaşına ve sosyal hizmet görevlisine kapıya kadar eşlik etti ve üçü dışarı çıkıp ön sahanlıkta sessizce konuşmak için bir araya geldiklerinde, Nate bunu kendisine ve Elyn'e veda etme şansı vermek için kasıtlı olarak yaptıklarını hissetti.

"Onlarla iyi olacaksın," dedi ona bakarken. "Sana söz veriyorum."

Elyn'in elleri kucagında bükülürken, onları tutmak istedi. Onu tutmak.

"Sana yalan söylediğim için özür dilerim." Gümüş rengi gözlerini onunkilere dikti. "İngilizce bildiğim konusunda. Ama kime güveneceğimi bilmiyorum."

"Tamamen affedildim." Eliyle havayı süpürdü. "Unutuldu."

Başını ön kapıya doğru çevirdi. "Sanırım artık gitmeliyim."

Tanrım, bu aksanı saatlerce dinleyebilirdi. "Belki seni tekrar görürüm-"

"Evet, lütfen," dedi. Hemen ardından ekledi: "Ama yük olmak istemiyorum-"

"Asla!" Boğazını temizledi. "Yani, bilirsin, bu konuda endişelenme. Asla. Sana cep telefonu numaramı vereyim."

Mutfağa gitmek için kanepenin üzerinden atladı. Çılgınca çekmeceleri açmaya başladığında Rhage geri geldi ve deri ceketinin cebinden bir Sharpie çıkardı.

"İşte," diye mırıldandı Kardeş bilmiş bir bakışla. "Bunu da üzerine yazmak için kullan, mükemmel değil ama iş görür."

Nate kendisine uzatılan Tootsie Pop paketini bir altın tabakasıymış gibi aldı ve aceleyle rakamları karaladı. Üzerinde

kanepeye dönerken, mürekkebin kuruduğundan emin olmak için mor mumlu kağıdı ileri geri salladı.

Adam yanına geldiğinde Elyn ayağa kalktı ve hiçbir şeyin kaybolmadığından emin olmak için parmaklarını kızın cebinin derinliklerine sokmak istedi. Bunun yerine, kadın paketi alırken, adam hâlâ saçlarının arasında duran yaprağı çıkardı.

Kadın irkilmiş gibi görüldüğünde, adam kızardı. "Özür dilerim, sadece ... geri ister misiniz?"

Salak. Dumbass-

Ama ona bakmıyordu.

Bunun yerine, karşı duvara monte edilmiş bir aynaya odaklanmıştı ve yansımasına bakarken, perili görünüyordu. Neredeyse korkmuş.

Sanki transa geçmiş gibi gidip camın önünde durdu. Titreyen eliyle kapüşondan dışarı kıvrılan saçlara dokundu.

"İyi misin?" dedi usulca.

Gözleri aynada onunkilerle buluştu. "Hayır, öyle olduğuma inanmıyorum."

Aniden gözyaşları kirpiklerinde titredi. Ama onları sildi ve omuzlarını dikleştirdi.

Boğazını temizleyerek, "Size yalan söylediğim için çok özür dilerim. Kime güveneceğimi bilmiyorum."

Nate başını salladı ve onun ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmadığını, bazı şeyleri tekrar ettiğine dair hiçbir ipucu olmadığını düşündü.

Birdenbire kendinden uzaklaştı ve onun yazdıklarına baktı. Kaşları birbirine yaklaşıırken, adam rakamların karalandığından endişelendi. Bulaşmamışlardı, bu yüzden kadının onları almayı tekrar düşünüp düşünmediğinden endişelendi.

En azından ambalajı cüppesinin içine koymuş.

Dışarıda rüzgâr ıslık çalarken, ona paltosunu vermek istedi. Ama tabii ki, dışarı fırlarken üzerine bir tane giymemişti.

evinin.

"İyi akşamlar, Nate," dedi kısa bir reverans yaparak kendini aşağıya bırakırken.

Nate ne yaptığına dair hiçbir fikri olmamasına rağmen eğildi. "Beni ara. Ne zaman istersen."

Bugün diye düşündü. Belki de Güvenli Yer'e varır varmaz.

Adam başka bir şey söyleyemeden -gerçekten, onu daha fazla ahmak gibi göstermeyecek başka ne vardı ki- kadın gitmişti, giydiği uzun, bol pelerin evden çıkarken arkasından geliyordu. Kapı arkasından kapandığında, pelerinin eteklerindeki çamur lekeleri aklına takıldı ve nedenini anlaması bir dakikasını aldı: Yalnız ve korkmuş olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Sanırım bu onları ruh ikizi yapıyordu. "İyi misin evlat?" Rhage sordu.

Nate iki kez baktı. "Gittiğini sanmıştım."

"Şimdi öyleyim." Kardeş bir koltuğun üzerinde durduğu yere gitti. "Ceketimi unutmuşum ve almak için geri gelmek zorunda kaldım."

Bir duraklama oldu ve yaşlı erkeğin bir şey söylemek istediği belliydi. Ve hava durumu hakkında değil.

"Lütfen babama söyleme..." Nate mırıldandı.

"Ne yani, ilk kez bir kadına numaranı mı verdin?" Nate kızarıırken Rhage başını salladı. "Merak etme. Bu senin paylaşacağın bir hikâye, benim değil. Kendine iyi bak evlat."

On dakika sonra, ön kapı tekrar açılıp adamlar tulumları ve aletleriyle içeri girmeye başladığında Nate hâlâ yeni döşenmiş oturma odasında duruyordu. Ekibe başıyla selam verip soğukkanlı davranmaya çalışırken, aklına şantiyede yapacak başka pek bir şey olmadığı düşüncesi geldi

-Ve bu ne kadar üzücüydü. Buranın Güvenli Yer'in bir uzantısı olduğunu düşünürsek, Elyn orada, o da burada olduğu sürece aralarında bir bağ olduğunu hissediyordu.

Evet, çok zayıf görünen cep telefonu numarasının aksine ve bir lolipop paketinin üzerinde olduğu için değil. Bu numaraları kullanmayı seçmek zorundaydı ve kullanmadan önce zaman tükeniyordu-

"Senin neyin var böyle?"

Bir irkilmeye Shuli-'ye döndü ve arkadaşını tanıyamadığını hissetti. Bu çılgıncaydı çünkü adam her zaman giydiği Izod polo, kaşmir kazak ve haki şortu giyiyordu. Hatta eski bir filmdeki James Spader gibi V yakasının içine bir çift Ray-Ban gözlük sıkıştırmıştı. Pretty in Purple? Adı neydi?

"Alo?" Shuli elini salladı. "İçeride kimse var mı?"

Nate'in gözleri dalgınca arkadaşının bileğindeki süslü saatin parıltısını takip etti. Başka bir şey düşünmek istemediği ve düşünmek istemediği şeyler hakkında konuşmak da istemediği için ağzından kaçırdı: "Neden burada çalışıyorsun?"

"Huh-oh, ben neden ekipteyim? Efendim asgari ücretin karakter geliştirdiğini düşünüyor."

"İşe yaradığını sanmıyorum."

"Ah ama muhtemelen haklısın. Bazen hıyarın teki olabiliyorum. Ve bu arada, neden biri taşaklarına yumruk atmış gibi görünüyorsun?"

"Ben değilim. İstemiyorum. Yani, hadi gidip garajdaki resmi bitirelim."

Nate toynaklarını sürmeye başlayınca Shuli kıkırdadı ve onu takip etti. "Demek bu yüzden düzenli olarak bir tanesini ovmuyorsun. Bu pek çok şeyi açıklıyor."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Taşak yoksa ereksiyon da yok. Sorun çözüldü." "Yakınından bile geçmiyor," diye mırıldandı Nate.

"Hayır, gerçekten, bu işler böyle yürür-"

"Lütfen, Tanrı aşkına, konuşmayı kes."

"Fındıklar hakkında mı? Ya da herhangi bir şey hakkında?"

Nate'in omzunun üzerinden gönderdiği bakış buna cevap verdi. Garaja girdiklerinde Shuli'nin ona kendini toparlaması için iki dakika vermesi için dua etti. Adam sessizlik içinde kutuları açmaya ve boya fırçalarını düzenlemeye başladığında Nate kendini toparlamaya çalıştı ve Elyn'in saçından çıkardığı yaprağa baktı-

Kaşlarını çatarak arkasını kontrol etmek için çevirdi. Sonra da yüzünü tekrar çevirdi.

Saçındaki akçaağaç yaprağını ilk gördüğünde, meteorun düştüğü yerde, kurumuş, kahverengiye dönmüş, ömrünü tamamlamıştı.

Şu anda elinde tuttuğu şey, sanki sonbahar dalından yeni düşmüş gibi esnek ve sarı, uçları kırmızıydı.

"Sen neye bakıyorsun öyle?" dedi Shuli. "Ve ne olursa olsun, eğer bu senin aşk hattınsa, bunun nereye gittiği konusunda endişeliyim."

Nate yaprağı cebine koyarken, "Bir şey değil," diye mırıldandı. "Resim yapmaya hazır mısın?"

- - -

Ortak akıl yanılttı. Aslında aynı anda iki yerde birden olabilirdiniz.

Sahvage garajında Mae'nin önünde dururken, bir parçası da karanlıkta diğer kadınla birlikteydi. Kadın. İsmi verilmeyecek şey.

Bir haber spikeri titizliğiyle esmer kızın ona söylediği her şeyi tekrarlıyordu.

nasıl davrandığı gibi. Bu, bir tarlada yeraltı madenleri aramak, tüm tehlikeyi bulup bulmadığını görmek için kayaları kaldırmak gibiydi.

"Yani?" Mae sertçe sordu. "Neyi kabul etmem gerekiyor?"

"Pardon, ne dedin?"

"İhtarınızı alalım."

Kendini toparlayarak, "Sana beni terk etmeni söylersem, bunu yapacağına söz vermelisin. Düştüğümde beni düştüğüm yerde bırakmalı ve kendini kurtarmalısın."

Gözleri büyüdüğünde, ona yardım edemedi. İçindeki bir şey bir kez daha puslu geleceğe bakıyordu .

. . ve her ikisi için de sadece birinin uzaklaştığı bir anı görmek.

Onun gözlerinin içine baktı. "Önemli olduğunda beni bırakmalısın. Bana söz ver."

Mae'nin kaşları sertçe aşağı indi. "Ya reddedersem?"

"O zaman seni şimdi terk ediyorum."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Evet, böyle olacak."

Ağzını birkaç kez açıp kapadı, ama adam sadece ne sonuca varacaksa varmasını bekledi. Bu müzakere edilemez bir konuydu ve onu kızdırmış olsa da, ilişkilerini yeniden müzakere etmek zorunda kaldıkları için memnundu.

-Aralarındaki şey her neyse. "Tamam.

Tamam."

Sahvage hançerli elini uzattı. "Şerefimiz üzerine. Yemin ederim."

Bir an tereddüt etti. Sonra avucunu öne doğru itti ve adamın kendisine uzattığı şeyi ciddi bir şekilde sıktı -sanki kafasında adamın kolunu koparıyor ve onunla ona akıl veriyordu.

"Kelimeleri söyle," diye talep etti.

"Söz veriyorum."

Sanki bir kan anlaşması yapmışlar gibi bir kez başını salladı. Sonra arabasına baktı. "Onu burada bırak ve kulübeye geri dönelim. İkinci katın sol ön tarafındaki panjuru kırdım. Oradan girebiliriz."

"İkinci kat pencerelerini de mühürlediniz mi? Tuzla mı?"

"Kötülük sadece zemin kattaki bir yere veya bir davetiye ile girebilir."

"Peki ya bir ev korunmuyorsa?"

"İstedığı gibi yürüyebilir." Ağrıyan başını ovuşturdu. "İsterse Noel Baba gibi bacadan inebilir. Hiç bilmiyorum."

"Tekrar söylüyorum, Tanrı'ya şükürler olsun ki yaptığınız şeyi yaptınız." Mae yanına gidip arabasından çantasını ve cüzdanını aldı. "Ve bu evin güvenli olduğundan emin misin?"

"Kendin gördün. İçeri giremedi." "Bunun olduğuna inanamıyorum."

Sahvage arka pencereye doğru gitti. Gündüz panjurları aşağıdaydı ve kilit kancalarını serbest bırakarak contayı açtı ama her şeyin çoğunlukla yerinde kaldığından emin oldu.

"Seni kulübeye geri götüreceğim," dedi, "sonra da biraz daha silah almak için evime gideceğim."

"Yardım edebilirim. Seninle geleceğim."

"Tallah'la kalmalısın. İkiniz birlikte güvende olmalısınız ve ben uzun süreliğine gitmeyeceğim."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Şöyle bir baktı. Mae çantasını omzuna atmış, sol elinde de iki saplı bir çanta tutuyordu. Yıpranmış görünüyordu, saçları at kuyruğundan ayrılmıştı, gözleri çok parlak, yanakları çok solgundu. Ama vazgeçmeyeceği belliydi.

Lanet olsun. Gittiğinde onu özleyecekti.

"Ne bilmek istediğimize bağlı," dedi yumuşak bir sesle.

"Nerede yaşıyorsun? Kim ... hayatında biri var mı?"

"Merak etmeyin. Kimse nerede olduğumu ya da ne yaptığımı merak etmeyecek ve burnunu sokmayacak. Sizin ve Tallah'ın mahremiyeti sıkı sıkıya korunuyor."

Mae boğazını temizledi. "Özür dilerim." "Ne için?"

"Yalnız olduğumu."

"Tasarım gereği, sizi temin ederim-"

"Demek bu yüzden daha başlamadan seni terk etmemi söylüyorsun, ha? Yaralanmış olsan bile. Ölüyor olsan bile."

Sahvage'ın tek yapabildiği başını ona doğru sallamak oldu. "Varsayım oyunu oynama."

"Affedersiniz?"

"Sen bana tekrar söylüyorsun diye tek talebimi değiştirmeyeceğim, tatlım. Şimdi dışarı çıkalım, biraz hava almaya ihtiyacım var ve evet, az önce yine sana tatlılık yaptım. Bunun için bana bağışlamak istiyorsan, kulübeye döndüğümüzde nefesini tut."

Mae ona doğru yürüdü. Çenesini yukarı kaldırdı. Ve-

"Şimdi olmaz," diye inledi. "Lütfen. Sadece git ve seninle o yaşlı kadının evinde buluşalım. Önemsemiş kişi o, unuttun mu?"

"Önceliklerimin nerede olduğunu bana hatırlatmana gerek yok."

Bununla birlikte Mae gitti ve bir an için garajın etrafına bakarken, gecenin sonunda eve geldiği, Mae'nin yaptığı işten döndüğü ve bir yemek masasında karşılıklı oturup ayrı kaldıkları saatler üzerine konuştukları kısa, çılgın bir fantezi kurdu.

Asla olmayacak, diye düşündü hayalet gibi uzaklaşırken. Pek çok nedenden dolayı.

Banliyöden dağınık bir şekilde çıkarken, kadının içindeki kanının yankısını çiftlik arazisine kadar takip etti ve kulübenin ön tarafındaki yatak odasının içinde yeniden şekillendi. Kadın zaten oradaydı ve merdivenlere doğru ilerliyordu, çantası yan tarafına çarpıyordu, çantası elinde sallanıyordu.

"Tallah'ı mı kontrol ediyorsun?"
diye sordu. "Ne düşünüyorsun?"
diye mırıldandı.

Ya da en azından onun böyle söylediğini varsaydı.

Kadının eski, çürük merdivenden inişini dinlerken iki sonuca vardı ama ikisi de onu rahatlatmadı: Onun da kullanabileceği silahlara ihtiyaçları olacaktı. Ve kahretsin, keşke Kâtip Bakire'ye inansaydım dedi.

Dua edecek birini bulabilirdi. "Hemen döneceğim," diye seslendi.

Cevap yok. Ama bir yanıt beklemiyordu.

Onun birinci kattaki hareketlerini dinleyerek, biraz stres atması için ona bir şans verdi. Sonra onun mahzene girdiğini duydu, ayak sesleri giderek azalıyordu.

Gözlerini kapatarak, kulübede herhangi bir ses, koku ya da garip bir rahatsızlık olmadığından emin olmak için içgüdülerini dışarı gönderdi. Ona hiçbir şey geri gelmediğinde, her şeyin olabildiğince güvenli olduğunu düşündü.

Söylemeye gerek yok, evine dönüş yolculuğu gerçekten çok hızlı olacaktı. Ve lanet olsun, yeterince ateş gücü olduğunu düşünmüyordu.

Öte yandan, yan bahçede bir füze rampası olabilirdi ve yine de kendini hafif yük taşıyor gibi hissedebilirdi.

CHAPTER TWENTY-SIX

As Las siter Kardeşlik dağının ormanında yürürken, sanki buranın sahibiymiş gibi kasıla kasıla yürümüyordu. Bunun yerine, dikkatlice seçti yapraklar ve sarp çalılar arasında çizmelerini güvenle koyabileceği yerleri aradı. Sürekli omuzlarını silkiyor, tepesinden üzerine bir şeyler düştüğüne inanıyordu. Ve o tatlı, doğal çam kokusu? Sinüslerini fena halde tahriş ediyordu.

Dünyevi meseleler ve özellikle de vampirler üzerindeki tüm hâkimiyetine rağmen, doğadan nefret ediyordu. Bir şey her zaman yakasının altından gizlice giriyor ve omurgasından aşağı on beş adım atıyordu. Ya da kafanıza kaka yapıyordu. Ya da gözünüzü dürtüyordu. Ya da size kuduz bulaştırıyordu.

Artı yağmur. Kar. Karla karışık yağmur. Dolu. Bu da musluktan akan burunların, donmuş ayak parmaklarının ve oh,

Evet, arabanızı yüzüstü bir ağaç gövdesine çarptıran kara buz.

Ve sonra, Haziran'dan Ağustos'a kadar insanları taciz etme fırsatını kaçırmak istemedikleri için, çok sıcak bir yaz geçirdiniz. Yani arılar, eşek arıları ve sarı sincapların yanı sıra koltuk altı teriniz de vardı. Sürtünme. Parmak arası terlikler.

Parmak arası terliklere dayanamazdı. Hiç kimse başka birinin domuzcuklarının pazara gittiğini görmeye ihtiyacım vardı.

Ve tüm bunların başka bir kısmı daha vardı. İklim tahammülsüzlüğünü ve doğanın sözde harikalarına karşı alerjisini daha da kötüleştirmek için mi? Vishous ile yaşıyordu. Sıcaklık yetmiş derecenin üstünde ya da altında olduğunda içeride kalmanın iyi bir fikir olabileceğinden bahseden birine "korkak" demekten büyük mutluluk duyan Vishous'la birlikte yaşıyordu.

Her neyse. O huysuz herifi Hallmark kartları, MLM hunbot'ları ve "Britney'i Kurtar" hashtag'leriyle dolu bir dünyaya koyun ve nasıl yaptığını görün-

Rüzgâr yön değiştirip meleğin göğüs kafesi uzunluğundaki saçlarının yarısı yüzüne döküldüğünde, saçlarını savurup kuzeydoğuya doğru baktı.

"Yemin ederim, ağzını kapatacağım."

Az önce bir doğa gücüne bırakmasını yoksa ona ağlayacak bir şey vereceğini söylediğinin farkında olarak, belki de sadece şımarık olduğuna karar verdi. Ofisi Öteki Taraf'taydı, Sığınak'ın yukarısında. Her zaman yetmiş derece olan ve hiç esintinin olmadığı, kenelerin, eşek arılarının ya da sivrisineklerin olmadığı bir yerde. Kahverengi recluses. Asps.

Vishouses.

Ağızlıklar hakkında konuşun. Teknik olarak, o kardeşle başa çıkmak için seçenekler vardı. Hiyerarşide, otoritenin gerçek akış şemasında? Lassiter, Wrath'ın bile üstünde bir pislikti. Ve bu ne kadar sinir bozucu olursa olsun

V, neyse oydu: Yerçekimi. Güneşin doğuşu ve batışı. Eddie Van Halen'in gitar yaldızlarının üstünlüğü, Bea Arthur'un stil anlayışı, New York Yankees'in vuruş ortalaması ... ve Lassiter'in burada durması.

Aslında beyzbol umurunda bile değildi. Sadece V'nin Red Sox takıntısıyla uğraşmaktan zevk alıyordu.

"Fıçıdaki balığı vurmak gibi," dedi kendi kendine.

Uzun, karanlık ve yargılayıcı olmak için yeni yaklaşımlar düşünürken, aradığı mağara onu selamlamak için ortaya çıktı. Dağın yamacındaki sarp delik son derece önemsizdi, ağaçlar ve çalılarla kamufle edilmiş bir granit damarındaki yarıktan başka bir şey değildi. Orada olduğunu bilmediğiniz sürece onu asla göremezdiniz ve zaten amaç da buydu.

İçeri girdiğinde, dikenli bir toprak ve küf kokusu aldı. -kamp için bir başka büyük tavsiye- ve karanlıkta, alçak tavanlı odaya altın bir ışık saçarak yönünü belirledi.

Tam önünde, biraz daha yaklaşıp bir adım ötesinde, kalça yüksekliğinde ve dans pisti genişliğinde bir çanak çömlek parçaları yığını vardı.

Kara Hançer Kardeşliği'nin küçük kavanoz koleksiyonunun kalıntıları.

Mavi sırlı, düzensiz şekilli bir parçayı eline aldığı anda Omega'yı düşündü. Azalan Toplum. O çağın sonu.

Parçayı geri fırlatıp yığının etrafından dolanırken, bu pisliği temizlemek için kaç sefer yapması gerektiğini merak etti.

Çatlaktaki ince bir kıvrıma doğru ilerlerken, parlak bir ağla kaplı bir dizi demir kapıya geldi. Parmaklıklar bir erkeğin bileği kadar kalındı ve ince çelik örgüsü vampirlerin içeri girmesini engelliyordu.

lehimlenmişti. Kilit bakırdı.

Elinin bir hareketiyle saygıdeğer bariyeri bir kenara fırlattı ve tıslayan ve monte edildikleri yere tüküren meşalelerle dolu bir salona adım attı. Çırpınan süpürgelerin sesleri ona eşlik etti ve çok geçmeden harabe kendini gösterdi. Yerden tavana kadar, elle yontulmuş kalaslardan yapılmış raflar düzensiz bir şekilde asılı duruyordu, boyları kırılmış ya da çoğunlukla eksikti, yırtık uçları sanki bir şey tarafından ısırılmış gibiydi. İlerledikçe, her şeyin eskiden olduğu gibi olduğunu, yatay seviyelerin hesaplanamaz sayıda farklı şekil, boyut ve renkte kavanozlarla dolu olduğunu hayal etti. Bunlardan bin tane mi vardı? Hayır, belki daha fazla. Ve bu kavanozların içinde? Kardeşliğin öldürdüğü küçüklerin kalpleri.

Kaplar, el yapımı eski çömleklerden Target'ın ucuz, seri üretim ürünlerine kadar her yüzyıldan geliyordu.

Koleksiyon o kadar uzun süredir varlığını sürdürmüştü ve o kadar uzun yıllar boyunca üzerine eklemeler yapılmıştı ki, sıkça görülen her şey gibi kalıcı olduğu düşünülmüştü. Omega bunu düzeltmişti. Son sancılarını çeken bir yaz sonu yaban arısı gibi, şeytan son bir kez sokmak için gelmiş, azalan gücünü desteklemek için indüksiyonlar sırasında çıkardığı kalpleri geri almıştı.

Ancak kötülük nihayetinde yenilmişti. Peki ya şimdi? Caldwell'e yeni bir düşman gelmişti.

Lassiter, Kitap'la savaşmak için ihtiyaç duydukları şeyin hâlâ o tabutun içinde olması için dua etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Yaklaşık kırk metre aşağıda, Butch ve Vishous süpürme işini yapıyorlardı, ikisi de uzun siyah giysiler içindeydi.

cüppeler, aralarında bir tür ileri geri konuşma.

Polisin oda arkadaşını bir konuda sakinleştirmeye çalıştığına şüphe yok.

O eski insanın V gibi bir molotof kokteyliyle yaşamayı nasıl başardığı, hoşgörünün parlak bir örneğiydi.

Lassiter Vishous'a, "Şeytandan bahset," dedi. "Nasılsın Butch?"

"Kapıyı hiç çalmaz mısın?" V, üzerinde Joe Rogan Experience etiketi olan bir el farasına bir parça çöp sıkıştırmak için eğildi.

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Lassiter yanından geçti. "Tanrım, siz çocuklar ortalığı toparlama konusunda çok beceriklisiniz. Bir arabam olsaydı, sizden detaylandırmanızı isterdim."

"Neden yine buradasın?" V, Rogan'ın yüzündeki tozu silip Rubbermaid çöp kovaına atarken "Neden yine buradasın?" dedi.

"Oh, aynı tas aynı hamam." Lassiter omuz silkti. "Seni neredeyse yirmi iki dakikadır görmedim ve sadece senin huzurunda olmak istedim. Bilirsin, dünyaya yaydığın tüm o sıcaklıkla kendimi yeniden şarj etmek için."

V doğruldu ve dar koridora ters ters bakarken Butch oda arkadaşının omzuna vurdu. "Hayır, ona süpürgele vuramazsın. Bunu aklından bile geçirme."

"Ona hayvan bakıcın demeye başlayacağım, V." Lassiter göz kırptı ve devam etti. Sonra omzunun üzerinden, "Mihrapta görüşürüz çocuklar," diye ekledi.

Vishous, "Senin cesedinin üzerine ateş sıçratmak için yolun karşısına geçmezdim," diye açıkladı.

Lassiter arkasını dönmeden başının üstünü işaret etti. "Ölümsüz, hatırladın mı?"

Bu SANTRUM sanctorum . ve
Siyah Hançer Kardeşliği oldu derin içeride
themountain, ve engin

yeraltı mağarası bir zamanlar bir yeraltı nehrinin rezervuarı olarak hizmet etmişti. Kademeli inişin son noktasında ise her şeyin odak noktası bulunuyordu: İlk kardeşin kadim kafatasının düzgün bir şekilde sergilenebilmesi için üzerine taştan bir sunak yerleştirilmiş, direklerdeki siyah mumlarla aydınlatılan yükseltilmiş bir kürsü. Bu değerli eserin arkasında mı? İlk kardeşten en son kardeş olan John Matthew'a kadar Kardeşliğin her üyesinin adının yazılı olduğu mermerden devasa bir duvar.

Başkaları da olabilir. Bunu paylaşabileceğinden değil. Ne de olsa kader, bilinmesi gereken türden bir reçeldi.

Lassiter kafatasının önünde durdu, göz çukurlarının siyah boşluklarıyla sanki canlı bir şeyle bakış alışverişinde bulunuyormuş gibi karşılaştı.

"Keşke onları rahatlatabilseydim," diye mırıldandı.

Yetkili olduğunuzda, rütbelilerin bilmesine izin verilmeyen şeyler olduğu ortaya çıktı. Ve Kâtip Bakire'den bu görevi kabul ettiğinden beri yaşadığı sürprizler arasında en şok edici olanı, bundan en çok etkilenecek olan insanlarla paylaşamadığı bilgi miktarıydı.

Belli ki sonucu bilmek bazen iradenin "özgür" kısmını değiştiriyor.

Her ne kadar nefret etse de, çoğu zaman fermuarını çekmek zorunda kalıyordu.

Derin ve uzak sesler ona kadar ulaştı ve Kardeşlik gelmeden önce sarkıtlara, siyah mumlara, meşalelere ... sunağa, duvara son bir kez baktı.

Kafatasından uzaklaşarak kenarda durmaya gitti. Birkaç dakika sonra sesler kesildi ve yerini ağır botların yaklaşan sesleri ve ağır kumaşların kayması aldı.

Siyah cübbelilerden ilki tek başına içeri girdi. Tören kıyafetinin kapüşonu yukarıda ve yüz hatlarının çoğunu kapatıyor olsa da, onun Wrath olduğu belliydi

-Bir o yana bir bu yana savrulan beyaz bastonundan dolayı da değil. Sadece diğerlerinden daha iriydi, fiziksel boyutla ilgisi olmayan şekillerde.

Sırada Tohr vardı, Kardeşlik'in ilk teğmeni olduğu için bu onuru kazanmıştı. Ve savaşçının varlığı kaydedilirken, Lassiter'in aklına erkeği ormanda bulup ona biraz McDonald's getirdiği an geldi. Kederli dul, geyik kanıyla besleniyor, Shellan'ına ve doğmamış oğluna Fade'de katılabilmek için sabırsızlıkla ölmeyi bekliyordu.

Ancak kaderin onun için başka planları vardı.

Tohr'un arkasında diğerleri sıraya girdi ve ortadaki dördünün eli boş değildi. Ya da olduğu gibi omuzları boş değildi. Rhage, Vishous, Phury ve Zsadist eski tabutu omuzlarına almışlardı ve bu sorumluluğu büyük bir onurla taşıyorlardı.

Kara Hançer Kardeş Sahvage tabiri caizse eve geri dönmüştü.

Tabutun ahşabı neredeyse siyaha kadar kararmış, paneller yılların yarattığı çatlaklarla dolmuş ve solucan delikleriyle beneklenmişti. Ama oymalar hâlâ belirgindi. Eski Dildeki semboller her tarafta ayrıntılı uyarılar içeriyordu ve korkunç mesajların arasında kardeşin adı da vardı.

Sunakta Tohr kafatasının önünde eğildi. Sonra onu aldı ve kutsal emaneti Gazap'a verdi; Kral'ın siyah elması, daha önce yaşanmış her şeyin kutsal sembolünü kabul ederken parılıyordu.

Tabut, düz yüzeyin tamamını kaplayacak şekilde levhanın üzerine yerleştirildi.

Kardeşler onun etrafındaki çemberi daraltarak omuz omuza durdular ve Wrath kafatasını başının üzerinde tutarken alçak bir ilahi başladı, erkeklerin sesleri birbirine karışarak tek bir ton, tek bir ses haline geldi ve bu ses mağaranın akustiği tarafından güçlendirildi.

Tohr bir adım ne çıkarak siyah cüppesinin kıvrımlarından gümüş bir kama ve tahta saplı eski bir eki çıkardı. Tabut kapağının dikişini bularak, aletin keskin yarığını bir dizi bam-bambam ile içeri soktu ve ardından işlemi her yerde tekrarlayarak ölüm kutusunu kapatan tek ahşap düzlemi gevşetti. Serbest kalan hava tıslayarak dışarı çıktı ve gruba doğru yaklaşan bir şeyin yakın olduğu hissi Lassiter'in ensesini diken diken etti.

Katolik olsaydı, ha işareti yapardı. Neyse ki Butch O'Neal hepsi için bunu yaptı.

Hey, Tanrı'yı kuşanıp susturmaktan asla zarar gelmez.

Tabut ivileri uzun ve dikdörtgen biçimindeydi, yüzyıllar önce elle dvlmşlerdi ve yüzlercesi var gibiydi. Kamanın her dönüşünde, önlemek için göreve çağrıldıkları ayrılığı protesto ediyorlardı, gıcırtilar sadece işlerinde iyi olduklarını değil, aynı zamanda bunu çok çok uzun zamandır yaptıklarını da hatırlatıyordu.

Aletleri cübbesinin içine geri koyan Tohr, kardeşler dizisine başıyla selam verdi ve Rhage ile Vishous da biri başlarında, diğeri ayaklarında olmak üzere ona katıldılar.

Üç kardeş parmaklarını tabutun kapağı ile gövdesi arasına sıkıştırdıka ilahiler daha da yükseldi ve Lassiter bunun bir John Carpenter filmi olmadığına sevindiğini düşündü.

Çiviler bir dizi patlamayla serbest kaldı ve ardından iç kısım ortaya çıktı.

Senkronize bir eğimle Kardeşlik kollarını birleştirmiş gibi eğildi ve Lassiter da aynısını yan tarafa doğru yaptı. Kalbi çarpmaya başladığında, kendi kendine onlara doğru tavsiyeyi verdiğini söyledi.

Tüm bunların çözümü oradaydı-

Kapağı tutan üç kişi de dahil olmak üzere herkes dondu kaldı.

"Bu ne lan," diye nefes aldı V.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

W Sahvage kulübenin ikinci katında öcüyü dinlerken, Mae bodrumda, Tallah'ın yatak odasının karanlığına bakıyordu. Kiler merdivenlerinden gelen ışık, antika yazı masasının yanındaki şezlongda yatan yaşlı kadını görmesine yetmişti. Narin bedenini ipek minderlerin üzerine atmış, bir kolunu başının üzerine, diğerini de göbeğinin üzerine koymuştu. Terliklerinin içindeki ayakları, aşağı inmek üzere olan bir balerin gibi kemerli bir şekilde uzanıyordu.

İniş için.

Gençliğinde olsaydı, yaslanışı şehvetli olurdu. Yaşlılık dönemindeki duruşu, bu köhne küçük eve tıktırılmış tüm süslü mobilyaları kadar hüznü görünüyordu: Hayatının en güzel zamanlarının geride kaldığının ve geriye sadece ihtişam ve gençlik kalıntılarının kaldığının kanıtı.

"Ona yalan söyledim," diye fısıldadı. "Ona anlatamadım
."

Mutfağın yukarısından gelen bir gıcırtı omuzlarını
kaygıyla gerilir.

Arkasını dönerek yününün eteklerini aşağı çekti ve
ahşap basamakların dibine gitti. Basamakların tepesinde
duran Sahvage'a baktığında, yüzü olmayan ama şekilsiz de
olmayan, kaslarıyla arkasından akan ışıktaki varlığını
hissettiren, iri bir kütleden başka bir şey değildi.

"Çoktan gittin mi?" diye sordu sessizce.

"Evet. Şimdi döndüm."

Vay canına, çok hızlıydı. "Mışıl mışıl uyuyor."

"Burada her şey güvende. Ve ihtiyacımız olan şey
bende."

Mae yükselirken dikkatli davranıyor, kalaslardaki
gıcırtilardan uzak durmaya dikkat ediyordu. Adamın
bulunduğu yere yaklaştığında, Sahvage ona biraz yer
açmak için geri çekildi.

Bodrum kapısını arkasından kapatarak etrafına bakındı.
"Yani ... evet."

"Hayır, hala hiç kaçak kitap yok. Hiçbir yerde."

"Benim düşündüğüm bu değildi."

"Evet, öyleydi."

Mae kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Aklımdan
geçenleri ilgisiz bir üçüncü şahısla tartışmayı
reddediyorum."

Sahvage'ın göz kapakları düştü. "Oh, hiç de ilgisiz
değilim."

Mae kiler kapısına yaslandı. Onunla bir ileri bir geri
gitmek için neredeyse karşı konulmaz bir istek vardı ama
bunun yerine ağrıyan omzunu döndürdü ve sessiz kaldı.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi. "Oturup
bekleyeceğiz."

"Ne için?"

"Omzunun nesi var?"

"Ha? Oh." Diğer eliyle kasındaki düğümü ovuşturdu. "Birkaç yıl önce bir araba kazası geçirdim. Emniyet kemeri hayatımı kurtardı ama beni tam buradan yakaladı ve o zamandan beri benimle konuşuyor."

"Otur," dedi masadaki koltuklardan birini çevirirken. "Ben halledeceğim."

"Yardım aramıyorum."

"Hayır, gerçekten mi?" Ellerini göğsünde kavuşturdu. "Ne kadar ters bir durum. Sersemlemiş durumdayım. Sen, yardımı geri mi çeviriyorsun?"

Mae biraz gülümsedi. "Sen delisin."

"Belki, ama omuz yaralanmalarında ne yaptığımı biliyorum." Sandalyeyi okşadı. "Hadi ama, neden endişeleniyorsun? Seni öpeceğimden mi?"

Mae göz kırptı. Ve düşündü, Hayır, eğer yaparsan, senden tekrar yapmanı isteyeceğimden endişeleniyorum. Ve tekrar. Ve yine-

"Hayır." Bunu kanıtlamak için yanına gitti ve poposunu adamın önüne dikti. "Ne istersen yap."

Tam bunu "sadece omuz" diyerek onaylamak üzereyken, adamın geniş ve sıcak elinin söz konusu noktanın üzerinde kaydığını hissetti. Kendini hazırlayarak, onun bir kayropratik hareket yapmasına ve onu yarıya indirmesine hazırlandı.

"Ohhhhhh ..." diye inledi adam kolunun üst kısmına masaj yaparken.

"Canını yakıyor muyum?" "Hayır, bu harika."

Boynunun yan tarafında uzanan gerilim dolu kordonlara dokunurken nazik ama sertti ... ve Tanrım, avuçlarındaki sıcaklığın tenine, kaslarına, kemiklerine yayılma şekli. Ve bu ısı örgüsü sadece dokunduğu yerle sınırlı değildi. Bağlantı

ve vücutu arasında, başından ayaklarına kadar her yere akıyordu.

Bildiği bir sonraki şey, sadece sandalyede oturmakla kalmayıp, sandalyenin içinde rahatladığı oldu. Ondan sonra nefes alış verişinin yavaşladığını ve sağ gözünün arkasındaki inatçı ağrının da kalkıp gittiğini fark etti; aniden yok olduğu için varlığı fark ediliyordu.

Son birkaç haftadır yaşadığı stres onu gittikçe daha çok sıkıyordu. Ancak Sahvage her ince sıkma ve döndürme dokunuşuyla bu stresi ondan uzaklaştırıyor, ona sadece masaj yaptığı sürece süreceğini bildiği geçici bir huzur veriyordu.

Ama kahretsin, bulduğu her fırsatı değerlendirecekti.

"İşte, etrafından dolaşıp köprücük kemiğini yapacağım," dedi.

Sahvage'ın hareket ettiğini zar zor fark etti, ama sonra Sahvage onun önündeydi ve başparmağı kırılan ve yanlışı iyileşen kemiğin üstündeki ve altındaki oyuklara bastırıyordu.

Kız yüzünü buruşturduğu anda durdu. "Çok mu fazla?"

"Hayır, bu harika," diye mırıldandı. "Lütfen devam et."

Diz çöktüğünde dizlerinde bir çift çatlak vardı ve o kadar büyüktü ki, geri kalanı yerde olmasına rağmen yüzü onun önündeydi. Adam baskı ve serbest bırakma ritmine girdikçe, kadının gövdesi ileri geri hareket ediyor, inatçı bir stres girişinin aksine bir dalgaya dönüşüyordu.

Rahatlananın ne zaman farkındalığa dönüştüğünü söylemek zordu. Adamın ona ne kadar yakın olduğuna odaklanmaya başladığında.

Kapandığının farkında olmadığı gözleri yavaşça yeniden açıldığında.

Sahvage sürtündüğü yer yerine onun yüzüne bakıyordu ve sert yüz hatları hiçbir Şey göstermeyen bir maskeydi. Yine de bakışları sıcaklık doluydu.

İstemediğim halde can alırım ama asla kadın olmam.

"Bence iyisin," dedi büyülü ellerini bırakırken.

Sessizlikte, tam boyuna yükselmedi. Yaklaşmak için hareket etmedi. Olduğu yerde kaldı, ona hiçbir Şey göstermedi ve obsidyen gözleriyle ona her Şeyi anlattı.

Ve işte o zaman fark etti.

"Siyah değil, mavi," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Gözlerin." Sesi boğuklaştı. "Onların siyah olduğunu düşünüyordum. Çok koyu bir maviymişler."

"Bilemem."

"Gözlerinin ne renk olduğunu nasıl bilmezsin?"

"nk umurumda değil."

Sessiz kulübede sesleri alçak ve yumuşaktı ama bunun nedeni ikisinin de Tallah'ı uyandırmaktan endişe etmesi değildi. En azından Mae'nin aklında bu yoktu. Hayır, ona göre, tüm dünyadan ayrı bir alan yaratmışlardı ve aralarındaki sonsuz mesafeyi açmak için gerekenden daha yüksek sesle konuşmak için hiçbir neden yoktu.

"Nasıl umursamazsın?" dedi.

"Kendime bakmayı sevmiyorum." Uzandı ve saçının bir tutamını geriye doğru taradı. "Aynalar benim arkadaşım değil."

"Neden?"

Omuz silkti. "Yansımama dayanamıyorum."

Eli kendi iradesiyle adamın yüzüne doğru kalktı. Yanağına temas ettiği anda nefesi kesilmiş gibiydi.

Vücudunun ne kadar güçlü olduğu düşünöldüğünde bu garip görünüyordu.

Dikkatli parmaklarıyla adamın çenesinde gezindi ve çenesinde oyalandı. "Saat beş yönünde gölgen var."

"Yaparım."

"Ayna olmadan tıraş olur musun?"

"Evet."

Başını iki yana salladı.

"Nasıl?" "Duşta yapıyorum."

Sanki bu görüntüyü zihnine o yerleştirmiş gibi, onu bir su çağlayanı altında, başı arkaya eğik, saçları nemden kayganlaşmış olarak hayal etti... çıplak vücudu, spreyin üzerinde gezindiği tepeler ve vadiler. Parlıyordu. Parlak.

Gövdesinden aşağı doğru hızla inerken-

"Hiç kendini kestini mi?" diye nefes aldı.

"Hayır. Yıllardır bu şekilde yapıyorum."

Eliyle yüzünün yan tarafını kavrayarak durdu. Ve kadın tekrar sessizleştğinde, adam avucuna döndü . . ve dudaklarını onun yaşam çizgisine, bıçakla kendini çizdiği yere bastırdı, böylece gümüş leğene kanayabilecek ve henüz gelmemiş olan Kitabı çağırabilecekti.

"Özür dilerim," dedi kabaca.

"Ne için?"

"Bilmiyorum."

Sahvage onun elini tuttu ve başparmağını zaten kapanmış olan kesiğin üzerinde gezdirdi. "Parmağını incittiğini sanıyordum, burayı değil."

"Hayır, bu daha önceydi."

"Bıçaklarla aran pek iyi değil, ha?"

"Sanırım değilim."

Başını eğen adam dudaklarını iyileşmiş dilimin üzerinde gezdirirken kadın göz kapaklarını kapattı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca olduğu yerde kaldı.

Gözlerini açtığıında, adam ona doğru bakıyordu.
-Ve sadece tek bir kelime söyledi: "Evet."

CHAPTER TWENTY-EIGHT

S Bazen ikinci kez bakmak için içeri girmeniz gerekir.
Ya da on iki.

Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mezarının derinliklerinde, Lassiter tabutun kenarına ulaşmak için iri erkek bedenlerinin arasından dirsek atarak ilerledi. Ama yakınlık gördüklerini değiştirecek gibi değildi.

Yarım düzine eski çanta dışında hiçbir şey yoktu.

"Bu da ne?" dedi birisi.

V siyah hançerlerinden birini çıkardı ve rengi solmuş çuval bezine sapladı. Beyaz bir toz açığa çıkınca, bıçağın üzerine biraz serpti.

"Ben olsam onu burnuna atmadan önce iki kere düşünürdüm," dedi bir başkası.

"Yulaf unu," diye duyurdu Vishous kokuyu aldığı anda.
"Gerçekten eski yulaf unu."

Bu da ne, diye düşündü Lassiter.

Örümcek ağlarıyla çevrili bir iskelet yok. Mumya yok. Eti sürekli çürüyen ve taze et arzusuyla yanıp tutuşan bir zombi de yok. Çökmüş bir kefenin ve bir grup dağınık kemiğin üzerinde biraz tozun olduğu genel bir kalıntı seti bile yok.

Ama hayır, ellerinde Fritz'in ekmek yapabileceği bir şey vardı.

Ve Lassiter'in onları buraya getirdiği silah da bu değildi.

"Biri bana neler olduğunu anlatsa iyi olur."

Wrath cüppesinin kapüşonunu indirirken hırladı.

"Hiçbir şey olmuyor." Diğer kardeşler de aynı şekilde başlarındaki örtüleri çıkarırken Lassiter Kral'a baktı. "İçeride birkaç çuval un var. Onun dışında tabut boş."

Bu mutlu küçük duyuru, büyük Kör Kral'ın sargılarının arkasından şaşkınlığını kaydetmesine neden oldu. "Sahvage. Gitti."

"Eğer oraya hiç girdiyse." Lassiter geri çekildi ve isim duvarına bakmaya başladı. "Belki de yanlış tabutu bulduk."

Tohr kapağı kaldırdı. "Onun adı bu lanet şeyin içine kazınmış. Tüm uyarılarla birlikte."

"Demek ki onu öldürmemişler," dedi Wrath omuz silkerek. "Ne de olsa o muhafızlar onu öldürmemiş olmalı."

"Büyücüler ölümsüz değildir, eğer kastettiğiniz buysa," dedi Lassiter dalgın dalgın. "Büyü yapıyor olmanız sonsuza kadar yaşayacağınız anlamına gelmez. Bu işler böyle yürümez."

"Birini öldürüp tabuta çivilediğinizi söylemeniz, yaptığınız şeyin bu olduğu anlamına gelmez," diye karşılık verdi Wrath. "Glymera yalan söylüyor. Bir düşünsene. Böyle bir şey asla olmaz."

"Sözde ölümü kendi yararına kullanmış olmalı," dedi Tohr. "Ortadan kayboldu ve öylece kaldı çünkü o aristokratla o kalede yaşananlardan iyi bir şey çıkmayacağını biliyordu. Kardeşlik'in sorun yaşamasını istememiş olmalı."

Phury konuştu. "Hikayeyi bilmeyenler için, lütfen biri açıklayabilir mi?"

Lassiter gidip mermer duvara kazınmış olan isimleri kontrol ederken, Wrath'ın olay örgüsünü anlatışını dinledi: Sahvage Eski Ülke'de hokus pokus yapıyor. Yerel Glymera lideri ürküyor. Sözde bir aristokrat ve muhafızlarının katledilmesiyle ve Sahvage'ın kendi ölümüyle sonuçlanan bir av. Kardeşi Işık Hediyesi ile birlikte bu tabuta konur.

Meğer o kadar da değilmiş.

"Peki Işık Hediyesi nedir?" Phury söyledi.

Lassiter yazıtlar arasında Sahvage'ın adını bulduğunda, "Bu bir enerji kaynağı," diye cevap verdi. "Ama bundan daha fazlası. İnanılmaz derecede güçlü ve eğer kötülükle savaşmak istiyorsanız, gerçekten çok kullanışlı."

"Yani Sahvage'ı diriltmeye çalışmayacak mıydın? Tüm bunların amacının onu geri getirmek olduğunu sanıyordum."

"Hayır." Lassiter başını salladı. "Sahvage hiçbir zaman o şey olmadı. Sözde Işık Yeteneği'yle birlikte gömülmüştü ve sahip olmanı istediğim şey de bu."

"Bu tam olarak nedir? Bir kılıç mı? Başka bir kitap?"

"Evet, sanki tüm bunlar olurken ikinci bir ciltli kitaba ihtiyacımız varmış gibi," diye mırıldandı V.

Burada bir terslik var, diye düşündü Lassiter. Olması gereken bu değil.

Sahvage'ın yazısına dönerek boğazını temizledi. "Işık Hediyesi bir prizmadır, Kâtip Bakire'nin vampir ırkını yarattığı zamana kadar uzanan eski bir zamanın kutsal bir kalıntısıdır. İçine giren her şeyi yansıtır. Yani eğer onu büyük kötülüklere karşı kullanırsanız-"

"O zaman bundan geri aldığınız şey bu," diye bitirdi

V. "Yani kötülüğü kendi üzerine çevirebilir misin?"

Phury söyledi.

"Sadece belirli türden kötülükler." Lassiter bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Omega'ya karşı işe yaramazdı. Kâtip Bakire'nin diğer yarısıydı, bu yüzden ona çok yakındı, şimdi gitmeliyim."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" V boş tabuta ters ters baktı. "Eğer bizi Altın Kızlar olduğu için terk ediyorsan-"

"Hayır, öyle değil."

"O zaman senin neyin var?"

Başını tekrar sallayan Lassiter, kafatasının içinde çınlayan I'm out-of-here albümünün bazı kombinasyonlarını tekrarlardı ve doğrudan Mezar'dan dışarı çıktı.

İyi ki Öteki Taraf onun için hiç uzakta değildi. Tek yapması gereken, dünyalıları ebedi olan her şeyden ayıran perdeyi delmekti ve puf! Biçilmesi gerekmeyen muhteşem bir çim tarlasındaydı, yüzünü hiç fırtına çıkmayan süt beyazı gökyüzüne dönüyor, lalelerin narin kokusuyla parfümlenmiş ılıman havayı derin bir nefesle içine çekiyordu.

Ama şu anda onun için huzur yoktu.

Hedefine doğru ilerlerken, güzel, pırıl pırıl bir su havuzunun bulunduğu yıkanma tapınağının yanından geçti ve ardından Seçilmişlerin burada yaşadıkları dönemde kaldıkları sütunlu villaların yanından devam etti. Ayrıca, gevşek mücevher sepetleri ve özel eserlerle dolu Hazine ve daha da önemlisi ... Kâtiplik Tapınağı da vardı.

Binlerce yıldır, Seçilmişlerin en gizlilerinin, varlıklarının sonsuz saatlerini kristal görme kaselerine bakarak ve yeryüzünün altında gelişen yaşamları ve olayları kaydederek geçirdikleri kutsal sınırların dışında durdu.

Masif kapılardan birini açarak, sıra sıra dizilmiş yazı yazma istasyonlarına baktı; masalarda hâlâ mürekkep kapları ve tüyler, kâseler ve taze, kullanılmamış parşömen yaprakları duruyordu. Her şey olması gerektiği gibiydi, sandalyeler mükemmel bir şekilde hizalanmıştı, tüy kalemlerin tüyleri zarif bir şekilde aynı açıyla yukarı uzanıyordu, hiçbir şeyin üzerinde toz yoktu, örümcek ağları yoktu, alan amacı için kurulduğu anda olduğu gibiydi.

Terk edilmiş olmasına rağmen.

İçeri girerken botları yüksek tavanda yankılanıyordu ve Kâtip Bakire'nin emekliye ayrılması ve kendisinin görevi devralmasıyla birlikte, bir zamanlar çok önemli olan tüm bu işlevlerin ortadan kalktığını düşündü.

Kalıntılardan bahset.

Bu not üzerine, yazı yazma istasyonlarını geçip kütüphaneye doğru ilerledi ve onun gibi etkilenmeye karşı oldukça dayanıklı bir melek için bile, vampir ırkının kayıtlı tarihinin tüm yığınlarına ve yığınlarına göz atmak göz korkutucuydu.

Kronolojik olarak düzenlenmiş sayısız cildin içinde, vampir kanı taşıyan her bedenin içinde barındırdığı her ruhun büyük ve küçük her olayı sadakatle kaydedilmişti. Elle. Mürekkeple.

Bu, daha önce yaşanmış tüm hayatlara dair var olan tüm bilgiydi ve sayfaları karıştırıp Işık Hediyesi'nden, Sahvage'dan ve o lanet olası Kitap'tan bahsedilen her şeyi bulacaktı.

Kardeşler ve malikanedeki diğer dövüşçüler, işini yeterince ciddiye almadığı için sık sık ona zorluk çıkarıyorlardı.

Ve ilk kez, belki de haklı olduklarından endişelendi.

Çünkü burada bir şeyler yolunda gitmiyordu; sadece ne olduğunu bilmiyordu.

- - -

Devina yüksek topuklu ayakkabılarıyla kulüpte yürüyordu - Louboutin'lerinin kirli zeminde çıkardığı sesi kimse duymuyordu. Tepesinde SoundCloud rap'i gümbürdüyordu, uyuşturucu ve seks hakkında mırıldanan bir adamın otomatik akortlu, bozuk sesi, bir sürü çakan sentezlenmiş vuruşla noktalanıyordu. Ona göre bu parçanın gerçek müzikle Twinkie'nin ev yapımı Victoria süngeriyle olduğu kadar ortak noktası vardı ama bu onun umurunda bile değildi.

Denize pislik atıyor, evlerden ve apartmanlardan her türden insanı çıkarıyor, temel içgüdüleri için bir açık büfe oluşturunuyordu.

Çeşitli çiftlerle ve gruplarla görsel olarak görüşürken - her türlü vücut tipini ve gardırop seçimini, ama en çok da birbirine bağlı olanlar arasındaki göz temasını değerlendirirken- kendini biraz agresif hissettiğini düşündü.

Ve bu öz farkındalık kişisel gelişimi göstermiyor mu?

Burun buruna, göz göze gelen ve vücutları senkronize bir şekilde hareket eden bir çift adama odaklanırken, "Kesinlikle öyle," diye düşündü. Arkalarında bir erkek ve bir kadın vardı. Yanlarında, etraflarında, cinsiyetlerin, boyların ve saç renklerinin bir araya geldiği kombinasyonlardan daha fazlası vardı.

Böylece bir araya gelebildiler.

Etrafının bu kadar çok tek gecelik ilişkiyle çevrili olması, onu mekânı havaya uçurmaktan alıkoyan tek şeydi; insanları gazabıyla ezip parçalara ayrılmalarını sağlamak. Bu çok tatmin edici olurdu.

Tamam, iyi, belki de kol, bacak ve gövde parçalarının yere düştükten sonra zıplamayı bırakması için gereken süre boyunca çok tatmin edici olacaktı.

Ama bu da bir şeydi, değil mi?

Evet, ve sonra nerede olacaktı. Olduğu yere geri dönecekti.

Tüm o el yordamıyla yapılan hareketlerin ortasında, kıvranan kitlelere lazer ışınları gönderen aydınlatma armatürünün tam altında durdu, döndü, döndü ve döndü... ta ki okul sonrası özel bir filmin her şey bulanıklaşıp akıp gidene kadar gittikçe hızlanan flashback geçişine benzeyene kadar...

Mevcut Olaylara Anlam veya Vahiy Getiren Bir Şeye.

Elbette şu anda gerçekte olan şey bu değildi. Tamamen desteklediği Instagram narsisizm devrimine rağmen, insanların hayatları, ölümsüz olsanız bile, aslında atlamalı kesmeler, kamera dışı anlatım ve film müzikleri olan film yapımları değildi. Senaryo yoktu, nerede durmanız gerektiğini gösteren sahne işaretleri yoktu, biraz daha fazla duyguyla hadi bunu tekrar deneyelim yoktu.

Ki bu berbattı.

Yeniden yapmak istedi. Ve biraz daha iyi ışıklandırma. Ve bir başrol erkeği, çok teşekkür ederim.

Hayal kırıklığı daha da keskinleşirken, aşıkların manzarasını inceledi ve iki şeyin doğru olduğunu anladı:

Birincisi, bu tek gecelik ilişkilerin hepsi o şekilde kalmayacaktı. Bu çiftlerden bazıları aralarındaki bağı geliştirecek, bir ilişki kuracak ve gelecekte bir gün kendi aralarında ya da belki arkadaşlarıyla gerçek aşkı bir kulüpte nasıl bulduklarına güleceklerdi.

İnanabiliyor musunuz? Molly'de o kadar berbat durumdaydık ki

Ama şimdi burada porselen desenleri ve bir kanepe seçiyoruz. Çok şanslıyız Todd.

Haklısın Elaine, çok şanslısın!

Evet, siktirin gidin Todd ve Elaine. Oh, ve emin olduğun diğer şey? Kendisi bunun bir parçası değildi ve insan olmadığı için de değildi. Tüm bu işe yaramaz aletler bir araya gelirken, o sonsuza dek sürececek bir mutluluğun dışında kalmıştı, tıpkı o aptal, çirkin, boktan çiftliğe girmesinin engellendiği gibi.

Tuzla. Lanet olsun.

İçeride isteyeceği bir şey olacağından değil. Tanrı aşkına, burası hiç şüphesiz on beş yıllık koltuklara, on metrelik sopayla bile dokunmayacağı halılara ve Jimmy Carter'ın başkan olduğu ve Taxi'nin prime time'da olduğu zamanlarda Sears'dan satın alınmış soluk floklu duvar kâğıtlarına ev sahipliği yapıyordu.

Ama bazen sadece girmenize izin verilmeyen bir yere girmek istiyordunuz.

Sen sadece sana verilmeyen şeyleri istedin.

Sadece her şeyi mahvetmek ve arkanızda mantar bulutuyla uzaklaşmak, dünyayı yok edebildiğiniz için ona sahip olduğunuzu hissetmek istiyordunuz.

Devina dönmeyi bıraktı.

Bu kadar saçmalık yeter. Gecenin geri kalanı için eğlencesini seçme zamanı.

Yakında eğlenmek mi? Lanet olası aklını kaçıracaktı.

Oh, ve şu vampir? Tuzlu olan mı?

Kalbini yemek iyi olacaktı. Çünkü bilse de bilmese de - kendine itiraf etmek istese de istemese de- o kadına ve onun aptal at kuyruğuna tamamen aşıktı. Ve bir o kadar da acınası? Kadın da ona aşıktı. Birbirleriyle iletişim kurma biçimlerinden belliydi, anlamı açıklığa kavuşturmak için kelimelere gerek yoktu, bedenleri birbirlerine dönüktü, aralarındaki bağ somuttu.

İyi. Her neyse. Bu iki muhabbet kuşu bir iblisi o evden uzak tutabilir.

Ama onun lanet olası kumdan kalelerini yıkmasını engelleyemeyeceklerdi.

CHAPTER TWENTY-NINE

A Sahvage, Mae'nin söylediği kelimeyi duyduğunda, üç harfli kapı açıcının sesi kulaklarına ve tüm vücuduna yayıldı. Evet, evet.

Yine de adam dudaklarına doğru ilerlerken onu durdurdu. "Bunun ne kadar ileri gideceğini bilmiyorum."

"Seviyorum." Onun yanağını okşadı. "Sen ne kadar istersen o kadar ileri gidiyor. Ve daha fazla değil."

Gerginlik bedenini terk etti ve ona doğru gevşedi. "Bunu yapmamalıyım."

"Nedenini sorardım ama sormama gerek yok."

İşleri daha da karmaşık hale getirmemek için her ikisi için de çok fazla neden vardı. Ama belli ki ikisi de kaçınılmaz olanı durdurmayacaktı... Bu yüzden ağızları buluşmadan önce söyledikleri son heceler bunlardı ve ne öpücüktü ama. Bu duyguya hazır olduğunu düşünmüştü.

ama bir şeyi istiyor olmanız onunla başa çıkabileceğiniz anlamına gelmiyordu.

Mae onu eritti.

Ve sadece daha fazlasını istiyordu. Dokunuşunu nazik tutarak, onu daha da yaklaştırmak için elini boynunun yanına götürdü ve kız isteyerek boşalınca inledi ve başını eğdi. Öpücük şimdi daha derindi. Daha da derine. Dili kızın içine girene kadar.

Büyük bir yatakları olmasını ve bolca mahremiyetleri olmasını diledi.

Ama ona o kadar çok ihtiyacı vardı ki, bunu bir savaş bölgesinin ortasında bile yapabilirdi.

Oturduğu sandalye usulca gıcırdadı ve bir sonraki bildiği şey, dizlerinin arasında olduğu, yüzünü kucakladığı, ağırdan alırken, sakinleşirken, her şey onun için uzaklaşırken nelerden hoşlandığını öğrendiği-

Şey, her şey değil. Tehdit içgüdüleri tetikteydi ama şu anda kulübenin içinde ya da dışında yanlış bir şey yoktu.

Ve silahları onun üzerindeydi.

Tanrım, bunu yapmamalıydı. O bir sivildi; o ise artık evi, soyu ve kimliği olmayan, kana susamış bir haydut savaşçıydı. Yine de buna boğuluyormuş gibi ihtiyacı vardı ve o da onun havasıydı.

Öpüşmeye devam ettiler ve şehveti onu boğmaya başlamış olsa da, onu aceleye getirmeyecekti ve bu onun için ciddi bir hız değişikliği değil miydi? Geçiş sonrası hayatı boyunca, ruh hali onu etkilediğinde ve kadın ya da kadın istekli olduğunda, işini halleder ve sonra dışarı çıkardı.

Mae ile mi? Bu işin yakın zamanda bitmesini istemiyordu ve kulübeden ayrılabilseydi bile onunla kalmaktan çok memnundu.

Kadın geri çekildiğinde, adam hayal kırıklığını gizledi.

Ama sonra işleri randevulaşmaya doğru götürdü.

Eğer bu bir kelime olsaydı.

Yumuşak, küçük eliyle avucunu boynunun yanından aldı ve göğsünün üzerine koydu.

- - -

Sahvage Mae'nin tanıdığı en iyi öpüşen kişiydi. Elli yıllık yaşamı boyunca iki erkekten fazlasını öpmediği düşünülürse, bu muhtemelen kulağa çok fazla bir şeymiş gibi gelmiyordu. Ama kutsal

. . . şey, kahretsin, gerçekten . . .

Gerçekten bundan daha iyi bir şey var mıydı?

Sorun ne? Tüm o bariz uyarılmışlığına rağmen, lezzetli bir nötrde sıkışmış gibiydi.

Dudakları buluşup kenetlendiğinde ve adamın dili baş döndürücü bir şekilde içeri girdiğinde, kadının vücudu sıcaklıkla kükrediğinde ve adamınki de öyle, kadın adamın güçlü kısıtlamasını hissetti ... ve onun keşfe çıkmasını bekledi. Kendisi de biraz keşif yapmak için bekledi. Yine de öpüşmeye devam etti.

Böylece, evet, alışılmadık bir kararlılıkla, işlerin ne kadar ileri gideceği sorununu avucunu alıp okşamasına ihtiyaç duyduğu bir ağrının olduğu yere koyarak çözdü. Öpmesini. Emmesini.

Mae, adamın elinin sıcaklığı yününden, gömleğinden ve sutyeninden geçerken nefesini tuttu. Sanki çıplakmış gibi.

"Bu iyi mi?" diye sordu geri çekilirken.

Kız cevap vermek üzereyken, adam başparmağını göğüs ucunun üzerinde gezdirdi ve bu onun beyninin doğru çalışmasını durdurmadı. Sözlü olarak cevap vermek yerine, öne doğru eğildi ve kendini avucunun içine iterken dudaklarını yeniden aldı - ve adam

konuyu anladı. Onu okşayarak ağzının içine doğru nefes almasını sağladı ve sonra bir şeylerin altından kayarak tenini bulmaya başladı. Yukarı doğru çıkıp kaburgalarını okşarken, kadın onun omuzlarına tutundu.

O kadar büyüktü ki, bir meşe gövdesini kavramaya çalışıyormuş gibi hissetti.

"Lütfen," diye
yalvardı. "Ne
istiyorsun?" "Dokun
bana ..."

"Nerede?" Boğazının yan tarafını öptü. "Söylediğini
duymak istiyorum."

"Meme ucum ... yine ..."

Şimdi inliyordu ve bir hamleyle her iki sutyenini de yukarı itti, kat kat giysileri kollarının altında sıkışmıştı. Başparmaklarından biri tam olarak söylediği yere gittiğinde, tekrar nefesi kesildi ve ağzının orada nasıl olacağını bilmek istedi, karanlık kafası göğüslerinde, onu tadıyor, onu işaretliyor-

Sahvage o kadar hızlı geri çekildi ki, elleri adamın omuzlarından düşüp kucağına çarptı. Kafası karışmış bir halde üstünün dağınıklığına baktı; pamuk ve yün rulolarının altından göğüslerinin dik pembe uçları görünüyordu.

Tam ona neyi yanlış yaptığını, onu nasıl soğuttuğunu soracakken, adam üstünü tekrar yerine çekti ve ondan uzaklaştı. Sanki radyoaktif hale gelmişti.

"Ben ne yaptım?" dedi çatallaşan bir sesle.

Kilerin kapısı ardına kadar açıldı ve Tallah'ın buruşuk yüzü pervazın arkasından baktı. "Hiçbir şeyi bölmüyorum, değil mi?"

Mae gözlerini kırptırdı. Yaşlı kadın ev kıyafetini değiştirmiş, mavi ve sarı çiçekleri uzun bir ceketle takas etmişti.

Geçmişine bakılırsa muhtemelen saf ipek olan parlak bir malzemedен yapılmış kırmızı bir elbise. Makyaj da yapmıştı; yanaklarını hafif pembe bir allıkla renklendirmiş, gözlerini zevkli bir farla vurgulamış, dudaklarına kırmızı bir çizgi çekmiş ve parlatmıştı.

Saçları dökülmüştü, beyaz ve gri dalgalar gümüşten bir pelerin gibi omuzlarına dökölüyordu.

"Hayır," dedi Sahvage yumuşak bir sesle. "Hiç de değil. Mae bana sadece ne kadar zamandır burada olduğunuzu ve size eşlik etmek için ne kadar sık dışarı çıktığını anlatıyordu."

Mae ona doğru baktı. Her nasılsa, onun yününü aşağı çekmesiyle Tallah'ın varlığını belli etmesi arasında geçen nanosaniye içinde bir çay fincanı ve el havlusu almayı başarmıştı. Sabit, tembel elleriyle ıslak olmayan bir şeyi kurutuyormuş gibi yapıyordu.

Ve ne biliyorsunuz, tüm bunları kalçalarının önünde yapıyordu.

Bunun üzerine Mae masaya doğru döndü, sandalyeyi de yanında getirdi -sırf arkasını dönüp giysilerinin olması gereken yerde olduğundan emin olmak için bir bahanesi olsun diye.

Tanrıya şükür. Gömlek ve polar yeniden düzenlendiğinde oldukça iyi görünüyordu. Harika değil ama yeterince iyiydi. Ve en azından hala yukarıda ve tabiri caizse yükünün üzerinde olan sütyeni düzensizliğini göstermiyordu. Yine de hiç dolgu ya da balen takmamıştı.

"Yiyecek bir şeyler ister misin?" Mae, Tallah'la göz göze gelemediği için sordu.

Gerçek şu ki, bu durumla nasıl başa çıkacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Bakireler oyunları ile tanınmazlardı ve Sahvage için her şeyin ne kadar olağan görüldüğü üzerinde durmamak için elinden geleni yaptı.

Belli ki pek çok konuda deneyimi vardı.

"Açım, teşekkür ederim," dedi Tallah öne çıkarken. "Ama canım yemek yapmak istiyor."

"Dinle, bir saniyeliğine dışarı çıkmam gerekiyor." Sahvage çay fincanını tabağına bıraktı ve kanepenin koluna attığı uçaksavar ceketinin yanına gitti. "Hemen döneceğim. Ufak bir işim var."

Mae ona bakarken, sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi başını iki yana salladı. "Uzun sürmeyecek. Söz veriyorum."

"Oh, tamam."

Başını salladı ve sonra gitti, tam önlerinde buharlaştı. Bu da ikinci kattaki pencereyi tekrar kullandığı anlamına geliyordu.

Onun yokluğunda Tallah gülümsedi ve saçlarını okşadı. "Böyle bir erkek insana kendini genç hissettiriyor, değil mi?"

Nereye gidiyordu? Mae düşündü.

Masadan kalkarak kızardığını ve endişelendiğini gizledi. "Yemek konusunda size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Otur, otur, otur." Tallah sobanın yanına giderken teklifi elinin tersiyle itti. "Alt kattaki buzdolabından biraz et getirdim. İzin ver sana ve ona yemek yapayım. Sizin için en azından bunu yapabilirim."

"Lafı açılmışken, bugün burada kalmamızın bir sakıncası var mı?" Tallah'ın gözleri Mae'nin uzun zamandır görmediği bir şekilde parıldadı. yıllar. "Arkadaşlığa bayılırım. Ne kadar hoş!"

CHAPTER THIRTY

O Pekala, burada ahlaki bir ikilem var.
Hayır, pek sayılmaz.

Sahvage, ucuz alüminyum kaplamasında kurşun delikleri olan bir karavanın dışında yeniden şekillenirken, etrafındaki boktan bahçeye baktı: Kenarda iki kamyonet, hurdacılardan alınan biyopsiler gibi etrafa saçılmış paslı araba parçaları, kapağı olmayan bir barbekü ızgarası ya da kırık bir piknik masasının yanında duran bir propan tankı. Arazi ağaçlar ve sarmaşıklarla doluydu ve kulübeyi düşündükçe Mae'nin hayatında kalmayı diliyordu. Bir çim biçme makinesi ve budama makası alma, etrafı toparlama ve bakımını yapma fikri hoşuna git-

Tanrım. Bir öpücük ve onu bir banliyö ev kocasına dönüştürdü. Sırada, bira kutuları, sonbaharda futbol ve baba vücudu var.

Asla olmayacak, diye düşündü silahlarından birini avuçlarken.

Ama onun için ne yapabilirdi? Onun daha güvende olduğundan emin olmaktı.

Üç gevşek ahşap basamak, muhtemelen arazideki tek sağlam şey olan bir kapıya çıkıyordu. Vurmak için yumruğunu kaldırdı-

İçeriden gelen acı dolu çığlık mufflaktı. Ama bir kadına ait olduğu belliydi, tiz ve çaresizdi.

Ve sonra, çok, çok daha yüksek sesle: "Seni lanet fahişe! Nerede benim lanet param-"

"Onu sana ben verdim! Tam şurada-"

Tokat o kadar yüksekti ki Sahvage'ın kulaklarında çınladı.

Annnnnnn ve bu kadar yeter.

Kapı tokmağına tutunarak kapıyı çerçevesinden ayırdı ve kırıklığının ağzıyla kapıyı açtı.

Yıpranmış ekose bir kanepenin üzerinde, solmuş mavi kot pantolon ve kan lekeli bir tişört giymiş içi boş gözlü bir kadın, Sahvage'ın iki buçuk haftadır tanıdığı yağlı bir meth-head'in sırık gibi vücudunun altında sıkışıp kalmıştı. Buruşuk banknotlar etraflarındaki yıpranmış minderlere saçılmıştı ve egzoz borusu gibi kömürleşmiş üç ayak uzunluğundaki bir nargile kirli, keçeleşmiş halının üzerine salyalarını akıtmak için tekmelenmişti.

İkisi de şaşkınlıkla ona bakarken, Sahvage silahını adama doğrulttu. "Bırakın onu."

Kadın düşmanı şerefsiz, mutlak deliliğine rağmen çabucak toparlandı. "Siktir git! Ne yapıyorsun lan sen? _"

"Dave," dedi Sahvage makul bir ses tonuyla, "bırak onu yoksa kafana sıkarım."

"Bu seni ilgilendirmez." Dave kadının elini, kadın inleyene kadar geriye doğru büktü. "Ve biz

randevum var."

"Sanki burası bir dişçi muayenehanesi mi?" Sahvage gözlerini kıstı. "Üç deyince. Ya onu bırakırsın ya da seni kafandan vururum. Bir."

Dave ters ters bakarken bir yandan da dengesini korumak için kadının boğazının ön tarafını kavradı. "Burada lanet bir hata yapıyorsun-"

"İki."

"Beni vurmayacaksın."

Daha önce de yapmak zorunda kaldığı gibi koordineli bir hareketle

-Dave silahını almak için kanepenin minderlerine uzandı.

"Üç," dedi Sahvage tetiği ilk o çekerken.

Merminin ateşlenmesiyle birlikte pis mekânda gürültülü bir alkış koptu ve ardından Dave'in oldukça sınırlı olan zekâsı kafatasının arkasından patlayarak arkasındaki duvarı kan ve gri maddeyle kapladı. Silahı tutan eli otonomik bir sıkmayla kasılınca silah ateş aldı ama namlusu yerinde durmak yerine sallanıyordu, bu yüzden mermi lavabonun üzerindeki ucuz dolaplara çarptı ve içinde ne kadar bulaşık varsa tıkırdattı.

Kadın tekrar çığlık attı ve kendini yere yığılmış cesetten uzaklaştırdı.

"Bunun için üzgünüm," dedi Sahvage suratsızca.

Yardım teklif etme şansı yoktu. Paraları topladı, koluna siyah bir çanta taktı ve çöplerin ve enkazın etrafından dolanarak karavandan çıktı. Bir saniye sonra, sürücüsüz bir kamyon kükreyerek hareket etti ve yolun gevşek çakıllarını yukarı fırlattı.

Sahvage nefes verdi ve kanepeye gidip silah satıcısının artık ölmüş olan elinden silahı alırken silahını dışarıda tuttu. Sonra yatak odasına gitti. Kapıyı menteşelerinden tekmeleyerek çıkardı ve silahını

Sığ alanın karşısındaki altıya dokuz metrelik çelik dolaba silah doğrulttu.

İki el ateş edildi. İkisi de yatağın kel ve lekeli şiltesine sekti.

Cephanelik kasasının panelleri açıldığında, Dave'in kim bilir kimden çaldığı silahları çalmak için hızlıca işe koyuldu. Bu da, bir şeyleri kendi başına kaldıran birinden bir şeyler almanın hırsızlık olup olmadığı ikilemine bir nah-not-really idi.

Ve bakın. Bozulmamış Nike koleksiyonunun hemen yanında bir çanta vardı. Taşımak için kullanışlı.

Çantayı alıp ayakkabıları bırakan Sahvage, yeni yumuşak bagajını tüfekler, av tüfekleri ve Mae için bir dokuz milimetre ile doldurdu. Cephane silah dolabının dibindeydi ve mermi kutularını aldı.

Eninde sonunda Dave'e bunun için para ödeyecekti. O vardı

Kamp yaptığı bok çukuruna 2.800 dolar nakit olarak geri dönmüştü ve Rahip'le bir kez daha kavga etseydi, kendisinden istenen 5.000 doların geri kalanını karşılayabilirdi: Buraya çalmak için gelmemiştii, daha çok borç almak için gelmişti.

Vur-kaç daha iyiydi.

Ancak yaşlı Dave'in artık karaborsa işinin bilançosu hakkında endişelenmesine gerek yoktu, bu yüzden Sahvage borcun silinmesini düşünüyordu.

Dışarı çıktığında Dave'e baktı ve ölü bedenlerin doğası hakkında düşünmek için bir dakikasını ayırdı. Bildiği bir sonraki şey, zihinsel olarak kaçmaya çalıştığı anıların onu geçmişe geri götüren bir hamleyle onu geride bıraktığıydı.

Tabutunun daracık alanında Sahvage aklını başına topladı, gücünü topladı. Çırpınmak ve dövünmek için bir cazibe vardı, ancak nerede olduğuna dair hiçbir şey hissedemiyordu. Toprak kokusu almıyordu ve bunu gömülmediği anlamına yordu. Bunun ötesinde mi? Hiçbir şeyden emin değildi.

Hiçbir ses ona ipucu vermiyordu. Belirli bir koku da yoktu.

Etrafını saran ahşap kalasların taze kesimi dışında.

Cisimsizleşmek için kendini sakinleştirmek mümkün değildi. Rahvyn için gerçekleşmesi gereken her şey için kalbi gümbür gümbür atarken, kendini kontrol etmek için yeterli bir ölçü yoktu. Böylece avuçlarını kapağın alt tarafına yerleştirdi ve giderek artan bir güçle itti, itti, itti-

Çiviler gıcırdadı ama basınç karşısında boyun eğdi, kapak bir aralık kalktı, ışık olmasa da hava içeri girdi. Derin bir nefes, çok az anlam ifade eden bir yer önerdi, ancak altı fit toprağın altında olabileceğinden, ham topraktan un ve yulaf kokularını alacaktı. Ve tam kapak birçok bağından kurtulurken, takırtı çıkarmamak için kenarından tuttu-

Eli çivilerin dişleri tarafından çizilirken, bir tıslamayla, haykırışını bastırmak için dilini ısırdı. Eti ağlarken burnuna taze kan kokusu yayıldı ve bu yiyecek depolama alanının, kokusunu başkalarının burnuna taşıyacak cereyanlardan arınmış olması için dua etti.

Gövdesini yaslandığı yerden kaldırırken kapağa özen gösterdi ve sessizce bir kenara bıraktı-

Göğsünden bir şey düştü. Boncuk mu? Bilye gibi geldi.

Etrafını yokladığında nemli ve rahatsız edici bir tomarla karşılaştı. Onun kanı mı? Başka birinin mi?

Şu anda bunun için endişelenemezdi.

İçinde bulunduğu alanın karşısında bir kapı vardı. Gevşek uyumunun yarattığı parlayan dış hatları görebiliyordu ve aydınlatma çok uzağa taşınmasa da, yavaşça ayağa kalkarken yeterli bir zemin oluşturunuyordu.

Sahvage şimdi daha derin, daha dengeli nefes alıyordu ve koku alma duyusu bazı gastronomik temelleri doğruladı: Yine un. Bir çeşit baharat. Başka tahıllar.

Kuru bir depo. Ve öyle bir bolluk vardı ki, ancak Zxysis'in kalesinde olabilirdi.

Herhangi bir tabut için pek uygun olmayan bir yerdı ama bu beyefendinin Sahvage'inkini saklaması gerekiyordu. Kara Hançer Kardeşliği'nin bir üyesi olarak, kalıntıları kardeşleri tarafından kutsal kabul edilecek, geri alınacak ve derhal intikam alınacak bir şey olacaktı. Ama burada, hepsi de lordun lütfuna muhtaç olan aristokratın hizmetkârlarının kullanımı için depolar arasında mı saklanacaktı? Doggen hiçbir şey söylemeyecek ve soru sormayacaktı. Tabutla ilgili bir şey arayan biri de buraya bakmayı düşünmezdi.

Tabuttan çıkmak için adım attığında iki ayrıntıyı daha fark etti: Ayaklarında hiçbir şey yoktu ve vücudunda bol bir cüppe vardı. Vücudunu hızlıca incelediğinde kayda değer bir acıya rastlamadı, oklar bir noktada çıkarılmıştı ve okların verdiği hasar çoktan iyileşmişti. Bir an durakladıktan sonra başını kaldırdı ve sadece üç gece önce beslendiği safkan Seçilmiş'e şükran duası etti.

Onun gücü olmadan mı? Kesinlikle ölürdü.

Kapı çerçevesine doğru dönerek kuzenini bulmaya karar verdi. Ve ne kadar zamandır uyuduğu konusunda endişelendi. Gün boyunca mı? Bir gün ve bir gece boyunca mı?

Çıkışa giden yolda sandıklar ve çuvallar vardı ve onların etrafından dolanarak ilerlemeye çalıştı.

Karanlıkta, engellerin bilinmeyen rotasında hem dengesini hem de sessizliğini korudu. Dikey hizadaki sağlam meşe kalaslara geldiğinde, bir kulağını onlara dayadı ve kendi nefesini kesti.

Diğer tarafta ne duyabildiği ne de kokusunu alabildiği bir şey vardı.

Elini sürgüye götürüp bir kilit ararken, içeride de bir tane olması için dua etti.

Metal pimi ve çubuğu bulduğunda, sürgüyü dikkatle kaldırdı ve geçidi kırdı. Soluk taş duvarlar, meşalelerle aydınlatılmış bir salonu işaret ediyordu. Ses yoktu. Koku yok. Ya da en azından içgüdülerini telaşlandıracak bir koku yoktu.

Eğilerek koridorun her iki yönüne de baktı. Sonra üzerini örten cübbeye baktı. Bir tür rutubetle keçeleşmiş siyah tüyler, bir tür çakıl taşıyla birlikte bir yığın halinde ayaklarının dibine düşmüştü ve ne olduğunu anlayamadığı bir şeyin kokusunu almıştı. Cüppesinin ön tarafına dokunduktan sonra parmaklarını uzattı. Parmakları kırmızı bir şeyle boyanmıştı. Kendi kanı. Ama başka ne-

Bir büzücü kokusu sinüslerini sızlattığında, ne yapıldığını anladı.

Zxysis ve muhafızları, savaş büyüsü olmayan ve aslında ölmemiş olan bir şeyi ölü tutmak için bedenini büyüyle işaretlemişlerdi. Şüphesiz bu sayede onun için gizli bir mezar hazırlayabileceklerdi.

Rahvyn ellerinde olmasaydı, her iki düzeyde de onun statüsüne ilişkin yanlış yönlendirilmiş kararlılıkları gülünç olurdu.

Dışarı çıkan Sahvage, taşın üzerindeki demir yuvasından bir meşale aldı ve temiz havanın soluk izini takip ederek sağa doğru ilerledi. Çıplak ayaklarıyla ilerlerken kalenin planını hatırlamaya çalıştı. Zaman zaman festivaller için Zxysis'in iktidar koltuğunda bulunmuştu,

Rahvyn'in özel doğası kendini göstermeye başlamadan önce. Ama buraya hiç inmemiştir. Yine de bunun ne önemi vardı ki? Derme çatma da olsa bir silah bulacak ve sevgili kuzeninin yerini tespit edecekti.

Ve sonra, onu savaş atının eyerine bağlamak zorunda kalsa bile, bu mezrayı kendisiyle birlikte terk etmeye zorlayacaktı.

Ondan sonra mı? Onun güvenliğinden emin olduktan sonra mı? Geri dönecek ve hepsini katledecekti.

Kaderi sadece açık değil, aynı zamanda kaçınılmaz hale geldiğinde, bunun onu Kara Hançer Kardeşliği'nden ayıracağından habersiz değildi. Ama onları bu işe bulaştıramazdı. Bu onun hakkıydı ve kuzenine karşı göreviydi. Hiçbir yardımı kabul etmeyecekti ve Konsey onun eylemlerine karşı çıktığında? Kardeşlerine gidip kendi intikamlarını almaya çalışacaklardı.

Ve döndükçe dönecekti. Yine de vazgeçmeyecek ve eylemleri için herhangi bir izin istemeyecekti. Şu andan itibaren, o bir hayduttu.

Belki de herkes onun öldüğüne inansa daha iyi olur.

Bu düşünce aklına geldiğinde yavaşlayarak durdu. Geldiği yere dönüp baktığında, büyük ev halkının hiçbir üyesiyle karşılaşmadan epeyce yol aldığını fark etti. Dahası, etrafındaki yankılanan sessizlik bilincine iyice yerleşmişti. Lanet okudu. Gerçekten de gün doğmuş olmalıydı, bu durumda kuzenini kurtarması güneş ışığının her zamanki tehdidi yüzünden zorlaşacaktı-

Koridorun ilerisinde bir kapı açılıp kapandı ve temiz havanın esintisi bir köpeğin içeri girip çıkması olmalıydı, çünkü ırkın bu alt türü günün ışınlarından etkilenmiyordu. Ayak sesleri ona yaklaşıırken, bir kapıya doğru fısıldadı ve kapı açıldığında rahatladı.

açtı ve başka bir depo odası keşfetti. Eğilerek içeri girdi, bekledi ve hizmetçi geçerken hareketsiz ve sessiz kaldı.

Her şey netleştğinde bir kez daha eğildi ve kaşlarını çattı.

Bu bir köpeğin kokusu değildi. Bu bir erkek vampirdi.

Bu yüzden hala gece mi olmalıydı?

Hızını artırarak yoluna devam etti, koridoru sonuna kadar takip ettikten sonra bir dizi basamağı ve ardından diğerini çıktı. Ve hâlâ sessizlik devam ediyordu, yukarıda, her yerde. Kalenin sakinleri neredeydi?

Omuz omuza birçok erkeği barındırabilecek geniş bir merdiven kendini gösterdi ve işte o zaman fark edilmeme endişesi yerine hızını artırmasına neden olan bir şeyin kokusunu aldı.

Kuzeni! Yakınlardaydı!

Merdivenlerin başında büyük salon açıldı ve o da soluk soluğa kaldı. "Rahvyn!"

Aceleyle ilerleyerek taş döşemeyi geçti ve kadının kalın, harçlı duvara monte edilmiş çelik halkalara zincirlendiği, başının gevşek bir şekilde sarktığı, elbisesinin kir ve kanla işaretlendiği, daha fazla kanın siyah saçlarını keçelettiği ocağa ulaştı.

"Rahvyn, sevgili Bakire Kâtip, Rahvyn ..." Saçlarını geriye doğru tararken titreyen elleriyle nazik davranıyordu. "Bana bak-"

Kadın yüzünü kaldırdığında, iliklerine kadar işleyen bir öfke hissetti.

Her iki gözü de morarmıştı, dudağı yarılmıştı ve boynunun etrafında bir çürük vardı.

Ancak bakışları, hemen anlayamadığı bir güçle parlıyordu.

"Rahvyn, seni serbest bırakacağım." Meşaleyi dikkatsizce bırakarak duvara saplanmış iğnelere yöneldi.

"Seni kurtaracağım
_."

"Hayır," diye tısladı. "Bana zarar veremezler-"
" Sahvage dondu kaldı. Sonra çabalarını iki katına çıkardı.

"Ne diyorsun?" Çelik zincirleri çekiştirdi ve onu dışarı taşımak için bir yol buldu. "Bir dakika-"

"Artık geri döndüm. Bana zarar veremezler."

Sahvage kaşlarını çatı. Ses tonunda, sözlerinde bir şey vardı. "Ne?"

"Gitmiştim ama geri döndüm. Ve bir daha zarar görmeyeceğim."

"Sana nasıl zarar verdiler," dedi kel bir sesle.

"Siz de aynı şekilde serbest bırakıldınız. Artık özgürsün. Git ve benim için endişelenme-"

"Ne demek özgürüm?"

"Seni serbest bıraktım, artık gidebilirsin-"

"Seni bırakmayacağım-"

Rahvyn anlamadığı bir otoriteyle çarpıtılmış bir sesle, "Ben kendi başımın çaresine bakarım. Ve sen de gideceksin, çünkü ikimiz üzerinde de kimsenin sahip olamayacağı tek güç benim."

Başını iki yana salladı. "Sen ne diyorsun?" "Bundan sonra ayrı olacağız."

Sahvage çekiştirmeye devam etti. "Daha fazla konuşmak yok. Seni buradan götürreceğim ve sana iyi bakacağım.
_."

Şimdi ağır, gümbür gümbür ayak sesleri. Birçoğu, çok sayıda ağır ve silahlı erkek kalenin içinde başka bir yerden geliyordu.

Sahvage çelik zincirleri o kadar sert çekti ki omuz eklemine bir patlama hissetti, ama halka zincirleri

takırdatarak çıktı. Diğer tarafa geçti.

"Dur," diye emretti Rahvyn. "Zincirleri çözün. Korkmuyorum."

"Sana yaptıklarından sonra-"

"Zyxis'in şiddeti sayesinde kilidim açıldı. Pişman değilim-"

İkinci iğnesi gevşedi ve sonra onu kollarının arasına almaya çalıştı.

Sevgili kuzeni onu geri itti. "Hayır! Seninle gelmiyorum-"

"Delirdin mi sen?"

"Eğer sen bizi ayırmazsan, ben ayıracağım, Sahvage. Ayı olmamız gerekiyor ve sen artık özgürsün-"

İşte tam o sırada bir muhafız birliği kemerin önüne geldi. Zxysis'in soyunun kurdele renklerinde üniforma giymiş, kılıç ve silahlarla donatılmış tam bir kanat değerindeydiler.

Sahvage bedenini hücumu ile artık yıpranmış düşmanı arasına yerleştirirken, fiziksel formu dışında sahip olduğu tek savunma olarak meşaleyi bir kez daha eline aldı. Kendini destekleyerek, pozisyonunu çıkışlara doğru yönlendirdi; çıktığı merdivenler ve-

Muhafızlar oldukları yerde kaldılar, silahları hazırды, bedenleri saldırıya hazırды, ancak şiddet gerçekleşmek yerine eşikte kaldı.

Gözlerinde korku vardı.

Hiçbiri hareket etmediğinde, garip bir önsezi duygusu Sahvage'ın kuzenine dönüp bakmasına neden oldu. Kuzeni muhafızlara öyle bir konsantrasyonla bakıyordu ki, sanki uzanıp hissedebileceği bir şey, bir ip ya da bileklerinden sarkan zincirler gibi.

"Efendinize beni terk etmesini söyledim," dedi kadın erkeklere. "Ama beni dinlemedi. Size böyle bir geri çekilme seçeneği vermeyeceğim."

Kınlar ve çakmaktaşı tüfekler bir anda alçaldı ve sonra takırdayarak taşın üzerine düştü. Ve sonra titreme başladı. Koruyucu derileri içinde çok sağlam ve güçlü olan o erkek bedenleri titremeye başladı. Her biri. Sonra eller boğazlara uzandı, şakaklara uzandı, göğüslere uzandı. Panik gözleri daha da büyüüttü-

Ağızlar havayı yakalamak için gerildikçe ve yanaklar zorlanmaktan kızardıkça ve ter yüzlerden aşağı akıp göğüs örtülerinin üzerine damladıkça iniltieler büyük salonda yankılandı-

İlk önce en sağdaki muhafızın kafası patladı, bir balkabağı tekmeledi, kafatası parçaları ve kabarık beyaz beyin parçaları parlak kırmızı kan püskürterek uçtu.

Başsız beden yere yuvarlanıp bir zamanlar canlı, savaşçı ellerin tuttuğu silahların üzerine düşerken, diğerleri çılgık atıp çırpındılar ama kök salmış ağaçlardı ve hiçbir yere gidemiyorlardı. Teker teker, ilkinin kaderini izlediler, kanlı kaos ezici ve açıklanamazdı, çünkü üzerlerinde hiçbir el yoktu, omuzlarında ya da yüzlerinin önünde hiçbir sopa yoktu, üzerlerine hiçbir temas yoktu.

Yine de gerçekte, çünkü havadaki kanları Sahvage'ın siyah cüppesini lekeliyordu ve çiğ, etli etlerinin kokusu burnundaydı.

Rahvyn'e dönerek, kendi yansımasını tanıdığı gibi tanıdığını düşündüğü kadından bir adım geri çekildi.

"Kimsin sen?" dedi kabaca.

- - -

Sahvage bir sarsıntıyla şimdiki zamana geri döndü ve kanepeye yaklaşıp duvardaki kan ve beyin kalıntılarına baktığını fark etti

Dave'in uzanmış yattığı yerin arkasında. Şimdi bile, bunca yıldan ve Sahvage'ın yaptığı onca kişiden kişiye savaştan sonra bile... Rahvyn'in sersemlemiş bir halde gelip bir grup muhafızın kafasını uçurduğu o gece gördüklerini asla unutamamıştı.

Sahvage silah dolu çantasını omzuna atıp çıkışa yönelirken, "İyi uykular, pislik herif," diye mırıldandı.

Kalan kamyonun yanında, onu da almak istedi ama uzun sürmedi. Bir arabaya hiç ihtiyacı olmamıştı ve sanki birileri onu bu cinayet mahalline kadar takip etmeden o lanet şeyi çitle çevirebilir miydi? Her neyse. Caldwell'de çok uzun süre kalmayacak olsa da işleri temiz tutmak en iyisiydi.

Ama şimdi? Ölmekle ilgili ısrarlı önsezisi göz önüne alındığında, ilk önce ayakları üzerinde gideceğini hissediyordu. Ölüm onu rahatlatacaktı ve eğer Mae'yi o yaşlı kadının kaçınılmaz kaderiyle ilgili bir hata yapmaktan alıkoyabilirse? O zaman bu dünyada bir şeyi doğru yapmış olacaktı.

Kulübeye geri dönmeden hemen önce gökyüzüne baktı ve Rahvyn'i düşündü. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu. Birkaç on yıl.

Ve şimdi de eskisinden daha iyi hissetmiyordu. O, onun nihai başarısızlığıydı.

Başını sallayarak dışarı çıktı. Şansı yaver giderse bir daha onu düşünmek zorunda kalmayacaktı. Son kalp atışından sonra gelen o siyah boşlukta olacaktı, artık ne endişe, ne kaygı, ne de başka bir şey.

Dünyada büyü'nün var olduğunu zor yoldan öğrenmiş olsa da, artık Soluş'a inanmıyordu. Ölüm bir sondu.

Işıklar sönene kadar hiçbir şey yok.

Teşekkürler.

CHAPTER THIRTY-ONE

No, hayır, hayır, hayır . . .

Erika yarı giyinik, tamamen sarhoş kulüp müdavimlerinden oluşan hareketli bir ormanda dirsekleriyle ilerlerken

sinirli ve gergindi. Önünde, yolu gösteren fedai denizin çoğunu ayırmıştı ama yoluna çıkanlar oldu ve onları itip kakmamak için direnmek zorunda kaldı. Ve sonra lazerler vardı. Ve uğultulu müzik. Bir kasırganın içinde olmak gibiydi, her şey yüzüne patlıyordu, olması gereken yerle arasında çok fazla şey vardı.

Neyse ki yürüyüş sonsuza kadar sürmedi. Bir buçuk yıl gibi gelse bile.

Kulübün uzak köşesinde, her yerde düzgünce aydınlatılmış tek yer olan koridorun dışında, iki sivil polis memuru saçlarını gomalak gibi bir şeyle geriye yatırmış ve siyah giymiş bir adamla tartışıyordu.

Sıska bacaklarına ameliyatla monte edilmiş kot pantolon. Partililerden oluşan küçük bir kibitzing çemberi fıstık galerisi oynuyordu, ancak müşterilerin çoğu barda, dans pistinde işlerini yapıyordu.

". . beni zorlayamazsınız," diyordu Bay Smooth memura. "Bana susmam gerektiğini söyleyemezsiniz-"

Erika tartışmayı bir kenara itti ve kadınlar tuvaletinin dışında duran bir ünlinin yanına gitti.

"Hanımefendi," dedi ona kapıyı açarken. Sonra yüzü kızardı. "Özür dilerim, yani Dedektif."

Her neyse, endişelenmesi gereken başka şeyler vardı.

Tanrım. Taze kanın kokusu o kadar yoğundu ki, havadaki vape lekesini bastırıyordu ve bir çift patik giydiğinde, boğazının arkasında çiçek açan bakır tang, kusmayı düşünmesine neden oldu.

Kadınlar tuvaletine girerken nitril eldivenlerini taktı ve etrafına bakındı. Her şey ya paslanmaz çelikten ya da fayanstandı ve her gecenin sonunda buranın çamaşır suyuyla yıkandığına bahse girmeye hazırdı. Doğru düzgün aynalar bile yoktu, cilalı metal paneller vardı, sanki banyo halka açık bir parktaydı. Üfleyiciler, kağıt havlular değil. Çöp kutusu yoktu, bu da yerdeki prezervatif ambalajlarını, kağıt mendil tomarlarını ve şüpheli benekleri açıklıyordu.

Tuvaletler sağ taraftaydı, dört tane. Diğer tarafta iki lavabo ve üzerinde seks yapmak için fazlasıyla yeterli tezgah alanı vardı.

Kan gölü son tuvaletin olduğu yerin altından çıkıyordu.

Paslanmaz çelik kapıya yaklaştığında, elinin ileri gidip paneli itmesini uzaktan izledi.

"Kahretsin," diye nefes aldı.

Bir başka heteroseksüel çift: Adam tuvalette oturmuş, pantolonu dizlerinin üzerinde, gömleksiz gövdesi fayans kaplı duvarın oluşturduğu köşeye doğru yayılmıştı. Kadın yüz yüze oturmuş, kısa eteği kalçalarına kadar sıyrılmış, kenara itildiğine şüphe olmayan tangasının çizgisi kalçalarının arasından zar zor görünüyordu. Kadının kalıntıları karşı tarafa doğru uzanıyordu, alnı kabini yan komşusundan ayıran bölmenin üzerindeydi.

Her ikisinin de kan kaybı çok fazlaydı, kırmızı yıkama klozetin tabanının her tarafına yayılıyor, havuzlar birleşiyor ve banyonun tabanının ortasındaki gidere doğru akıyordu.

Adamın göğsünün ortasında ... kırmızı kasların ve artık çürümeye yüz tutmuş derinin ortasında beyaz kaburgaların parladığı düzensiz bir yara.

Kadının gövdesinin altındaki kan birikintisine bakılırsa? O da bu şekilde öldürülmüştü.

Erika başını sallayarak arkasını döndü ve koridora çıktı. Kulübün müdürüne ve sivil polislerle doğru yürürken Bay Smooth'a baktı.

"Müziği hemen kapatın ve kimse binayı terk etmesin."

Adam ellerini havaya kaldırdı. "Başka bir tuvaletimiz daha var! Bunu kapatacağız."

"Bütün bu kulüp artık bir suç mahalli. Artık yetkili sen değilsin."

Omzunun üzerinden işaret etti. "Tam şurada bir yangın çıkışı var. Cesetleri dışarı çıkarmanız gerekirse _."

"O banyoda iki kişi öldürüldü," diye tersledi. "Yani tüm kulüp ve içindeki herkes

işlendi. Işıkları açın ve işe koyulalım." "Bekle, personelin isimlerini mi alıyorsun?"

"Herkesin ismini alıyorum."

Bay Smooth kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını salladı. "Bizi işimizden edeceksiniz, hanımefendi-"

"Güvenlik kayıtlarına da ihtiyacım var, içeriden ve dışarıdan. Ve sakın bana sende olmadığını söyleme."

"Sana bir bok vermiyorum!"

Erika adamın yüzüne doğru kalktı ve sesini alçalttı. "Az önce senin ya da patronunun işinde iki kişi öldü, hangisi olursa olsun. İki insan. Ve bunu buradaki biri yaptı. Yani artık kararları sen vermiyorsun. Bunu kibarca yapabiliriz ya da seni kelepçeleylebiliriz ve sana doğru gelen adaleti engelleme suçlamasına karşı seni savunması için bir avukata ödeme yapmanın keyfini çıkarabilirsin."

Bay Smooth beklediğinden daha hızlı söndü. "Beni kovacak. Bunun için kovulacağım."

"Ben size bu konuda yardımcı olamam ama siz bize yardımcı olabilirsiniz. Doğru şeyi yaparak, hemen şimdi."

Bir duraklama oldu ve sonra adam omzunun üzerinden baktı. "Tibby, kapat şunu."

Erika arkasını döndü ve Deiondre Delorean'ın büyük göğsüne çarptı.

"İyi iş çıkardınız Dedektif," diye mırıldandı özel ajan.

"Cazibe okulu derslerinin etkisi henüz tam olarak geçmedi."

Işıklar bir anda yandı, bir tür şalter atıldı ve müzik de kesilince, sanki aydınlatma ritmi kovalamış gibi oldu. Doğal olarak, kalabalığın tepkisi anında ve sarhoşça bir hoşnutsuzlukla oldu.

Erika dalgın dalgın, kafası karışmış, diye düşündü.

Bu bir avuç sarhoş potansiyel tanığı bir düzene sokmak eğlenceli olacaktı ve Delorean sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi daha fazla ajan çağırmak için telefona sarıldı. Olay yeri birimi çoktan aranmış olduğundan Erika banyoya geri döndü ve gözlerini kabinin kapalı kapısına dikti. Fayansın üzerindeki kan birikintisine. Muhtemelen acıdan ya da korkudan bacağını bir o yana bir bu yana savurmuş olan adamın topuk kenarındaki leke.

Ayrıca orada olmayan her şeye de baktı.

Kabinin dışındaki zeminde kanlı ayak sesleri yok. Ya da çıkış yolunda.

Kabinin içi dışında hiçbir yerde kan damlası yok.

Erika metal paneli tekrar iterek açtı. Cesetlerin altında bol miktarda kan vardı ama kurbanların ellerini çırpmaları dışında duvarlarda hiçbir şey yoktu.

Nasıl olur da biri halka açık bir yerde iki kişinin kalbini söküp iz bırakmadan ya da kimse fark etmeden çekip gider?

Belki kulübün müşterileri bunların bir kısmına cevap verebilirdi ama ipucundan çok çıkmaz sokağa gireceğinden endişeleniyordu.

Telefonu çaldığında bir refleksle cevap verdi ve ceketinin cebinden çıkardığı şeyi kulağına götürdü. "Saunders-"

"E-postanı kontrol et."

Gözlerini devirdi. "Kafanı buraya koyabilirdin, Delorean."

"Kulüpten çıkmak üzereyim. Merkez beni çağırdı ama sana destek olmak için dört ajan daha geliyor. E-postanızı kontrol edin."

Bağlantı kesildi ve iş hesabını ararken mırıldandı. Özel ajanın gönderdiklerini açarken hâlâ kendi kendine konuşuyordu. Kısa konuşmak

ve tatlı. E-postanın bir eki vardı. .. bir video dosyası . .. ve Delorean noktalama işareti kullanmadan üç kelime yazmıştı: "Dün gece çekildi."

Görüntüleri tetikleyerek, o-

Loş ışık. Bir daire içinde gürültülü insan kalabalığı.

Merkezdeki biri-

Ralph DeMellio. Gömleksiz.

Kamera, cep telefonunun sahibine çarpmış gibi sağa sola sığıyordu ama Ralph'in ne yaptığını biliyordu: Yeraltı dövüş kulübü. Erika bu tür dövüşlerin kasabada yapıldığının farkındaydı ve son birkaç aydır, birisi yumruk darbesiyle öldüğünde, bir dövüşün ardından çağrılmayı bekliyordu-

"Lanet olsun," diye nefes aldı.

Kamera Ralph'in rakibine doğru döndü ve Erika adama bakınca irkildi. Adamın göğsündeki kaslar profesyonel bir sporcununkine benziyordu ve derinin her santimini kaplayan dövme çete üyesi olmaya değerdi, siyah alan öne doğru uzanan bir iskeletin kemikli elini ortaya çıkarıyordu.

"Tanrım, Ralph, aklından ne geçiyordu," diye mırıldandı.

DeMellio'nun yapısına ve ailesiyle konuştuktan sonra öğrendiklerine bakılırsa, hobi amaçlı dövüşen biri olduğu açıktı. Ama bu rakip? Onun bir katil olduğunu anlamak için sabıka kaydına ihtiyacı yoktu: Vicdanı olmayan bir yırtıcının soğuk, ölü gözleriyle ileriye bakıyordu.

Erika bir an için içinin ürperdiğini hissetti. Sonra profesyonel cesareti geri geldi ve dövüş başlarken olanları izledi, ikili birbirinin etrafında dönüyordu, Ralph'in elleri havadayken rakibinin kolları rahat bir şekilde sallanıyordu.

Sonunda aksiyon başladığında -Ralph vurmaya çalışacağı şeye kıyasla bir çocuğunkine benzeyen yumruklarla yaklaşıyordu- kendini onun yerine koydu, kalbi boğazına düğümlendi, sadece bu çıplak muşta müsabakasında ne olacağını değil, bundan sonra ne olacağını da biliyordu. Bunlar çocuğun hayatının son birkaç saatiydi ve annesi ile babasının karşısına oturup ölüm haberini iki mükemmel insana vermenin nasıl bir şey olduğunu düşünmeden edemedi.

Babası annesinden daha çok ağlamıştı.

Bu arada Erika, daha sonra evde yalnız kaldığında kendini kaybetmişti.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, tekrarını izlemek gerekti: Rakip Ralph'a hızla üstünlük sağladı ama bir şey adamın kalabalığa bakmasına neden oldu ve Ralph bir bıçak çıkarıp o kalın boğazı kesti.

Dosya aniden vahşi bir itiş kakışla sona erdi, sanki çekimi yapan kişi izleyicilerin geri kalanıyla birlikte koşarak kaçmış gibiydi. Ayakların altında bir sürü beton var. Sonra sıkışmış bir merdiven boşluğu.

Şehir merkezinde pek çok yer olabilir, diye düşündü. Ama belki bir otopark? Ya da arena?

Erika görüntüleri tekrar oynattı ve hoparlörünün sesini açtı. İkinci kez izlediğinde, Ralph'in öldürüldüğü kot pantolonu giydiğini fark etti; tasarımcı elinden çıkma yırtık ve söküklere tanıdı. Peki ya yanında bulunduğu kız? Kalabalığın içinde pek bir şey görmek zordu ama görüntüleri dondurup varlığını iki kez kontrol etmek zor olmayacaktı.

Bu görüntülerin kaynağı hakkında daha fazla bilgiye ihtiyaçları vardı.

Rakibinin başını kaldırıp hareketsiz kalacağı an geldiğinde, Erika oyunu durdurdu ve o sert, soğuk yüze yaklaştı. Sonra bıçak kavisini tamamladığında o da aynısını yaptı.

Adamın bunu yaşadığına inanmak zordu ve normal şartlar altında, Ralph'in ölümüne adamın ekibinden birinin intikam almak için neden olduğunu düşünebilirdi. Ama sevgilileri olan ve göğüslerinde kalp taşımayan diğer pek çok kişinin siciline bakınca öyle düşünmüyordu.

Ama rakibine ne oldu? diye merak etti.

Bu atardamar kanamasıyla ilişkili bir ceset olmalıydı ve er ya da geç ortaya çıkacaktı.

Gizemin bir parçası daha.

CHAPTER THIRTY-TWO

T Ertesi akşam, güneş ufukta battıktan sonra, Nate'in mahallesinde dış ışıklar yanmaya başladı ama insanların hepsi evde kalmıyordu. Cuma gecesi. Akşam yemeği ve film zamanı. Topgolf.

Komedi kulüpleri, tiyatro, şiir yarışması.

Nate de gidiyordu. İlk Yemek anı sona ermişti. Luchas House'a gitmek için bahanesini tamamen d ü ş ü n m ü ş t ü :

Çiftlik evini arayacak ve çiftlikte bırakmış olabileceği bir ceket aradığını söyleyecekti.

Garaja gelip bir bakabilir mi?

Sıradan, önemli olmayan isteğini kafasında tekrarlarlarken -yüzüncü kez falan- anne babasının konuşmadığının belli belirsiz farkındaydı. Murhder ve Sarah masada her zamanki yerlerindeydi ve yumurta, pastırma, simit ve meyve bu öğün için standarttı ama ikisi de bir şey söylemiyordu.

Her neyse. Nate'in giriş cümlesini doğru kurması gerekiyordu. Luchas House'un sabit telefonunu açan kişiye ceket hikâyesini anlattıktan sonra çiftlik evine girmeye, garajda olmadığını bildiği bir şey olup olmadığını kontrol etmeye ve Elyn'den bahsetmeye hazır olmalıydı. Nerede olabileceğini. Herhangi bir yerde ortaya çıkmasının beklenip beklenmediğini. Ses tonunu hafif, gözbebeklerini nötr tutması gerekecekti. Gergin ya da şüpheli değildi.

Gerçek niyeti sıradan olmasa bile. En ufak bir şekilde.

Gün boyunca hiç telefon almamıştı.

Hayır, bu doğru değildi. Shuli aramıştı. İki kez. Ve pazartesi günü başlayacak bir iş için onu görevlendiren iş mesajları vardı. Bu da geceyi ve hafta sonunu boş geçireceği, beklemekten, merak etmekten ve Shuli her aradığında dışarı çıkmasını istemekten başka bir şey yapamayacağı anlamına geliyordu.

Ne halt edecekti-

"İyi, Shuli'den sana göz kulak olmasını isteyen bendim."

Nate çiğnemenin ortasında donup kalırken, Murhder da ağzına götürdüğü bir çatal dolusu çırpılmış yumurtayla aynı şeyi yaptı.

"Ne?"

"Ne?"

İkisi de aynı anda konuşurken Sarah tabağını itti ve kollarını laboratuvar önlüğünün üzerinde kavuşturdu. Omuz hizasındaki saçlarını geriye doğru düzeltirken bal rengi gözleri çok üzgündü.

"Ben sadece . . . Özür dilerim, Nate. İlk işine başlıyordun. Tehlikeli bir dünyaya açılıyordun. Korkmuştum. Yanlış bir şey yaptım, tamam, ama seni güvende tutmaya çalıştığım için özür dilemeyeceğim. Travma geçirdin, anlıyor musun? Sana nasıl yardım edeceğimden emin değildim ve bazen

ebeveynler aptalca şeyler yaparlar. Ama kesinlikle işin içine bir silahın girmesini istemedim."

O anda gözyaşlarına boğuldu ve bir peçete kapıp gözlerine bastırdı. Gözyaşları yükselen ve omuzları titreyen Nate panik içinde Murhder'a baktı ama Kardeş çoktan ilgilenmiş, sandalyesini geri çekip Shellan'ın yanına diz çökmüştü.

"Ben iyiyim." Arkadaşına vurdu. "Sadece ikinizin konuşmamasından nefret ediyorum! Tüm bu gerginlikle aynı evde olmaya dayanamıyorum ve bu benim hatam ve, kahretsin, peçeteni de alabilir miyim?"

Nate yavaşça arkasına yaslanırken, kadının söylediği iki hece aklına geldi. Aynı. Ev.

"Sence Luchas House'a taşınabilir miyim?" diye ağzından kaçırdı.

İkisi de ona baktı. Ve sonra Sarah daha da çok ağlamaya başladı.

"Burada bu kadar mutsuz olduğumu bilmiyordum-"

"Sana ne oldu böyle?" Murhder ayağa kalktı. "Anlamıyorum-"

"Uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

"Uyuşturucu mu kullanıyorsun?!"

Kendini toparlayan Nate, anne ve babası tam bir "oğlumuz bir bağımlı" paniği içinde birbirleriyle konuşurken, kendini "Patron Kim?" dizisinin bir bölümündeymiş gibi hissetti.

Peçetesini tabağının yanına koyarak kalkmaya gitti. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor-"

O anda Murhder'in telefonu çalmaya başladı. "Allah kahretsin." Bir elini arka cebine sokup ekranı kontrol ederken tekrar küfretti ve Nate'i işaret etti. "Hemen yerine otur." Sonra telefona doğru havladı, "Ne."

Nate sırt çantasını tezgâhın üzerinde bıraktığı yere baktı. Belki de kayıp ceket yoluna gitmek yerine Bayan Mary'yi arayıp Luchas House'da bakıcı gibi bir şey için oda olup olmadığını sorabilirdi. Düzenli olarak orada kalabilmek ve Elyn'le çapraz bir ilişki kurabilmek için tek şansı buydu: Açıkçası Safe Place'te çalışamazdı çünkü oraya erkeklerin girmesine izin verilmiyordu ve danışmanlık diploması ya da deneyimi yoktu. Aynı sebepten dolayı Luchas House'da da sosyal hizmet görevlisi olarak çalışamazdı. Ama belki orada alt düzey personel olarak yaşasaydı?

Çünkü belki de Elyn'in gitmesi konusunda yanılmıştı.

Gerçi kimi kandırıyordu ki? Onu aramamıştı ve sanki bu okuması gereken bir çay yaprağı değil miydi?

"-o tam burada." Murhder kaşlarını çattı ve masanın diğer tarafına baktı. "Uh-huh. Tamam, onunla ve Sarah'yla konuşayım. Tabii. Evet. Sonra konuşuruz."

Kardeş telefonu kapatırken kaşlarını çattı. "Arayan Rhage'di. Mary'nin bu gece Luchas House'da küçük bir yardım aradığını söyledi. Sanırım oraya genç bir kadın taşınıyormuş ve yatak odasındaki mobilyaların yerleştirilmesi gerekiyormuş-"

Nate sandalyesinden fırladı. "Evet! Ona yapacağımı söyledin mi, evet? Evet!" Sırt çantasını almak için döndü ve telefonunu çıkarmak için uğraştı. "Ona mesaj atarım-"

"Otur yerine," diye tersledi Murhder, "önce bize burada ne haltlar döndüğünü anlat."

"Hiçbir şey mi?" Nate poposunu sandalyesine doğru indirdi ve ellerini bir soygunmuş gibi havaya kaldırdı. "Sadece yardım etmek istiyorum. Luchas House'da. Biliyorsun, gerçekten özel şeyler yapıyorlar - bilirsin, insanlara yardım etmek. Orada."

Murhder Sarah'ya baktı. Sarah da ona baktı. Ve sonra ikisi de Nate'e baktı.

"Ben uyuşturucu kullanmıyorum." Sırt çantasını masanın üzerine koydu ve içindeki tüm fermuarları açarak cepleri ve keseleri göstermeye başladı. "Ve odama bakabilirsin. Her çekmeceyi, yatağın altını, dolabı... sahip olduğum tüm ceketleri ve pantolonları. Bu tür şeylerle ilgilenmiyorum ve hiçbir zaman da ilgilenmeyeceğim."

"Yani bu gerçekten Shuli meselesiyle mi ilgili?" Sarah söyledi. "Gerçekten üzgünüm-"

"Hayır, öyle değil. Yani, Shuli'nin hareketinin tuhaf olduğunu düşündüm ama gerçekten umurumda değil."

Anne ve babası ne yapacağımızı düşünürken uzun bir duraklama oldu.

"Her zaman gelip bizimle konuşabilirsin," dedi Sarah bir gözünün altını okşarken. "Her zaman, her konuda. Ve tekrar ediyorum, Shuli'yi bu işe bulaştırdığım için özür dilerim. Olayı bu kadar ileri götürebileceğini hiç düşünmemiştim ve endişelerimi önce size iletmeliydim."

"O 'çok uzak' meselesini hallettim," diye mırıldandı Murhder. "Güven bana."

"Rhage'e mesaj atabilir misin?" Nate her şeyi yeniden sıkıştırırken aceleyle sordu. "Aramak mı? Arayacağım. Hemen oraya gideceğim-"

"Luchas House'da bu kadar önemli olan ne var-"

Murhder bir kez daha yuvarlanırken Sarah'nın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Ve sonra elini arkadaşının koluna koydu, bir tür aha içindeki endişeyi boşalttı ve yerini yumuşak bir şaşkınlığa bıraktı.

"Rhage'e mesaj atarız," dedi. "Ve tabii ki, neden hemen oraya gitmiyorsunuz?"

"Harika! Son yemek için görüşürüz, teşekkürler!"

Nate masanın arkasındaki sürgülü kapıya doğru fırladı, camı geri çekti ve neredeyse masanın üzerine düşecekti.

Teras. Cisimsizleşmek için gözlerini hızla kapattı, her şeyi tekrar kapattı ve nefes alışını yavaşlatmak zorunda kaldı ve-

Maddeleşmeye yakın bir şey olmadı.

Olduğu yerde kaldı, çarpan kalbi göğsünde zıplıyordu.

Derin bir nefes alarak kollarını kavuşturdu. Yeniden odaklandı.

Bu işe yaramayınca, kiracıları iki kez kontrol etti. Murhder'ın telefonu avucunun içindeydi ama Sarah'ya odaklanmıştı ve biraz bıkkın görünüyordu. Ve Kardeş sürgünden dışarı bakarken, Nate kapaklarını yeniden kapattı-

Bu sefer hayalet gibi kaçmayı başardı.

Moleküllerin dağılmasıyla Luchas House'a yeterince hızlı ulaşamadı ve yeniden oluştuğunda çimenlerin üzerinden ön kapıya doğru hızla ilerledi. Heyecandan ve umuttan boğulmak üzereydi ve-

Her şeyin her türlü.ü.

Ama kendine sakın olmasını hatırlatmak zorundaydı. Başka bir kadın da olabilirdi ama o zaman Rhage neden arasın ki? Kardeş ne olduğunu biliyordu ve hadi ama, mobilyaların montajına yardım edecek başka elleri de vardı.

Tabii gerçekten yardıma ihtiyaçları yoksa. "Kapa çeneni," dedi beynine.

Nate kapı zilini bir kez çaldığında -ve sonra düğmeye yüz bin kez basmak istediğinde- aklına yine o can sıkıcı düşünce geldi: Ya başkasıysa, ya gerçekten bir başkasına ihtiyaçları varsa-

Panel çatladı ve yüzün yarısı dikişe girdi.

Nate yüz hatlarını tanıyınca gülümsemeye başladı. "Merhaba," dedi.

- - -

Tallah iyi bir aşçı değildi.

Mae kulübenin mutfak lavabosundaki kirli tencere ve tava yığınının üzerinde biraz su gezdirmeye başladığında, yaşlı kadının bir gece önce yemek yapmakta ısrar etmesinin çok tatlı olduğunu düşündü ama ... evet. Mutfak eşyaları ve sapı olan her şey konusunda inanılmaz derecede beceriksiz olmasının yanı sıra, Gordon Ramsay o yahninin servis dışı kalmasına izin vermezdi ve muhtemelen bunu belirtmek için birkaç tabağı yere fırlatırdı. Ama sanki Tallah eski hayatında hiç yemek pişirmek zorunda kalmış mıydı? Önceki evi köpeklerle doluydu ve yemek hazırlamayı öğrenmesi için hiçbir zaman bir neden olmadığı gibi, bunu yapmak onun mevkisinin çok altında sayılırdı.

Ya o zamandan beri? Stouffer'ın donmuş yemeklerini bir profesyonel gibi ısıttı.

Ne var ki Sahvage yahniyi pek önemsememişti ve daha sonra Tallah Monopoly oynamakta ısrar edince ona bu konuda da eşlik etmişti ve Mae de oyunun yarısında kanepede uyuyakalana kadar öyle yapmıştı. Bir noktada birisi üzerine bir battaniye örtmüştü ve birkaç dakika önce uyandığında Sahvage'ı karşısındaki koltukta uyurken bulmuştu. Tallah hiç şüphesiz aşağıya inmişti ve Monopoly tahtası, tıpkı tencere ve tavalar gibi, kullanım sonrası bir düzensizlik içinde bırakılmıştı; yeşil evler ve kırmızı oteller mülkleri süslüyor, sahte paralar dağınık yığınlar halinde sehpayı dolduruyor, ayakkabı ve köpek hala Park Place ve Pennsylvania Avenue'da, saygılı bir şekilde duruyordu.

İkinci Mae koltuktan kalktı, Sahvage'ın sağ gözü açıldı ama o şekilde kalmadı. Sanki bir tür gözden geçirmeden -belki de bilinçsiz bir gözden geçirmeden- geçmiş gibi, yeniden uykuya dalmış gibiydi.

Mae aç değildi, aradan saatler geçmesine rağmen midesi hâlâ Tallah'ın ev yemekleriyle çalkalanıyordu ama öylece oturamazdı.

Ayrıca, ocağın üzerine koyabileceğiniz her şey o güveç için kullanılmıştı. Eğer biri İlk Yemek için yumurta istiyorsa, pişirecek hiçbir şeyi yoktu ve bu da glymera'dan gelen değerli kadınlarla ilgili bir başka gerçeği ortaya çıkardı.

Sadece yemek pişirmeyi değil, temizlik yapmayı da bilmiyorlardı.

Fildişi bulaşık sabununu sıkarak ılık su havuzuna vurdu ve çok fazla gürültü yapmadığından emin olmak için arkasına baktı. Neyse ki Sahvage'ın ağır tabanlı botları aynı pozisyondaydı, bileklerinden çaprazlanmıştı, bu yüzden onu bıraktığı yerde kaldı.

Mae bir tomar kâğıt havluyu sünger olarak kullanırken olabildiğince sessiz kalmaya çalışıyordu; bir gece önce Tallah'ın tek bulaşık süngerini mutfak zemininde parçalamıştı. Görünüşe göre sinirli temizlik konusunda bir sicil geliştiriyordu-

Bir gıcırtı sesi duyunca dondu kaldı ve arka kapıyı kapatan buzdolabına baktı. Ses tekrarlanmayınca derin bir nefes aldı ve kendine, kulübenin dışında her ne varsa hiçbir şey yapamasa da, lanet olsun, önündeki pisliği yıkayıp kurulayabileceğini söyledi.

Raf çok dolduğunda, sabunlamaya ve durulamaya ara verdi ve bir bulaşık havlusuna uzandı.

"Oh!" diye nefesi kesildi. "Uyanmışsın."

Sahvage banyonun açık kapısına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, göz kapaklarını indirmiş onu inceliyordu. Adam her zamankinden daha iri görünüyordu, ama kadın

bu ani izlenimi beklemiyordu. Onu her gördüğünde, cüssesine yeniden alışması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Ve yeni bir izlenim bırakan tek şey bu değildi. Gözleri. Dudakları. Kalçaları.

"Seni uyandırmak istememiştim." Yarattığı yığını kurulamaya başladı. "Bir daha yemek pişirmek isteyen varsa temizlik yapmalı."

"Uyumuyordum. Sadece gözlerimi dinlendiriyordum. Tallah uyandı mı?"

"Genelde gece yarısına kadar kalkmaz." Mae biraz gülümsedi. "Güzellik uykusuna inanır. Eskiden bizimkileri çıldırtırdı, neyse işte."

"Hayır, devam edin."

Mae havluyu bir sote tavaşının içinde dolaştırdı. "Tallah mahmenimi severdi. Ve bu çok karşılıklıydı. Birbirlerinden olabildiğince farklıydılar ama hizmetkâr ve metres arasındaki engelleri aşan harika bir dostlukları vardı."

"Yani Tallah onu özlüyor olmalı." "Sanırım özlüyor, evet."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra, "Dinleyin, odadaki fil hakkında konuşmamız gerekiyor" dedi.

Mae'nin gözlerinin onun vücudunda gezinmesine hiç niyeti yoktu. Ama gezdi. Yüzünün kızarmasını da istememişti. Ama kızardı. Ve adamın bunların hiçbirini fark etmemesi için dua etti.

Ama o yaptı.

Sahvage eğildiği yerden doğrulurken sertçe yutkundu ve elindeki tavayı düşürmemeye karar verdi. Böylece onu yere bıraktı.

Gündüz saatleri boyunca onun kendisine yaklaştığına dair canlı rüyalar görmüştü. Onu kollarının arasına aldığını. Dudaklarını onunkilere indirdiğini-

Ve her seferinde, öpücük gerçekleşmeden hemen önce, görüntü kayboldu. Tekrar ve tekrar. Durmayan bir döngü gibiydi, asla gerçekleşmeyen kışkırtıcı bir vaat.

Her zaman eşikte olan, asla gerçekte olmayan bir serap.

Yine de kapüşonlu gözlerinin şu anda ona odaklanmış olması ve vücudunun ona doğru hareket etmesi ve-

Sahvage onun yanından geçip salona geri döndü. Oturduğu koltuğun yanında, her zaman yanında taşıdığı siyah duffle çantasını eline aldı ve metalin metale çarpma sesinden içinde ne olduğunu anladı.

Eşyaları masanın üzerine koyup fermuarı açmaya başladığında yine de şok oldu.

"Çok fazla ..." diye fısıldadı.

Silahlar, diye bitirdi kafasında.

Mae onun iri ellerinin namlular, dipçikler ya da adına her ne deniyorsa, karmakarışık kutuları karıştırmasını izledi. Orada mühimmat da vardı, uzun ve sivri mermiler, sonra da kutular.

Çıkardığı silah küçük, elde taşınan, Tanrı bilir ne tür bir şeydi.

"Bu tam şarjörlü dokuz milimetrelik bir otomatik silah," dedi. "Lazer dürbünü var. Nişan al ve ateş et, kelimenin tam anlamıyla. İki elinizi de kullanarak. Ve nişan aldığınız şeyin arkasında önemsedığınız bir şey olmadığından emin olun. Emniyet burada. Kapalı. Açık. Sen dene."

Başka koşullar altında olsa, o şeyin yakınına bile gitmezdi. Ama Sahvage sonsuza kadar onlarla kalamazdı ve ... şey, o esmer, bir şey için. Bir diğeri de o gölge.

Mae'nin elleri, adamın ağırlığını kabul ederken şaşırtıcı derecede sağlamdı. Sonra tekrar, o yapmaya çalışmıyordu

silahla herhangi bir şey.

"Kapalı. Açık," dedi onun emniyeti açışını taklit ederken.

"Dur, şarjörü çıkarayım." Mermi dolu sürgüyü çıkardıktan sonra silahı ona geri verdi. "Kabzadaki düğmeyi görüyor musun? Sık onu, işte o senin lazer görüşün."

Mae kırmızı noktayı mutfakta gezdirdi, buzdolabının GE logosunda ve sonra da banyonun kapı kolunda sabitledi. Daha sonra kurutma rafından bir tava seçti ve ışını bir sandalyeye doğrulttu.

Sahvage, "Ateş etmeye hazır olana kadar emniyeti her zaman açık tutun," dedi. "Kılıf yok ama cebinize sokabilirsiniz."

"Sadece evdeyken bile."

"Evet. Sana daha önce verecektim ama Tallah'ı telaşlandırmak istemedim." Banyoya doğru başıyla işaret etti. "Duş almak için oraya gidiyorum. İşte, dergiyi al ve düzgünce yerine koy ki nasıl bir şey olduğunu anlayabilesin."

Sürgüyü aldı ve tekrar yerine taktı. "Daha önce hiç silah kullanmadım. Yani tek başıma."

"Umarım bu bir alışkanlık haline gelmez."

Mae başını salladı ve sonra boğazını temizledi. "Dinle, eve dönmem gerekiyor -biliyorsun, işle ilgili bazı şeyleri almak için?"

"Seninle gelebilirim-"

"Hayır, hayır. Kendimden çok Tallah için endişeleniyorum." "Bu gerçekliğin kötü bir değerlendirmesi."

Boğazını temizledi ve rahat olmaya çalıştı. "Bak, burada kalabilir misin? Çiftlik korunuyor, kendin söyledin. Ayrıca, Tallah uyanırsa onu terk ettiğimizi ya da daha kötüsü bana bir şey olduğunu düşünmesini istemiyorum."

"Cep telefonun var. Seni arayabilir-"

"Telefonlarla arası iyi değildir. Lütfen, uzun sürmez."

Sahvage başını salladı. Ama sonra omuz silkti. "Seni durduramam. Ama bunu da yanında götüreceksin."

Adam silahı gösterdiğinde kadın başını salladı. "Evet. Yapacağım." "Duş almak için bana bir dakika ver. Sonra gider misin?"

"Kesinlikle." Onu rahatlatmak için ellerini uzattı ve birinin içinde silah olduğunu fark etti. Bu yüzden kollarını indirdi. "Yani, acele etme."

"Uzun sürmez," dedi küçük odaya girip kapıyı kapatırken.

Tek başına kalan Mae sarktı ve geceyi nasıl geçireceğini merak etti. Sonra Sahvage'ın ne yaptığını ve bunu nerede yaptığını düşündü.

Tallah kulübeye taşındığında Mae'nin babası birinci kattaki banyoya modern bir duş taktırmıştı, çünkü Tallah misafirleri olabileceği konusunda ısrar etmişti. Misafirler hiç gelmemişti, bu yüzden Mae duş başlığının en son ne zaman kullanıldığından emin değildi.

Musluğu açacak olanın bu yabancı olduğunu düşünmek çok garip geliyordu.

Bir bakıma onu babasına bağlıyordu.

"Ben sadece bulaşıkları yıkayacağım," diye mırıldandı kapalı kapıya doğru nedensiz yere.

Kapanmamıştı. Tam olarak değil.

Mae ona altı inçlik boşluğu göstermek için ağzını açtı-

Oh. Tamam. Evet. Kıyafetlerini gerçekten çok hızlı bir şekilde çıkarıyordu, gömleği bir yukarı bir aşağı hareket ediyordu, sırtındaki dişleri olan kafatası şok edici bir şekilde yeniden ortaya çıkıyordu. Kollarında dövme olmadığı için sahip olduğu tüm dövmeleri unutmak kolaydı.

Ve sonra bunların hiçbirini düşünmüyordu.

Pürüzsüz teninin altında hareket eden kasları izliyor ve ellerini omuzlarında gezdirmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Omurgasında. Kalçasında . . .

Sahvage dönüp ona baktı, lavabo armatüründen gelen ışık göğüs kaslarının, karın kaslarının çıkıntılarının ve kollarındaki kesiklerin altına gölge düşürüyordu.

Mae kızardı ve ona aval aval bakmıyormuş gibi davranmaya çalıştı. "Pardon, pardon, ben de size kapıdan bahsedecektim-"

"Özür dileme."

Kadın ona dönüp baktığında, adam çenesini indirdi ve kalın kaşlarının altından ona baktı. "Beni izlemenden hoşlanıyorum."

Dudaklarını aralayan Mae nefes almakta zorlandı.

"Başka ne görmek istiyorsun?" Sahvage alçak ve gırtlaktan gelen bir sesle konuştu.

CHAPTER THIRTY-THREE

Balz zamanında gelmeyi severdi.
Özellikle de bir gecelik çalışmadan para kazanmak söz konusu olduğunda.

Bir insanın arazisinin kenarında yeniden şekillenirken hızlı hareket etmesi gerekiyordu ama parasını aldıktan sonra olacıklara da hazırdı. Savaşçı kıyafetlerini giymişti, derileri ve silahları yerli yerindeydi - bu bok çukuruna smokinle geleceğini sanmıyorum.

Ya da her türlü metal olmadan.

Yirmi dakika sonra Syphon'la birlikte sahada olması gerekiyordu.

Karavan, araziye çitle çevirmediğiniz sürece mülkü aramaya gelmeyeceğiniz kadar uzak bir arazide gizlenmişti. Burada kaza yapan adam gerçek bir cevherdi, ama her şeyin ticaretini yapıyordu ve parası da gerçektir.

Dürüst olmak gerekirse, başka hangi nitelikler gerekiyordu?

Basamakları zıplayarak çıktı ve oldukça gevşek duran kapıya vurdu. Cevap gelmeyince daha yüksek sesle vurdu ve kamyonete baktı. Herif içerideydi ve bu randevuyu dün almışlardı. Ayrıca Dave çifte rezervasyon yapan biri değildi. Onun işinde anonimlik her şey demektir. Tedarikçilerinizin alıcılarınızla karşı karşıya gelmesini istemezsiniz, yoksa kendinizi aracılık işinizden olmuş bulursunuz.

"Hadi Dave," diye seslendi. "Aç şu lanet kapıyı-"

Dave'i her ne telefon görüşmesi yapıyorsa acele ettirmek için kırık kapıyı çekti.

Dışarı yayılan koku, biraz yaşlanmış kan kokusuydu.

Balz silahını çoktan gizlice avucuna almıştı ve vampir görüşüyle loş iç mekânın bir kısmını görebiliyordu. Derin bir nefes alarak içeride başka kimsenin olmadığından emin oldu.

Görünüşe göre Dave elini biraz fazla sıcak oynamış.

İçeri girdiğinde, adamı köhne kanepeye uzanmış, beyninin büyük bir kısmı kafatasının arkasından dışarı fırlamış, çerçevesiz soyut bir sanat eseri gibi buldu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Balz etrafına bakınırken. "Bu saatler bende, adamım."

Yatak odası diğer uçtaydı ve o da yere serili çıplak yatağın dekoruna doğru yürüdü. Birisi Dave'in Glock-in dolabını kırıp açmış ve içini temizlemişti.

Karavana geri dönen Balz, oturma alanının gri madde ve kan sıçramasıyla yenilenmiş olduğu yere baktı. Harika. Şimdi başka bir çit bulması gerekiyordu.

Starbucks'ın Verismo'yu durdurması gibi bir şeydi. Aylardır kapsül biriktiriyordu ve o lanet makine bozulduğunda ya da sonunda kapsülleri bittiğinde, mükemmel kahvesini yeniden icat etmek zorunda kalacaktı.

Bir hiç uğruna lanet bir rahatsızlık.

Tam arkasını dönecekken yerde, ölü kanepesinin kirli saçaklarının altında yarı gizli bir şey gördü. Bu bir Hannaford plastik torbasıydı ve ağzı kısmen açıktı.

. . . ve bir sürü B. Franklin suratı gösteriyor.

Yanına giderek çantayı toz tavşanlarından kurtardı ve halının üzerindeki kötü bir şeyi yakaladı. Direnişle mücadele ederken Flula'nın "Beer Pong, You Are Terrible" şarkısındaki sesini duydu.

Kızılıcık suları. Yapışkan, yapışkan. Yala, yala, yala, yala-

Torba serbest kaldı ve ağzını sonuna kadar açtığında bir ıslık çaldı.

"Pekala, bu doğru, değil mi Dave?" Takım oyuncusu olmaya kararlı bir şekilde, görmeyen gözleri ve alnının ortasındaki küçük kırmızı deliği olan solgun yüze gülümsedi. "Burada yaklaşık yirmi bin dolar olmalı. Adil bir takas."

Bay Commodore'un koleksiyonundaki saatler perakende olarak yüz binden fazla eder. Ama Balz'ın tarafında ticaret yaparken yüzde yirmi alabildiğiniz için şanslısınız.

"Bunları buraya bırakıyorum." Saat kutusunu sehpanın üzerine koyarken soğuk, hareketsiz iş ortağına göz kırptı. "Senden çalmaktan nefret ederim. Bu sadece LinkedIn'deki itibarımı zedeler."

Poşeti paranın etrafına sarıp ceketinin içine sokabilirdi, ama yapışkan, yapışkan, bilmiyor musun? Bu yüzden paraları aldı ve pis torbanın keçeleşmiş halıya doğru sürüklenmesine izin verdi.

"Kendine iyi bak, koca adam."

Balz tam karavandan çıkmak üzereyken, bir çift far ön tarafı her türlü hi-how're-ya ile yıkadı. Perdeler inikti, o da gidip tozlu çıtaları araladı. Lastiklerinin arkasında bir sürü pas izi olan boktan bir sedandı. Tulum giymiş yaşlı bir adam indi, kirli sakalı ve kesilmiş saçları ağarmış, yüzü çizgilerle kaplı ve gevşekti. Bir sigara yaktı ve bitkin bir ifadeyle karavana baktı.

Dave'in babası. Öyle olmalıydı. Aynı kemik yapısına sahiplerdi, ama bundan da öte, adamın ileriye bakma şekli? Sanki içeride bulacağı şeyi bekliyormuş gibiydi.

Balz'ın kalbini beklenmedik bir hüznün kapladı.

Hırsızlar için yine de yas tutulmalı, diye düşündü cisimsizleşirken. Hayatları bir boka yaramasa bile.

- - -

Luchas'ın evinde, Nate çiftlik evinin güneybatı köşesindeki bir yatak odasına girdi. Duvara yaslanmış büyük karton kutular, rulo haline getirilmiş bir halı ve ortada istiflenmiş iki şilte vardı; yani pek de rahat ve davetkâr sayılmazdı. Ama pencereye doğru gittiğinde, ön bahçedeki büyük akçaağacı iyice görebildi.

"Yatağını bu duvara dayarsan" -odadaki en uzun duvarı işaret etti- "yatarak bakabilirsin."

Yanıt gelmeyince omzunun üzerinden baktı. Elyn ebeveyn banyosundaydı, aynaya doğru eğilmiş, yansımasını tanımıyormuş gibi kendine bakıyordu -ya da belki de nerede olduğundan emin değildi ve kendi yüz hatlarında kendini topraklamaya çalışıyordu.

Nate onun yanına gitti. Alt katta, etrafta dolaşan insanların sesleri, kahkahalar vardı. Ve taze pişmiş Toll House kurabiyelerinin kokusu. O hayatı buraya, Elyn'in yanına getirebilmeyi diledi.

Gümüş rengi gözleri camda onunkilerle buluştu. Bir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Adam onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu.

Boğazını temizledi. "Biliyor musun, dışarı çıktığımda benim için en zor şey dışarıda kalacağıma güvenmektir. Gerçekten durduğum yerde olduğuma. Sanki her an geri çekilecekmişim gibiydi. Gerçekliğe güvenmiyordum."

Elyn gözlerini kocaman açarak ona döndü. "Nerede tutuluyordun?"

"Olmak istemediğim bir yerde." Gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Nerede olduğu önemli değil. Sadece şu anda senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ve daha iyi olacak, söz veriyorum."

Onunla göz göze gelmeyi başarabildiğinde, ayrıntılardan korksa da hikayesini anlatacağını umuyordu.

"Şimdi güvende misin?" diye fısıldadı. Adam başını salladı.

"Evet. Sen de öylesin."

Aynaya geri döndü. "Kayboldum. Özgür olacağımı sanmıştım. Özgür olacağımı sanmıştım, ama kayboldum."

"Biliyorum ve çok üzgünüm. Ben de senin yerindeydim ve bu berbat bir şey."

"Anlat bana."

"Ben, ah, ben ... yapamam." Onun önünde kendini kaybetmeyecekti. Ve her nasılsa, laboratuvardan bahsetmek onu gerçekten çıplak olduğundan daha çıplak hissettirecekti. "Keşke yapabilseydim, ama yapamam."

Elyn derin bir nefes aldı. Sonra aralarındaki boşluğa uzandı ve onun elini tuttu. Elini kapatırken

gözleri, ona dokunduğuna inanamıyordu-

Elektrik şimşegi vücudundan geçti ve sonrasında hareketsiz ve tamamen uyuşmuş bir haldeydi ama yine de ayaktaıdı. Sonra çırpınmalar başladı. İlk başta bunun fiziksel bir şey olduğunu düşündü ama sonra olan bitenin beyninde olduğunu fark etti. Sanki düşünceleri bir iskambil destesi gibi karıştırılıyordu.

Ve sonra Elyn'in nefesi kesildi.

Nate, o garip füğ halinin ortasında, kadının gözleri açıldığında ve yüzündeki renk kaybolduğunda ona odaklandı. Gözyaşları oluşup yanaklarına döküldü, aşağı aktı ve çenesinin kenarlarından düştü. Ardından titreme geldi, ağzı ayrıldı ve alt dudağı titremeye başladı. Boştaki eliyle yüzünü kapattı.

Elyn ona tutunmayı bıraktı ve tökezleyerek geri adım attı, kalçası lavaboya çarptı.

Nate'in ayaklarındaki uyuşukluk hissi, sanki bir tür sıvının somut bir seviyesiymiş gibi akıp giderken, boşluğuna dolan büyük bir utancın farkındaydı.

Laboratuvar ne kadar acı verici olursa olsun, Elyn'in onun tarafından dehşete düşürölmesinin daha büyük bir ıstırap olduğı ortaya çıkmıştı.

Boğazını temizleyerek odasındaki kutulara odaklandı. "Pekala, bunlara başlayayım."

Ondan uzaklaşarak, o-

Elyn önüne atladı ve onu öyle bir kucakladı ki ciğerlerinde nefes kalmadı.

"Oh . . . Nate," dedi çatallaşan bir sesle. "Ah, sevgili Bakire Kâtip. Sana ne yaptılar. Adamlarına. Sana zarar verdiler."

Nate temastan, onun kokusundan, onun ... her şeyinden o kadar etkilenmişti ki sözlerinin içeriğini fark etmemişti. Ama sonra her şeyi anladı.

Elleri adamın sırtını yumuşatıyordu. "Ben çok Üzgünüm."

Nate onu tutmak istedi. Öyle de yaptı ama işler planladığından daha ileri gitti. Başını onun omzuna bıraktı, korkunç anılarını sakladığı iç kilit kutusunu açtı ... ve acısının içine girdi.

Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu, gecelerinin ve gündüzlerinin ritmi, Sarah ve Murhder'la yaşadığı hayatın normalliği geçmişini gizliyordu ve bunun için şükreliyordu. Yine de Elyn, onun ısrarla görmezden geldiği şeyi ön plana çıkarmıştı.

Ve her nasılsa, ıstırap verici olsa da, onun sempatisi, Bayan Mary'yle yapılan hiçbir terapinin yapamadığı şekilde onu rahatlattı.

Birinci katta insanlar konuşmaya, gülmeye ve kurabiye yapmaya devam ediyordu.

Elyn'in banyosunda, iki kırık insan yeniden bütünleşirken dünya durdu. Yalnız olmamanın büyüyle.

CHAPTER THIRTY-FOUR

Sahvage gömleğini lavabo tezgahının üzerine koydu ve Mae'ye odaklandı. Mutfak masasının uzak tarafında duruyordu, bir eliyle Mae'nin aldığı silahı tutuyordu. diğeri ise yapacak bir şey arıyormuş gibi rüzgârda süzülüyordu.

Ve ne biliyorsunuz, bunun için bazı önerileri vardı ve kadın açıkça bunlara açtı: Nefis kokusu onu ele veriyordu. Çıplak göğsünde gezinen gözleri onu ele veriyordu. Nefes alış verişini onu ele veriyordu.

"Söyle bana, ne görmek istiyorsun, Mae?"

Lütfen Tanrım, Tallah'ın bir saat daha uyumasına izin ver, diye düşündü. İki. Sekiz. Çünkü Mae ona öyle bakıyordu ki? Birlikte yapmaları gereken şeyler vardı ve bunların seyirciye ya da herhangi bir kesintiye ihtiyacı yoktu.

"Ne istiyorsun, Mae." Bu sefer soru yok. "Bu kapıyı kapatmamı ister misin?"

Bunu hiçbir şeye dokunmadan ya da hareket etmeden cevapladı. Onları ayıran ahşap panel, ona sadece bir görüş alanı sunan panel, daha fazla açılacak şekilde hareket etti. Böylece onu düzgün bir şekilde görebilecekti.

Her şeyini.

Sahvage kesinlikle konumunun değişmesini istememişti ve bunu yapabilecek herhangi bir taslak olmadığı da kesindi.

O da öyle yaptı. Çünkü ona göstermek istediği şey, onun gözlerini dikmek istediği şeydi.

Ve değerli bir kadını hayal kırıklığına uğratmak onun için çok uzak.

Elleri kemerine gitti ve deri kayışı tokasından ve dilinden kurtardı. Sonra düğmeyi açtı ve fermuarın açılmasını bekledi.

Mae'nin göğsü gittikçe daha hızlı yükseliyordu ve gözleri adamın yaptıklarına kilitlenmişti. Ve tahrik kokusu giderek yoğunlaşıyordu.

Bu da onu pekmez gibi yavaş gitmek istemesine neden oldu - böylece hem işkence hem de zevk olan bu eşik sonsuza dek sürecekti.

"İstedğin bu mu?" diye sordu hırlayarak.

"Evet," diye nefes aldı.

Doğru cevap bu değil miydi?

Sahvage fermuarı indirdi - ve ereksiyonu oradan aldı, zorlandığı kilit ve anahtardan kurtuldu, kalın uyarılma kalçalarından düz bir şekilde dışarı çıktı. Pantolonunu bıraktığında, pantolon ayaklarının dibine düştü.

Alt dudağını ısırdı ve inledi. Ama gelmedi.

Ve bu çok ateşliydi.

"Dokunmamı ister misin?" dedi alçak bir sesle.

Kadın başını salladığında, adam elini tuttu ve avucunu şaftının etrafına sardı. Elinde olmadan inledi. Kavramayı onun yapmasını istiyordu ve onu okşarken öpmek istiyordu - ve bu yüzden bu onu çok etkiledi. Mae'nin kendisini izleyişini seyrederken kendini bir aşağı bir yukarı sürerken, zihni onun olduğu zaman nasıl olacağını düşünüyordu. Mae'nin eli onun üzerindeyken. Onu boşaltırken-

Çok ateşli.

O da aynı şekilde hissetmiş olmalı ki silahını sakladı ve öne doğru geldi. Attığı her adımda, adam okşadı. Okşadı. Okşadı. Kadın kapıya vardığında, içeri girmesi için dua etti.

O yaptı.

Eşiği geçti. Kapı arkasından kapanıyor.

Yalnızca arkasına yaslandı, kollarını kendine doladı ve ona baktı. "Şimdi zamanı değil."

Sesi inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramıştı ve ne biliyorsunuz. Bu bok ona bir kılıç gibi saplandı.

Sahvage elini durdurdu ama bırakmadı. "Kendimi bu konuyu tartışmak isterken buluyorum. Ama gördüğünüz gibi, şu anda biraz kendi çıkarlarımla ilgileniyorum."

Mae'nin pembe dili, lezzetli, erotik, pembe dili, alt dudağında gezindi. Sonra dişleriyle o yumuşak eti ısırды, sanki bir inilti yutuyormuş gibi ısırды.

"Ya Tallah uyanırsa?" diye fısıldadı.

"Dururum."

Bir duraklama oldu. Ve sonra, lanet olası Kâtip Bakire'ye şükürler olsun ki, Mae başını salladı. "Sadece neye benzediğini görmek istiyorum."

Boştaki elini duvara dayadığında, dengesini sağlamak için yardıma ihtiyacı olacağını hissetti. "Ne zaman

Gelmek mi?"

"Evet," diye iç geçirdi.

"Bana ne istediğini söyle. Doğru anladığımdan emin olayım diye."

"Seni istiyorum. . . kendini . . ." "Ne?" diye sordu.

"Gel."

Dudaklarından çıkan bu kelime dünyanın dönmesine neden oldu. Ve şansını kaybetmiyordu. Her ne kadar ellerini onun vücudunda gezdirmek ve onu tatmin etmek istese de, eğer bu kadar ileri gidebileceklerse? İyi. Tamamen bu işin içindeydi.

Pantolonunu tekmeleyerek kurtardı, avuç içiyle baş başa kaldı ve ereksiyonunu yaşadığı en iyi seksten bile daha fazla canlandıran yavaş bir ritim buldu - ve bunun nedeni tutuş tekniği değildi. Hepsi Mae yüzündendi. Aralarında herhangi bir fiziksel temas olmasa bile onun sadece varlığı, fiziksel olarak birlikte olduğu diğer kadınlardan daha ateşliydi.

Nedenini bilmiyordu. Ve bunun için zaman kaybetmeye de niyeti yoktu.

Cevabın onu çok korkutacağını hissediyordu-

Mae parmaklarını ağzına götürürken, sanki onun kendisini öptüğünü hayal ediyormuş gibi alt dudağını ileri geri oynattı-

Sahvage tısladı ve gözlerini sıkarak kapattı. Çoktan eşiğe gelmişti ve bu kadar çabuk bitmesini istemiyordu. Sadece ikisine ait olan bu kutsal alan, dünyayı dışarıda bırakan bir kasa gibiydi ve lanet olsun, şu anda bunu istiyordu. Bu tür bir hafıza kaybını uzun zamandır istiyordu.

Ama sonra tekrar kapaklarını açmak zorunda kaldı. Ve işe geri dönmek.

Isı yükseldikçe ve aleti aşırı duyarlı hale geldikçe, tutuşunu sıkılaştırdı ve daha hızlı hareket etti.

"Adımı söyle," diye emretti. "Duymak istiyorum."

"Sahvage . . ."

"Bunu istiyor musun?"

"Tanrım... evet." Gözlerini kapattı. Ama sadece bir anlığına. "Seni istiyorum."

"Ne kadar." Daha hızlı. Daha hızlı. "Bana ne kadar olduğunu söyle." "Çok kötü. Sahvage . . ."

Kız onun adını inlerken, adam duvarı bırakıp bir havlu aldı, ama uyarılmasının başını örtmedi. Boşalmalar başladığında yumuşak kıvrımları öne çıkardı, böylece onu izleyebildi, böylece onu doldurduğunu hayal edebildi, kendini ona sağarken ritmi değişmedi. Ve lanet olsun, ona bakmaya devam etmek istedi, ama zevk o kadar yoğundu ki, göz kapakları kendiliğinden kapandı.

İyi. Sadece onun üstünde olduğunu, göğüslerinin göğüs kaslarına dayandığını, bacaklarının iyice açıldığını, vücudunun içine pompaladığı şeyi almak için eğildiğini hayal ederdi-

Tekrar boşalmaya başladı. Daha bitirmeden. Tanrım, bunu daha ateşli yapabilecek tek şey neydi? Sanki onunla birlikte orgazm oluyordu.

- - -

Mae kendini banyo kapısına yaslamak zorunda kaldı. Sahvage'ın vücudu muhteşemdi, çok güçlü, çok erkeksiydi, devasa göğüs kaslarının ve kollarının kasılmış kasları kendi vücuduyla tam bir tezat oluşturuyordu, dövmesi tehlikenin sınırlarını zorluyordu, kokusu tarif edilemeyecek kadar lezzetliydi. Ya o kalın ereksiyonun üzerindeki geniş eli? Bunu göz kapaklarının arkasında daha uzun süre görecekti.

uyuduğu günlerin geri kalanında. Belki uyanık olduğu gecelerde de.

Tanrım, Tallah'ın uyanmamasını umuyordu. Bir yıl kadar. Bu arada, Sahvage orgazm olmaya devam etti ve bu

Çok güzeldi. Hamdı ve biraz da korkutucuydu çünkü çok büyüktü. Ama kapıyı açmanın - gerçek anlamda ve atasözü olarak - ona bunu yapmasının kendi zamanında olması gerektiğini anlamış görünüyordu.

Onu bu şekilde tatmin etmeyi hayal bile edemiyordu. Ama ona ne yapması gerektiğini göstereceğine bahse girmeye hazırdı-

Neden olmasın, diye düşündü. Neyi bekliyordu ki?

Mae ona doğru bir adım attı ve bunu yaparken gergindi. Özellikle de adamın gözleri onu şaşırtmış gibi parladığında. Yine de geri dönmeyecekti. Böyle bir şansı bir daha ne zaman yakalayacaktı?

Özellikle de onun hayatında geçici olduğunu bildiği için.

"Ne yapacağım?" dedi usulca.

Sanki ne sorduğuna emin değilmiş gibi bir duraksama oldu.

"Nasıl istersen." Kendini bıraktı ve duşun yanındaki duvara yaslandı. "Bana istediğin her yerde ve istediğin şekilde dokunabilirsin."

"Ama ne ..." Adam şaşkınlıkla ona bakarken, kadın kızardı. "Ben, ah-bana seni neyin memnun ettiğini söyle."

"Ellerin üzerimde. Nereye olursa olsun. Ağzın. Her yerimde. İsteddiğim şey bu." Sahvage aniden sertleşti. "Mae. . . daha önce hiç bir erkeğe dokundun mu?"

Kahretsin. Yalan söylemek istedi. Sanki sofistike biriymiş, sanki o esmer, cinsel açıdan kendine güvenen biriymiş gibi davranmak istedi. Sanki gerçekte olduğundan başka bir şeymiş gibi. Ama bu onu utandırsa bile saklanacak bir şey değildi.

Ayrıca, utanacak neyi vardı ki? Mae başını salladı.

"Hayır."

Göz kırptı. İki kere. Sonra havluyla cinsel organını örttü.

Bir küfür yutarak, Mae geri adım attı. Ta ki kapalı kapı kürek kemiklerine çarpana kadar.

"Bazı şeyleri değiştiriyor, ha." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok."

"Biliyorum." Boğazını temizleyerek omuz silkti ve ısınmak için kollarının üst kısmını ovuşturdu. "Ailem aşırı muhafazakârdı, bu yüzden ben de kardeşim de ... şey, şimdi bunun bir önemi yok. Yine de tam bir ruh hali katili. Görünüşe göre ben artık gidiyorum."

El yordamıyla banyodan çıkarken kalbi çarpıyor ve bir ürperti onu takip ediyordu, ancak bunun soğuk noktanın vücudunun içinde olmasından ve herhangi bir cereyanla ilgisi olmamasından kaynaklandığını hissediyordu.

Mesele şu ki, seks yapmak için çiftleşene kadar beklemek onun yetiştirilme şekliydi ve bu, üzerinde çok düşündüğü bir şey olmamıştı. Tüm beslenmeleri gözetim altındaydı ve ihtiyaç duyduğu birkaç kez, sakinleştirici için ırkın şifacısına gitmişti. Bir erkek bulup yuva kurmak her zaman gelecekte bir zaman hayalini kurduğu bir şey olmuştu. Ve ailesinin baskınlarda ölümünden sonra, romantizm aklındaki son şey olmuştu. Yeterince parası olduğundan, evin bakımının yapıldığından ve her şeyin, özellikle de Rhoger söz konusu olduğunda, dağılmadığından emin olması gerekiyordu.

Evet, bakın ne kadar iyi sonuçlanmıştı. Ama şimdi bunların ne önemi vardı ki?

Yapması gereken şey ölü kardeşini yeniden buzlamaktı. Çünkü her gece yaptığı iş ne kadar korkunç olsa da

Burada, ateşli bir erkek şanslı bir sabun kalıbını meşhur yarış pistinde test sürüşüne çıkarırken tüm bakireliğiyle ortada olmaktan daha iyi bir seçenek yoktu. Ve evet, elbette, kendini gerçekleştirmiş falan olması gerekiyordu, seks konusunda yaptığı seçimden dolayı özür dilemeyen bir dişi -kulaklarını çınlatarak- -ki bu hiç de seçim gibi gelmemiştir, Not:- ama bir erkeğe ilgi duyduğunuzda ve çoğu kadının birkaç sevgilisi olduğu yaşı geçtiğinizde? Kendinizde bir sorun varmış gibi hissediyordunuz.

Ve Tanrım, kendini nasıl örtmüştü? Sanki pis bir sapık olduğunu düşünüyordu. Ama hadi, yetişkinlerin rızası falan.

Banyo kapısı açıldı. Ve Sahvage tamamen giyinik bir şekilde dışarı çıktı.

Mae elini kaldırdı. "Lütfen. Söyleme." "Ne söyleyeceğimi nereden biliyorsun?"

"Tahmin edebiliyorum. Özür diliyorsun, bir daha olmayacak, bilmiyordun, tahmin edemedin, beni kırmak istemedin." Nefesinin altında küfretti. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Elindeki bir şeye başıyla işaret etti. "Şimdi mi gidiyorsun?"

Mae yere baktı ve ceketıyla çantasını aldığını fark etti. Hah. Anladım. "Ah, evet. Aldım. Ama hemen döneceğim."

"Mae."

Ses tonu karşısında gözlerini kapattı. İçinde çok fazla merhamet vardı, acıma da. Ve eğer bu aralarındaki seksi havayı emip yok etmediyse. Gerçi o sıcaklıktan geriye bir şey kalmamıştı.

Mae başını salladı. "Şu anda bunun hakkında konuşamam." Dene, asla. "Ayrıca, endişelenecek daha önemli şeyler var. Birazdan görüşürüz."

Ön kapıya doğru koşarken -çünkü maddesizleşmeden önce soğukkanlılığını kaybetmesi gerekiyordu- her şey bulanıktı ve elleri terli, parmakları özensiz bir şekilde sürgüyü kurcalamaya başladı. Sonunda kapıyı açabildiğinde, ön basamağa atladı ve kapıyı çarpmamak için kendini kontrol etmesi gerekti, kızgın olduğu için değil, tamamen koordinasyonsuz olduğu için.

Gece havası sıcak yüzüne karşı serindi ve derin nefesler aldı. Nefes almak zorundaydı ama ciğerleri de yanıyordu ve sanki boğazında bir el varmış gibi hissediyordu. İlerlerken, tepesindeki ayın belli belirsiz farkındaydı. Gerçi sadece bir parçacıktı, bu yüzden fazla ışık vermiyordu-

Kulübenin arkasından bir ışık huzmesi yayıldı, gölgesi kıştan ölmüş çimenlerin üzerinde uzayıp gitti, vücudunun şekli bozuldu.

Arkasını döndüğünde, Sahvage ona doğru geldi ve önünde durduğunda, elini tutup bacaklarının arasına koyarken nefesi kesildi. Fermuarının içerdiği çıkıntı hâlâ çok büyük ve çok sertti.

"Beni kapatmadın," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Sadece şaşırdım ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim."

Avucunu ileri geri oynatarak uyarılmışlığını hissetti ve kargo pantolonunun içinden hissettiğinde tısladı ve gözlerini kapattı.

"Benim için hiçbir şey değişmedi." Sesi o kadar sertti ki, neredeyse onu anlayamayacaktı. "Hem de hiç. Seni hâlâ her yerimde istiyorum."

Mae ona bakmak için başını yukarı kaldırdı ve o anda Mae de ona baktı. Beyaz bir beklenti anı yaşandı ve sonra öpüşme anında ve yoğun bir şekilde gerçekleşti, kolları Mae'nin etrafına dolandı ve ona tutundu

ona sertçe vurdu. Kolları da aynısını yaptı. Çok büyüktü ve onun olmasını istediği şey de buydu. Onun iri, aç ve ağır bir şekilde üzerinde olmasını, her şeyi iptal edebilmesini istiyordu.

Rhoger, Kitap ve o esmer bile.

Sonunda nefes almak için durduklarında, onun açlıktan ölmek üzere olan yüzüne baktı. Onları yataarken ve birbirlerinin gözlerinin içine bakarken hayal etmemek imkansızdı-

Işığın içinden bir gölge geçerken, evin içine baktı. Tallah bodrumdan çıkıyordu, kiler kapısı açıktı.

Mae onun bedeninden uzaklaşırken, "Hemen döneceğim," diye söz verdi.

"Bekliyor olacağım."

Cisimsizleşecek kadar sakinleşmesi bir an aldı ve ondan uzaklaşırken, adamın küçük taş eve doğru döndüğünü gördü-

Mae ailesinin çiftliğinin garajının arkasında yeniden bir araya geldiklerinde gülümsüyordu. Tekrar bir araya gelip gelmemelerinin neredeyse hiçbir önemi yoktu. Sadece onu olduğu gibi kabul etmesi gerçeği mi? Bu yeterliydi.

Arabasının anahtarını çıkarırken, o öpücüğün nasıl bir his olduğunu düşündü.

Ve karar verdi ... belki de tüm bu kabullenme olayı yeterli değildi.

CHAPTER THIRTY-FIVE

O Balz, şehir merkezindeki sitesinde, Syphon ile yan yana, vitrinleri kilitli bir perakende mahallesinde yürüdü.

Açılır kapanır ızgaralar ve üzerinde %70 İndirim! yazan satış tabelaları, nakit akışının bu köhne işletmeler için sürekli bir sorun olduğunu gösteriyordu. Bir sürü grafiti. Çölde kum tepelerinin kentsel eşdeğeri olan, rüzgarla kümelenmiş bir sürü rastgele çöp. Ve bok tekmelerinin altındaki düzensiz beton, sürekli kontrol etmeniz gereken türden bir şeydi

-Ne kadar havalı olursanız olun, ne kadar çok silah kuşanırsanız kuşanın ya da vücudunuza ne kadar çok deri fermuar takarsanız takın, bir çatlağa çelik bir ayak parmağı takmak sizi pek çok farklı düzeyde yeryüzüne geri indirebilir.

"Evet, peki sonra ne oldu?" Balz soldan sağa doğru tararken sordu.

"Tabutun içinde hiçbir şey yoktu."

Balz kaşlarını çattı ve kuzenine baktı. Syphon her zamanki yürüyüşündeydi, siyah saçları yeni koyu yeşil çizgilerle renklenmişti. Ortoreksik diyeti göz önüne alındığında, gerçekten bir smoothie'ye dönüştüğü düşünülebilirdi. Ama hayır, o ve Zypher gün içinde saç rengini değiştirmişlerdi.

Zypher koyu mor tonları tercih etmişti.

"Ne demek hiçbir şey?" Balz sordu.

"Şey, ceset yok. Ama gastroenteritle Rus ruleti oynamak istiyorsak elimizde iki yüz yıllık yulaf var. Peki ya Işık Hediyesi ya da her neyse? Hiçbir yerde de yok. Rhage bana açık tabutun etrafında dikildiklerini söyledi. Tic Tac?"

Balz avucunu uzattı, iki damla ağzına gitmeden önce salladı. "Peki şimdi ne olacak?"

Boş boş arkalarına baktı. Omega onu ısırıldığından beri, bu gece devriyeleri gezintiden başka bir şey değildi ve savaşmayı özlemişti.

"Bilmiyorum. Wrath, Kitabı başka bir şekilde bulmamız gerektiğini söylüyor-"

Balz durdu. "Ne?"

Syphon birkaç adım daha ilerledi, durdu ve arkasına baktı. "Kitap. Sana bahsettiğim kitap. Rehvenge'in Kardeşlik'e hakkında geldiği - neden bana öyle bakıyorsun?"

Başının döndüğünü hisseden Balz, ayaklarının altındaki çimentonun dalgalandığını düşünürken, gözüne bir şey çarpmış gibi davranabilmek için körü körüne mağazalara yöneldi. Bilirsiniz, normal bir şekilde.

"Peki ya bu Kitap?" dedi sert bir sesle.

"Sana söyledim."

"Tekrar söyle."

Syphon büyük omuzlarını silkti. "Bir çeşit büyü kitabı. Rehv'e onu arayan bir kadın geldi ve Rehv bu fikre hiç sıcak bakmadı."

"Sadece merak ettim, Kitap neye benziyor?"

"Bilmiyorum. Rehv söylemedi. Gördüğünüzde anlıyormuşsunuz gibi bir his var içimde."

Dengesiz bir elini gözlerine götüren Balz, kuzeninin konuşmaya devam ettiğinin belli belirsiz farkındaydı ama adamı duyamıyordu. Ve kendini toparlamaya çalışırken, o-Mor palmiye desenli.

Kaşlarını çatarak birkaç kez gözlerini kırptırdı ve baktığı şeyde hiçbir değişiklik olmadı: Görünüşe göre göğsü büyüklüğünde mor bir avuç içi izinin önünde duruyordu. Üzerinde, yanıp sönen, neon harflerle yazılmış bir tabelada "PSİKIYATRİST" yazıyordu.

Syphon onunla pencere arasına girdi. "Nereye gittin kuzen?"

"Ben buradayım," diye mırıldanarak bir adım attı ve mor kapıyı denedi.

Kapı açıldığında şaşırmadı, sadece hava karardıktan sonra olduğu için değil ve PSİKANİKLER muhtemelen bu tür bir posta kodunda bile beşte bırakmıyorlardı: Sanki bir tür kapı zili tersten çalınmıştı, o içeride birini değil, içeride biri onu arıyordu.

"Ne yapıyorsun kuzen?" diye sordu Syphon.

Ortaya çıkan merdiven dar, dik ve mora boyanmıştı ve Balz sanki ikinci katta adı çağrılıyormuş gibi aceleyle basamakları tırmandı. Sanki daha önce buraya gelmemiş olsa da gelmiş gibiydi. Sanki her şeyin amacı buymuş gibi.

Arkasında, Syphon'un söyleyecek çok şeyi vardı. Balz hiçbirini duymadı.

En üst katta, üzerinde başka bir lamine mor palmiye sembolü olan bir kapı vardı. Kapı tokmağını denemeyi aklından bile geçirmeden, kapının kendisine doğru açılmasına şaşırmadı.

Kahretsin, içerisi karanlıktı. Aslında, zifiri karanlık içerisi o kadar yoğun, o kadar yaygındı ki, zaman ve mekân dokusunda bir yırtık gibiydi-

Syphon onun kolunu tuttu ve çekti.

"Hayır!" "Bırak gideyim-"

"Oraya girme-"

Her şey çok hızlı oldu. Bir an ikisi onun koluyla halat çekme savaşı oynuyordu, ya sonra?

Merdiven boşluğunda ışıklar titredi ve sonra bir şey Syphon'u göğsünden yakalayıp geriye doğru çekti. Ama düşmedi. Dik basamakların üzerinde havada asılı kaldı.

Bir şekilde gücü ve özü olan bir gölge onu bir av gibi kavıyor, savaşçısının bedenini ele geçiriyordu. Ve Syphon geriye doğru eğilip acı içinde çığlık atıyor, yüzü solgunlaşıyor, gözleri kocaman açılıyordu.

Kurtar onu, dedi Balz kendi kendine. Kurtar-

Yine de kendisi için açılan kapıya bir göz attı. İçeri girme, içeri girme ve karanlığın içinde kaybolma isteği, tüm teninde somut bir darbe gibiydi; aç bir erkeğe yiyecek, fakire para, terminaldekine şifa gibi bir çağrı. İçeride onu kurtaracak bir şey vardı, onu kurtaracak-

Syphon tekrar çığlık attı ve kanlı acının sesi Balz'ı esaretten kurtardı. Soluk soluğa etrafına bakındı ve kırıklığına sarıldı.

Parfüm o zaman geldi.

Koku üzümsü ve derin bir kokuydu, seksenli yıllarda kadınlara koklattığı eski bir kokuydu.

Sosyal olarak kendisinden üstün olan türler, şehirlerde yaşayan ve smokinli erkeklerin kollarında gece sokaklarında yürüyen türlerin dışındaki kadınlar.

Dior'dan Poison. Çok sevdiği için ismini araştırmıştı-

Başını tekrar boşluğa çevirmeden önce bile karanlıkta ne göreceğini biliyordu.

Yanılmamıştı.

Bir kara deliğin içinden hayallerindeki esmer kadın belirdi; sihirli bir güzelliğe sahipti, gerçek dışı ama somuttu.

"Sensin . ." diye nefes aldı.

Ona gülümsediğinde Syphon yine çığlık attı ama sanki onun varlığı, kuzeni de dahil olmak üzere gezegendeki diğer her şeyin sesini kısmıştı.

Merdivende olanlar birdenbire onun yerine bir rüya gibi göründü.

"Beni özledin mi?" Sesi cennet gibiydi, tam bir cennet, kulaklarında ... hip-hop ve biraz cazla tatlandırılmış bir bandoyla karışık bir senfoni. "Seni özledim. Birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuş gibi geliyor. Neden içeri gelmiyorsun, kullanabileceğimiz bir yatağım var-"

Syphon daha da yüksek sesle çığlık attı.

"Onun için endişelenme." Balz'ın sikinin tadının nasıl olacağını tahmin ediyormuş gibi kırmızı dudaklarını yaladı.

"Onun bizimle bir ilgisi yok."

Kadını karanlığa doğru geri adım attı ve kan kırmızısı tırnaklarıyla onu çağırdı. "Benimle gel Balthazar, sana daha önce hiç tatmadığın zevkleri ve seni bile çalmaktan vazgeçirecek zenginlikleri göstereceğim. Artık başkalarının eşyalarıyla dolduracağın boş yerler, kaşınacak kaşıntılar yok. Sonunda doyacaksınız. Sonunda senden kaçan huzuru bulacaksın. Benimle dinlenebilirsin, Balthazar."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Beni nereden tanıyorsun?" diye fısıldadı.

"Aptal erkek, senin içindeydim. Oradayken koridorlarında dolaşmadığımı ve mobilyalarını denemediğimi mi sanıyordun? Yalnız bir yer, senin ruhun ve ben onlardan çok gördüm. Ama artık bunun için endişelenmene gerek yok. Şu andan itibaren her adımında yanında olacağım. Tek yapman gereken bana gelmek."

Bir sonuca vardığının farkında bile olmadan kararını vermişti: Vücudu ileri doğru bir adım attı. Ve bir adım daha.

Balz kuzenine dönüp bakmadı.

Bu kadını inkar edecek gücü yoktu.

Ne olursa olsun.

- - -

Mae buharlaşırken, Sahvage ereksiyonunu pantolonunun içinde yeniden düzenledi ve kulübeye geri döndü.

Eşyaları kapattıktan sonra ağır ambarın etrafından arkaya doğru baktı ve kiler kapısının açık olduğunu gördü. Ama Tallah mutfakta değildi ya da üst katta dolaşmıyordu.

Belli ki mahzene geri dönmüştü, yeraltındaki odasında bir şeyler unutulmuştu ya da gerekliydi ve bunun kıyafetiyle ilgili olduğunu tahmin ediyordu. Yaşlı kadın kesinlikle glymera köklerine sadık kalmıştı. Bir malikanede yaşamıyor olsa da, rolüne uygun giyiniyordu. Monopoly için dışarı çıktığında resmi bir etkinliğe gidiyormuş gibi görünüyordu ve ona her baktığında kızarması çok hoştu.

Biraz da üzücü.

Onun Mae için ne kadar önemli olduğu çok açıktı ve bunun tersi de geçerliydi. Kitabın bu kadar çok konuşulmasına şaşmamalı.

Tartışma. Eğer kara büyü ile korunmaya değer bir hayat varsa? Tallah listede olurdu.

Kalan kirli tabaklara bir göz attı. Ama Tanrım, o güveç berbattı.

Sadece dekoratif değil, faydalı da olmaya kararlı bir şekilde, Mae'nin bıraktığı yerden devraldı, onun ıslak, sabunlu kağıt havlu tomarını aldı ve lavaboda kalan eşyalar üzerinde çalışmaya başladı. Tallah'ın yedi yüz bin tencere ve tavayı nasıl kullanabildiği bir muammaydı. O sıvı çimento suyunun içinde sadece iki kök sebze ve birkaç avuç et vardı.

Yıkayıp durulanırken, Mae'nin banyo kapısının önünde durduğunu, gözlerini hayatında gördüğü en muhteşem şeymiş gibi eliyle yaptığı işe diktiğini düşündü. Lanet olsun, Mae onu izlerken avucu altınla doluymuş gibi hissetmişti, ama onun ... olduğunu öğrendiğinde.

Elbette hâlâ dişiyi istiyordu. Sadece onun hayatında geçici olmaktan çok daha az önemliyken ondan kalıcı bir şey almak istemiyordu.

Bu adil değildi.

Bu düşünceyle lavabodaki pisliği temizledi. Her şeyi kuruladı. Eşyaları Tallah'ın çıkardığı yerlere koydu.

Ve tam duvardaki saate bakarken bir şey fark etti, ne olduğundan emin olmasa da içindeki çan çalmaya başlamıştı.

Gerçi Mae'nin neredeyse bir saat önce gitmiş olması pek de iyi bir haber değildi.

Elindeki silahı avuçlayarak arka kapıyı kapatan buzdolabına baktı. Ön kapıya doğru baktı. Kiler merdivenlerini kontrol etti. Bu da neydi-

Gözleri masanın üzerinde gezinirken, bilinçaltında dikkatini çeken şeye iki kez geri döndü.

"Kahretsin."

Kırklığı tekrar beline sokarak, Mae için aldığı dokuz milimetreyi eline aldı. Gitmek için acele ederken onu geride bırakmıştı.

"Hemen döneceğim," diye seslendi bodrumdan aşağıya.

Maddeleşerek ikinci kata çıktı ve önceki geceden beri açık bıraktığı panjurdan çıktı. Mae'nin çiftliğini bulmakta hiç zorlanmadı ve garajın yanında yeniden şekillendiğinde, içerideki ışıklar yanıyordu.

Arka taraftaki panjur hâlâ bıraktıkları gibi duruyordu, bu yüzden arabanın yanından sorunsuzca içeri girebildi ve kaşlarını çattı. Taze egzoz kokusu barızdı, yani belli ki bir şeyler almak için dışarı çıkmıştı ve evin arka tarafına açılan kapı da durdurularak açılmıştı.

Ona her ne getirdiyse yardım edebilmeyi diledi.

Kısa bir koridora adım attığında, Mae'nin çantasını ve araba anahtarlarını çamaşır kurutma makinesinin üzerinde gördü. Ceketini de.

Fayansların üzerinde mütevazı bir mutfağa giden nemli bir iz vardı ve onu takip ederken evin derinliklerinde garip bir ses duydu. İlerledikçe, tek katlı çiftliği küçük buldu, mobilyalar yeni değildi, ama her şey temizdi ve telaşın olmaması onu rahatlattı.

O vınlama sesi bir tur daha ona eşlik etti.

Evin daha da içine, onu üst yatak odalarının düzenine götürdüğünü varsaydığı bir koridora doğru ilerledi. Banyonun kapısı yarıya kadar açıktı ve Mae'nin kokusu burnuna geldikçe gülümsemeye başladı.

"Size yardım edebilir miyim-"

Kapı aralığına geldiğinde, o-

Kısa durdu. Çünkü neye baktığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Mae küvetin önünde dizlerinin üzerine çökmüştü, boş buz torbaları etrafına saçılmıştı, bir tanesi cips yükü diğerlerine katılabilsin diye yukarı kaldırılmıştı. Tüm bunlar tuhaftı ama ciğerlerindeki nefes kadar botlarını da durduran şey bu değildi.

Küvetin içinde bir ceset varmış gibi görünüyordu. Başı musluğun yanındaydı, ayakları diğer ucundaydı, beyaz ve mumsu parmakları buzdan dışarı bakıyordu.

Mae dehşete kapılmış bir ifadeyle, sanki soğuk tuttuğu şeyi koruyormuş gibi kollarını iki yana açıp gerdi. Ya da belki de saklamaya çalışıyordu.

"Burada ne yapıyorsun!"

Silahı yandan gösterirken yavaşça, "Silahı unuttun," dedi. "Güvende olman için onu sana getirdim.

-Bu da ne?"

Ya da asıl soru kim olduğuydu. Yine de bildiğine dair bir his vardı içinde. Koyu sarı saçları tıpkı onunkiler gibiydi.

"Mae. . ." Sahvage bir elini yüzünde gezdirdi. "Hayır."

"Defolun," dedi titreyen bir sesle. "Bizi yalnız bırakın
_."

"Kitabı kullanarak onu geri getirmek istiyorsun. Oh, Tanrım.

. Mae . . . hayır."

CHAPTER THIRTY-SIX

TBurada yaşam ve ölümden daha korkunç uçurumlar vardı. Ve Balz bunlardan birinin üzerindeydi.

Kabullenmenin dudaklarında titrerken, her parçası rüyalarının kadınının emrine uymak isterken, ikinci bir doğum gibi bir kaçınılmazlığı biliyordu: Başka biri tarafından onun için yapılan bir seçim, onun bir dünyada var olmasına neden olmuştu. Ve böylece, evet, medyumun alanına girecek, önündeki esmer kadının çağrısına uyacak ve başından beri kaderi olan şeyi yaşayacaktı.

"Doğru," dedi o kan kırmızısı dudaklarıyla gülümseyerek. "Bana gel-"

Birdenbire, bir görüntü yüzüne hançer gibi saplandı: Kuzenini Eski Ülke'de, güneşten korundukları bir orman kulübesinde gördü. Syphon gülümsüyordu.

Silahlarda ve savaşın sert derisinde, şakağındaki iyileşen kesik, hedefinden daha hızlı ve çevik olan bir alçağıın kılıcının sonucuydu.

Bir yoldaş. Bir dost. Bir koruyucu. Aile.

Gözleri o kadar maviydi ki, sırtışı o kadar genişti ki, karınlarında sıcak yemek olmamasına ve yatakları için bir mağarada sadece ham toprak olmasına rağmen iyi niyeti tükenmezdi-

İşte, al.

Kuzeninin Eski Dilde söylediğı davet sanki şu anda Balz'a söylenmiş gibi açıktı ve savaşcının öne doğru eğilip elini uzattığını görebiliyordu.

Ve avucunda, sahip olduğu son ekmek topuğu.

Aç değil misin o zaman? Balz sormuştu.

Hayır, bu senin için olacak kuzen. Al ve karnını doyur. Ben başka bir şey bulacağım.

Syphon bu basit sözleri midesinden gelen hırıltılara ve mağaranın hiçbir yerinde yiyecek bulunmadığı gerçeğine rağmen söylemişti-

Balz'ın gözleri bir anda açıldı ama kapandıklarının farkında değildi. Ve karşısındaki gülümseme, baştan çıkarıcı gülümseme, başka bir ruhu ele geçirdiğini bilen şeytanın gülümsemesi... kuzenininkine hiç benzemiyordu.

Kuzenininki gibi değildi.

"Ne yapmak istediğini biliyorsun," dedi kadın. "Benimle geleceğini biliyorsun-"

Balz bir savaş çığlığı atarak döndü ve merdivenin en üst basamağından atladı, kuzeninin sallanan bacaklarına uzandı, gölge çaresiz erkeği daha da yükseğe kaldırdı, sanki girişin yukarısına monte edilmiş pencereden çıkıp Syphon'u alıp götürecekmis gibi.

"Seni lanet olası aptal!" diye bağırdı esmer kadın uçurumdan. "Seni lanet olası pislik!"

Gölge varlık camı kırıp avıyla birlikte gözden kaybolmadan hemen önce Balz kuzeninin sol bok tekmesini kavrayıcı bir pen eyle yakaladı ve bu yetersiz tutuşu ayak bile inden kaya gibi sert bir kavrayışla destekledi.

Eklenen ağırlık onu a a ı doğru sürüklerken gölge kutsal olmayan bir  ı lık attı ve sonra bir Şey yol verdi, varlık yükünü bıraktı.

Balz'ın sırtı d       k rdı, vücudu ahşap basamaklara bir  at rtıyla indi ve onu  eki e sokaca ı kesin olan bir ini e başladı - ve kuzeninin vücudu korkunç bir takip iydi, tüm o ağırlık onu affetmeyen, halısız merdivenlere daha da sert bir Şekilde  arptı. Beyni acıyla dolup ta arken bir anlık sersemlemiş bir felç geçirdi ama gölge varlığın hızlı karşı saldırısı yüzünden acıdan sızlanmaya, hatta Syphon'un hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol etmeye bile vakti olmadı.

 ıngırdayan, dişleri gev eten ini lerini durdurmak için bir ayağını dışarı atan Balz, bir elini kalça kılıfına doğru itti ve kırkl larından birini avuçladı. Tam namluyu kaldırdığı anda gölge ileri fırladı, yılan gibi dokunaçlar kuzenine ve ona doğru saldırdı.  n koluna isabet ettiğinde acı içinde küfretti ama teti e bastı.

Otomatik silah i ini yaptı, mermi üstüne mermi ya dırdı ve Ő k rl  olsun ki i e yaradılar. Gölge kulakları yırtan  ı lıklarından birini daha attı ve sanki yanmış gibi geri çekildi. Yine de geri geldi.

Böylece Balz gümüş bir hançer çıkardı. Dokuna lardan biri çok yakla tı ında ona sapladı ve tiz bir  ı lıkla ödüllendirildi. Ama sonra bilincini kaybetmiş olan Syphon tekrar merdivenlerden a a ı kaymaya başladı ve

Balz onu yakalamaya çalışırken, ikisi de tepetaklak dibe doğru zıplamaya başladı.

Vücudu kararmaya başladığında, gölgeyi bıçaklamak ve ona ateş etmek için elinden geleni yaptı, ne kendisinin ne de kuzeninin yolunun üzerinde olmadığından emin oldu-

Bum!

Basamakların dibine karmakarışık bir yığın halinde indiler, iri bedenleri kapalı kapıya yaslanmıştı. Balz bir itiş kakışla kuzenini yana kaydırды, böylece ateş etmeye devam edebilecekti ama son mermi de silahından çıkınca bu tartışmalı bir konu haline geldi. Yedek şarjörüne ya da diğer kırk kurşununa ulaşamıyordu.

Syphon'ın eli dolu bir şarjörle yüzünün önünde belirdi.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Balz. "Bana başka bir silah getirebilir misin?"

Cevap olarak bir homurtu aldığında, şarjörleri değiştirdi ve ateş etmeye devam etti - ve sihir gibi, yüzünde başka bir Sig Sauer belirdi.

Hançeri - umarım onları İsviçre peyniri yapmaz ya da bu varlık tarafından kullanılmaz - atarak Deadpool'a geçti, her iki otomatik silahtan kurşun mermileri fırlattı, gölgeyi geri itti, yarı saydam gövdesinde delikler belirdi - ya da belki de daha çok onu bir arada tutan yapı bozulmaya başlamıştı. Şimdi bir balık sürüsü gibiydi, bütün koordineli parçalara ayrılıyor ve giderek düzensizleşen bir düzende dalgalanıyordu.

Syphon'ın titreyen eli, kötü açılı uzuv yığınlarını yumruklarken başının yanında bir başka şarjör belirdi. Ve bir üçüncüsü. Balz'ın tek yapabildiği nişan alıp ateş etmek ve yeniden doldurmaktı-

Syphon boğuk bir sesle, "Ben yokum," dedi.

Tam o anda, son mermi ikinci kırkı terk ederken, gölge patladı, havadaki şarapneller bir kuzgunun tüyleri gibi dağıldı ve tembel akıntılarla aşağı süzüldü.

Bu sırada merdivenlerin başında esmer kadın kapı pervazına yaslanmış, öfkeli gözlerini Balz'a dikmişti.

"Sen lanet bir aptalsın," diye ısırdı.

Ve sonra, aynen böyle, gitmişti.

Balz sarktı, nefesi boğazında düğümlendi, garip bir mide bulantısı midesini bulandırdı, ateş gibi bir titreme tenini ürpertti. İki büküm olup öğürürken, her yerinde türlü türlü acıların filizlendiğini hissetti.

Artık acil tehdit ortadan kalktığına göre, Caldwell'deki gölgelerin hikâyelerini hatırladı. Ve kahretsin, V'nin özel mermilerinden biraz almalıydı. Ama o raporları yeterince ciddiye almamıştı.

Ve bu lanet gölgelerden daha fazlası ortaya çıkmadan önce yardım çağırması gerekiyordu.

Kendini iterek ayağa kalkmaya çalıştı ama dengesini kaybetti ve kalçasını tırabzana çarptı.

"Yaşıyor musun?" diye mırıldandı yeni yarasını zar zor fark ederken.

Ayaklarının dibinden bir inilti duyuldu. Sonra Syphon kırmızı yaralarla kaplı bir yüzü kaldırdı, yüz hatları o kadar bozulmuştu ki zar zor tanınabiliyordu.

Balz iletişim cihazındaki acil durum konum belirleyicisini çalıştırırken, "Bizi çağırıyorum," dedi. "Ve orayı temizlemem gerekiyor."

"Hançerim var. İyi olacağım."

Balz kuzeninin zar zor görebildiğini söylemeye cesaret edemedi. "Güzel, kaleyi koru."

Balz topallayarak basamakları çıkarken, yol engebeliydi. Mermiler merdiveni kirletiyordu, kurşun topları gölgeye çarptıklarında serbestçe düşmüşlerdi.

En üst katta, açık kapının yanında arkasına yaslandı - ve sonra el fenerini ateşleyip ışını karanlık içeriye doğrulttu.

Mekân çoğunlukla boştu: Ön tarafa bakan pencerelerin altında birkaç masa, üstlerinde mumlar, saksılar ve bitki demetlerinden oluşan bir yığın vardı. Odanın ortasında, iki sandalye ve bir sürü örtü ile yuvarlak bir okuma istasyonunda meşhur kristal küre vardı. Başka bir yerde minderli şilteler ve yıpranmış koltuklardan oluşan bir oturma alanı vardı. Ucuz altın iplikle çekilmiş parlak renkli kumaşlar duvarlara çivilenmiş, gökkuşakları hapsedilmiş ve yakalanmıştı.

Kesinlikle esmer değil.

Gitmişti.

Balz derin bir nefes aldı. Barutun keskin, metal destekli yanığı ve taze etin nahoş, etli tınısından başka bir şeyin kokusunu alamıyordu.

Orada mıydı ki?

Kendi kendine doğru kararı verdiğini söyledi. Doğru şeyi yapmıştı. Ailesini o her neyse ona tercih etmişti.

Ve yine de yas tuttu. Geride bırakılmış bir aşık gibi-

İletişim cihazından bir bip sesi gelince başını omzuna doğru eğdi. "Tıbbi yardıma ihtiyacım var. ACİL." Merdivenlerden aşağı baktı. Sonra koşarak aşağı indi. "Bir yaralı, yaraların boyutu ... bekleyin."

Kuzeninin yanına döndüğünde, muhtemelen en yakın olduğu dövüşçünün gevşek elini tuttu. Syphon yine bayılmıştı ama arı sokmuş dudaklarının arasından nefes alıyordu.

Garip bir şekilde, kıyafetleri hiç bozulmamıştı. Bu hiç mantıklı değildi.

Balz, vücudundaki gücü kaybedip yan tarafına yığılırken, "Yaraların boyutu ağır," diye boğuk bir ses çıkardı. "Yerimi biliyor musunuz? ? Güzel. Acele edin amına koyayım."

- - -

Ailesinin çiftliğine döndüğünde, soğuk tuttuğu şeyi kimsenin görmesini istemediği banyoda Mae, Sahvage'ın küveti mükemmel bir şekilde görmesini engellemeye çalıştı . . . Rhoger'ın. Ama buz içindeki bir ceset, kalıntıların sadece bir kısmı görünse bile, gözlerin görmezden geleceği türden bir şey değildi.

"Kapıyı kapat," diye bağırdı, çünkü aklına gelen tek şey buydu. "Ona öyle bakma."

Ama Sahvage Rhoger'a odaklanmamıştı. Ona bakıyordu.

"Anne-"

"Hayır!" Avuçlarıyla kulaklarını kapattı. "Dinlemiyorum."

Sahvage konuşmaya devam etmek ya da kapıyla ilgili talep ettiği şeyi yapmak yerine koridorun duvarına dayanana kadar geri geri gitti. Sonra poposu yere inene kadar aşağı kaydı ve aynı seviyeye geldiler.

Şimdi ne ona ne de Rhoger'a bakıyordu. Başını ellerinin arasına aldı.

O sessiz kaldıkça, Mae küvetin kenarına çöktü. Buzun arkasından kardeşine baktı.

"Anlamıyorsun," diye fısıldadı. "Hepsi benim hatam."

Sahvage bitkin bir ses çıkardı. "Onu kendi ellerinle öldürmediysen, öyle olmadığından çok eminim."

"Ailemiz gerçekten çok katıydı," derken kendini duydu. "Çok eski kafalıydılar. Onlar baskınlarda öldürüldükten sonra, Rhoger

değişmeye başladı. Bütün gün, bazen bir hafta boyunca dışarıda kalıyordu. Farklı bir kalabalıkla takılıyordu. Kendini kaybetmişti. Bu sırada ben burada eve bakıyor, faturaları ödüyor, ailemizden geriye kalanları bir arada tutmaya çalışıyordum. Ona gücendim."

Küvetin içine uzandı ve buzları daha eşit bir şekilde karıştırdı. Eli soğudukça, avuç içi ile cipsler arasındaki sıcaklık farkı, onu ve kardeşini ayıran her şeyi keskin bir şekilde hatırlattı.

Mae gözyaşlarına boğuldu. "Gittiği son gece ... korkunç bir kavga ettik. Kendimi kaybettim. Ona bir iş bulması ya da taşınması gerektiğini söyledim. O da bana bağırdı. Çok çirkinleşti." Sahvage'ın ona baktığından emin olmasa da başını salladı. "Bir daha geri gelmedi. İki hafta boyunca... belki de neredeyse üç hafta. Her şeyi aklımda tutamıyorum. Onu bulmaya çalıştım. Sürekli telefonunu aradım. Arkadaşlarının evlerine gittim. Kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Sonra bir gece burada çalışıyordum ve ön kapıdan içeri girdi. Her yeri kan içindeydi ve gittiğinden beri bir şey yememiş gibiydi. Hemen yanına koştum ve kollarımda öldü." Mae acıyan gözlerini ovuşturdu. "Ona ne olduğu ya da ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tallah'ı aradım. Hayatımda başka kimse yoktu ve doğru düzgün düşünemiyordum. Ona her şeyi anlattıktan ve biraz sakinleşmeyi başardıktan sonra telefonda o kadar sessizleşti ki Yüzüme kapattığını sandım. Ve sonra şu sözleri söyledi.

... "

"Kitap," diye homurdandı Sahvage.

Mae banyodan çıkıp ona baktı. "Kitap." "Bunu yapamazsın. Mae, ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok.

burada açılıyor."

"Ama Tallah'ın hayatını uzatmak sorun değildi," diye acı acı mırıldandı.

"Ben öyle bir şey demedim."

Mae elini kaldırdı. "Elimde kalan tek şey Rhoger." "Tallah için de öyle demiştin."

"Gerçekten şu anda hayatımda ne kadar az insan olduğunu mu tartışacağız? Gerçekten mi?" Mae boş buz torbalarını etrafına topladı. Sonra da onlarla hiçbir şey yapmadı. "Bu yoldan çıkamıyorum. Anlamıyorsunuz. Hepsi benim suçum. Onu bu evden çıkarıp, ona çok kötü işkence eden birinin ellerine bıraktım ve aldığı yaralar yüzünden öldü."

Sahvage küfretti. "Gitti çünkü gitti, Mae. Başka bir gece de olabilirdi-"

"Bizi tanıyormuş gibi davranma."

"Ve sakın yaptığın şey doğruymuş gibi davranma." "O buzun içindeki benim kardeşim," diye boğuk bir ses çıkardı. "O ölü bir erkek," diye karşı çıktı Sahvage.

"Belki de

var olmuştur senin kardeş ne zaman o oldu
Canlı, ama Artık değil."

Mae sertçe nefesini verdi. "Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü gerçek bu."

"Kes şunu." Gözlerini kapattı. "Kes şunu."

Göz kapaklarını açtığında Sahvage tam karşısındaydı ve geriye çekildiğinde Sahvage onun ellerinden birini tuttu.

"Lütfen," dedi. "Bunu ona yapma. Eğer onu seviyorsan, bunu yapmazsın-"

"Ne, onu bana geri mi getireceksin? Bunun neresi yanlış!"

Sahvage zorlukla yutkundu ve sesi zar zor duyulabiliyordu. "Onu Fade'de bırakın. Size yalvarıyorum. Sonuçları buna değmez."

Gece mavisi gözleri onu delip geçiyordu ve yüz ifadesi o kadar yoğun ki, bunun sadece onun çıkarlarını gözetten biri olmadığını anladı.

"Bana söylemediğin şey ne?" diye sordu.

"Bu sadece doğru olduğunu duyduğum Şey-"

"Saçmalık. Sen ne bilirsin ki. Ve bana yalan söyleme."

Sahvage aralarındaki teması kesti ve kışının üzerine oturdu. Gözleri Rhoger'a ve buza kayınca kıpırdamadan durdu.

Sonunda konuştuğunda, tıpkı ifadesi gibi sesi de periliydi. "Tek bildiğim insanların sonsuza kadar yaşamak için yaratılmadığı..."

"Onun ölümsüz olmasını istemiyorum, lanet olsun. Sadece getirmek istiyorum-"

"Ve sen şartları belirlediğini mi sanıyorsun? Gerçekten burada kuralları senin koyacağını mı sanıyorsun? Ölümlülüğün temeliyle oynuyorsun."

"Ölümlülüğün canı cehenneme! Rhoger soyuldu. Ve yapacağım son Şey olsa bile bunu düzelteceğim!"

CHAPTER THIRTY-SEVEN

Sahvage, tüm dünyevi yılları boyunca bu kadar büyük bir körlüğü, bulunduğu yerle ilgili her şeyi değiştiren bir körlüğü ortaya çıkaran yalnızca bir an daha yaşamıştı.

öyleydi. Ve Mae ona yalan söylememişti. Mesele onun gizli niyetini tahmin edememiş olmasıydı. Söylediklerini olduğu gibi kabul etmiş ve başka şeylerle ilgilenmeye devam etmişti.

Ona karşı duyduğu cinsel çekim gibi.

Bu bokun her şeyi silip süpürmesi ne kadar komik.

"Başka seçeneğim yok," diye açıkladı Mae.

"Bu konuda yanılıyorsun." Başını iki yana salladı. "Ölüm kötü bir şey değildir."

"Bunu nasıl söylersin? Rhoger daha yetmiş yaşında bile değil. Aldatıldı."

"Ama eğer Fade'e inanıyorsanız-"

"Bu çatı altındayken pek de iyi geçinemeyen babam ve mahmen'in gökyüzünde bir bulutun üzerinde mükemmel bir ilişkinin tadını çıkardıklarını mı söylemek istiyorsunuz? Lütfen. Orada olduğu varsayılan insanların hesabını yapana kadar Solma teorisiyle bir sorunum yoktu. Sözde sevdiklerimizle geçireceğimiz sonsuzluk, şu anda içinde bulunduğum durumda aklımızı kaybetmememiz için bize yutturulan bir peri masalı ve evet, deli olduğumun farkındayım. Ama bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Ben de ailemden tek kişiyi kaybettim. Bu yüzden tam olarak biliyorum nasıl hissettiğini."

Bu onun dışısını susturdu.

Onun olduğundan değil.

"Ne oldu?" Mae daha yumuşak bir tonda sordu.

"Eski Ülke'deydi." Sahvage yüzünü ovuşturdu. "O oldu benim şarj et, benim önce Kuzen. I ondan sorumluydum. Ben onun tek ailesiydim, koruyucusuydum ..." Devam etmeyince Mae öne doğru oturdu. "Ve sen . . . onu kaybettim."

"Onu tamamen hayal kırıklığına uğrattım. Bir aristokrat tarafından benden alındı. Sonra da vahşice öldürüldü." Sahvage Mae'yi sert bir bakışla süzdü. "Yani evet, bunun nasıl bir şey olduğunu ben de biliyorum ve hepsi de benim hatamdı."

Mae'nin gözleri yaşlarla parlıyor, yüzü şefkatle kızarıyordu. "İşte bu yüzden kendine bakmayı sevmiyorsun."

"Hayır," dedi suratsızca. "İşte bu yüzden kendime bakmaktan nefret ediyorum."

Kahretsin, bu çok gerçekçi olmaya başladı, diye düşündü.

"O zaman nereden geldiğimi anlamadığınızı nasıl söylersin?" diye sordu.

"Sana bunu hiç söylemedim. Yapmaya çalıştığın şeyin

yanlış olduğunu söyledim. Kitapla. Dünyada sonsuza kadar
yaşamak

ölümlüler, Mae, ve sevdiklerimiz için de değil. Bırak gitsin. Ona uygun bir Solma Töreni yap ve gitmesine izin ver."

Mae bir süre sessiz kaldı. "Özür dilerim. . . Kendimle yaşayabileceğimi sanmıyorum. Bu işin sonunu görmem gerek. Eğer Kitabı bulursam, devam edeceğim."

"Fikrinizi değiştirmeniz için söyleyebileceğim bir şey var mı?"

"Hayır."

Gözleri onunkilerden ayrıldı ve buruşturup kalçasının yanına koyduğu boş buz torbalarına gitti. Poşetlerden biri açılmıştı ve üzerinde kırmızı atkılı bir karikatür penguen vardı. Herif oldukça neşeli görünüyordu. Koşullar göz önüne alındığında, uygunsuz bir şekilde öyle.

"Sana yalan söylediğim için özür dilerim," dedi uzaktan. "Rhoger hakkında."

"Artık bunun pek önemi yok."

"Bu konu hakkında konuşmak çok zor."

Sahvage ona baktı, keşke insan olsaydı da zihnini manipüle edebilseydi. "Elbette öyle. Çünkü bunun yanlış olduğunu biliyorsun ve bunu birine yüksek sesle söylersen ya da birinin bunu görmesini sağlarsan, bunun kendin için ne kadar kötü bir fikir olduğunu fark etme riskini alırsın."

Mae göz kırptı. Birkaç kez. Sonra öne doğru eğildi, gözleri kısıldı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Başını iki yana salladı. "Sen bir yabancısın. Seni kırk sekiz saattir tanıyorum ve seninle bir yeraltında, bir insanla çıplak muşta dövüşünde kanlar içindeyken tanıştım."

Sahvage işaret parmağını kaldırdı. "Eğer dikkatimi dağıtmasaydın kanamam olmayacaktı-"

"Keser misin şunu!" Mae ellerini havaya kaldırdı. "Lanet olsun. Demek istediğim, sen benim hayatımda doğru düzgün yer alan biri değilsin. Ve bu" - parmağıyla kardeşini işaret etti

- "beni öldürüyor, tamam mı? Beni öldürüyor. O yüzden hayır, bunu seninle paylaşmak için acele etmedim."

Sesi çatallaştı ve gözleri yine yaşlarla doldu. Ama en azından ondan herhangi bir sempati istemediği açıktı: Avuçlarını öfkeyle yanaklarında gezdirdi ve sonra kot pantolonuna sildi.

"Burada öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramam," dedi kabaca. "Yani seninle konuşmamız gereken tek şey, şimdi ne yapacağın. Var mısın, yok musun? Ve sen tatlı yorumlarından biriyle beni tekrar kızdırmanın bir yolunu bulmadan önce, evet, burada bu kavşak noktasındayız. Yine."

Sahvage gözlerini kapattı. Bir süre gergin bir sessizlikten sonra ona bir cevap vermeye niyetlendi. Ama bunun yerine, şimdiki zaman uzaklaştı ve yerini uzun zamandır kararlılıkla görmezden geldiği geçmişe bıraktı.

- - -

Yaşlı Zxysis'in şatosunun büyük salonunda, Sahvage gözlerinden bir perde inmiş gibi hissetti, görüşünün engellendiğinin farkında olmasa da artık netti, etrafındaki dünya artık sisle kaplı değildi, ancak her şeyin inandığı gibi olduğunu varsaymıştı.

Ve karşısında gördüğü şey dehşet vericiydi. "Kimsin sen?" diye fısıldadı tekrar gözlerini dikip Rahvyn'e, kuzenine, sorumluluğuna, tek ailesine.

Arkasında duran muhafızların başsız bedenleri kan gölleri içinde sarsılıyor, son canlılıklarını da ölümün soğuk çağrısına erteliyorlardı. Ve Rahvyn onun önünde, yediği dayak karşısında bile boyun eğmemişti.

erdemine karşı işlenen suçun cezasını çekecekti.

Ama hiçbir şeyden korkmamak için iyi bir nedeni vardı, değil mi?

Kollarını kaldırarak, narin bileklerini ısırarak çelik kelepçelerden önce birine, sonra diğerine baktı. Sanki öyle yapmaları emredilmiş gibi, taş zemine şangırdarak düştüler.

"Ben her zaman olduğum kişiyim," dedi o güç dolu sesiyle. "Sadece serbest bırakılmış, şimdi."

Sahvage, Zxysis'in bir şekilde onun içindeki bu gücü bildiğini düşündü.

Aristokratın köydeki hikâyeleri bir araya getirdiği ve izlerin ne olduğunu gördüğü açıktı. Bu arada, dışıya en yakın olduğu varsayılan Sahvage yörüngeyi kaçırmıştı.

Onun korumasına ihtiyacı
yoktu. Kimsenin korumasına
ihtiyacı yoktu.

"Ayrı yollara gideceğiz kuzen." Şimdi sesi değişmiş, bildiği sese yaklaşmıştı. "Bana olan hizmetini yerine getirdin, efendime, amcana ettiğin yemini tamamen yerine getirdin. Beni terk etmeyeceğini bildiğim için, ben de seni terk edeceğim-"

"Rahvyn, Zxysis nerede? Ona ne yaptın?"

Kadının ağzının kenarlarında beliren gülümseme onu dehşete düşürdü. "Bana yaptığı şey. Ne eksik ne fazla. İlgisinin karşılığını onun içine girerek ödedim." Rahvyn topallayarak ziyafet koltuklarından birinin üzerine siyah bir pelerin atılmış olduğu yere gitti. Pelerini kendi etrafına çekerek onunla yüzleşti. "Beni bulamayacaksın. Sakın deneme bile."

Bir refleksle itiraz etti. "Sana karşı olan görevim kutsaldır-"

"Ve bu vesileyle seni bu yükten kurtarıyorum." Aniden gözleri yumuşadı. "Sahvage, artık özgürsün. Her şeyden. Artık benimle ilgili endişelerin seni gerçek amacından uzaklaştırmayacak. Kara Hançer Kardeşliği'ne hizmet etmiş en güçlü savaşçı olacaksın. Zafer senin olacak, çünkü ırk senin gibi bir koruyucuyu daha önce hiç görmedi."

"Hayır! Seni savunmam daha önemli-"

"Artık değil." Gözyaşlarını kırptırdı ve çenesini kaldırdı. "Kendine iyi bak kuzen. Senin geleceğine çok inanıyorum. Hayatınızdan ayrılırken bile bu iyimserlikte bana katılmanızı istiyorum. Bu dönem sona erdi."

"Rahvyn!" diye bağırdı öne doğru koşarken.

Ama büyük salondan buharlaştı ve ardında kokusundan başka bir şey bırakmadı. . . ve sebep olduğu kanlı katliamdan başka bir şey bırakmadı.

"Hayır!" diye bağırdı. Neyi inkâr ettiğini bilmese bile.

Ellerini saçlarına götürerek etrafta volta attı. Ve etrafında. Ve dar bir daire çizdi. Ama hiçbir şey değişmemişti. Ne adamının yaptıkları, ne de kendi gözleriyle gördükleri. Bir lanetle başındaki tutuşu bıraktı ve ölülerin yanına gitti. Cesetler ve el değmemiş silahlar karmakarışık, kan deri kıyafetlerde, ette, taşta ... parlak çelik kınlarda ve tunç grisi tüfeklerde parlıyordu.

"Rahvyn," diye fısıldadı, "başka ne yaptın?" Ama artık Rahvyn diye biri yoktu, değil mi?

Farkına vardığında, bir pirinç çanın berraklığıyla ona seslenen bir aciliyet duydu ve asma köprüye giden yolu işaretleyen geniş caddede aceleyle ilerlemeden önce ölülerin silahlarıyla silahlanmaya özen gösterdi. Sessizce ve hızla koşarken, orada

aşılması gereken çok şey vardı. Taş döşemelerin üzerinde bir enkaz alanı vardı: giysi parçaları, fileleri ve keseleri içinde yiyecek maddeleri, günlüklerden ve kitaplardan sayfalar çıkışa giden yolu kirletiyordu.

Kısa bir süre önce, ayakları hızlı ve zihinleri panik içinde olan bir sürü insan, amaçları hayatları için ikinci derecede önemli olan bu güzergâhta ilerlemeye başlamıştı.

Onları bu kadar korkutan neydi? Bu, cevabından korktuğu bir soruydu.

Tahkimatın büyük girişi kendini gösterdiğinde, Sahvage yavaşladı.

Sonra durdu.

Geniş açıklıktan görünen manzara, kaleyi çevreleyen temizlenmiş alanın hazır bir görüntüsünü sunuyordu. Çimenlerin arasından akan dereler, kaçan sakinlerin dağıldığını gösteriyordu ve alçakta kalan asma köprü de aynı şekilde aynı döküntü iziyle kaplıydı.

"Nereden biliyorlardı ki?" diye fısıldadı Sahvage büyük demir-çelik kapılardan geçerken. "Bu bütünlüğü terk ederken neyi gördüler?"

Bırak. Bırak. Bırak.

Yumuşak ses üzerine Sahvage cüppesinin düşme yerinin yanına baktı. Orada, asma köprünün tahtasının eski, yıpranmış yüzeyinde, ay ışığında parlayan bir su birikintisi vardı.

Kırmızı. Parlak kırmızı.

Sahvage döndü ve yukarı baktı: "Sevgili Bakire Kâtip."

Görkemli ve resmi girişin yukarısında, koltuğun ipeklerini taşıyan demir direğin üzerinde

Yaşlı Zxysis.

Öldüğüne dair herhangi bir soru işareti de yoktu.

Sanki kazığa oturtulması bir ipucu değilmiş gibi.

Gerçekten de derisi kemiklerinden ve kaslarından sıyrılmıştı: Bir zamanlar bedensel formunu bağlayan her şey yok olmuştu; bağırsakları leğen kemiğinden dışarı sarkıyor, organları göğüs kafesinin altından serbestçe sızıyordu. Ancak yüzü korunmuştu. Glymera'daki ve bu ev ile köydeki kimliğini tanımlayan yüz hatlarına dokunulmamıştı; yüz ifadesi tam bir dehşet ifadesiydi, dudakları çıplak dişlerinin üzerine gerilmişti, kör gözleri dehşet içinde arazisine bakıyordu.

"Rahvyn-"

Gökyüzünde parlak bir ışık patladı, o kadar parlaktı ki ayı bile gölgede bıraktı, o kadar acı vericiydi ki inledi ve gözlerini korumak için kollarını kaldırdı. Tökezleyerek geri dönen Sahvage, kalenin taş duvarlarının korumasını aradı ve onların koruması altındayken, göksel varlığa dair dayanabildiği kadarını görmeye çalıştı.

Her ne idiyse, kadife gökler boyunca ilerliyor, yıldızların pırlıltısını gölgede bırakıyor, tepedeki tüm aydınlığı emiyor gibi görünüyordu. Kuzeydeki ufka ulaştığında kısa bir süre daha yoğunlaştı ve sonra yanıp sönererek yok oldu.

Ayrılırken, her şey daha önce olduğu gibiydi.

Ama hayır, yeryüzünde bu doğru değildi. Etrafındaki hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi.

Ve Rahvyn yanıliyordu.

Giderken onu serbest bırakmamıştı. Onu kaçıranlara karşı işlediği cinayetleri onun üzerine yıkmıştı.

Hiç kimse onun Zxysis ve muhafızlarını olduğu gibi göndermediğine inanmazdı: Kardeşlik içindeki itibarı, sahip olduğu lakabı haklı çıkarmakla kalmıyordu.

doğduğunda verilmişti; nereye giderse gitsin onu takip etti.

Büyük salondaki cesetler. Zxysis'in bir hayvan gibi derisi yüzülmüş, bir leş gibi delinmiş başı. Ve Rahvyn'e zarar veren başka kim varsa ona yapılanlar. Hepsi Sahvage'a verilecekti ve böylece glymera onu aramaya gelecek, onun veremeyeceği açıklamaları talep edecekti. Ve Kardeşlik savunulamaz bir duruma düşecekti, çünkü onun sahada nasıl biri olduğunu ve görevinin onun için ne anlama geldiğini biliyorlardı.

Ayrıca kalenin etrafındaki köyün fısıltılarını, ormandaki büyüden ve kasabadaki açıklanamaz olaylardan bahseden yaşlı kadınları ve gençleri de bilirlerdi.

Sahvage, sorumluluğunu korumak için, herhangi bir ölümlü kadar büyücü olmaktan uzak olduğu halde büyücü olarak adlandırılmanın lanetini kabul etmekle yetinmişti. Ayrıca, Rahvyn'in büyüğü zararsızdı ... ya da en azından korkulacak bir şey değildi.

Gözlerini kapattı ve Zxysis'i hayal etti.

Zararsızlık için artık yok.

Dolayısıyla, kuzeni ne derse desin, Sahvage özgür değildi. Yaptıkları onu ölüme mahkum etmişti-

Ani bir dönüşle geldiği yöne döndü.

Ve sonra koşmaya başladı.

Kafası kesilmiş muhafızların yanına geldiğinde, cesetlerin ve kanın üzerinden atladı. İlerlemeye devam etti, ilk başta çıktığı basamaklara doğru ilerledi ... ve onları geçerek kalenin alt katlarına doğru ilerledi.

Uyandığı depoya geldiğinde, içeriden bir meşale aldı ve hemen bir yuvaya yerleştirdi.

kapının içinde. Tabutunun yanına giderek silahlarını yere bıraktı ve kapağı olduğu gibi yerine yerleştirdi; işte o zaman, meşalenin köpüren ışığı sayesinde tahtaya kazınmış uyarıları fark etti. Burada lanetli bir  l  vardı ve semboller bunu her tarafta ilan ediyordu.

Sahvage etrafına bakındı. Sonra hemen kapağı bir kez daha kaldırdı ve yakınlardaki un çuvallarını aldı,    tane, dört tane, daha da fazla, ağırlıklarını vücudunun olması gereken yere koydu. Sonunda kapağı indirdi ve bir çuvala sarılmış öğütücü taşını, bozduğu şeyi yerine  akmak için kullandı. Son olarak, aşırdığı kını geri aldı. Kının sivri ucunu kullanarak kapağa ve dikey panellere kendi adını kazıdı, çünkü yazılanlar arasında bu yoktu.

Tüfeği yeniden omuzlayıp feneri aldı ve koridora geri döndü. Her iki yönü de kontrol ederek, yankılanan sessizliğin devam ettiğini doğruladı -ama bu uzun sürmeyecekti. Batıl inançlar vampirleri uzak tutabilirdi, insanları da öyle ama sadece bir süreliğine. Hırsızların a ğ zl l ğ  çok geçmeden kendilerini koruma hislerini bastıracaktı ve içeriden  alınacak çok şey vardı. Ve bu onun amaçlarına hizmet edecekti. Böyle bir izinsiz giriş sırasında tabutu bulunacaktı ve kale duvarları içindeki her şey arasında dokunulmaması gereken tek şey buydu. Hiçbir ruh böyle bir eser üzerinde egemenlik kurmak istemezdi. Yine de haber yayılırdı.

Sonunda Kardeşlik onun ebedi istirahatgahını bulacaktı ama kalıntıları kabul edecekler miydi ya da onun ikiyüzlülüğünü keşfedecekler miydi? Kim bilebilirdi ki?

Ancak Sahvage, sözde cesedinin akıbetini öğrenmek için buralarda olmayacaktı. Bunun yerine

Onu bulana kadar kuzenini arayacak ve sonra, kuzeni doğru mantıkla düşünmeye başladığında, ikisinin saklı kalmasını sağlayacaktı. Ve sözde ölümü bunun mümkün olmasını sağlayacaktı-

Dokun.

Tam kaçmak üzereyken Sahvage sese doğru döndü.

Tap. Tap.

Kalenin doğal olmayan sessizliğinde, bu yumuşak ses, başka koşullar altında izin verebileceğinden çok daha fazla göze çarpıyordu.

Tap. Tap. Tap. Tap-

Bırak kalsın, dedi kendi kendine. Hızlı bir göçle ilgili talimatı açıktı-

Taptaptaptap-

Soğuk bir önsezi ensesini okşarken, iradesi onu çıkışa doğru yönlendirdi. Ancak bedeni başka bir yöne doğru ilerledi.

Öyle ki o garip, yumuşak sesi takip etti.

CHAPTER THIRTY-EIGHT

A Sahvage sustu ve kendi zihnine çekilir gibi oldu, Mae elini küvetin kenarına koydu.

"Gitmene izin veremem," diye fısıldadı Rhoger'a. "Ve söz veriyorum bırakmayacağım. Bunu nasıl düzelteceğimi biliyorum."

Sözlerinde ciddiye, özellikle de sonuncularında, ama nakarat zayıftı, sanki heceleri çok sık kullanmış ve güçlerini tüketmiş gibiydi. Ya da belki de başlangıçta hiç güçleri yoktu, sadece çaresizliğinin panik yakıtıydılar - ve bu gerçek hayatta bir insanı ne kadar ileri götürebilirdi ki?

"Fikrini değiştirmek yok," diye mırıldandı

Sahvage. Kadın tekrar ona baktı. "Asla."

Kelimenin ondan daha fazla gücü vardı. Ama sanki ona karşı durursa, Kader'e karşı durmuş olacaktı ve bu onun zihniyeti olmalıydı.

Kitabı henüz almamıştı. Ve Tallah'ın ona söylediklerine inanıyordu.

"Pekâlâ," dedi sonunda.

"Gidiyor musun?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Mae gözlerini kapadı ve rahatlayarak sarktı. "Söz veriyorum, her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek. İyi olacağız."

Evet, peki sonra ne olacak diye merak etti. İkisi söz konusu olduğunda bunun cevabını biliyor olsa da.

Sahvage kendi hayatını anlatırdı. O da kendi hayatına devam ederdi. Ve ortak hiçbir şey olmamasının doğası gereği ikisi birbirinden ayrılacaktı. Başlangıçta hiçbir kesişme noktaları olmadığından, hiçbir şey onları bir arada tutamayacaktı.

Ayağa kalkarak buz torbalarını topladı. "Hadi kulübeye geri dönelim."

Bunu söylemek ne kadar normal geliyordu. Yine de insan her şeye alışabilirdi ve buna alışkın da olmayabilirdi.

Kadın banyodan çıkarken, adam da bacaklarını yana çekti ve sonra ayağa kalktı. Ve kapıyı sıkıca kapattı -ama bu bir şeyi değiştirdi mi? Sanki garipliği kilitleyebiliyor muydu? Kendi yalanını?

Hayır.

"Ben evime dönüyorum," dedi.

"Tamam, kalmak zorunda değilsin. Yani, kulübede ya da-

"Evet, öyle. Şimdi her zamankinden daha fazla. Ama kıyafete ihtiyacım var."

Adam garaja doğru yürürken ona bakmadı ve kadın da arkasından koşarak çamaşır makinesinden çantasını ve anahtarlarını aldı. Evin kapısını kilitlediğinde, adam ona başıyla selam verdi ve kapıdaki boşluktan geçerek

Kepenk. Tek başına kaldığında, hâlâ çıkarılmamış çöplere baktı ve bunun nedenini hatırladı.

İçinden gelen bir dürtüyle arabasına bindi ve motoru çalıştırdı. Belki bir araca ihtiyaçları olacaktı. Ya da belki sadece etrafta dolaşmaya ihtiyacı vardı.

Geri geri çıkarken -çünkü Shell istasyonundan dönerken dikkati o kadar dağılmıştı ki babasının park kuralını yine çiğnemişti- Kitabın nasıl da kendi lanet zamanını aldığını düşündü ... ve gecikmeyi olduğu gibi görmemeye çalıştı:

Tüm bunların büyük bir aptallık olduğuna dair bir işaret. Ve o umutsuz bir aptaldı.

Sokakta dönerken, evde yalnız olan Tallah'ı düşündü. Mae bir lanet okuyarak gaza bastı ve gölgeler, esmerler ve banyolarda çıplak duran iri erkeklerle ilgili takıntıları yüzünden mahalleyi terk etti.

Kafasındaki kaosa dayanamayarak radyoyu açtı. Radyoyu NPR'de bırakmıştı ve tatlı sesli bir kadın kütüphaneler için kamu fonlarından bahsedip duruyordu, o da FM'e geçti.

"Caldwell'de seri katil. CPD dün gece bir kadın ve erkeğin daha ölü bulunduğunu bildirdi. Cesetler Eight-Seven-Five kulübünde bulundu ve her ikisinin de kalbi çıkarılmıştı-"

Mae'nin gözleri radyoya gitti ve sesi yükseltti.

"-tıpkı diğerlerinin olduğu gibi. Yeni kurbanların kimlikleri şu an için ailelerine haber verilinceye kadar gizli tutulmaktadır. En son tespit edilen Ralph DeMellio ve Michelle Caspari çifti de dahil olmak üzere sayı şu anda beş çifte ulaştı. İddialara göre DeMellio bir yeraltı dövüş çetesinde yer alıyordu ve yetkililer

böyle bir dövüşten kısa bir süre sonra öldürüldü. Instagram'da bulunan görüntüler, göğsünü kaplayan belirgin bir dövmesi olan bir rakiple karşılaştığını gösteriyor-"

Mae'nin sol ayağı frene bastı-

Arkasından gelen korna sesi haberin geri kalanını bastırdı ve sonra dünya patladı, arkadan çarpmanın etkisiyle hava yastığı direksiyondan fırlarken ve arabası kilitlenen lastiklerin çığlığıyla şeridinden çıkarken Mae'nin kafası diğerlerine çarptı.

Tümü momentum durduile a Öfkeli Etki, Civic'in ön ızgarası, içinde hiç boşluk olmayan bir şeye çarpıyordu. Çünkü ve hava yastığı sönük ile a Tısla, Mae öne doğru sarktı, bilinci bulanıklaştı ... ve sonra bir sis içinde geri döndü.

Arabasının farlarında, kırık kaputtan yükselen bir tür buharın içinden bir tabela okudu bir tuğla duvara monte edilmiş: Poplar Woods.

Kendi evinin yanındaki binanın tabelasına rastlamıştı.

Emniyet kemeriyle uğraşırken kapısının mandalını serbest bıraktı ve eşyaları fırlatarak açtı. Yana doğru gevşek bir listede, vücudu dışarı düştü, kolları ve bacakları onlara verdiği komutları dinlemedi ve ölü ağırlığın tüm zarafetiyle yere döküldü, ağzına, burnuna toprak girdi. Sırt üstü yattı ve derin nefesler aldı.

Görüş alanına telaşlı bir yüz girdi. Çerçevesiz gözlüklü, saçları dökülmüş ve kulağında cep telefonu olan bir adamdı bu.

"Zamanında duramadım!" dedi. "O kadar çabuk frene bastın ki, dokuz-bir-bir-bir'i arıyorum."

"Hayır, hayır-arama-" Mae sanki bir şekilde telefonu ondan alabilecekmış gibi elini kaldırdı. "Hayır, hayır-"

"Merhaba? Evet, benim adım Richard Karouk. Bir ihbarda bulunmam gerekiyor.

."

Richard Karouk ani bir solukla konuşmayı kesti, Gözlüklerinin arkasından gözleri daha da parlıyordu. Sonra bir klik sesi duyuldu ve ağzı açık kaldı.

Kan, iş gömleğine ve güzel ceketine akmış, parlak kırmızı bir renk almıştı.

Adam bir yığın halinde yere yığılırken, büstiyer ve dar siyah deri pantolon giymiş bir figür ortaya çıktı. Esmer olan.

Ve elinde kırmızıya boyanmış uzun çelik bir bıçak vardı... dudakları, tırnakları gibi kırmızı.

"Selam, tatlım." Gülümsedi. "Görünüşe göre kafanı çarpmışsın ve araban hurdaya dönmüş. Tanrı'ya şükür bir arkadaşta ihtiyacın olduğunda buradayım."

- - -

Sahvage çöktüğü o boktan yere geri dönmedi. Bunun yerine halka açık bir parktaki bir yükseltinin tepesinde yeniden şekillendi ve geniş, durgun bir nehre bakarken, karşı kıyıdaki evlerin ışıklarının yere düşmüş bir galaksi gibi olduğuna karar verdi. Parıldayan, uzak... dokunulmaz.

Seni değiştirmek için söyleyebileceğim bir şey var mı? Zihin mi?

Hayır.

Mae'yle yaptığı bu konuşma kafasında birkaç yüz kez tekrarlandı ve tabii ki tekrarlama olayı Mae'nin cevabını değiştirmede - belki de söylemin zamanla düzeleceğine, meşhur LP plağındaki iğnenin farklı bir yiv, daha iyi bir yiv bulacağına dair bir hayali olmasına rağmen.

Bir lanetle telefonunu çıkardı. Ve bir arama yaptığında, kendisini Mae kadar değişmez bir rotaya soktuğunu biliyordu. Yine de onun niyetleri onunkileri yönlendiriyordu. Ve olan olmuştı.

Kısa bir konuşmanın ardından bağlantıyı sonlandırdı ve telefonunu kaldırdı.

Önünde bir erkek belirdeğinde hâlâ botlarını koyduğu yerde duruyordu.

Peder dövüşte olduğu kişiydi, boydan boya kürkü içinde heybetli bir figürdü, kırılmış Mohawk'ı ve ametist gözleri her gece görebileceğiniz türden şeyler değildi. Kürkün zarif cüssesi göz önüne alındığında, pardösünün altında silah olup olmadığı hemen anlaşılmıyordu, ama garip bir his Sahvage'a, yerel tıkırtı, bang-bang dükkanınızdan satın alabileceğiniz geleneksel şeylerin adamın korunması için gerekli olmayacağını söyledi.

Onda bir gariplik vardı.

Ve Kitap'la ilgili olduğu gerçeği doğru görünüyordu.

"Sizi duymak ne güzel," diye söylendi Peder. Sonra kaşlarını çattı. "Bu dövüş parasıyla ilgili değil, değil mi?"

"Hayır."

"Kadının nasıl?"

"O benim değil." Sahvage kıkırdamayı duymazdan geldi. "Ama aradığı o Kitabı bulmam gerekiyor."

"Sevgililer Günü'ne daha on ay var ve romantik niyetler söz konusu olduğunda, çikolatalarla da aynı derecede iyi bir sonuç elde edebilirsiniz, sadece bu lanet zahmete girmeden-"

"Onu nerede bulabilirim. Ve bana ona yalan söylemediğini söyleme. Söylediğinden çok daha fazlasını biliyorsun."

Birdenbire, şaka-şaka saçmalığı sohbeti terk etti.

"Sizin dramınızı eğlendirmek gibi bir ykmllğm yok." Rahip uzun dişlerini göstererek soğuk bir şekilde gülümsedi. "Ve sen de kitabı onun için almaya çalışmıyorsun, değil mi? Hayır, hayır, Kitap için başka planlarınız var."

"Tabii ki onun için."

Kara bir kaç kalktı. "Ya bana yalan söylüyorsun ya da kendine yalan söylüyorsun."

Konuşmanın kendi tarafında, Sahvage aklına gelen her düşünceyi engellemekle meşguldü ve bu açıkça işe yaramıyordu. Bu da kesinlikle doğru erkekle konuştuğu anlamına geliyordu.

Omuz silkerek, "Sadece bir arkadaşa yardım ediyorum," dedi. "Evet, çünkü sen böyle şeyler yapan bir erkeksin. Bu." Peder elini cebine soktu. Sonra durgunlaştı. "Bana avuç ilerini açık tutmamı söylemeyecek misiniz?"

"Hayır."

"ok gveniyorsun. Bir sürpriz daha. Böyle devam edersek bir dahaki sefere bana bir pasifiste dönüştüğünü söyleyeceksin."

"Sana hiç güvenmiyorum. Ama bana zarar veremezsin."

O ametist gözleri kısıldı. "İ ř t e dostum, burada yanılıyorsun."

"Kimse bana zarar veremez," diye karşı ıktı Sahvage acımasızca.

"Biliyorsun" -Peder elini geri çekti

-"Toksik narsisizmi d a h a önce de duymuştum, ama sen pastayı alıyorsun. İşte paran."

"Sende kalsın ve bana Kitap hakkında bildiklerini anlat."

"Alınma ama bu benim için koltuk değişimi. Yani sen bana iyilik yapıyorsun."

"Yine de sende kalsın. Ve bana bildiklerini anlat."

Peder parayı tekrar ortadan kaldırdı. Sonra gözlerini Sahvage'a dikti. "Kayıp ailen nerede, savaşçı?"

"Ne?"

"İnsanların ne sakladığını bilmek gibi küçük bir yeteneğim var." Başının yan tarafına vurdu. "Dünyada çok kullanışlı bir şey, gerçekten. Ve sen insanların, aileni uzun zaman önce kaybettin, değil mi?"

"Kimseyi kaybetmedim ve sadece Kitabı istiyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Peder bastonunu bir elinden diğerine geçirdi. "Görünüşe göre, konuşmak isteyeceğiniz biri var. O lanet şeyin nerede olduğunu ben bilmiyorum ama bir arkadaşım biliyor. Ona sormak isteyeceksin. O tam bir melektir."

"Tamam. Bana ne zaman ve nerede olacağını söyle."

"İrtibatta olacağım."

"Çabuk olun."

"Talepte bulunacak durumda değilsiniz."

Sahvage yavaşça başını salladı. "Kiminle uğraştığınızı bilmiyorsunuz."

Rahip küçümseyici bir yorum yapacakmış gibi ağzını açtı. Ama erkek bu dürtünün peşinden gitmedi.

Gözlerinde hesapçı bir bakış belirince biraz gülümsedi. "Büyüleyici." Sonra saygıyla başını salladı. "Ve haklı olduğunuza inanıyorum. Kiminle uğraştığımı bilmiyorum -Ama sen de bilmiyorsun, dövüşçü. Benden haber alacaksın."

Peder selam verdi. Ve sonra gitti, gecenin içinde kayboldu.

Tek başına kalan Sahvage yavaş akan suya bakmaya devam etti. Nehrin adını bilmemesi, son birkaç yüzyılda ne kadar çok yerde bulunduğunun bir kanıtıydı. Eski Ülke'nin çeşitli ulus devletlerinde dolaşmaktan elli yıl önce Yeni Dünya'ya gelip Güney ve Orta Batı'yı dolaşmaya kadar, dünya onun için bir bulanıklıktı. Yine de hiç harita kullanmamıştı. Haritalar

hedefleri olan insanlar. Gittiği tek yön gün ışığı ve damarlar değildi, sadece onlara kesinlikle ihtiyaç duyduğunda.

Aksi takdirde, hareketli bir hedefin peşinde dolaşırdı.

Hayır, aslında bu artık doğru değildi. Büyük gölün bu tarafına gelmişti çünkü sonunda kuzenini bulmaktan vazgeçmişti. Tıpkı yulaf unuyla dolu tabutunu mühürlediği gece tahmin ettiği gibi, "ölümü" onu her türlü bağdan kurtarmış ve Rahvyn'i bulma umuduyla ipuçlarını, dedikoduları ve zayıf büyü hikayelerini takip ederek toprağa gitmişti.

Tek bir iz bile yok. Kadın bir yerlerde ölmüş olmalıydı ve o şimdi burada, okyanus ötesindeydi. Ama artık amaçsız değildi.

Peder haklıydı. Mae için Kitabın peşinden gitmiyordu.

Onu bulacak ve kardeşinin hayatını mahvetmeden önce o lanet şeyi yok edecekti.

Ve kendisinin.

CHAPTER THIRTY-NINE

Balz eğitim merkezinin ameliyathanelerinden birinin dışında daireler çizerek topalladı. Yanında bir sürü insan vardı: Xcor ve Bando'nun geri kalanı Piçler, Kardeşlik, evdeki diğer savaşçılar. Kapalı kapının diğer tarafında, Syphon kim bilir ne için tedavi görüyordu.

Bu arada Balz, kendi tıbbi muayenesinden sonra giydiği flanel gömleğin kolunu yukarı çekti. Ön kolundaki yara sakinleşiyordu, kabarık et daha az kızgın, daha az şişmişti. Bu lanet şeylerden çok vardı, çoğunlukla göğsünde ve kollarında. Belki de tüm vücudunun yüzde yirmisinde.

Syphon yüzde seksen civarındaydı. Eğer erkek ölürse, hepsi Balz'ın suçu olacaktı.

Medyumun evine döndüğümüzde, Manny mobil cerrahi ünitesiyle çağrıdan sadece sekiz dakika sonra gelmişti.

Xcor ve birkaç Kardeş Syphon'u tedavi bölümüne yüklemişti. Balz o noktada herhangi bir tıbbi müdahaleyi reddetmiş ve koruma sağlamak için ata binmekte ısrar etmişti.

Pek işe yaradığı söylenemezdi. Öldürücü bir acı içindeydi.

Ama kendini suçlamak morfinden daha iyi bir ağrı kesiciydi.

Saldırıyı anlatırken, doktorları ve diğer savaşçıları neler olduğu konusunda bilgilendirmek için elinden geleni yapmıştı. Ama hepsine kurgulanmış bir versiyon vermişti - her ne kadar gölge konusunda tamamen açık sözlü olsa da. Yine de, o mermilerin içinde Kâtip Bakire'nin çeşmesinden su içmemiş olması büyük bir utançtı.

"Kasabada yeni bir şeytan var," diye mırıldandı Butch. "Belki de gölgeler ona ait bir şeydir."

Balz'ın başına soğuk bir farkındalık dalgası düşerken, dönüp Kardeş'le yüzleşti. Butch O'Neal mesai saatleri dışındayken iyi giyinir, mesaideyken iyi dövüşür ve - kendisinin de dediği gibi- patates fırlatıcısını çok iyi kullanırdı. Ayrıca çok yakın ve şahsen-

"Onun mu?" Balz kendisinin söylediğini duydu.

"Omega'ya ne olduğunu hatırlıyorsun. O kadın -ya da evet, o her ne sikimse."

"Ah, doğru." Balz boğazını temizledi. İki kez. "Doğru ya. Doğru, tabii."

Beyni, farkındalığı, aynı şeyin iki düz fotoğrafının birleştirildiği ve üç boyutlu bir görüntüye dönüştüğü Viktorya dönemine ait bir stereoskop gibiydi.

Nefes alamıyormuş gibi hissetti. "Sadece merak ettim. Neye benziyordu?"

Butch oda arkadaşı V'ye bakarken başını salladı ve sonra tekrar ona baktı. "Ehliyetini gördüm mü demek istiyorsun?" Sonra kaşlarını çattı. "Bekle, sen ciddisin. Neye benziyordu?"

"Evet." Balz omuz silkti ve rahat görünmeye çalıştı. "Yani, eğer Caldwell sokaklarında bir tür gölge ordusuyla dolaşıyorsa, hepimizin onun neye benzediği hakkında bir fikri olması gerekmez mi?"

Butch omuz silkti ve sonra başını salladı. "İyi bir noktaya değindin. Ah, şey . Gördüğünüz en güzel esmer o. Gözlerinin içine bakana kadar. Ve sonra ... o dehşet, yıkım ve hastalıktır ..." Butch ağır göğsünün üzerinde haç işareti yaptı. "O bir gül goncasındaki zehir kadar baştan çıkarıcıdır."

Bu noktada, onu gören Kardeşler'in de katıldığı bir sohbet başladı. Ama Balz'ın daha fazla tanımlayıcıya ihtiyacı yoktu - gerçek şu ki ... soruyu sormadan önce cevabı biliyordu.

Hiçbir sorun yokmuş gibi davranmak için bir süre daha takıldı ve sonra Xcor'a hemen döneceğini söyleyerek ayrıldı. Erkekler için soyunma odası yan taraftaydı ve içeri girerken, dolap sıralarının yanından geçerek duş kabinlerinin yanındaki lavabo sırasına gitti. Lavabolardan birinde biraz su akıttı, yüzüne sıçrattı ve bir sebilden aldığı devetüyü rengindeki kâğıt havlularla nemi temizledi.

Ellerini bırakarak aynada kendine baktı-

Merak etme, seni affediyorum, aşık çocuk.

Kadın sesi kafasının içinde yankılanırken, etrafında döndü. "Ben senin değilim," dedi duş kabinlerine doğru.

Bunun üzerine bahse girmeye ne dersin?

Soyunma odasının kapısı açıldı ve o da doldurduğu silahına davrandı.

Butch içeri girdi ve Kardeş'in adımları Balz'ın ayrılırken kendi adımları gibi rahattı. Yine de yüzünde en ufak bir gevşeme yoktu ve ela gözleri çok şey biliyordu. Adamın insan olmadan önceki hayatında polis olduğu anlaşıyordu.

"Onu nerede gördüğünü söyle."

Bir hırsız olarak Balz'ın başarılı bir yalancı olması iyi bir şeydi. Ne de olsa gerçek, girip çalmak için sadece bir kasa daha demekti. Sadece ellerin yerine kelimelerle yaptın.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum-"

"Bana saçmalama." Butch kollarını göğsünde kavuşturmuş, deri dövüş ceketi gıcırdıyordu. "Bunun ikimize de bir faydası olmayacak. Onu ne zaman gördün ve sana ne yaptı?"

Balz bir lanetle, kuzenini kurtarmakla ... o her neyse onu kurtarmak arasında sıkışıp kaldığı o duraksamayı, o anı düşündü.

Hiç tereddüt etmemeliydi. Ve şimdi onu korkutan da buydu.

"Bu gece." Derin bir nefes aldı. "Bu gece o medyumun evinde. Ondan önce de gün boyunca yatak odamdaydı. Beni ziyarete geldi ve rüya gördüğümü sandım ama bir şekilde sırtımı kaşıdı."

Butch rahatlamış gibi derin bir nefes aldı. "Güzel."

"Özür dilerim?" Balz kaşlarını çatarak konuştu.

"Bak, senin büyük bir çocuk olduğunu ve kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum. Ayrıca böyle bir konuda asla yalan söylemeyeceğini de biliyorum."

"Tabii ki yapmazdım."

"Sadece onu görmüş olmandan endişelendim. Görmediğine sevindim."

"Ne?" Balz başını salladı çünkü belli ki kulakları çalışmıyordu. "Az önce sana söyledim. Benimle olduğunu-"

"Çok dikkatli olamayız, biliyorsun. Onun bir tür enfeksiyon olduğunu hissediyorum. Bir kez içine girdi mi, ölene kadar seni ele geçirir." Butch Balz'ın omzuna vurdu. "Paranoyakça davrandığım için özür dilerim ve yolunuza çıkmadığına gerçekten sevindim."

Balz şaşkınlık içinde Kardeş'in ardından bakakaldı. Butch kapıya vardığında, dövüşçü omzunun üzerinden baktı ve gülümsedi.

"Ama hey, o Kitabı ele geçirdik ve her türlü şeytan-iciline sahibiz."

"Ne?" Balz sordu.

"Söylentilere göre Book pek çok eğlenceli şey için kullanılabilirmiş. Buna sinir bozucu izinsiz girenlerden kurtulmak da dahil - ve Noel tatilinde Norman amcanızdan bahsetmiyorum."

Kardeş soyunma odasından çıkarken Balz, "Benim Norman diye bir amcam yok," diye mırıldandı.

Bununla birlikte, kesinlikle bir izinsiz gireni vardı ve farkında olmadığı şekillerde onun aracılığıyla çalıştığını hissediyordu.

Bu farkındalık onu dehşete düşürebilirdi. Eğer çoktan sıçmaya başlamamış olsaydı.

- - -

Kulübeye döndüklerinde Sahvage ikinci kattaki yatak odasının penceresinden içeri girdi ve merdivenlerin başına geldiğinde Tallah'a seslendi.

Aynı şeyi birinci katta da yaptı.

Kiler kapısında, içeri eğildi. Sonra aşağı indi. Yaşlı kadının odası açıktı ve salondan gelen ışık içeriyi aydınlatıyordu. İçeride bir sürü çiçekli pembe ipek ve Eski Ülke'yi gezerken insanların Fransa dediği yerde gördüğü mobilyalar vardı. Şezlongun üzerinde Tallah derin bir uykudaydı. Yine resmi bir şekilde giyinmişti, elbisesi soluk bir deniz mavisiydi, gümüş rengi saçları gevşemiş ve korsajın üzerine dikilmiş tohum incilere dolanmıştı.

Yanında, içinde bir fincan çay, yarısı yenmiş kızarmış ekmek ve bir kap reçel bulunan bir tepsi duruyordu.

Vampirlerin yaşam süresi insanlarınkinden çok farklıydı ve sadece uzun ömürlülük açısından değil. Diğer türlerin aksine, vampirler son on yıllarına kadar tüm yaşamları boyunca oldukça iyi görünüyorlardı. Bu noktada, yaşlanma süreci bedene ve zihne çarpıyor ve her şeyin dejenerasyonu, doğrudan mezara götüren hızlı bir tırmanışla gerçekleşiyordu.

Tallah bir mezar taşından uzakta değildi-

"Sahvage?" diye mırıldandı dişi başını kaldırdığında.
"Sen misin?"

"Uyandırdığım için özür dilerim. Sadece seni kontrol ediyordum." "Çok nazıksın. Mae nerede?"

"Geri dönüyor." Derin bir nefes aldı. "Pek bir şey yememişsin."

"Çok aç değildim. Dün geceki güveç çok doyurucuydu."

"Sen sadece dinlen. Yorgun görünüyorsun." "Yorgunum."

Arkasını dönüp giderken Tallah, "Sana sahip olduğun için çok şanslı," dedi.

Kayıtsız bir sesle yukarı çıktı ve mutfak masasına oturdu. Telefonunu kontrol etti, saate kaşlarını çattı ve Mae'ye mesaj attı. Sonra da cevap gelmesini bekledi. Cevap her an gelebilirdi. Bundan oldukça emindi. Muhtemelen arabasını almıştır.

Duvardaki saate baktı. Evet, bu kadardı. Mae arabasıyla geri dönüyordu ve bu onun - ana ekrandaki saate tekrar baktı - muhtemelen on dakika daha sürerdi. En fazla on beş.

Kulübedeki sessizlik içine işlerken, geçmişin son bir kez daha geri geldiğini fark etti. Bu iyi bir şeydi. Anılarına karşı sabrını yitirmişti ... ama yine de bu, anıların oluştuğu anda doğruydı.

- - -

Tap. Tap. Dokunun . . .

Bu ağlamaklı ses onu şatonun en üst katına çıkan geniş merdivenlere götürdü. Kokuyu alan bir köpek gibi takip ederken, sesin değişmediğinin farkındaydı. İçgüdüsel olarak hedefe yaklaştığını bilmesine rağmen, tıkırtılar daha da yükselmiyordu. Sanki ses taş duvarların, zeminin ve tavanın içindeydi.

Ya da belki de hayır.

Onun içinde de olabilir.

Yolculuğu, ağır kalasları demir parmaklıklarla güçlendirilmiş sağlam bir kapının önünde sona erdi. Her iki tarafta da, altın süslemeli ipek bayraklar gururlu direklere asılmıştı.

Zxysis'i rektumuna saplanmış olarak hayal etti.

Tap. Tap. Tap . . . tap.

Sanki amacına ulaşmış gibi, ses buharlaştı. Ve kapı gıcırdayarak açıldı.

Ne öyle olmasını istedi ne de elini kapının mandalına koydu.

Efendinin yatak odası ortaya çıktı, temiz hava sanki lüks sınırlardan ayrılmak için sabırsızlanıyormuş gibi dışarı fırladı. Yine de her şey yolunda değildi.

Tedirgin mum alevlerinin titrek ışığında, Sahvage'ın bile gözlerini kapatmasına neden olan bir şiddet sahnesi.

Rahvyn'in daha önce defalarca giydiği sade iç elbisesi paramparça olmuş ve kanla lekelenmişti, parçaları buradaydı . . . orada . . . yatak platformunun üzerinde. Ve kan bağının ipekleriyle işaretlenmiş bir örtünün altında, açık pencereye rağmen kan ve seks kokusu en güçlü halini almıştı.

Orada şiddete maruz kalmıştı.

"Sevgili Bakire Kâtip."

Ama hepsi bu değildi. Orada. . . köşede bir deri yığını vardı, soluk, işlenmemiş bir deri.

Zxysis'in derisi.

Sahvage hançerinin avuç içini yüzüne doğru çekti. Hiçbir zaman ruhani bir erkek, dualara ya da Fade'in vaat ettiği teselliye kapılan biri olmamasına rağmen, ırkın mahmen'inin adını tekrar tekrar söylemekten kendini alamadı-

Tap. Tap. Dokun.

Etrafına bakınırken kaşlarını çattı. Ses ocağın yanındaki sehpadan geliyordu ve yaklaştığında siyah bir mum, toprak bir tabak, bir hançer ve bazı bitkilerin yanında açık duran bir kitap gördü. Nefes aldığı anda tanıdık bir koku yakaladı.

Cübbesi.

Üzerini örten siyah örtünün önünü kaldırarak kokladı. Evet, üzerine bastırılan şey buydu ve buketin içinde . . . Rahvyn'in kanı.

Eski kitaba baktı. Parşömenin üzerinde mürekkep çizgileri vardı; paslı kahverengi renk, sayfaları okşayan kalemin içinde kan olduğunu düşündürüyordu. Ancak harfler ve semboller daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Yine de içeriğine dair bir tahmini vardı.

Bir büyü, çünkü bu malzemelerin başka bir amaçla kullanılması kesinlikle mümkün değildi.

Ve Rahvyn'in damarı açılmıştı.

Tabutunun dışına kazınmış uyarıları düşündü. Zxysis'in bu girişimde başarılı olamadığı açık olsa da, ona bir tür kontrol büyüğü yapıldığı sonucuna varmak zor değildi.

Kapağı kapatmak için çeviren Sahvage yüzünü buruşturdu. Kitabın herhangi bir parçasını ellemenin verdiği his hiç hoşuna gitmemişti. Peki ya ciltlenmiş olduğu şey? Çirkin deri, sanki yüzyılların ötesinde yaşlanmış gibi çatlaklar ve yarıklarla delik deşikti. Ayrıca kesilmiş süt ya da çürüyen et gibi bir koku da vardı.

Elini bıraktı ve avucunu kalçasına sürttü. Kuvvetli bir ovmadan sonra bile parmaklarında, avucunda bir şey kalmış gibi hissetti-

Kapak kendi iradesiyle tekrar açıldı, sayfalar sanki hayalet eller onları gözden geçiriyormuş gibi aceleyle dökülüyordu. Sahvage geri çekildi ama kitap daha önce görüldüğünden farklı bir yerde durunca durdu.

Tap. Tap. Dokun.

Gözlerini kısarak, gençken öğrendiği dilin sembollerini tanıdı. Gerçekten de artık parşömenin üzerindikileri okuyabiliyordu ve bunun kendisi için bir mesaj olduğunu hissetti. Ya da belki bir çağrı... ya da bir emir-

Sahvage gözlerini kapattı. "Hayır."

Ne söylediğini ya da kime söylediğini bilmiyordu. Ama inkârın doğru ve güçlü durması gerekiyordu. Bir şekilde, bakışlarını sayfalara dikerse, sembolleri özümser ve onları kelimelere çevirirse, ayrılamayacağı bir yola gireceğine inanıyordu.

Bir anahtarla arkasını döndü. Pencereilerin çıtalı panjurları, asma köprü gibi açıktı ve hazır bir çıkış sunuyordu.

Tap. Tap. Taptaptaptaptaptap-

Çağırma sesi bir kez daha başlayıp tahta zeminde ağır çizmelerin çıkardığı gümbürtüye dönüştüğünde, Sahvage gözlerini kapadı ve temiz gece havasını derin derin içine çekti. Kendisini hiddetlendiren kokuları, zorla alınan bir masumun kanını ve cinsiyetini engellemek zorundaydı, bu da kendisini sakinleştirmesini imkânsız hale getiriyordu.

Bu yüzden onları bir kenara bırakması gerekiyordu.

Maddesizleşmeye odaklandığında, o da ev halkının diğerleri gibi, hayatta kalma duygusuyla ayrılmaya, ayrılmaya, ayrılmaya zorlanmıştı-

- - -

Sahvage tüm vücudunu sarsarak ve havayı emerek şimdiki farkındalığına geri döndü. Bir an için Tallah'ın mutfağının artık tanıdık gelen detayları tamamen yabancıydı. Ama sonra yıkadığı tencere ve tavaların rafta kurduğunu, buzdolabının kapıya dayandığını, önündeki masanın üzerinde silah ve cephane yığını gördü.

"Kahretsin," diye nefes aldı.

Başını ovuşturarak, kanlı yatak odasındaki o sehpa masasını ve onunla olanları hâlâ gözünün önüne getirebiliyordu.

Kitap ona Mae ve Tallah'ın burada ortaya koyduklarını, marul yaprakları için asla uygun olmayan salata sosu malzemelerini düşündürdü-

Sertçe etrafına bakındı. "Mae?"

Eli fırladı ve telefonunu kaptı. Mesajlarını kontrol ederken . . . ondan hiçbir şey yoktu. Arama da yoktu. Evden ayrılalı bir saat yirmi dakikadan fazla olmuştu.

Neredeydi lan o?

CHAPTER FORTY

Mae yavaş yavaş kendine geldi ve beyninin tekrar çevrimiçi olduğuna dair işaretler, esas olarak başladığı fiziksel bilgilerdi.

işleniyordu: Başı ağrıyordu. İnce çıkıntıları olan bir şeyin üzerinde yatıyordu. Bir kolu tamamen uyuşmuştu.

Peki bu koku neydi?

Belirli bir neden olmaksızın kokuya odaklandı ve zihinsel bir bağlantı kurulduğunda, hafızasının ortaya çıkardığı görüntü pek de mantıklı değildi.

Galleria Alışveriş Merkezi. Noel zamanı.

Macy's'deki parfüm tezgahı. Agresif bir satıcı kadın, saç tetikleyicileri olan spreyci şişelerini iki kez yumrukladı. Mae'nin yüzüne gözlerini yakan ve burnunu gıdıklayan bir şeyle vurulması, sanki her burun deliğinde tek bir ince kedi tüyü varmış gibi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yüzünün tam önünde kablolardan oluşan bir desen vardı. Ama bu doğru olamazdı. ?

Her şeyin düzgün bir şekilde odaklanması için birkaç derin nefes alması gerekti ve gördüğünü sandığı şeyin doğru ve aynı zamanda yanlış olduğunu keşfetti. İçine doğru bastıran ince çıkıntılar, siyah kaplı tellerden oluşan bir örgüydü.

Bir kafesin içindeydi. Köpek kafesi gibi. "Bana birini hatırlatıyorsun."

Tanıdık bir ses duyunca Mae başını değil gözlerini oynattı. Çapraz taramaların arasından, açık bir alana baktı ...

Bekle. . . burası bir mağaza mıydı? Raflar dolusu giysi... tasarım cüzdanlar ve ayakkabılar... bir makyaj masası vardı. Ama aynı zamanda bir duvardan aşağı uzanan açık bir mutfak ve duvarsız ya da kapısız bir banyo vardı. Büyük boy bir yatak.

"Buradayım, aptal."

Mae sesin izini sürerek o her neyse onun merkezine ulaştı. Beyaz deri bir koltuğa oturmuş, bacak bacak üstüne atmış bir hanımefendi gibi oturan esmer kadın kıyafetlerini değiştirmiş ve saçlarını düzeltmişti. Şimdi üzerinde beyaz bir etek takım vardı; üst kısmı ince beline tam oturuyordu, alt kısmı ise uyluğunun ortasına kadar uzanan bir yırtmaçlıydı. Stilettolar siyah beyazdı ve inciler vardı, bir sürü inci.

Ama hepsi bu değildi.

Başında muhteşem beyaz bir şapka vardı, derbi şapkası, güzel yüzünün ve zarif boynunun etrafında dönen, bazı yerlerde alçak, bazı yerlerde yüksek bir siperi vardı.

"Beğendin mi?" diye mırıldandı esmer kadın, kan kırmızısı parmakları faturanın üzerindeki narin siyah biye üzerinde gezinirken.

Mae kendini yukarı itti ve kafasını kafesin tepesine vurdu.

"Ah, pardon. Köpekler için." Esmer kadın gülümsedi. "Büyük köpekler yetişkin dişiler kadar büyük değildir, değil mi?"

Ayaklarını sağa sola sallayan Mae oturabildiği kadar oturdu, başı garip bir açıda duruyordu. Bulundukları alana daha iyi bakınca, kalın, özelliksiz desteklerle tutturulmuş alçak bir tavanı olan dört bin metre karelik bir alan gördü. Hiç pencere yoktu. Ve tek bir kapı.

Yani gitmesi gereken yer orasıydı.

"Alexis Carrington Colby." Esmer kadın bir elini pürüzsüz bacaklarında gezdirdi. "Bu onun kıyafeti. İkinci sezonun ilk bölümünden. Ve kopya değil, bu gerçek takım. Dolapçıdan aldım. Daha doğrusu, bunun için beni becermesine izin verdim. Ufak tefekti bu arada ve beden önemlidir. Ama şapkalı bu takım elbise? Buna değirdi. Ayrıca, her zamanki bokundan çok daha ateşliydim, bir buçuk dakika dayandı."

Mae gözlerini kırptırdı.

"Peki, tamam. En fazla iki dakika sürdü." Esmer kaşlarını çatı. "Dur bakalım, sen izlemedin mi? Kim Dynasty'yi izlemez ki? Gerçi, kıyafet seçimlerine bakılırsa . . ."

Köpek kafesinin hemen önünde bir mandal vardı ve bir tane de kısa kenarda. İkisi de asma kilitle kilitlenmişti. Tel çelikti. Tam olarak ağ değildi ve eğer sakın olsaydı, kafesten güvenli bir şekilde çıkabilirdi. Ama acı içindeydi ve dehşete kapılmıştı.

Esmer kadın yaltaklanmanın eksikliğinden rahatsız olmuş gibiydi. "Biliyorsun, senin için giyindim. Biraz minnettarlık gösterebilirsin." Mae yanıt vermeyince zarif bir omuz silkme hareketi yaptı. "İyi, bir süredir baygınsın. Başın nasıl? Hm?"

Kafes, katlanabilir panellerden oluşuyordu; dik açılının sert köşeleri, iki kısa kenarın üst kısmı tutmak için yukarı itilmesi sayesinde yerinde tutuluyordu.

"Fazla konuşmuyorsun." Esmer kadın elini gösterdi. "Bu elması görüyor musun? Yirmi beş karat. Beğendin mi?"

Mae tek umudunun panellerin yapısal bütünlüğü bozulana kadar yanlara tekme atmak ve metal kancaları bükme olduğunu biliyordu.

"Bu cam." Esmer kadın elini kendine doğru uzattı ve kocaman taşı bir o yana bir bu yana hareket ettirdi. "Bilirsiniz, bazıları armut şeklinin klasik olmadığını söyler, yuvarlaklar ya da zümrütler gibi değil. Sözüm ona markiz kesim ya da prenses kesim gibi şeyler. Ama bakın, bu Joan Collins'in taktığı yüzük. Üç yıl önce bir müzayededen almıştım. Daha fazla ödeyebilirdim."

Mae yana kaydı ve botlarını kafesin kısa kenarına yerleştirdi. Kendini diğer uca doğru sıkıştırarak gücünü kullanmaya başladı-

"Ne yapıyorsun?" Esmer kadın şablonlu kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten, bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

Mae zorlanarak kabloların omuzlarını, boynunun arkasını ve başını ısırıldığını hissetti. Araba kazasından kalan yaralar -emniyet kemerinin sıkıldığı kötü omzu, toprağa düşen yüzü, Tanrı bilir ne yüzünden olan şakağı- daha yüksek sesle uğuldamaya ve zonklamaya başladı. Özellikle de tekmelemeye başladığında.

Esmer kadın güldü ve ayağa kalktı. "İyi bir antrenman mı yapıyorsun? Ve bir, ve iki, ve bir, ve iki-söyle bana, yanmayı hissediyor musun?"

Bang, bang, bang, çingirak, çingirak, çingirak-

Mae homurdandı. Yüzü ter içinde kaldı. Vücudu taleplerini protesto ederken gözleri dalgalanıyordu.

üzerine koyuyordu.

"Bundan sonra"- esmer gülümsedi-"core çalışabilir miyiz? Çekirdek çok önemlidir."

Kafeste işler gevşiyordu, yumruk attıkça üst kısım batıyor, dizlerini geri çektiğinde geri çıkıyordu.

"Yemin ederim... bana birini hatırlatıyorsun." Esmer kadın gelip kargaşanın yanında durdu. "Ama bu önemli değil-"

Mae son bir kez güçlü bir şekilde uzatarak ucunu kırdı, ağır tellerden oluşan kafes yerde zıpladı. Üst kısmın yarısı üzerine düştü ve yarattığı kaçış yolundan dışarı çıkarken onu itti.

Serbest kaldığı anda ayağa kalkmak için çabaladı-

Dengesi bok gibiydi, vücudu tamamen koordinasyonsuzdu ve Mae sert zemine çarpıp tekrar ayağa kalkmaya çalışırken esmerin güldüğünün farkındaydı. Ve tekrar.

Yere yığıldı, nefes nefese kalmıştı, başı dönüyordu ve hemen hemen her yeri ağrıyordu.

"Peki şimdi nereye gittiğini sanıyorsun?"

Bir çift siyah-beyaz stiletto Mae'nin yüzünün hemen yanında belirdi; kulağı ve yanağı serin, serin bir mermere degecek şekilde yan yatmış olduğunu anlamasının tek nedeni de buydu.

"Biliyorsun," diye mırıldandı esmer, "mükemmel bir kafesi mahvettin. Öyle ya da böyle bunu sana ödetmek zorunda kalacağım. Ve tabii ki nakit dışında bir şey seçeceğim-"

"Bana zarar vermeyeceksin."

"Özür dilerim."

Mae başını kaldırdı. Gövdesini kaldırdı. Tüm vücudunu kaldırmaya çalıştı ama duvara yaslanıp oturmakla yetindi.

Kafesin olduğu yerde.

Gözleri hala aralıklı olarak odaklanıyor olsa da, onları esmerin olduğu yöne doğru eğitti.

Derin bir nefes alarak, "Sen gitmiyorsun. Gitmiyorsun. gitmiyorsun.

Acıdı. Ben."

O parlak kırmızı dudaklar düzleştı ve o ses çirkinleştı. "Sen böyle düşünmeye devam et o zaman. Bu saçmalığın ne kadar süreceğini görecekiz."

Ani bir hareketle, görünmez bir güç Mae'yi yerden kaldırdı ve duvara yapıştırdı. Kemik kıran bir basınç tüm vücudunu kapladı, bir araba ağırlığında bir battaniye gibi... Nefes almak için çırpınırken sıkışmaya karşı koymaya çalıştı ama karşı koyacak bir şey yoktu.

Esmer kadın yürüdü ve bir poz verdi, bir kalçası dışarı doğru kıvrılmış, diğer eli belinde duruyordu. Yine de yüzü sert ve çirkin çizgilerle çizilmişti.

"Sana istediğim her şeyi yapacağım." Gözleri Mae'yi taradı -ve sonra şaşkınlığı fark edildi. "Vay, vay, vay. Görünüşe bakılırsa o koca erkek henüz içine girmemiş. Bakire mi? Gerçekten mi? Ne büyük bir ödölsün sen." Şimdi yine gülümsedi. "Tam da her erkeğin istediğı şey, beceriksiz eller ve acının garip irkilmeleri. Ne kadar seksi-"

"Bana zarar veremezsin," diye homurdandı Mae, "çünkü Kitap'a ihtiyacın var."

Esmer kadın sustu ve ağzını kapattı. Sonra tek stiletto'sunu çevirdi ve kutu gibi, iki saplı, üzerlerinde küçük kilitler olan çantaların sergilendiğı yere doğru yürüdü. Gökkuşaağı kadar farklı renkte ve bir o kadar farklı dokuda bir düzine cüzdan vardı.

"Biliyorsun," dedi esmer, "yıllar boyunca pek çok erkek bakireyi kullandım. Ve tsk, tsk, tsk, senin gibi değil

düşünmek. Özel, cinsel olmayan bir amaç için gerekliydi - ne yazık ki artık geçerli değil -"

"Bana canlı ihtiyacın var." Mae öksürdü. "Çünkü Kitabı ben çağırdım. Kitabı almak için bana ihtiyacın var."

Esmer kadın omzunun üzerinden baktı, gözleri kısılmıştı. "Ben olsam bu kadar ukala olmazdım, tatlım. Bunun için başka kaynaklarım var."

"O zaman öldür beni. Tam burada ve şimdi-"

Basınç dayanılmaz hale geldiğinde Mae bir çığlık attı, yüzündeki kemikler dümdüz çökmekle tehdit ediyordu, kaburgaları kalbini ve ciğerlerini sıkıştırıyordu, leğen kemiği neredeyse çatlıyordu. Ve tam bayılmaya başladığı anda, kendinden geçtiğini hissettiği anda, boğazından aşağı biraz hava çekebildi.

Gözleri biraz açılmaya başladığında, esmer kadın yine tam karşısındaydı. Artık kızgın değil, dalgındı.

"Bana nasıl yaptığını anlat," dedi.

"Hmm?" Mae hırıldadı.

"Şu haline bak. Fena görünmüyorsun ama uğruna sokaktan geçmeye değmezsin. Tarzın yok, kişiliğin yok, seni tavsiye edecek hiçbir şey yok ve yatakta hiç tecrüben yok. Ve yine de . . . o erkek. Senden o kadar hoşlanıyor ki. Anlamıyorum."

Esmer kız sessizleşince Mae sesine biraz güç kattı. "Kitabı bunun için istiyorsun. Öyle değil mi?"

"Hayır."

"Yalan söylüyorsun."

Esmerin bakışları sefalet vaat ediyordu. Sonsuz sefalet. "Ve sen de kıcımı öpebilirsin."

Bir anda acı ve boğulma hissi geri geldi ve Mae elini fazla zorladığını anladı.

Bu, aklına gelen son bilinçli düşünceydi.

CHAPTER FORTY-ONE

O kırsalında, arazisinde bir sürü ıvır zıvır bulunan bir arazide, Erika harap bir karavana girerken başını eğdi. İçeride dağınıklık vardı.

Her yerde, her şeyin üzerinde pizza kutuları, buruşmuş sigara paketleri ve boş içki şişeleri mutfağın detaylarını, ayakların altındaki zemini ve yırtık pırtık mobilyaları boğuyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, süpermarket poşetlerine sarılmış nargileler, şırıngalar, plastik torbalar ve tuğlalardan oluşan bir koleksiyon da vardı.

Ceset, hayata çamurlu bir kahverengiyle başlamış gibi görünecek kadar lekeli bir kanepenin üzerindeydi. Kurban yirmili yaşlarında bir erkekti ve yıpranmış minderlere sırtını yaslamıştı, yüzü donmuş bir şekilde ileriye bakıyordu, alnının neredeyse tam ortasında infaz tarzı tek bir kurşun yarası vardı.

Gözleri kafatasının arkasındaki duvardaki kırmızı lekeye değil de göğsünün önüne indiğinde, öğleden sonra geç saatlerde arkadan gelen çavuşunun sesini duydu.

Bir gece dinlenmen gerek, Saunders. Çok uzun zamandır çok zorlanıyorsun.

Pam doğum iznine ayrıldıktan ve Sharanya taşındıktan sonra personelimiz azaldı. Başka ne yapabiliriz-

-İşte hatalar böyle yapılır. Ben hiç hata yapmadım. Ve yapmayacağım da-

Bu bir rica değil, Erika. Son molanın ne zaman olduğunu hatırlamıyorum, sen de hatırlamıyorsun.

Üniformalılardan biri - ikisinden daha genç olanı - "Babası aradı," diye bildirdi. Çünkü büyük olanı telefonla konuşuyordu. "Zavallı adam. Kimse oğlunu böyle görmek istemez."

Erika eğildi ve alnındaki kurşun yarasını kontrol etti. Barut kalıntısı yoktu, yani yakın mesafeden ateş edilmemişti. Ateş eden kişi belli bir mesafe gerideydi.

"Profesyonel atış," diye mırıldandı.

Üniformalı devam etti: "Kurbanın adı David Eckler ve sabıkası var. Çoğunlukla çalıntı mal satmakla suçlanıyor ama iki tanesi teknik nedenlerle düşmüş olan bir dizi uyuşturucu suçlaması da var. Dedektif de la Cruz babasını konuşmak için karakola götürdü."

Kalem ışığını çıkararak yerdeki dağınıklığa baktı. "İşte bir deniz kabuğu."

Üzerine bir kalem koymak için eğildi ve daha doğrulmadan kendini, ayaklarından birinin yerine süt kutusu konmuş, eğri büğrü bir sehpayla göz hizasında buldu. Dağınıklığın ortasında mı? Yaklaşık bir ayak uzunluğunda ve beş inç genişliğinde deri bir kutu. Farklı olarak

Karavandaki diğer her şey gibi bu şey de iyi bir yapıya sahipti ve üzerinde toz ya da çizik yoktu.

"Sürpriz, sürpriz," diye mırıldandı camın üstünden bakarken.

İçerideki saat dizisi onun gibi orta sınıftan birinin bile bileceği büyük isimlerdi: Rolex. Piaget. Tamam, iyi, Hublot'u hiç duymamıştı.

"Bunu nasıl söyleyebildin ki?" dedi. "'Whoo-blot'?"

"Ha?"

Ve işte o zaman onu gördü. Kanepenin yan tarafındaki uzak köşede küçük bir göz kırpması: El fenerinin ışığını yakalayan bir mercek.

"Güvenliğimiz var," diye duyurdu.

"Bahçede zincirlenmiş bir köpek mi demek istiyorsun? Ben bir tane görmedim.

."

"Hayır, bir kamera gibi."

Eğildi ve kaydı dikkatlice inceledi

Birim. Sonra kanepenin arkasındaki kabloları takip ederek - kurbandan kaçınarak- bir dolaba ulaştı. İçinde ne vardı? Yeni ve parlak bir dizüstü bilgisayar, aşırı gerilim koruyucuya takılıydı. O şey çalışıyordu.

"Teşekkürler bebek İsa," diye mırıldandı. "Senin gitmen gerekmiyor muydu?"

Erika doğruldu ve üniformaya ilk kez doğru düzgün baktı. "Dick?"

"Rick." Taze yüzlü adam rozetini gösterdi. "Donaldson. Hâlâ devriyedeyim ama yakında cinayet masasına geçmeyi umuyorum."

"Ben Dedektif-"

"Oh, kim olduğunu biliyorum. Bu gece izinli olduğunu sanıyordum-"

"Programımı nereden biliyorsun?"

Adam sanki başka birinin cevap vermesini umuyormuş gibi etrafına bakındı. Ne yazık ki yaşlı memur hâlâ telefonla konuşuyordu.

"Herkes programınızı biliyor, Dedektif."

Farlar treylerin önünü aydınlatırken, ışık dilimleri içeriye doğru yayıldı.

"Şanslısın." Erika el fenerini kapattı. "Sabah görüşürüz. Ben biraz uyumak için eve gidiyorum."

Dick-Rick-her kimse Donaldson sanki biri onu Kara Cuma'da Target'a gitmekten kurtarmış gibi rahatlamış görünürken, Erika kırık kapıya vurdu. Karavandan dışarı çıkmak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu ama gerçek suydı ki, olay yeri ekibinin her şeyi temizlemek için dört ila altı saate ihtiyacı olacaktı ve şimdi ne-? Saatini kontrol etti. Sabahın üçü. Mükemmel. Kırk beş dakika içinde dişlerini fırçalamış, ayaklarını yeni çoraplara sokmuş ve üst kattaki dairede yaşayan erken kalkanların gürültüsünü kesmek için başını bir battaniyeye sarmış olarak evindeki yatağında olabiliirdi.

Tamamen yüksek hayatı yaşıyor, diye düşündü başlarken
ve olay yeri inceleme ekiplerine el salladı.

En geç sabah sekizde meşhur eyerine geri dönmüş olacaktı. Ve sonra çavuş onun vardiyalı çalışması hakkında söyleyecek iyi bir şey bulamazdı. Tam isabet.

Ayrıca, kurbanın göğsünde hâlâ bir kalp olduğu sürece? Davayı başkasına devretmekte bir sakınca görmedi.

- - -

Syphon nihayet sessizce dinlenmeye çekildiğinde ve mavi önlüklü, kolyeli insanlar onun iyi olacağından emin olduklarında, eğitim merkezinden ilk çıkan Balz oldu. Ve bir kez daha rahat görünüyordu ya da öyle görünmeye çalışıyordu.

Derisinin içinde çıgık atıyordu.

Yeraltı tünelinin en ucunda, malikânenin büyük merdiveninin altından çıktı ve ardından ikinci kattaki oturma odasına çıktı. Kendi yatak odasına inerken, bir hırsız gibi sessizce hareket etti ve kimseye rastlamamak için dua etti. Sütinde, tamamen siyah olan kıyafetlerini giymesi bir dakikadan az sürdü ve beline çift kılıfı geçirmesi de bundan daha uzun sürmedi.

Koridora fısıldayarak geri döndü, sağa sola baktı. İkinci kattaki oturma odasından sesler geliyordu, bu yüzden arka tarafa gitti ve hizmetçilerin merdiven boşluğundan hızlı bir iniş yaptı. Aşağıya indiğinde, mutfakta Son Yemek'i hazırlayan köpekçiklere bir sürü işaret yaptı. Sonra garajdan çıktı ve köşkün arkasındaki kış için kapatılmış bahçelere geri döndü.

Gözlerini kapattıktan sonra, beyninin çırpılmış yumurta olduğu düşünüldüğünde onu şaşırtan bir şekilde hiç mücadele etmeden maddesizleşti ve dağdan uzaklaşarak şehir merkezine doğru yol aldı.

Balz, Commodore'un çatısında yeniden bir araya geldi.

Bu sızma için artık centilmenlik kuralları geçerli değildi. HVAC havalandırma sistemlerinin yanındaki çelik kapıyı zihniyle açtı, çünkü sürgüsünde bakır yoktu ve beton basamaklardan aşağıya hayalet gibi inecekti, ancak yolda enkaz veya yangın kapısı olup olmadığından tam olarak emin olamıyordu.

Üç kat aşağıda, halı kaplı koridora girerken hiç ses çıkarmadı. Beş ya da altı apartman dairesinin kapısının yanından geçerek, tam kapılardan biri açılırken asansörlerin yanına geldi.

İçerideki iki kadın birlikte duruyordu, şık kıyafetleri ve iyi saç kesimleri hem harcanabilir paraya hem de bu bokla ne yapacaklarını bilecek zevke sahip olduklarını gösteriyordu. Her ihtimale karşı onları dondurdu, hafızalarını temizledi ve lobiye geri gönderdi.

Dokunun . . .

Balz durdu ve omzunun üzerinden baktı. Ama arkasında kimsenin olmadığını biliyordu.

Hayır, asıl dikkat etmesi gereken gittiği yeri.

Tripleksin girişi yaklaştığında yol verdi ve içeri girdiğinde, alarmin veri tabanından aldığı kodla programlanmış bir kırbaçla güvenlik sistemini etkisiz hale getirdi.

Tap. Tap . . .

Hızlı bir nefes alışta hiç koku yoktu. Sanırım mutlu çift bir kez daha evde değildi.

Olsalar da fark etmezdi. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bir şey oldu.

Tap. Tap. Dokunun . . .

Duygudan göğsü sıkışırken, yarasa iskeletlerini, Viktorya dönemi cerrahi aletlerini ve ilk gezisinde gözden kaçırdığı tahnit edilmiş hayvanlarla dolu bir tanesini tekrar ziyaret ederek izleme alanlarında ilerledi.

Tap. Tap. Tap. Tap . . .-

Bir anda, rafların ve kitapların bulunduğu oda, sanki daha önce yapmış gibi emin bir şekilde önünde belirdi.

yürüyen, Balz değil.

Bok çukurlarına bakarken, tam içinde durdu ve kısa bir an için kalbi yanıldığına dair dehşetle çarptı. Sonra atmaya başladı çünkü haklı olduğu için dehşete kapılmıştı.

Sonunda güzel parke zemine baktı. "Kahretsin," diye fısıldadı. Çünkü hiç şüphe yoktu. Bu Kitap'tı.

Ve onu çağırmıştı. Onu çağırıyordu.

Dokunun . . .

Son vuruş kulaklarına ulaştığında çok yumuşaktı, bir iç çekiş gibiydi. İstemese de Balz ilerledi, ama saygıyla değil. Medyumun evinde sıkışıp kaldığı esaretle de değil. Adımlarında bir boyun eğme, bir kaçınılmazlık duygusu vardı.

Her şey buna yol açıyordu.

Teşhir kutusunun önünde durduğunda, Tanrı bilir neyin eski cildi standında titreşti, mutluluktan kıpırdayan bir köpek yavrusu. Ve sonra, sanki sevincini dizginleyemiyormuş gibi, zıpladı ve kendini çevirerek açtı. Sayfalar takip edilemeyecek kadar hızlı, aceleyle uçuşuyordu; ancak durduklarında, sanki açığa çıkan belirli pasajlar hareketin içinden geçip devralmış gibi kararlı bir şekilde durdular.

Balz eğildi.

İlk başta yazı satırlarını çözemedi. Ama sonra gözlerini ovuşturdu ve ellerini indirdiğinde her şeyin İngilizce olduğunu gördü. Sade, gündelik bir İngilizce, bir garaj satışı ilanında bulabileceğiniz türden. Modern argo ile.

Parşömenin yaşı ve kapaktaki yıpranma göz önüne alındığında, ciltteki herhangi bir sayfanın başında "NSFW" ifadesinin nasıl görüldüğünü anlayamıyordu. Ama her neyse onunla tartışmayacaktı. Hiçbir şeyle tartışmıyordu.

Uzanarak vitrinin üzerindeki Lucite kapağı kaldırdı ve bir direnç beklemesine rağmen hiçbir dirençle karşılaşmadı. Koruyucu küp sanki havalanıyormuş gibi yukarı kalktı ve onu bir kenara koymaya gittiğinde t  y kadar hafif oldu  unu hissetti-

"Kahretsin," diye mırıldandı geri teperken.

Koku i  ren  ti. Daha azı gibi, ama tatlı tonları yok.

Ve sonra burnunun sorunları hakkında endişelenmedi.

"Hayır," dedi kelimeleri okumaya başlarken. "İstediyim bu de  il. Başka bir şeye ihtiyacım var."

Kitap sanki onunla aynı fikirde de  ilmiş gibi dalgalanıyordu.

"Ben ... aramıyorum." Başını iki yana salladı. "Aşk aramıyorum. Sen kafayı yemişsin. Aslında bir kadından kurtulmak istiyorum."

"Kıpırdama!" diyemedi.

Silahım var!"

Balz, g  rleyen erkek sesini duyunca g  zlerini devirdi ve arkasını d  nerek v  cudunu Kitabı ile raflar odasının kemerinde duran, iki b  kl  m avu  larında parlak, k    k bir kaniş tabancası olan tripleksin Bay'ı arasına koydu.

Roger Moore d  nemi 007 filmlerini   ok izlemiş gibi.

Lanet olsun, Balz'ın dikkati o kadar da  ılmıştı ki kokuyu ka  ırmıştı-

"Polisi arıyorum!"

Bay   ok fazla botoks yaptırmıştı, bu y  zden şoktan nefes nefese kalmış ve aşırı kızarmış olmasına rağmen kaşları aşı  ı pozisyonda kilitlenmişti. Sanırım sadece alt yarısı şaşkınlık g  sterebiliyordu. Oh, ve o ekose pijamalar? Mutlu yuvanızın koruyucusu olarak ciddiye alınmaya   alışıyorsanız pek de uygun bir ortam de  ildi.

Gözlerini deviren Balz, insanı durduğu yerde dondurdu - ve sonra Bayan'ın da res içinde olup olmadığını merak etmek zorunda kaldı. Gerçi bunun pek bir önemi yoktu.

Balz, "Kaldır şu şeyi, Tanrı aşkına," diye mırıldandı.

Emir üzerine, Bay silahını indirdi ve sonra ne yapması gerektiğine dair başka öneriler bekliyormuş gibi gözlerini kırptırdı.

Kitaba tekrar bakan Balz kaşlarını çattı. "Sana bir şey sorayım. Bu şeyi nereden buldun?"

"Bu yeni bir kazanım." Bay Balz'ın vücuduna baktı ve gözleri Kitaba takıldığı anda bakışlarından sevgi fışkırdı. "Ona sahip olmam gerektiğini biliyordum. Sanki kaderimde benim olmak varmış gibiydi."

Balz'ın hançerli eli kendi silahına uzanırken, kendi kendine sakin olmasını söyledi. Bu orospu çocuğunu bir kitap yüzünden vurmaya gerçekten hazır mıydı-

Kitap, diye değiştirdi.

Bay devam etti: "Şehirde nadir kitap satan bir satıcı var. Sıra dışı olanları satın aldığımı biliyor, özellikle de -bir kenar diyelim mi?" Adam ben yaramaz bir çocuğum edasıyla gülümsedi, kaşları en ufak bir hareket göstermiyordu. Sonra sesini alçalttı ve öne doğru eğildi. "Satıcım bana bunun insan etine bağlı olduğunu söyledi."

Bu orospu çocuğuyla ilgili o kadar çok şey vardı ki, Balz onun taşaklarını tekmelemek istiyordu. Prensip olarak.

"Peki bu nereden geldi?" diye sordu adama.

"Çok eski."

"Hadi canım."

"Ve Macarca yazılmış."

Balz arkasındaki "NSFW" yazısına baktı. Ve bu başlığın altındaki tüm İngilizce kelimelere. "Hayır, değil."

Bay göğsünü kabarttı. "İlk öğrendiğim dili bilmediğimi mi söylüyorsunuz?"

Kitabı işaret eden Balz, "Hayır, bunun İngilizce olduğunu söylüyorum" dedi.

"Siz, efendim, yanıyorsunuz." Botoks olmasaydı, gözbebeklerinden birinin üzerinde ciddi bir kemer oluşacağı açıktı. "Ama bu benim kitabım olduğu için, bir yabancıyla bu konuda tartışmayacağım."

"Bunu ne için kullanıyorsun?"

"Kullanmak . . . ?" Bu bakış sağ üst tarafa doğru sertleşti. Küçük oyunlarının içine girdiğinizde yalancıların yaptığı şey buydu. "Böyle bir kitabı kullanamazsın. Sadece sergilemek içindir."

"Saçmalıyorsun ama cevabın umurumda değil." En azından buna değil. "Ne zaman aldığını bilmem gerek?"

"Yaklaşık iki hafta önce. Bu benim en son satın aldığım şey." "Evet, bunu zaten söyledin. Satıcı sana söyledi mi? nereden aldı?"

Bay gülümsedi ve başını salladı. "Çok çılgın bir hikâye. Serserinin biri onu kitapçıya getirip bırakmış. Şehir merkezinde bir arka sokakta bulunduğunu söyledi. Bunun için para almayı reddetmiş, doğru olup olmadığından emin değilim ama kitabı dükkâna getirmesini söylemiş. Düşünebiliyor musunuz?"

"Bunun için ne kadar ödedin?"

Bay yine göğsünü şişirdi, sanki insanlara malları için ne kadar ödediğini söylemeye alışkınmış gibi. Çünkü bu tür raporlar hazırlamayı seviyordu. "Altı haneli rakamlardaydı."

"Sigortanızdan talepte bulunmaya hazırlansanız iyi olur."

"Neden?"

Balz kitabı almak için uzandı. "Çünkü benimle geliyor-"

Elleri antik kitapla temas etmeden hemen önce ışıklar titredi.

Ve sonra her şey karardı.

CHAPTER FORTY-TWO

Mae yere düştüğü için kendine geldi ve ani darbe canını acıttı. Ama aynı zamanda nefes alabiliyordu. Tekrar.

Gitmişti. Ezici, görünmez baskı gitmişti.

Öksürmeye ve öğürmeye başladığında sırt üstü yuvarlandı ve gevşek, sallanan bir eliyle saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Kel beyaz bir tavana bakarken nerede olduğu konusunda kafası karıştı, ama sonra beyni bilincinin teknesine bağlamı fırlatmaya başladı, kısa süreli anılarının görüntüleri, sesleri ve kokuları kuru havuz balıkları gibi dönüp duruyor, spastik ve üst üste biniyordu.

Esmer-

Mae bir adrenalin patlamasıyla kendini oturur pozisyona getirdi ve elini başına götürdü. Her şey bir dairenin etrafında dönse de, yeterince takip etmeyi başardı.

Giysi rafları, çantalar ve ayakkabılar da öyle... mutfak alanı. Yatak.

Yalnızdı.

Esmer kadın -ya da her neyse- ortalıkta görünmüyordu.

Ayağa kalktığına Mae'nin bacakları gevşemişti ve dik durabilmek için bir elini duvara dayaması gerekiyordu. Etrafına bakınırken şeytani kadının banyonun yanındaki bölmenin arkasından fırlamasını ya da tam önünde yeniden şekillenmesini bekliyordu.

Bunların hiçbiri olmadığında, Mae kendini savunmayı ve olası silahları düşünmeyi bıraktı ve hayatta kalma ve bulunduğu yerden kurtulma konusunda endişelenmeye başladı.

Sendeleyerek, diğer taraftaki kapıya yöneldi -bu da neydi böyle? Dönüştürülmüş bir depoda bir daire mi? Pencere olmadiğına göre yeraltında olmalıydı ve bazı ipuçları elde etmek için eşyaları koklamaya çalıştı ama parfümden mi yoksa burnunun kırık olmasından mı bilinmez, Macy's tezgâhı dışında hiçbir şeyin kokusunu alamadı.

Görebildiğı tek çıkış katı çelikti. Yerine perçinlenmiş güçlendirilmiş çubuklarla.

Kolu ittiğinde kıpırdamadı ama sanki bu bir sürpriz miydi? Ve onun için maddesizleşme diye bir şey olmayacaktı. Nerede olduğu ya da bu duvarların ya da kapının diğer tarafında ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ayrıca, ne kadar acı içindeydi? Kendini sakinleştirmesine imkân yoktu-

Telefon!

Mae elini cebine soktu, telefonuna. Telefonu hâlâ yanındaydı! Telefonu çekip çıkarırken elleri titredi.

Servis yok.

"Kahretsin.

"

Ama en azından saat sabahın üçüydü. Saatlerdir ortalıkta yoktu. Sahvage onun yokluğunu fark etmiş miydi? Eminim onu arıyordu? Ve bir süredir baygın olsa bile, güneş doğmadan önce eve dönmek için hâlâ yeterli zaman vardı.

Cep telefonunu düz tutarak etrafta dolaştı ve bir bar bulmayı umdu. Bu gerçekleşmeyince, dışarı çıkmak için uygun bir seçenek aramak üzere alanın çevresini dolaştı.

Hiçbir şey yoktu. Bankalara layık bir kapı dışında başka bir çıkış yolu yoktu. Evet, sobanın üzerinde ve banyoda birkaç havalandırma deliği ve köşelerde sıcak, kuru hava pompalayan iki ısı eşanjörü vardı. Ama bu çok intihara meyilliydi. Cisim değiştirip bilmediğiniz bir havalandırma sisteminden geçmeye mi çalıştınız?

Tek bir çelik tabanlı hava filtresi yeterliydi ve siz İsviçre peyniriydiniz.

Bir an için beyni panikle doldu ve kaçıp kurtulduğu köpek kafesine bakarken, nereye gittiğine dair vızıltı daha da kötüleşti.

Ama odak noktasını kaybetmek işe yaramayacaktı.

Kendine Sahvage'ın şimdiye kadar çoktan eve dönmüş olması gerektiğini bildiğini hatırlattı. Onu arayacaktır. Arabasını yolun kenarında bile bulabilirdi-

Tanrım, ona arkadan çarpan o zavallı insan. Ona yardım etmeye çalıştığı için ölmüştü.

Buradan gitmesi gerekiyordu-

Yukarıda bir yerden alçak bir gümbürtü yayıldı - hayır, yukarıdan değil. Her yerden. Dehşete kapılan Mae başını kapatıp eğildi, yaraları garip bir şekilde çığlık atıyordu

Her ne ise, bacaklarından yukarı doğru yayılan bir titreşimle sesin doruğuna ulaştığı pozisyon.

Ve sonra . . . soldu.

Mae doğrulur ve kollarını indirirken etrafına bakındı.

Metro diye düşündü.

Kesinlikle yeraltında bir yerdeydi.

- - -

"Hayır, hayır, seve seve ..." Nate Elyn'e baktı ve bu düşünceyi yüksek sesle bitirmemeye karar verdi.

Seninle her yere gitmekten mutluluk duyarım.

"Dışarıda yürümek iyi bir fikir," diye bitirdi sözlerini yıldızlı gökyüzüne bakarken. "Ve biraz hava almak."

İkisi gecenin büyük bir kısmını yatak odasındaki tüm mobilyaları kurarak geçirmişti. İyi bir ekip olmuşlar, talimatları takip etmişler, aletleri kullanmışlar, her şeyin en iyi etki için nereye yerleştirilmesi gerektiğini bulmuşlardı. Elyn'in çalışma masasının çekmecelerine koyacak ya da dolaba asacak hiçbir şeyi olmadığı gerçeği onun gözünden kaçmamıştı.

"Bir ara ne yapabiliriz biliyor musun?" dedi yan bahçedeki çitin üst parmaklığının altına eğildiklerinde. "Alışveriş yapabileceğimiz bir yer var. Alışveriş merkezi mi? Aynı çatı altında bulunan bir grup dükkan gibi. İnsanlar tükenmekte olduklarını söylüyor ama Caldwell'deki hala güçlü."

Elyn hakkında öğrendiği bir şey de, onun hafife aldığı pek çok şeyi bilmediğiydi. Görünüşe göre, telefonu nasıl kullanacağını bilmediği için onu aramamıştı. Bunun şaka amaçlı bir bahane olduğunu düşünmüştü,

Ama gözlerinin içine baktığında, onun çok ciddi olduğunu fark etti. Sonra, gece yarısı bir şeyler atıştırmak için mola verdiklerinde, mikrodalga fırını nasıl kullanacağını bilmiyordu ve meyve sıkacağı vızıldadıkça onu korkutmuştu. Oh, ve televizyon onu büyülemişti.

O kadar ki, görüntülerin nereden geldiğini anlayamıyormuş gibi dönüp düz ekranın arkasına baktı.

Az önce ona evden biraz uzaklaşmasını söylediğinde, o bunu tamamen anlamıştı-

Elyn aniden durdu ve yukarı baktı. Ay tepesinde parlaktı, bulut şeritleri yüzünün üzerinde sürükleniyordu.

"Laboratuvardan çıktığımda," dediğini duydu, "her şey çok fazlaydı. Çok gürültülü. Çok fazla. Beni evlat edinen ailem çok yardımcı oldu ve alıştım. Ama bir ya da iki ay boyunca, arada bir kafamı dağıtmak zorunda kaldım. Işıklar kısıkken ve klasik müzik çalarken yatak odama gidip uzanıyordum. Bunun yardımı oldu."

Kadın gece gökyüzüne odaklanırken, adam onun profilini inceledi ve yüzündeki hüznün onun çok iyi bildiği bir şeydi. Yas, yaşlı ya da genç, kadın ya da erkek fark etmeksizin herkesin yüzünde aynı şekilde görünürdü.

"Kimi kaybettiniz?" dedi alçak bir sesle.

"Yapamam ..."

Sözcükleri dağıldı ve düşüncesini tamamlamamasına şaşırmadı. Ya da daha büyük olasılıkla bitiremedi.

"Kimseye bir şey söylemeyeceğim," diye yemin etti. "Söz veriyorum."

Bu güvence, aklı nerede olursa olsun ona yardımcı olmak için yapabileceği tek şey gibi görünüyordu.

Başını iki yana sallayarak tekrar yürümeye başladı, gözleri aşağıya bakıyordu, elleri Güvenli Yer'de kendisine verilen soluk gri parkanın içine sokulmuştu. Güvenli Yer'de ona

Kot pantolon, balıkçı yaka ve havaya uygun sıcacık bir kazak. Ve giydiği o dökümlü siyah bornozun dışında, görüldüğünden çok daha küçüktü ve bu da ona her ne yapıldıysa daha kötü hissetmesine neden oldu.

Korunmaya ihtiyacı vardı.

Kadın çayırda yol gösterirken onları ormanın içine, meteorun düştüğü yere götürmesine şaşırmadı. Ağaçların arasından açıklığa çıktıklarında, tam çukurun kenarına gelene kadar durmadı ve o kadar uzun süre sessiz ve hareketsiz kaldı ki, bacaklarından birine kramp girmeye başladığı için etrafta dolaşmak zorunda kaldı.

"Onu terk etmek zorundaydım," dedi aniden. "Başka seçeneğim yoktu."

Nate'in midesi sıkıştı... ama yine de şaşırmadı. Tacizci erkekler Safe Place ve Luchas House'un var olma sebebiydi. Ve Tanrı'ya şükür ki oradan canlı çıkmıştı.

"Kendini kurtarmalısın." Gözleriyle onun güzel yüz hatlarını ve ay ışığının beyaz saçlarını gümüş rengine dönüştürmesini izledi. "Tanrı'ya şükür güvendesin."

Kadın bir kez daha sessizliğe gömüldüğünde, adam onun kâbusunu yeniden yaşadığını anladı ve ona sarılmak istedi.

"İkimizi de kurtarmak zorundaydım." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Beni bırakmayacaktı ve etrafımda olması onun için çok tehlikeliydi. Ben tehlikeliyim."

Nate geri çekildi. "Ne?" Uzandı ve onun kolunu tuttu. "Öyle değilsin. Kimsenin sana bunu düşündürmesine izin verme."

Bir süre sonra gözlerini onunkilere dikti. "Beni tanı mıyorsun, Nate."

Kadının yüzündeki ciddi ifade bir an duraksamasına neden oldu. Ama sonra bundan kurtuldu.

"Seni kesinlikle tanıyorum. Ve tacizcinin sana söylediği her şey yalan. Onu bir daha asla görmemelisin-"

"İstismarcı mı?" Elyn kaşlarını çattı ve sonra başını salladı. "Oh, hayır. Bana karşı iyiydi. Bana karşı çok iyiydi. Benim için hayatını, benim için çağrısını kaybedecekti. Bizi ayırmak zorundaydım. Babam öldüğünde ettiği yeminden çok daha iyisini hak ediyordu ve o kadar değerli bir erkekti ki, koşullar ne olursa olsun kaderlerimizi asla ayırmayacaktı."

Yeniden çukura odaklandı. "Tanıdığım en iyi erkeklerden biriydi. Onur ve güç onun birçok erdeminin sadece başlangıcıydı."

"Oh." Nate tutuşunu bıraktı. Bir adım geri çekildi. "Düşündüm de... şey. O zaman belki de onunla kalmalıydın."

"Ben onun sorumluluğundaydım ve beni kimsenin koruyamayacağı kadar iyi korudu. Bu onu bir hedef haline getirdi ve düşmanlarım onu öldürmeye karar verdi. Beni isteyenlerdi ama önce onu almaları gerektiğini biliyorlardı, çünkü bana bir şey olmasına izin vermeden önce ölecekti." Gözlerini kapadı ve inledi. "Ve sonunda, ben de aynı şekilde alındım ..."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey Nate'in aklını çok kötü yerlere götürdü.

"Kaybettiğiniz erkeğin yaşayıp yaşamadığını biliyor musunuz?" diye sordu kısık sesle.

Elyn bir süre sessiz kaldı. "Aramızda ucsuz bucaksız bir mesafe vardı. Çok büyük."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Yüzyıllar önce."

Nate şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Onu bulmaya çalışmak ister misin?"

Elyn derin bir nefes aldı. "Sanırım biliyorum. Ama benim yüzüm den bir daha incinmesini istemiyorum. Çok az

Bunun yükünden bir kez kurtuldum, gerçekten bir daha yaşayamazdım. Yine de ... sahip olduğum tek şey o."

Nate yüzündeki derin kalp kırıklığının görünmediğinden emin olmak için saçlarını ovuşturdu. "Nasıl yardımcı olabilirim? Burada, Caldwell'de olup olmadığını biliyor musunuz?"

"O burada. Bu yüzden buraya geldim."

"Tamam, yani insanları bulmak için çeşitli yollarımız var." Onun kafasını karıştıran her şeyi düşündü. "Aranacak veri tabanları var. Gidebileceğimiz ya da senin gidebileceğin yerler. Yani, yolunuza çıkmak istemem-"

"Bana yardım edemezsin, Nate."

Oh, bu konuda yanılıyorsun, diye düşündü. Sevdiğin erkekle yeniden bir araya gelmene yardım etmek için sabırsızlanıyorum. Beni de yaz.

"Tabii ki yapabilirim."

"Tehlikeli olacak."

Nate kaşlarını çatı. "Peşinde kim var?" "O öldü, şimdi."

"Yani onun akrabaları için mi endişeleniyorsun?" Kadın cevap vermeyince Nate omurgasında bir uyarı dalgası hissetti. "Yani akrabası yaşıyor mu?"

"İyi bir soydan geliyordu."

"Glymera mı?" Kız başını sallayınca Nate, doğrulanmış bir neden olmamasına rağmen rahatlayarak nefes verdi. Henüz. "Bunu bilmiyor olabilirsin ama birçoğu artık ölü."

"Gerçekte mi?"

"Birkaç yıl önceki baskınlardan." Kadın ona boş boş baktığında hiç şaşırmadı. "Lesser'lar Caldwell'deki evlerine sızdılar. Pek çoğu öldürüldü. Bana düşmanınızın adını söyleyebilir misiniz? Kan bağının etkilenip etkilenmediğini kontrol edebilir miyiz? Bayan Mary'nin cehennemine sorabiliriz ve o bunu bilecektir ya da nasıl bulacağını bilecektir ..."

Kız bir kez daha çarpma çukuruna bakıp ona cevap vermeyince Nate omzuna vurdu ve gümüş gözleri kendi gözlerine gelene kadar bekledi.

"Korkmuyorum," dedi.

Yanıtı acımasızdı: "Öyle olmalısın."

Nate bu uyarıdan çekinmek yerine, göğsünde daha önce hiç bilmediği bir kesinlik hissetti; o kadar sağlam bir kesinlik ki, sanki gidecekleri yerin son noktası çoktan gerçekleşmiş gibiydi.

"Değilim ve olmayacağım," dedi alçak bir sesle. "Ne olursa olsun."

"Nate-"

"Acı çekmediğimi mi sanıyorsunuz? Anestezisiz ameliyatlar geçirdim. Virüsler ve bakteriler damarlarıma zorla sokuldu. Sırf beni aşağılamak amacıyla muayene edildim ve tüm bunlar olduğunda henüz küçüktüm. Katlanmadığım acı kalmadı ve eğer bir kez yaşadıysam, tekrar yaşayabilirim."

Özellikle de onun için ve açıkça bir gelecekleri olmamasına rağmen. Erkeğine aşık ve adamın kahraman olduğu da ortadaydı. Kim bununla yarışabilirdi ki?

Uzun bir süre sonra Elyn uzandı ve elini Nate'in yüzünün yan tarafına koydu. "Çok cesursun."

Kadının teninin kendi tenine temas etmesiyle olduğu yerde donakaldı... ve kadının gümüş gözlerine bakarken kendisinin de sevdiği erkek gibi olduğunu fark etti.

Onun için hayatını feda etmeye hazır.

Nate kabaca, "Senin cehennemlik çok ama çok şanslı bir erkek," dedi.

Elyn kaşlarını çattı ve başını iki yana eğdi. "Hellren? Ben çiftleşmedim."

"Sevdiğin erkek o zaman."

"Hayır, öyle değil. Onu seviyorum ama o benim ilk kuzenim. O benim ailem, eşim değil."

Sözleri içine işlediğinde, Nate'in ruhu gülümsedi. Bu duyguyu başka türlü tarif edemezdi. Ama Elyn hâlâ çok ciddi görüldüğü için kendini çabuk toparladı.

"O zaman onu bulalım," dedi. "Birlikte."

Gözlerinin içine bakarken, olduğundan daha da uzun olmak istiyordu. Daha büyük. Daha güçlü. Geçiş dönemini atlatmıştı elbette ama babası Murhder'la kıyaslandığında? O bir pipi gıcirtısıydı.

"Bana karşı çok iyiydin," diye mırıldandı. "İhtiyacım olduğunda bir dost, hiç sığınağım olmadığında bir sığınak, kapana kısıldığım bu karanlıkta bir merhamet kuyusu oldun. Bu yüzden seni tehlikeye atacak hiçbir şey yapamam ve yapmayacağım. Bu her zaman benim arayışım oldu ve öyle de kalmalı."

En uzun süre boyunca birbirlerine baktılar.

Öp onu, diye düşündü Nate. Şimdi tam zamanı-

Elyn'in omzunun üzerinden küçük bir ışık parlaması belirdi ve hareket etmeye başladı. Ve bir tane daha. Ve bir üçüncüsü.

Döndü ve açıklanamaz bir şekilde arkasında oluşan küçük galaksiye baktı. "Oh, geri döndüler."

Elyn avucunu uzattı ve titreşimler uzanan elinin üzerinde birleşerek ona doğru geldi.

"Ateşböcekleri," diye mırıldandı Nate. "Vay canına."

Parıltı yüzünü öyle aydınlatıyordu ki, onu kesinlikle ıslıl ıslıl yapıyordu - hayır, bundan daha fazlasıydı. Gümüş saçları ve gümüş gözleri altın ışıltıyı içine çekiyor ve geri yansıtıyor gibiydi, böylece etrafında bir hale oluştu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, sert bir bakışla onu süzdü. "Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, Nate."

Duygularından ne kadar etkilenmiş olsa da, gerçekliği ifade edecek yüreği yoktu. İkisi dışında mı? Koruyabilecek bir konumda olduğu söylenemezdi.

Bu onun işiydi.

CHAPTER FORTY-THREE

Balz önce esmeri kokladı.
Tripleksin kitap koleksiyonu odasındaki yoğun karanlığın ortasında, o parfüm, o üzüm tonlu, karanlık şehvetli Dior kokusu her yere yayılmıştı.

durgun hava.

"Devina?" dedi Bay boşluğun içinden. "Burada ne yapıyorsun?"

Işıklar tekrar yandı ve Balz retinasındaki sızıyı göz kırparak uzaklaştırırken, kolları ve elleri hâlâ Kitap'a doğru uzanmış halde olduğu pozisyondan kıpırdamadı. Ama başını çevirdi. Kendisiyle Bay'ın arasında, Devina olduğu anlaşılan esmer kız bir kapak kızı gibi poz vermiş, resmi beyaz bir etek ve ceket giymiş, kraliyet düğününde giyilebilecek türden bir şapka takmıştı.

"Şirket merkezinde kalmanız gerekiyor," dedi Bay. Sonra arkasına baktı ve başını öne eğdi.

onun sesi. "Buraya habersiz gelmeyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Idaho'ya-

"Kapa çeneni Herb," diye tersledi esmer kadın. "Ve ben Idaho'ya hiç gitmedim bile, seni lanet olası aptal."

"Ama..."

Devina Balz'a odaklandı ve gözlerini devirdi. "İnsanlar. Gerçekten. Hepsi kullandıklarını sandıkları uzaktan kumandalı arabaların içinde. Çok saçma-"

"Herb" yürüdü ve esmerin koluna girdi. "Bu kazanacağın bir oyun değil. Buradan gitmeni istiyorum ve eğer benimle görüşmeye devam edeceksen, bunu bir daha asla yapmayacaksın. Birbirimizi anlıyor muyuz? Karım burada yaşıyor."

Esmer kadın Herb'ün elinin olduğu yere baktı. Bunu izleyen bir iki dakikalık sessizlikte Balz adama onu bırakmasını söylemek istedi ama aptallığı kurtarmak mümkün değildi.

"Şu anda bana dokunuyor musun?" dedi esmer kadın yumuşak bir sesle.

Herb parmak uçlarında biraz yükseldi, böylece topuklarının üzerinden ona bakabildi. "Sana istediğim her yerde dokunurum ve şimdi gidiyorsun."

Balz kitaptan doğrulurken, Herbieboy'un bu sözler karşısında boğulacağını düşündü.

Herb, "Bu davranış sana hiç yakışmıyor," diye ekleme ihtiyacı hissetti.

Devina'nın mükemmel kemerli kaşları, mükemmel makyajlı sağ gözünün üzerinden kalktı. "Söylemiyorsun. Şunun tadına bakana kadar bekle."

Herb'ün vücudu, sanki görünmez eller onu tutup odanın bir ucundan diğerine fırlatmış gibi, vitrin raflarından birine çarpıp geri döndü. Kitaplar yerlerinden oynadı ve her türlü şey yere düştü,

Balz kaşlarını çattı. İşte orada oldu Hayır
Gürültü. Hiçbir şey yapılmış Ne ilk
baskıların parke tahtaya çarparken çıkardığı ses, ne
Lucite sehpaaların düşerken çıkardığı takırtı, ne de vernikli
tahtaların çarpması.

Aynı şekilde, Herb duvara yaslanıp çığlık atmaya
başlamak için ağzını açtığı anda, tiz acıdan kulaklarında bir
sızı, topuklarının taşları tekmelemesinden kaynaklanan bir
gürültü, giysilerinin yırtılması yoktu-

Oh, kahretsin. Zavallı Herb'ün giydiği bol pijamanın ağ
kısmı yırtılıyordu.

Ama en kötüsü bu değildi.

Sanki biri onu kartal gibi açmış ve bacaklarını bir
hindinin lades kemiği gibi birbirinden ayırıyormuş gibi, Bay
merkezde yırtılmaya başladı, hey-annelerinden başlayan ve
pelvisine, karnına doğru ilerleyen bir fay hattı-

Her türlü iç organımsı şey döküldü ve fazla haşlanmış
lazanya eriştisi gibi parlak, lapa gibi ve rahatsız edici
derecede pembe ve kahverengi bir şekilde yere düştü.

"Oh, dostum," diye mırıldandı Balz, "bu iş çok fena
olacak."

Altan çekmeyle birlikte yırtılma-ayrılma devam etti,
Herb'ün göğüs kafesini çatlattı, ciğerlerini yarıya indirdi,
boğazının dibinde durdu. Ve sonra neredeyse her şeyi yere
düştü.

Eski hedge fon yöneticisi, şimdi hedge höyük gübresi
olan Herb, birkaç kez seğirdi ... ve sonra hiç hareket
etmedi.

Bu tam olarak doğru değildi.

Kanı hâlâ ana damarlarından ve arterlerinden dışarı
sızıyordu.

"Biliyor musun," dedi Balz kuru bir sesle, "bahse
girerim soyulmaktan pek endişe etmiyorsundur, değil mi?"

Devina adama doğrudan dokunmamış olmasına rağmen ellerini kalçasına sildi. "Hayır, sokaklarda tek başıma iyiyim. Soygundan bahsetmişken, seninle dalga geçmeyi bırakmamızın zamanı geldi. Kitabımı ver."

Gülme krizine girdiği sırada gerinerek doğrulmuş olan Balz, eski cilde tekrar baktı. Kendi kendine kapanmıştı ve tavana monte edilmiş spot ışığı tekrar yanmamıştı. Ya da belki de zaten hiç yanmamıştı ve Kitabın etrafındaki hale sadece sönüktü.

Devina elini uzatırken, "Benim olanı bana ver," diye talep etti.

Belki de Balz'ın ona bir beşlik borcu vardı ve faturayı hemen oraya yapıştıracaktı.

"Eğer onu bana vermezsen," dedi seks yürüyüşü yaparken, "o zaman bu senin başına gelecek."

Gülünç bir şekilde yerdeki dağınıklığı işaret etti, sanki herkes onun Ginsu bıçağı becerilerinin örneğini kaçırmış olabilirdi.

Balz gözlerini kıstı. Sonra yana doğru sivri bir adım attı. "İstiyorsan, alırsın. Sadece o şeyi al ve git. Seni durduran bir şey yok."

Yoksa var mı, diye merak etti.

Yüzündeki somurtma şiirseldi. "Birbirimiz için ifade ettiğimiz onca şeyden sonra ... eminim bir bayana yardım edebilirsin."

"Alınma ama o orospu çocuğunu sahada giydirmişken kendine gerçekten hanımefendi diyebilir misin?"

"Artık o da serginin bir parçası."

"İnsan anatomisi illüstrasyonu olarak mı?" "Aynen öyle."

İkisi de biraz güldü. Sonra her iki taraf için de bu kadar şaka-şaka yeterdi.

"Balthazar, işte bu iş böyle olacak." Esmer kadın yine gülümsedi ama gözleri obsidyen parçacıkları gibiydi, soğuk, parlak ve sertti. "Onu alacak ve bana vereceksin. Sonra da ben karar vereceğim-"

"Geminizi sudan çıkarmak için." Kız şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken, adam başını salladı. "Hadi ama, Kutsal Hazine Avcıları. Dietrich'ten Katanga'ya. Hatırlarsın, geminin güvertesindeydiler ve-"

"Kapa çeneni!" Kırmızı uçlu işaret parmağını Kitaba doğru uzattı. "Ver onu bana."

"Hayır." Ellerini havaya kaldırdı. "Yapmayacağım. Şimdi ne olacak?"

"Ver onu bana!"

Bir duraklama oldu ve onun kendisini tekrar duvara fırlatmasını bekledi. Ya da belki onu havayla hadım etmesini ve kendi taşaklarını yemesini. Böyle bir şey olmadığında, onu ne kadar zorlayabileceğiyle ilgilendi.

"Biliyor musun, bir ayağını yere vurursan beni gerçekten ikna edersin. Daha da iyisi, step dansı yap. Bir melodi çalacağım-"

Yüzüne çarpan kükreme bir kasırgayla kumlanmış gibiydi, saçları geriye savruldu, derisi bir rüzgâr tünelineymiş gibi dalgalandı, göğsü sıkışmaya başladı - ama yine de ses sadece kulaklarının arasında, etkisi sadece vücudunda gibi görünüyordu.

"Sana sahibim," diye gürledi Devina, "ve bana istediğimi vereceksin."

- - -

Sahvage, Mae'nin arabasını dört saat aradıktan sonra buldu. Tallah'ın kulübesinde hiçbir şey yoktu.

Kendi evinde hiçbir şey yok. Hiçbir yerde hissedebileceği bir şey yok.

Sanki yeryüzünden kaybolmuş gibiydi.

Ya da, daha da savunulamaz olanı, artık üzerinde değildi ... çünkü ona inanmadığı halde Fade'e gitmişti.

Tam da aklını kaçırmak üzereyken, banliyöden kulübeye doğru bir tur daha atarken, Mae evde yokken, telefonunda Mae yokken ve Mae-

Mavi ışıklar. Yanıp sönen mavi ışıklar.

Onları ilk kez kırsal kesimden kasabaya gelirken görmüştü ama Mae'nin olay yerine yakın bir yerde olduğunu hissetmediği için onları görmezden gelmişti. Ayrıca, gerçek şu ki, Mae'yi aramaya başladıktan yaklaşık iki saat sonra, onu bulmayı beklemeyi bırakmış ve kendini bulunmaya hazırlamaya başlamıştı.

Talepleri olan bir esmer tarafından.

Ya da, Scribe Virgin forfend, vücut parçaları.

Elinde başka bir şey olmadığı için kaza mahallini kontrol etmeye karar verdi. Taş bir duvarın oluşturduğu karanlıkta cisimlenerek, önden çarpan arabayı inceledi-

"Mae!"

Sahvage onun Civic'ini tanıdığı anda adını haykırdı ve polisler yerde yatan cesede baktıklarında kanı dondu. Bunun Mae olmadığını biliyordu ama kokudan uzaklaştığı için Tallah olmaması için dua etti.

"Efendim, tanık değilseniz veya kimliğinizi tespit edemezseniz-"

Bir kadın memur yanına geldiğinde, ona dinleme cihazlarıyla daha fazla ilerleme şansı vermedi. Baskın yaptı.

zihnine girdi ve ihtiyacı olan detayları aldı: Çimlerin üzerindeki erkek kurban bıçaklanmış ve ölmüştü. Yoldan çıkan araba, 1982 yılında ölen ve on mil ötede yaşayan Christopher Wooden adına kayıtlıydı. Çevrede evi olan bir kişi olay yerini haber vermişti.

Başka hiçbir şey yoktu - en azından Sahvage için önemli olan bir şey yoktu. Ama bu kesinlikle Mae'nin arabasıydı, ruhsattaki isim insan yollarında işleri yasal tutmak için bir kimlik kalkanıydı.

Peki hangi cehennemdeydi?

Yine de soruyu sorarken bile biliyordu. Esmerin bir şekilde buraya gelip Mae'yi kaçırdığına bahse girmeye hazırdı.

Telefonu çaldığında, ekranı kontrol etmek için ceketinin cebinden bir şey çıkardı. Arayanın kim olduğunu yüzüncü kez falan gördüğünde kendini kaybetti.

Telefona cevap verirken, "Tanrı aşkına, ne var?" diye tersledi. "Beni yalnız bırakır mısın?"

"Beni arayan sendin, göt herif," diye karşılık verdi Rahip bağlantı üzerinden. "Ve aradığın şey göz önüne alındığında, aradığım son dört lanet olası lanet olası zamandan birinde lanet olası telefonunu açacağını varsayardım. Şimdi Kitabı bulmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Sahvage ölü adama baktı ve bir elini başının üstünde gezdirdi. "Eğer kucağınızda değilse, şu anda başka önceliklerim var."

"Benimle daha önce bulduğumuz şehir parkında buluş. On beş dakika sonra. Kitabı istiyorsan, orada olacaksın. Bu senin tek şansın. Bundan sonra benden bir daha haber alamayacaksın ve beni asla bulamayacaksın."

Hat kesildiğinde Sahvage neredeyse lanet telefonunu Mae'nin hurdaya dönmüş Honda'sına fırlatacaktı. Ama o şeyi tuttu.

Çünkü hâlâ, tamamen imkânsız bir mucizeyle, kızın onu arayacağını umuyordu.

Etrafına bakarken küfrediyordu-

Ve olay yerindeki tüm polislerin donup kaldığını ve sanki iş listesi almaya hazırmış gibi ona baktıklarını fark etti. Ya da belki ilk isimlerinin ne olduğuna dair bir ipucu.

Mae'nin arabasına gitti. Sürücü tarafındaki kapı açıktı ve içeri eğildi. İki hava yastığı da patlamıştı ama anahtarlar hâlâ kontakta idi. Onları yuvalarından çıkarırken telefonunun ya da cüzdanının nerede olduğunu göremedi. Çoktan polislerin eline geçmiş olabilirlerdi ama CPD'nin evine gelmesinden ve Tanrı korusun, kardeşini o küvette bulmalarından endişe etmiyordu. Ruhsatta olduğu gibi, tüm kimlikleri de başka birinin adına ve gerçekte kaldığı yerden farklı bir adrese kayıtlı olacaktı. İnsan nüfusunun yoğun olduğu bölgelerde yaşayan vampirler için standart prosedür buydu.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Kahretsin, kahretsin-"

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi kadın polis. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"İhtiyacım olan şey ..."

Düşüncelerinin dağılmasına izin verdiğinde, sanki kafasına yerleştirilmiş gibi, birdenbire aklına bir kelime geldi: Kaldıraç.

Doğru, diye düşündü. Lanet olası bir kaldıraca ihtiyacı vardı.

Öyle bir şey ki, o esmer tekrar ortaya çıktığında -ki çıkacaktı- istediği bir şeye sahip olacaktı. İhtiyacı olan bir şey. Böylece karşılığında sahip olması gerekeni alabilecekti.

Ki o da Mae'ydi. Güvenli.

Telefonuna bakarken yüksek sesle "Leverage," dedi.

Cisimsizleşirken, polisleri nötr hallerinden kurtardı, ama ancak varlığına dair her türlü anıyı zihinlerinden sildikten sonra. Hatırladıkları tek şey, onun eterden başka bir şey olmadığı olacaktı.

Hayalet olması çok mantıklıydı.

Ama o lanet bir görevi olan bir hayaletti. Hayatı boyunca zaten bir kadını hayal kırıklığına uğratmıştı, bunu bir daha yapmayacaktı. Bu onu öldürse bile.

Ve öyle olmasını umuyordu.

CHAPTER FORTY-FOUR

H İsteşey," dedi Balz Devina'ya. "Ben kibar bir erkek değilim, hem de hiç değilim. Ve bunu sana söylediğim için üzgünüm ama sen de bir hanımefendi değilsin. Bu yüzden seni bırakıp gideceğim.

Çok istiyor gibi görüldüğün bu Kitapla istediğini yapabilirsin."

Öfke o güzel yüzü çirkin bir şeye dönüştürürken, bu gece bir bok alamayacağını biliyordu. Kuralların ne olduğundan tam olarak emin değildi ama o lanet şeye dokunamayacaktı.

Nedenini bilmiyordu ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

"Kendine dikkat et," dedi. "Seni öldüreceğim."

"Bu gece olmaz, burada da olmaz. Blöfün görüldü."

ile a küçük dalga, o kapalı onun gözler ve kaydileştirilmiş ve siktir dışarı ve o boşa gitti

dağa ve Kardeşlik malikânesine dönmek için kesinlikle zaman kaybetmeyecekti. Esmerin bir iki saniyelik aptalca bir şok geçireceğine bahse girmeye hazırdı - çünkü gerçekten, en son ne zaman bir erkek onun dediğini yapmamıştı? Ve sonra Kitap'ın kendisiyle pazarlık yapmaya çalışacaktı.

O pazarlık masasında kaybedecekti. Ama deneyecekti.

Ve kibirli narsisizmden kaynaklanan bu kişilik bozukluğu, onun mhis'e canlı olarak girebilmesinin tek nedeni olacaktı. Ondan sonra ne oldu? Kim bilebilirdi ki, ancak uyuduğu takdirde onun aracılığıyla çalışabileceğine dair bir his vardı içinde.

Aksi takdirde, uyanıkken ona şahsen görünürdü.

Balz malikanenin ön basamaklarında yeniden şekillenirken, devasa kapıya doğru koşmaya başladı ama sonra sırtındaki çizikleri düşündü ve durdu.

"Siktir," diye mırıldandı kendine bakarken.

Ve derisinin içinde tam olarak ne olduğunu merak etti.

Bir adım geri çekildi ... ve bir adım daha ... ve bir adım daha ...

. . avlunun fiskiyesi kürek kemiklerine çarpana kadar devam etti.

Malikânenin büyük gri taş duvarlarına, yüksek köşelerdeki çörtenlere ve arduvaz çatının eğimlerine bakarken, tüm o parlayan kurşunlu cam pencerelerin arkasında kimin olduğunu düşündü ama zihnindeki görüntüleri belirsiz tuttu. Düşüncelerinin mümkün olduğunca belirsiz olduğundan emin olması gerektiğini hissediyordu.

Korku hissiyle telefonunu çıkardı. Aradığı ilk numara cevap vermedi. İkincisi? Cevap vermedi. Üçüncüsü? Sesli mesaj.

Kalbi çarpmaya başladığında, işlerin çok kötü bir yöne gittiğine dair hastalıklı bir korku duydu.

Dördüncü numara daha ilk zil sesi solmaya başlamadan cevaplandı. "Efendim! Nasılsınız? Lütfen hizmetinizde olabilir miyim-"

"Fritz," dedi acımasızca. "Panjurları indirin. Evin her tarafına. Hemen indirin, açıklayacak zamanım yok."

Başka bir kraliyet evindeki başka bir uşak, nedenini sormak için bir nefes alabilirdi. Belki biraz telaşlanmış ya da gerçek efendilerinden biriyle konuşması gerektiğini düşünmüştür.

Fritz Perlmutter
değil. "Hemen
efendim."

Doggen "hemen" derken tam da bu saniyeyi kastediyordu: Konağın her yerinde, her katta, her tarafta panjurlar inmeye başladı.

"Başka ne olabilir, efendim."

"Herkes nerede?" diye sordu Balz. "Kimse telefonuna cevap vermiyor."

- - -

Sahvage parkta yeniden bir araya geldiğinde, nehirden gelmeye başlayan ve daha önce buraya geldiğinde kesinlikle devam etmeyen garip bir hava dengesizliğinin sonucu olan bir sis tarafından kısmen gizlendi. Ürkütücü sis kümelerinin arasında, açıklığın kenarındaki ağaç halkası bir görünüp bir kayboluyor, bulutlar geçip giderken ay ve yıldızlar da aynı şekilde bir gizlenip bir ortaya çıkıyordu.

Etrafta sokak lambası ya da fener olmadığından hava çok karanlıktı, uzaktaki gökdelenler sadece

görmenize yardımcı olabilecek herhangi bir şey yerine parlayan mızraklar.

"Korkmuyorsun."

Rahibin sesini duyan Sahvage arkasını döndü. "Adamın nerede?"

Diğer erkek sanki bir tür değerlendirme yapıyormuş gibi sessizce ona baktı. "Ve hâlâ silahlanmıyorsun."

"Eğer kışının altında bir ateş yakacaksa, kafana bir silah doğrultmaktan mutluluk duyarım. Şimdi bana adamını göster yoksa gidiyorum."

Peder küçük bir selamla başını salladı. "Nasıl isterseniz." Ve sonra erkek ortadan kayboldu.

Sahvage etrafına bakınırken "Sikerler böyle işi," diye mırıldandı.

O sisten başka bir şey yoktu. Lanet okuyarak telefonunu çıkardı. Mae'den beklediği aramayı kaçırmış olma ihtimaline karşı. Buraya geldiği 3.2 nanosaniye boyunca görevde değildi-

Sahvage telefonunu indirdi. Kaldırdı. Elinde bir silah vardı.

Burnuna hiçbir şey gelmiyordu ama içgüdüleri ona artık yalnız olmadığını söylüyordu. Hem de büyük bir şekilde.

"Hadi bakalım," diye seslendi ağaçlara doğru. "Bütün gece beklemeyeceğim."

Sisin bir sonraki çekilişiyle birlikte, tüm gövdelerin ve çıplak dalların arasından bir figür ortaya çıktı. Ve erkeği tanıdığı anda kalbi küt küt atmaya başladı.

İnsanlarınızı, ailenizi kaybettiniz.

Hharm'ın oğlu Tohrment yüzyıllar önce olduğu gibiydi; uzun boylu, iri yapılı, tavizsiz bir askerdi, düzgün bakışları ve sakin duruşu vardı. Artık siyah saçlarının önünde beyaz bir leke vardı ve derileri moderndi.

Ama göğsünde kabzaları aşağıya doğru çapraz duran siyah hançerler her zamanki gibiydi.

Kardeş öne çıkarken Sahvage kabaca, "Yanınızda kaç kişi var?" diye sordu.

"Hepsi."

Bunun üzerine daha fazla figür öne çıktı. Artık keçi sakalı olan Vishous. Hâlâ kızıl ve siyah saçlı olan Murhder. Ve sonra yüzlerini tanıyamadığı başkaları da vardı.

Ve görmeyi beklediği ama görmediği başkaları da vardı.

Ama çok, çok uzun zaman olmuştu.

Bazı şeyler değişti.

Bu sırada rüzgâr yön değiştirerek kokularını ona taşıdı ve içine çektiğinde gözleri yaşardı. Kendi kendine bunun yüzüne vuran soğuk esinti yüzünden olduğunu söyledi. Evet. İşte buydu.

Ve orospu çocuğu, bunun bir tuzak olacağını bilmeliydi. Dahası, Kral'ın burada üslendiğini ve sonunda hükmetmeye karar verdiğini duyduktan sonra Caldwell'den geçmemesi gerektiğini bilmeliydi. Gazap'ın olduğu yerde Kardeşlik'in asla geride kalmayacağı düşünülürse, çok yakındı.

O posta koduna asla adım atmamalıydı.

Sahvage boğazını temizledi. "Kardeşliğe utanç getirdiğim için beni öldürmeye çalıştığın yer burası mı?"

"Ne oldu sana böyle?" Tohr kin gütmekten sordu. Ne de olsa onun tarzı buydu ve şüphesiz ilk öne çıkmasının nedeni de buydu. Hâlâ soğukkanlı olan oydu. "Öldüğünü sanıyorduk."

"Demek tabutumu buldun, ha?" Sahvage çalmamasına rağmen telefonunu kontrol etti. "Bak, yeniden bir araya gelmek için zamanım yok ve arayı kapatmakla da ilgilenmiyorum. Biz

yollarımız ayrıldı" -Ne diyordu lan?

-"bunca zaman boyunca, ve bu şekilde devam edeceğiz-eğer kavga etmek istemiyorsanız. Bu durumda, hadi başlayalım. Gitmem gereken bir yer var."

Tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu.

"Sana ne oldu?" Tohr tekrar sordu. "Birkaç dövme yaptırdım. Hepsi bu kadar."

Bir an için erkeklerle nasıl olduğunu hatırladı: Bloodletter Savaş Kampı'nda onlarla yaptığı eğitime. Dövüşler. Birliğe katılımı. Kısa bir süre Kardeşliğin bir parçası olmuştu ama sonra amcası lesserlar tarafından öldürülmüştü ... ve Rahvyn kimsesiz kalmıştı.

Sonra çayırılar, ateş böcekleri ve oklar geldi. Başsız muhafızlar. Ve bayrak direğinde bir aristokrat.

Aklından türlü türlü görüntüler geçerken, duygularını göğsünün içinde tuttuğunun farkındaydı. Yine de yas tutmak hiçbir zaman ona göre olmamıştı, değil mi?

Mae ve kardeşini düşündü. Sonra sadece Mae'yi düşündü.

"En başından beri kötü bir seçim yaptım," dedi kabaca. "Ve tabut bokumla sana kar yağdırdığım için özür dilerim. Ama alacağın tek özür bu olacak-"

"Buraya yetişmek için de gelmedik." Tohr'un gözleri bir aşağı bir yukarı baktı. "Ve bir özre ya da açıklamaya ihtiyacımız yok. Yardıminıza ihtiyacımız var."

Sahvage kısa bir kahkaha attı ve bir botunu yere vurdu. "Benden yardım bekliyorsan çok üzgün bir durumdasın."

Tohr sert bir sesle, "Kesinlikle," dedi.

CHAPTER FORTY-FIVE

Sta ki esmerin inine ya da her ne haltsa oraya girene kadar. Mae gardırop alanının etrafında bir daire daha çizdi.

hiçbir fark yaratmayacaktı. Ve ısıltılı sokak olarak düşünmeye başladığı yerden geçerken, metronun gürültüsünü tekrar duydu.

"Düşün, düşün, düşündüşündüşün ..."

Kapıya yapabileceği kadarını zaten yapmıştı.

-Ki bu kesinlikle hiçbir şeydi. Bu şey sanki yerine lehimlenmiş gibi sağlamdı. Ve hala pencere ya da havalandırma yok. Ve zaman geçiyordu.

Bu da esmerin geri dönme olasılığını artırdı.

Mae hayal kırıklığı içinde gözlerini kapadı ve başını geriye yasladı. Eğer bu işi çözemezse, bir daha

Rhoger'a yardım edebilecekti. Tallah yalnız ve korkmuş olacaktı. Ve Sahvage-

Gözlerini açtığında neredeyse yürümeye devam edecekti ama tam ileri doğru bir adım atacaktı ki, altında durduğu tavandaki armatür dikkatini çekti.

Bir fıskiye başlığı.

Aniden tetikte, diğerlerine baktı. Alanın etrafında eşit aralıklarla yerleştirilmiş toplam altı tane vardı. Sadece parlak ve ışıltılı değillerdi, yanıp sönen kırmızı ışıkları vardı, yani çalışan bir sistemin parçasıydılar.

Mae mutfak bölümüne döndü. Viking ocağı sekiz gözlüydü ve pırl pırlıdı. Kalbi küt küt atarken yanına gitti ve düğmelerden birini çevirdi. Bir tıklama sesi duyuldu.

Poomph!

Mavi bir alev ortaya çıktı, her şey uyumluydu. Hepsi sıcak. Hepsi

. . . yakınına gelen her şeyle meşgul olmaya hazırdı.

Körü körüne kıyafetlere geri dönerek seçeneklerini değerlendirdi ve çantaları seçmeye karar verdi. Birincisi, bir alevi taşıyabilirlerdi ve çıra gibi çabucak yanmazlardı. İkincisi, saplarını kullanarak ısıyı fıskiye kafasına yakın tutabilirdi. Ama hangisi?

"Lanet olası bir kıyafeti bir araya getirmiyorsun," diye mırıldandı.

Serginin ortasında, egzotik deriden yapılmış kutu gibi bir çanta vardı; kenarlarındaki gri tonları krem beyazı bir merkeze doğru solan pul desenleri vardı. En yakını olduğu için çantayı eline aldığı anda, önündeki küçük kilit elmaslarla parıldıyordu.

Ocağın başında, köşelerden birini açık aleve tuttu. Koku barbekü gibiydi ama anında yanıyordu.

hayal ettiği şey gerçekleşmedi.

Saniyeler bir dakikaya ya da daha fazlasına dönüşürken, ana kapıya tekrar baktı. Tam umutsuzluğa kapılmışken, sarı ve turuncu bir ışık patlaması deriyi yakaladı. Mae transferin tamamlandığından emin olana kadar bekledi.

. . . ve sonra yürümeye başladı. Neyse ki en yakın fıskiye çok uzakta değildi.

"Hadi ama..." diye inledi parmak uçlarına doğru uzanıp çantayı kaldırabildiği kadar yukarı kaldırırken.

Alarm almadı. Su yağmadı. Hiçbir şey olmadı.

Tavanın yüksekliği 9-10 metreydi. Belki de yeterince yakın değildi? Ama kahretsin, çanta çok ağır olduğu için kolları yorulmaya başlamıştı. Bir küfür savurarak kollarını indirdi... ve sonra gidip masadan bir sandalye çekti. Tekrar fıskiyenin altına girdi ve alevleri tam elik armatürün üzerine koydu.

Yanan deri kokusu daha da güçlendi. Duman yüzüne doğru yükselmeye başladı. Öksürdü ve başını çevirmek zorunda kaldı.

Yine de bir şey olmadı.

Omzunun üzerinden bakarak diğer fıskiyeleri kontrol etti. "Lanet olsun..."

Ciddi anlamda zamanının kalmadığını anlamak için bir saat görmesine gerek yoktu. Ve başka seçeneği yoktu.

- - -

Sahvage'ın yaşadığı küçük duygu dalgalanmasına rağmen, Hharm'ın oğlu Tohrment'in Kardeşliğin sorunlarıyla ilgili daha fazla ilerlemesine izin vermedi.

"Siz kendi işinize bakın." Sis in içinde duran tüm güçlü erkek bedenlerine doğru bir el salladı ve ardından telefonuna yeniden odaklandı. Lanet olsun ki

çalmadı. "Kaynaklarınız var ve yüzyıllardır Omega ve Azalan Topluluğu ile uğraşıyorsunuz. Bana ihtiyacınız yok-"

"Omega gitti."

Sahvage hücrelerinden başını kaldırıp baktı. Kesinlikle yanlış duymuştu. "Ne?"

"Omega artık yok. Azalan Toplum artık yok."

Düzgün bir şekilde Kardeş'e odaklanırken, bu iki ifadenin onu Mae hakkında endişelenmekten bir anlığına bile olsa alıkoyabilecek tek şey olduğunu düşündü. Savaş üzerine düşünmeyeli çok uzun zaman olmasına rağmen, savaşın bittiğini ve türlerin güvende olduğunu duymak şok etkisi yaratmıştı ve kendini Kardeşlik'te tanıdığı yüzleri ararken buldu.

Ancak onları selamlamak için koşan yoktu. Ve hiçbirisi de onu kucaklamak için herhangi bir harekette bulunmuyordu. Ama uzun, çok uzun zaman olmuştu.

"Kazandık mı?" dedi çünkü hâlâ inanamıyordu.

Sonra başını salladı. "Yani, sen mi kazandın?"

Başardınız mı?" "Başardık. Ama yeni bir kötülük var."

Sahvage telefonuna baktı. Sonra tekrar Kardeşliğe baktı. "Dediğim gibi, ilgilenmeniz gereken-"

"Sana ihtiyacımız var-"

"Ben de-" "O bir iblis."

Sahvage'ın bedeni kendi iradesiyle hareketsiz kaldı. "Bir iblis mi?"

Ne tür bir ... iblis."

"Bunu anlamaya çalışıyoruz. Ve senin özel yeteneklerin olduğunu biliyoruz-"

Elini Kardeş'in yüzüne koyarak konuşmayı kesti. "Bu bir kadın, değil mi? Esmer. Ve yanında

gölgeler-"

Tanımadığı, siyah saçlı, diğerlerinden daha kısa ve geniş olan Kardeşlerden biri öne çıktı. "Bu doğru. Esmer olabilir. Ama başka pek çok şey de olabilir."

Aksan güçlüydü ama Eski Ülke'ye özgü bir aksan değildi, Amerikan aksanıydı ama Sahvage'ın Yeni Dünya diyalektiği hakkında herhangi bir kökeni tam olarak belirleyecek kadar bilgisi yoktu.

"Onu gördün mü?" Sahvage erkeğe sordu.

"Evet."

"Nerede? Onu nerede bulacağımızı biliyor musun?"

Tohrment eğildi ve yüzünü araya koydu. "Onu tanıyor musun?"

Sahvage buna vereceği cevabı düşünürken, Kardeşlik ona doğru yaklaştı ama tüm silahlarına rağmen saldırgan bir tavırla değil.

"Açıklayacak zamanım yok." Telefonunu kaldırdı. "Dinle, sadece onun nerede olduğunu bilmem gerekiyor. Sanırım yanında biri var. Birini kaçırdı. Bu gece. Ve eğer o iblisi bulamazsam, sanırım değer verdiğim biri öldürülecek."

"Daha önce gittiği bir yer biliyorum," dedi aksanı olan tıknaz dövüşçü. "Seni oraya götürebilirim."

"Hadi gidelim!"

Tohrment tüm vücudunu yola koydu. "Söz verene kadar olmaz."

"İyi! Al şunu! Senin olsun." Sahvage kollarını havaya kaldırdı. "Neye ihtiyacın varsa, umurumda değil-"

"Biz sana yardım ettikten sonra sen de bize yardım edeceksin. İhtiyacımız olduğunda sadece senin yapabileceğin şeyi yapacaksın."

Sahvage kardeşinin -eski kardeşinin- gözlerinin içine baktı. "Bu saçmalığa gerçekten inanmıyorsun, değil mi? Hakkında

Tabutumdaki uyarılar? Sizi temin ederim ki benim özel güçlerim yok."

"Yalan söylüyorsun."

"Bak, o kaltak sevdiğim, değer verdiğim bir dişiyi kaçırdı. O kadar güçlü olsaydım, sence şu anda onu boğuyor olmaz mıydım?"

"Ama Eski Ülke'de-"

"Her duyduğunuza inanmamalısınız."

Tohrment Kardeşliğe baktı. "Yani Zxysis'i katletmediniz. Ya da muhafızlarını? Bütün bunları sen yapmadın. Sen bir büyücü değilsin."

Rahvyn'i korumak bir refleksti ama artık bu yalanı sürdürmek için bir neden yoktu. İki yüz yıldır onu ne görmüş ne de hakkında bir şey duymuştu.

"Hayır, ben büyücü değilim. Ve o ben değildim." "Sana inanmıyorum."

Sahvage omuz silkti. "Bana inanıp inanmaman umurumda değil. Bak, gitmeliyim, bulmam gerek-"

"Seni şeytanı bulduğum yere götüreceğim," dedi aksanlı Kardeş. "Koşulsuz."

Sahvage kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Seni tanımıyorum. Bunu neden yapasın ki?"

"Sıkıntı içindeki genç kız bir yana mı?" Kardeş ela gözlerini kıstı. "Ben iyi bir İrlandalı Katoliğim. O yüzden iblisler gitmeli."

"Katoliklerin böyle konuşabileceğinden emin misin?" "Eğer Southie'den geliyorsan, evet."

"Karşılığında," diye araya girdi Tohr, "aradığımız şeyi bulmamıza yardım edeceksin. Bize borçlu olacaksın ve sen her zaman sözünün eri bir erkek oldun."

"Kendine bunu söylemeye devam et-"

"Kitabı bulursak, paçayı kurtarırısın."

Sahvage sertçe eğildi. "Özür dilerim, ne aradığınızı söylemiştiniz?"

CHAPTER FORTY-SIX

Vernon Reilly'nin buna tahammülü yoktu. Görevli diğer güvenlik görevlisine bakarken, bu saçmalıktan çok sıkılmıştı.

"Durmalsın, tamam mı? Bunu aştım."

Buddy Halles birinin, herhangi birinin, onun sızlanmalarına karşı çıkmasına şaşırılmış görünüyordu. "Neden onun tarafını tutuyorsun anlamıyorum."

Güvenlik ofisi tek bir kapısı, iki döner koltuğu ve bir dizi monitör ve ekipmanı olan bir kutuydu ve sahip oldukları alana sahip oldukları için şanslıydılar. Sorumlu oldukları bina eski ama güzel bir binaydı, bir asır önce inşa edildiğinde büyük bir kat yığınıydı. Elbette şimdi, şehir merkezinin geri kalanına damgasını vuran zarif, aynalı gökdelenlerle kıyaslandığında köhne bir taş kütükten farksızdı.

Bu açıdan Vernon gibi bir şeydi. Eski moda ama hala kullanışlı.

En azından onun durumunda iki ay, üç hafta ve dört gün daha.

Buddy döner koltuğunda öne doğru oturdu ve parlak kalkanını işaret etti. "Ben meşgulüm. Bir işim var, sorumluluklarım var. Nerede olduğumu anlamak zorunda. Bu beni etkiliyor, dostum."

Buddy, yirmi yedi yaşında, Caldie'de doğmuş ve büyümüş, saç kökü olan her yerde saçlarını uzatan ve genç neslin yöntemleriyle, kesinlikle her şeyin nasıl hissettiğinin etrafında döndüğünü düşünen biriydi.

Vernon, Buddy'nin Ekim ayında işe alınmasından bu yana her sekiz saatlik vardiyada çocuğun içsel benlik duygusunun denemelerini dinlemek zorunda kalmıştı.

"Ve annem nasıl hissettiğimi biliyor."

Kimin yok ki. "Mm-hm."

"Kendi evimde güvende hissetmeye hakkım var-"

"Burası annenin evi. Ve kira ödemiyorsun." "Yine de kedilere alerjim var. Alerjim olduğunu biliyor-"

Tanrı'nın bir lütfu gibi, sensörlerden biri konsolda yanıp sönmeye başladı. Vernon teşhis kodlama talebini bilgisayarına girmek için ayağa kalktığında, güvenlik görevlisi olarak profesyonel kariyerinde ilk kez gerçek bir yangın olduğunu umdu.

Vernon, BT'nin yanıtını beklerken, "Belki annen sana bir mesaj gönderiyordur," dedi.

"Yani... bunu bilerek mi yaptığını düşünüyorsun? Beni evden çıkarmak için-"

Değerlendirme sonuçları geldiğinde Vernon sandalyesinden kalktı. "Bu da başka bir arıza. Isı kaydı yok. Alarmı iptal ettim ama yine de gidip kontrol edeceğim."

"Ben de geleceğim-"

"Hayır." Vernon ceketini çekti. "Sen burada kal. Birinin izlemesi gerekiyor."

Vernon koridora çıkarken Buddy kıdem faktörünü protesto ediyordu. Kapı arkasından kapandığında gözlerini kapadı ve klik sesini dinledi.

Ah . . . cennet.

Eğer bu oyunu doğru oynarsa, soruşturmayı bir saat ya da daha fazla uzatabilirdi. Güvenlik ofisi birinci katta, yük asansörünün hemen yanındaydı ama o aptal değildi. Merdivenleri kullanacaktı. Yavaş yavaş.

Bodrum katında, adı olmayan bir melodiyi ıslıkla çaldı, baskı ortadan kalktığında hep aynı melodiyi çalardı. Earth, Wind & Fire'ın "September" şarkısı ile Smokey Robinson'ın "My Girl" şarkısının orijinal versiyonunun bir kombinasyonu gibiydi. Ve eğilimli olduğu sürece ıslık çalmaya devam etme ihtimali yüksekti. Yukarıdaki diğer katların aksine, bodrum katında herhangi bir ofis alanı yoktu, sadece depo alanları vardı, ama daha da önemlisi, saat o kadar geç olmuştu ki, hafta sonları uzun saatler çalışmayı sevenler de dahil olmak üzere tüm takım elbiseliler gece için gitmişlerdi.

Alarmin bir arıza olduğundan emin olmasının bir başka nedeni de buydu. Burada açık bırakılan kahve fincanı yoktu. Kimse gizlice sigara içip erkekler tuvaletindeki yanıcı madde kutusuna kül atmıyordu. Bir not kutusuna çok yaklaştırılmış deveboynu masa lambaları ya da kıvılcım çıkaran bilgisayar ekipmanları ... ya da binada duyduğu ya da bizzat gördüğü binlerce tuhaf şeyden herhangi biri yoktu.

Otuz yedi yıl boyunca böyle bir mülkün güvenliğini sağlamak? İnsanoğlunun çuvalladığı tüm farklı yolları öğrendiniz. Mesai saatleri dışında seks yapmak için bilerek durdukları asansörlerden insanları yakalamıştı. O

Çatıdan insanları kurtardı, hayatlarından bezmiş insanları. Merdiven boşluklarında bazı tartışmalar büyüdüğünde diğer tarafa dönmüş ve kimsenin zarar görmemesi için diğerlerine müdahale etmiştir. Statüleri, statüleri ya da meşhur seri numaraları ne olursa olsun herkese hoşgörü göstermiştir.

Buddy'nin onu çıldırtıyor olması, gelecek ay altmış beş yaşına basacak olması dışında, eski üniformasını asıp bir hobi bulma zamanının geldiğinin en iyi göstergesiydi. Hiç hobisi olmamıştı. Belki gemi yapımı. Küçük parçaları olan şeyleri severdi ve Tanrı biliyordu ki dağınıklıktan düzen çıkarma konusunda doğuştan yetenekliydi.

Bu yüzden bu işi hep sevmişti-

Kötü kokunun içindeki gölgeleri anlamasa da yanık kokusu dikkatini çekti. Deri yanığı gibiydi.

Vernon hızını artırdı. Binanın geri kalanı gibi bodrum katını da ezbere biliyordu ve aceleyle, çok da arızalı görünmeyen depo alanına indi.

Eski moda anahtarlığını çıkarıp kartını da hazırladı. Depolama birimlerinin her biri özel olarak kiralanmıştı ve içeri girdiğinde güvenlik amacıyla tarih ve saatle birlikte kimliğini kaydetmek için kartını okutması gerekiyordu. Ve bu durumda, söz konusu alan sigorta şirketlerinden birine kiralanmıştı, dolayısıyla içeride pek çok hassas bilgi vardı.

Kapıya yaklaştığında avucunu kapıya dayadı ve çelik ısınmayınca kaşlarını çattı. Yine de anahtarını kilide soktu ve sürgü yerinden çıkınca ağır yükü omzuyla itti.

Hemen dikkatini çeken şeyin kokusunu aldı. Koku kesinlikle içeriden geliyordu, ama harekete duyarlı ışık yandığında

"Ne oluyor be?" Vernon mırıldandı.

Depo alanına adım attığında, kapı alarminin sesini susturmak için kimlik kartını okuttu ve sonra etrafta dolaşmaya başladı ...

Tamamen boş bir alan.

Duvarlar beklendiği gibi koyu griye boyanmıştı, tavan ve zemin ise siyah renkteydi. Bunun bir anlamı vardı. Birimlerden biri her kiralandığında, bakım ekibi her metrekaareye yeni bir kat ucuz ve parlak boya sürerdi, artık katmanlar o kadar kalındı ki betonun dış hatları tamamen parlatılmıştı. Ama bu boya işi tertemizdi, botların geçtiği ya da kutuların konduğu yerlerde çizik yoktu, eşyaların köşelere itildiği yerlerde çentikler yoktu.

Yani sadece şu anda içeride hiçbir şey yoktu, hiçbir zaman da olmadı.

Yine de onun sorunu değil. Eğer bir şirket buraya hiçbir şey koymama ayrıcalığı için para ödemek istiyorsa, bu onların aptalca hatasıydı. Onun derdi neden yanan bir şeyin kokusunu aldığını ve kesinlikle hiçbir şey görmediğini anlamaktı. Ve evet, doğru yerde olduğundan emindi. Alarm raporu ona öyle söylemişti.

Belki de felç geçiriyordu.

Hayır, bekleyin. Arka taraftaki fiskiyelerden biri çift yanıp sönüyordu, bu da patlayanın o olduğunu gösteriyordu. Vernon oraya gitti ve birkaç kez etrafında dolaştı. Ama hiçbir şey değişmemişti: Yangın alarmı yanıp sönmeye devam ediyor ve burnu bir tür dumandan bahsetmeye devam ediyordu.

ve depolama birimi tamamen boş kaldı. Tamam, bu kesinlikle onun tuhaflar listesine girecekti.

Tekrar kapıya yöneldi ve daha önce kontrol ettiklerini son bir kez daha kontrol ettikten sonra dışarı çıktı.

Vernon dondu kaldı, yüzündeki tüm kan çekildi.

Koridorun sonunda, orduda geçirdiği zamanlardan bildiği yan yana dizilme düzeninde yürüyen, siyah deri giymiş üç adam vardı. Birinin üzerinde camo pantolon vardı. Ve Vernon'ın ceketlerin altındaki çıkıntıların silah olduğunu anlaması için metal dedektörüne ihtiyacı yoktu.

Hepsinin siyah saçları, ölümcül gözleri vardı ve ona odaklanmışlardı.

Ani bir mide bulantısı dalgasıyla emekliliğe kadar yaşayamayacağını anladı.

Yüce Tanrım. Rhonda. Onu gömmek zorunda kalacaktı.

Vernon gözlerini kapattı. Göz yaşartıcı spreyi vardı ama silahı yoktu. Savunmak için hiçbir yolu yoktu-

- - -

-Güvenlik ofisinin kapısını açtı. Konsolun üzerinde, Buddy yukarı baktı.

"Çok uzun sürmedi," dedi çocuk. "Yani sadece bir arızaydı, ha?"

Vernon gözlerini kırıştırdı ve etrafına bakındı. Buddy aynıydı, hâlâ sakallı ve uzun saçlıydı, hâlâ genç ve sıkılmıştı. Aynı şekilde konsol da her zaman olduğu gibiydi, monitörler de öyle. Sandalyesi de aynen bıraktığı gibiydi, kapıya bakacak şekilde dönüyordu ... yine de sanki yirmi yıl önce gitmiş gibi hissediyordu. Kontrol panelinin kendi tarafına oturmaya gittiğinde, belli belirsiz bir mide rahatsızlığı ve şakaklarının arasına giren bir baş ağrısı hissetti.

"İyi misin, Vern?"

Çocuğun ona lakap takmasından nefret ederdi. Genelde. Ama şimdi değil.

"Ben iyiyim." Alarm bildirimini sildikten sonra sandalyesini Buddy'ye doğru çevirdi. "Hey, benim için bir iyilik yapar mısın?"

Buddy'nin kaşları çatıldı. "Evet, tabii. Gazoz ister misin?"

"Hayır, yapmanı istiyorum"-Vernon alnını ovuşturdu
- "Güvenlik kayıtlarını tekrar

çalıştırın." "Elbette,
nereden?"

"Aşağıda-" Şakaklarının arasındaki ağrı daha da şiddetlendi ve dişlerini sıktı. "Bodrum katında. Alarmin olduğu yerde."

"Bir şey gördün mü?"

"Hayır, yapmadım," dedi kabaca. "Sadece kayıtları incelemek istiyorum."

"Ama hiçbir şey görmediyseniz, tamam, tabii.
Her neyse."

Buddy monitörlerle uğraşırken ve yayın hazırlanırken, Vernon çekmecesini açtı ve Motrin şişesini çıkardı. Önce iki tane, sonra dört tane avucuna atıp sallayarak hapları yuttu.

Söz konusu koridorun görüntüsü Buddy'nin sağ tarafındaki ekranda belirdiğinde öksürüyordu-

Vernon o boş, bodrum katındaki kapı koridoruna odaklandığı anda tüm beyni acıyla aydınlandı.

"Devam et," diye inledi. "Ben aşağıdayken çekilen görüntüleri görmek istiyorum."

Baş ağrısı şiddetlendikçe, gözlerini parlayan görüntüde tutmak için mücadele etmek zorunda kaldı-

Yayın kesildi: Tam merdiven boşluğundan çıkıp yangın kapısından geçerek koridora adım attığı anda görüntüler karardı.

"Bu da nesi," diye mırıldandı Buddy geri koşarken.

Buddy annesine bağımlı ve mızımız biri olabilirdi ama aptal değildi. Teknolojiyle ilgili yanlış bir şey yapmıyordu. Dosya, şu ya da bu nedenle, hiçbir görsel sağlamayacak kadar bozulmuştu.

On bir dakika.

On bir dakika kayıp.

Vernon başını geriye atarken, "Pes ediyorum," dedi.

"Olur böyle şeyler. Ve hey, alarmlar kapalı. Yani her ne olduysa bitti."

"Evet."

Yine de, anılarını araştırmak için neredeyse inkar edilemez bir dürtü vardı. O bodrumda bir şeyler olmuştu. Bu ofisten ayrılıp merdivenlerden aşağı inmeye karar verdiği andan itibaren...

Acı yeniden şiddetlenirken Vernon her şeyi bıraktı. Çok garip bir baş ağrısıydı, sanki birbiri ardına üç dondurma külahı yemiş gibiydi, kafatasının tam önünde bir tür keskin, soğuk mızrak vardı.

"Aramak ister misin?" Buddy endişeli görünen bir sesle sordu. "Çok ateşli görünmüyorsun."

"Motrin birazdan etkisini gösterir." Vernon boğazını temizledi. "Bana yine kediden bahset, olur mu?"

Buddy hemen dramasına geri döndü. "Evet, annem onun Rose Teyze'den bir hediye olduğunu söylüyor ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. Sanırım beni evden kovmak için bir bahaneye ihtiyacı var-"

Çok tuhaf. Vernon kedilerin dramına odaklandığında baş ağrısı tamamen kayboldu ve bunun nedeni Motrin olamazdı. Bu kadar çabuk bu kadar etkili olmalarına imkân yoktu.

Ama sanki işe yarayan bir şeyi tartışacakmış gibi?

"Peki alerji aşısı yaptıramıyor musun?" Vernon, Buddy'nin raporunda nefes almak için bir duraklama olduğunda söyledi.

Çocuk kaşlarını çatı. "Nesin sen-bekle, bunu yapabilir misin?"

Vernon başını salladı ve üniforma ceketini silkmeye başladı.

"Evet. Tabii. Tabii. İçeri giriyorsunuz ve size iğne yapıyorlar, sonra da alerjiniz kalmıyor."

"Aman Tanrım, ben de tam olarak bunu yapacağım! Sağ ol dostum."

Vernon o anda acımayan başını bir kez daha eğerek konsola bakmaya karar verdi. Işıklar gözlerini acıtmadığında ya da acısını geri getirmediğinde rahatladı. Ne olduğunu kim bilebilirdi ki? Belki de boynundaki sinir sıkışması yine harekete geçmişti.

Evet, o olmalı.

Adamım, emekli olmaya çok hazırdı, gerçekten.

CHAPTER FORTY-SEVEN

I tasarım kıyafetlerle dolu deponun yanında, Mae yanan çantayı fiskiye başlığının çevresinden indirdi. Kırmızı ışık artık yanıp sönmüyordu.

"Hayır, hayır ... hayır ..."

Tekrar kapıya döndü. Güçlendirilmiş panel hâlâ kapalıydı ve tamamen emniyete alınmıştı ama yakınlarda biri vardı. Onların kokusunu almıştı. Seslerini duymuştu. Çok yakındaydılar-

İşte yine oradaydı. Sanki artık yalnız değilmiş gibi içgüdüleri harekete geçti.

Mae büyük bir umutla fiskiye baktı; ışık hâlâ sağlamdı.

"Kahretsin."

Sandalyeden inerken belki de aklını kaçırdığını düşündü, çaresizlikten ve katilinin burada kalmayacağını bilmenin verdiği dehşetten kızarmıştı.

sonsuzu dek uzaklaştı. Tekrar kapıya bakarken, üzerine çöken duygu dalgası hiç de yardımcı olmamıştı: Artık hayatı için korkmuyordu ve özgür kalmaya odaklanmıştı, üzüntünün ötesindeydi. Neredeyse ağlama noktasına gelmişti.

Mae derin bir nefes aldı-

İlk başta koku bir anlam ifade etmedi. Sonra bunu hayal ettiğine ikna oldu çünkü her şeyden çok dua ettiği şey buydu.

"Sahvage!" diye bağırdı. "Ben buradayım! Sahvage!"

Onu beslemiş olmasının verdiği bağlantı sayesinde, sanki karşısında duruyormuş gibi onu net bir şekilde hissedebiliyordu. O buradaydı. Bir şekilde onu bulmuştu.

Çantayı yere atıp rafları bir kenara iterek mekânı boydan boya geçti. Yumruklarını sıkarak kapıya vurdu.

"Ben buradayım! Buradayım! Buradayım! Yardım edin!"

Çelik panele tekrar tekrar vururken, zihninin arkasında bir şey canlandı ve bunun ne olduğunu anlamak için biraz daha bağırması gerekti. Birdenbire çeliğe vurmayı ve bağırmayı bıraktı. Kendini sakinleştiren Mae hafifçe vurdu.

Daha yüksek sesle

vurdu. Tekrar vurdu.

Hiç ses yoktu.

Kapıya temas ettiğinde, kendisine geri dönen bir yankı olmadı, kulaklarına hiçbir şey girmedi ... başkasına da kaydedilecek hiçbir şey yoktu.

Paniğe kapılmamaya çalışarak pervazın yanındaki beyaz boyalı alçıpana vurdu.

Hiçbir şey yok.

Giysi raflarının etrafını saran duman ve burnuna gelen pis kokuya rağmen korkuyordu,

Hiçbir mantıklı sebep yokken, başka hiç kimse kokusunu alamazdı.

Sahvage kokusunu alamadı.

Mae ellerini ağzına götürdü ve raflara ve vitrinlere doğru döndü. Bunun bir illüzyon olduğunu fark etti. Bütün bu giysiler, aksesuarlar, mobilyalar, mutfak ve şuradaki küvet. . . hepsi normal anlamda var değildi.

Bu da onun normal anlamda var olmadığı anlamına geliyordu.

"Sahvage," diye fısıldadı. "Bana yardım et ..."

Bulunduğu yeri diğer herkesin bulunduğu yerden ayıran uçurumu nasıl aşacaktı?

. . . iblis dönmeden önce?

Ah, sevgili Bakire Kâtip, eğer esmer geri gelirse, Sahvage da tehlikeye girecekti.

Tam anlamıyla panik beynine hücum etti ve bir ileri bir geri volta attı. Sonra aklına bir fikir geldi.

Mae koşuşturmaya başladı ve mutfak alanına doğru kayarak dolapları açmaya başladı.

Beyaz sirke. Tanrıya şükür. Tuz-evet. Limonlar. . . limonlar . . .

Mae buzdolabını denedi. "Hadi ama, olmalı-" Limon yoktu ama ballı-limonlu salata sosu vardı.

Şişeyi çevirerek başını salladı. Üçüncü malzeme limondu. İşe yaramak zorundaydı.

"Mumlar. . ."

Çekmeceleri açtı. Birinde pembe, sarı ve mavi doğum günü mumları buldu.

"Gümüş. İhtiyacım var ..."

Cüzdanların bulunduğu teşhir masasının üzerine, içinde bir düzine çift küpe bulunan parlak bir tabak dökerek bunu başardı.

"Bıçak."

Büyüyen yığını kapının yanına bıraktı. Sobanın yanındaki tezgahın üzerinde duran Henckels dolu tahta bloğa geri döndü. Malzemelerine geri dönerken yanan çantayı kaptı.

Bağdaş kurarak oturdu ve Tallah'ın ona söylediklerini hatırlamaya çalıştı. Ölçülerin ne olduğunu, malzemelerin birinden ne kadar, diğerinden ne kadar olduğunu. Peki ya salata sosunun limon verme sistemi? Bunun nasıl tartılacağını kim bilebilirdi ki?

Niyetiniz önemlidir.

Kafasının içinde Tallah'ın sesini duyarken, gümüş leğene ne koyduğunu inceledi -sanki neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilecekmiş gibi? Sonra doğum günü mumlarının üstünü açtı ve mavi bir tane çıkardı. 'Çünkü gerçek mavi ve hepsi bu.

O ne halt ediyordu? Bu Kitap'ta işe yaramış gibi değildi.

"Kes şunu," diye emretti. "Niyetler . . ."

Kendini destekleyerek dudağını ısırdı ve avucunu tam da cankurtaran halatının üzerinden kesti. Mumu alıp hâlâ yanmakta olan çantaya doğru eğerken kan hızla aktı ve etrafa saçıldı.

Alev çabuk tutuştu.

Mae'nin kalbi hızla çarpmasına ve bunun işe yarayacağını pek düşünmemesine rağmen, damlayan yarasını ve yanan mumu tabağın üzerine koydu. Sonra gözlerini kapadı ve zihnini sakinleştirmeye çalıştı. Sahvage'ın kapıdan içeri girdiğini hayal etti.

Hayır. Eğer bu bir tür berbat, başka bir varoluşsal düzlemse, ikisinin de burada kapana kısılmasını istemiyordu.

Sahvage'ı iki düzlem arasında gidip gelirken hayal etti. Bir ayağı gerçeklikte, bir ayağı da her neredeyse oradaydı.

Mae tam bir konsantrasyonla dövüşçüyle ilgili her şeyi hatırladı. Kırpılmış saçlarını hayal etti. Güzel, sert yüzünü. Obsidyen gözleri. Dudakları . . .

Ama nefes aldığında onu hissedemedi. Onu hayal ettiğinde bile yeterince ileri gidemiyordu: Bu bir fotoğraftı, heykel değil. Kesinlikle bir insan değildi.

Mae gözlerini açtı ve etrafına bakındı. "Onu düşün, onu düşün ..."

Yeniden odaklanarak sakinleşmeye çalıştı ve kendini birlikte oldukları anıların içine yerleştirdi-

Banyoda. Tallah'ın evinde.

Her şey bir anda oldu: Sahvage'a çok yakındı, dudakları neredeyse buluşacaktı, gözleri kilitlenmişti. Burnunda onun kokusunu alabiliyor ve dokunmasalar bile onu vücudunun içinde hissedebiliyordu, kanı hızla akıyor, duyuları canlı, atlamak üzere olduğu uçurum sert bir düşüşe değil ... ama yükselen bir uçuşa yol açıyordu.

Aklında bu varken, şimdi adamın bir ayağının kapının uzak tarafında, bir ayağının da kendi tarafında olduğunu hayal etti. Adam ona doğru uzanıyor, elini ona doğru uzatıyordu. Kız da avucunu onunkinin üzerine koyuyordu. Ve adam onu çekiyordu.

Sahvage. Ben buradayım.

Kelimeleri o kadar sert düşündü ki zorlanmaya başladı ve patlayacakmış gibi hissedene kadar tekrarlamaya devam etti. Ciğerleri yanarken ve kalbi hızla atarken büyük bir patlamayla nefes verdiğiğinde her şey altüst oldu.

Mae nefes nefese gözlerini açtı ve-

Hiçbir şey değişmemiştir.

Kendi derisi içinde sarkarak etrafına baktı ve Rhoger hakkında taşıdığı acıdan bile daha ileri giden bir umutsuzluk hissetti - ve bunun nedeni

Başına gelen her şey, şimdi göğsünün ortasını işaretleyen delici acıyla sarılmıştı.

Ve Tallah'ı da kaybedecekti.

Her şey gitmişti. Bildiği hayatı, olmasını dilediği hayatı.

Ve Sahvage'ın öpücüklerinin onu nereye götüreceğini asla ama asla bilemeyecekti.

Onu da kaybedecekti.

Kapana kısıldığı bu garip, kutsal olmayan hapisaneyi ve iblisin geri dönmesini beklemekten başka yapacak bir şey olmadığını düşünürken gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı.

Bu hem bir başlangıç hem de bir son olurdu.

Tüm umutlar kayboldu.

Üzüntü ve pişmanlığının ortasında, Sahvage'ın yüzü bir kez daha aklına geldi, kulübeye geldiği ve o gölgeyle savaştıkları zamandan. Onun görüntüsü saldırıdan sonra, mutfakta oldukları zamandan kalmaydı. Onunla şakalaşıyordu, yüzünde sinsi bir gülümseme vardı, siyah mavi gözleri parlıyordu.

Farklı koşullar altında, belki de birlikte bir hayatları olabilirdi-

"Onu sevebilirdim!" diye bağırdı kimseye.

Kolunun bir hareketiyle gümüş tabağı geriye doğru itti, içindeki aptal, hiçbir yere gitmeyen saçmalık uçtu ve çelikle güçlendirilmiş kapıya çarparak yapıştı. Lanet olası gerçek mavi doğum günü mumu yüzünden.

Bir anda ışıklar yanıp söndü ve söndü.

CHAPTER FORTY-EIGHT

W yaşlı bir güvenlik görevlisi, binasının bodrumunda ortaya çıkan üç vampirle ilgili hiçbir şey hatırlamadan gönderilirken, Sahvage çılgına dönüyordu.

bir çeşit depoya doğru yürüdü.

Dört bin metre kareden fazla bir alan tamamen boştu.

Ama Mae buradaydı.

Tavanı tutan direklerin etrafında dolanırken, ne kokladığını, ne hissettiğini açıklayamıyordu. Mae buradaydı. Onu neredeyse hissedebiliyordu. Yine de gözleri ona bu beton dört duvarlı ve barınaksız şeyde yalnız olduğunu söylüyordu.

"Anlamıyorum," diye homurdandı.

Ona rehberlik etmek için gönüllü olan Kardeş Butch başını salladı. "Ben ve V için de durum böyleydi.

İblisi GPS üzerinden takip ediyorduk ama ... bu konumda olmasına rağmen onu bulamadık."

"Mae burada." Nefes aldı ve duman kokusunu da aldı. Dişisinin kokusuyla birlikte. "Yapabilirim. O burada."

Daha hızlı ve daha hızlı, etrafta dolaşmaya devam etti. Ama sanki bu bir şeyi değiştirecek miydi?

"Siktir et," dedi çelik kapıya doğru yürürken. "Lanet olası kitabı alacağım. Sonra da onunla bir anlaşma yaparım. Kitabı istiyor ve onu almak için her şeyi yapar."

Kendisine bakan uzak yüzlerin acısını yüksek sesle ve net bir şekilde duymak istemiyordu.

"Üzgünüm, Mae önce gelir."

Tohr başını salladı. "Dişini geri alacağız. Ama Kitap ve o iblis bir araya gelemez. Bu ona çok fazla güç verir."

"Şunu açıklığa kavuşturalım" -Sahvage bakışlarını dikti. "O esmerin Caldwell'in yarısını havaya uçurması umurumda değil, umurumda olan tek şey Mae."

"Başka kaynaklarımız da var. Size yardımcı olabiliriz."

"Tek ihtiyacım olan o lanet kitap. Ondan sonrasını ben hallederim."

Sahvage Kardeşler'le karşı karşıya geldiğinde kafasının içindeki çılgılığı tanıdı. Bu onu Rahvyn'i aradığı o eğlence dolu gecelere geri götürdü. Lanet olsun, o dövüşte kalabalığın içinde Mae'ye bakarken nasıl olmuştu da bu hale gelmişti?

. . . onu kurtaramamanın verdiği boş çaresizlik mi?

O bir aptaldı.

"Senin için geliyorum, Mae," dedi yüksek sesle. "Sen hayatta kal, ben senin için geliyorum."

Sesi gri-siyah betonda yankılanırken, delirmiş olduğunu biliyordu. Ama bu trenden inmek mümkün değildi.

Döndü ve depodan dışarı çıktı. Kapıyı kendisinin ve Kardeşler'in arkasından kapatarak yukarı baktı ve

koridorda ilerlerken diğer dövüşçüler ona her türden hayırcı kıllı gözlerini dikmeye devam ediyorlardı.

Uzaklaştığında, kendi derisini soyuyormuş gibi hissetti. Ve devam edebilmesinin tek yolu kendine söz vermektir ... bir şekilde dışısını bulacaktı.

Onun olduğundan değil.

Tanrı aşkına, içgüdülerini dinlemeli ve bu işe karışmamalıydı-

Koridorda metal bir şey ... metal bir şeye çarpmış gibi çınlayan bir takırtı duyuldu. Etrafında dönerek, hiçbir şey olmadığını görünce kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" Tohr talep etti.

"Bunu duymadın mı?"

"Hayır. Hiç ses yoktu."

Butch başını salladı. "Hiçbir şey yoktu, adamım."

Sahvage onları görmezden geldi. Ama hiçbir şey tekrarlanmadığında ve hiçbir şey olmadığında, sadece bir eşek olduğunu biliyordu.

"Orospu çocuğu."

Arkasını döndü ve işte o zaman ağlama sesini duydu. Yumuşak. Sanki uzaktan geliyormuş gibi... Yine de ses açıktı.

Odaklanan Sahvage, bir şey görmeyi beklemese de çelik kapıya doğru yürüdü.

Yanıliyordu.

"Mae! Lanet olsun! Mae!"

Sert metal panel bir şekilde bir ekrana dönüşmüştü: Artık içinden görebiliyordu ve diğer tarafta Mae parlak beyaz mermer zeminde bağdaş kurmuş oturuyordu, başı ellerinin arasındaydı, hıçkırıkları onları ayıran varoluşsal mesafeyi aşıyordu.

"Mae!" diye bağırdı dizlerinin üzerine çökerken.

"Ne yapıyorsun?" Butch dedi ki.

"O tam orada! Neyin var senin?

Mae!"

Sahvage metale dokundu ve parmakları bir şekilde hiç esnememesi gereken metali iterek yol verdi.

Mae sanki onu hissetmiş gibi başını kaldırdı ve etrafına bakındı.

"Ben buradayım!" Ceketini çıkardı ve kendisine en yakın Kardeş'e uzattı. "Al bunu."

Tohr şaşkınlıkla yere baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Peşinden gidiyorum. Onu dışarı çekeceğim. Ama bir çapaya ihtiyacım olacak." Bunu nasıl bu kadar net bildiği umurunda değildi. "Tut şunu!"

Tohr ona aklını kaçırmış gibi bakmaya devam etti - lanet olası kulübe katıl- ama Kardeş ceketin bileğinden tuttu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun bilmiyorum-" "Senin fikrin konuyla alakasız."

Sahvage vücudunu destekledi, bir ayağını arkasına dikti, diğerini kapının tam kenarına koydu. Sonra kolunu çelik panele doğru uzattı.

Elini soğuk çamura sokuyormuş gibi nahoş bir his vardı ama sanki umurundaydı. Devam etti, gittikçe daha fazla öne eğildi, avucu, bileği, ön kolu kapıyı delip geçti ... ve diğer taraftan çıktı.

Mae geri çekildi.

Ve sonra anında ifadesi değişti. Sahvage!

Ya da en azından onun böyle söylediğini düşündü. Onu duyamadı.

"Elimi tut," diye bağırdı. "Tut, seni çekip çıkaracağım."

Bunun mümkün olup olmadığını bilmesede. Onsuz gitmeyeceğinden başka bir şey bilmiyordu.

"Ben içeri giriyorum," dedi kimseye.

Dikkatlice hareket ederek botunu gerçekliğin diğer versiyonuna geçirdi ve ağırlığının bir kısmını kaydardı. Ona her bir varoluş düzleminde, kapının her iki yanında birer ayak bulundurmasını söyleyen içgüdünün sesi gittikçe yükseliyordu, bu yüzden kendini dengeden uzaklaştırırken ceketinin kolunu tutmasına güveniyordu.

Gövdesiyle kapıyı deldiğinde tüyleri diken diken oldu, derisi diken diken oldu, kasları seğirdi, kemikleri iliklerine kadar sızladı. Ve kafası dirençten kurtulduğunda, her türlü görüntü ve kokuyla karşılaştı. Giysiler. Yanan bir şey. Parfüm.

Sanki sikiideydi.

Mae tam önündeidi. Sonunda onun gözyaşlarının kokusunu alabiliyor, varlığını hissedebiliyor ve onu doğru düzgün duyabiliyordu.

Tanrım, yaralanmıştı. Yüzü yaralıydı ve- "Sahvage!"

Kız kendini ona doğru fırlattığında, adam kızın vücuduna tutundu ama yaralarını kontrol etmek için bir saniye bile ayıramadı. "Dayan dişi. Beni sıkı tut."

Başının üzerinden baktığında, raflar ve raflar dolusu süslü eşyanın kısa ama silinmez bir izlenimini edindi. Ve modern mobilyalar, bir mutfak ve bir yatak platformu. Depo alanında koca bir yaşam alanı vardı ama iblis çok zekiydi, değil mi?

"İşte başlıyoruz," dedi Sahvage.

Geri çekilmeye başladığında fark ettiğı son şey, kapının hemen yanındaki beyaz sirke şişesiydi. Ve

tuz kabı. Ve bir kutu doğum günü mumu.

Ve yanan beyaz-gri pullu bir çanta.

Her neyse. Mae kollarındaydı ve önemli olan tek şey de buydu.

- - -

Mae, kapının dışında bir ses duyduğunda ipin ucunu kaçırmış, ellerine kapanmış ağlıyordu. Ve sonra bir kol, ağır kaslı, ağır damarlı bir kol, bir şekilde, bir şekilde ona doğru gelmişti. O kadar şaşırmıştı ki neredeyse kaçacaktı.

Ama sonra Sahvage'ın kokusunu aldı. Çok açık.

Ve sonra tam önünde, kapıdan eğilerek belirdi.

"Mae!"

Adını söylediğinde, iki kez düşünmemişti bile. Öne fırlamış ve kendini ona doğru atmıştı - ve onu sıkıca kavradığı anda rahatlamaktan neredeyse havaya uçacaktı. Hayatında hiçbir şeyi bu kadar sert kavramamıştı.

Sahvage ona tutunmasıyla ilgili bir şeyler söyledi ama ensesine kilitlenip bacaklarını beline doladığı için buna gerek duymadı. Adam kapıdan geri çekilmeye başladığında, çekiş korkunçtu, vücudu kemikleri acıdan mızraklara ve kasları beyaz sıcak acıdan dizelere dönüşene kadar gerildi. Tek yapabildiği yüzünü adamın kalın boğazına gömmek ve nefes almaya devam etmeye çalışmaktı.

Ardından titreme geldi, içinden ürperti geçti, dişlerini gıcırdattı, bacaklarını kasıldı. Tam paramparça olacağını düşündüğü anda, daha fazla dayanamayacağını anladığı anda, bir rahatlama oldu, vücudundaki tüm baskılar yok oldu-

Mae sanki yayla yüklenmiş gibi emin bir şekilde ininden dışarı fırladı ve Sahvage onun iniş pistiydi. Bir koridorun duvarına doğru savrulurken, dizini sert bir şeye çarparak göğsüne çarptı ve burnu her türlü yeni kokuyu algıladı.

"Seni yakaladım," dedi o uyuşuk sesiyle. "İyisin, dışarıdasın ... Seni tuttum."

Mae'nin her yeri titriyor, adrenalini azalıyor ve onu o kadar gevşek bırakıyordu ki başını kaldıramıyordu.

"Her şey yolunda ..." Sahvage onun omuzlarını okşarken mırıldandı.

Yavaş yavaş, Mae'nin duyuları düzgün bir şekilde geri geldi. Bir koridordaydılar... kapalı bir çelik kapının dışındaydılar.

İki devasa erkek üzerlerinde duruyordu. Ve bir iblis her an geri dönebilirdi.

Mae panikle kendini Sahvage'ın göğüs kaslarından yukarı itti. "Buradan çıkmamız gerek. O geri geliyor. Benim evime ihtiyacımız var. Hadi oraya gidelim. Tuz onu dışarıda tutacaktır-"

"Cisimsizleşebilir misin?"

Sahvage'ın yardımıyla Mae çoğunlukla kendi başına ayakta durmayı başardı ama aniden yana doğru sendelediğinde Sahvage küfretti. O da öyle yaptı.

"Yayan gitmek zorunda kalırsanız, sizi koruruz," dedi erkeklerden biri, çiftin daha tıknaz olanı.

Ona baktığında, göğsüne kabzaları aşağıya gelecek şekilde bağlanmış bir çift siyah hançer olduğunu fark etti. Diğeri de öyle.

Kara Hançer Kardeşliği, diye düşündü hayretle. "Seni yakaladım," dedi Sahvage yüzüncü kez.

Bildiği bir sonraki şey, adamın onu kucağına alıp koşmaya başlamasıydı. Tüm gücüyle, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu beton koridordan aşağı taşıdı.

İki Kardeş önde ve arkada koruma sağlarken botlar çıplak zemini dövüyordu.

Üzerinde kırmızı bir çıkış işareti olan ağır bir kapıya geldiklerinde, daha tıknaz olan Kardeş öne atladı ve kapıyı açtı.

"Bu taraftan," diye emretti.

Mae, tıpkı kaza geçirdikten hemen sonra olduğu gibi, farkındalığının gelip gittiğini hissetti. Bu arada, Sahvage sanki vücudunda sonsuz miktarda enerji ve dünyadaki tüm güç varmış gibi koşmaya, koşmaya, koşmaya devam etti.

Sonunda bir tür teslimat tesisine geldiler, bir dizi kargo bölmesi ve büyük bir binanın posta işleme bölümünde olduklarını gösteren her türlü tekerlekli kutu. Diğer iki savaşçı hemen teslim alma alanlarından birine gittiler ve bir dizi dikey kapıyı kırarak açtılar, çıtaları rayları üzerinde yukarı yuvarladılar-

Mae bir anda gece havasının kokusunu aldı; petrol ve çöp kokuyordu. Şehir merkezinde bir yerdeydiler.

"Cisimsizleşebilirim," dedi kabaca. Boğazını temizleyerek daha yüksek sesle konuştu. "Bunu yapabilirim."

"Önce seni bir kontrol edelim."

Sahvage kaldırıma atladı ve tekrar koşmaya başladığında büyük bir karavana doğru gittiklerini fark etti ... beyaz önlüklü bir adam - bir insan mı? - ameliyathane gibi görünen bir şeyin yanında duruyordu.

Mae, Sahvage'ın omzunu iterken, "Hayır, güvenli değil," dedi. "Evime geri dönmek zorundayım. Her an buraya gelebilir-"

"Anne-"

"Hayır!" Kendini onun kollarından kurtardı ve aracın fren lambalarına tutunmak zorunda kaldı. "Geliyor!" Mae panik içinde tüm erkeklere baktı. "Onun ne olduğunu anlamıyorsunuz-"

"Hayır," diye karşı çıktı daha tıknaz olan. "Onun tam olarak ne olduğunu biliyoruz. Güvenli bir yeriniz varsa hemen oraya gidin. Size yetişeceğiz."

Sahvage tartışacakmış gibi ağzını açtı ama Kardeş omzunu tuttu. "Bırak gitmesi gereken yere gitsin, biz ona ilacı getireceğiz. Onu bir kez dışarı çıkardın, ama sana garanti ederim ki bulduğun boşluk her neyse? O iblis geri döndüğü anda onu tıkayacak. Artık saniyelerimiz var, onları kullanalım." Mae Basamaklıileri ve koy her ikisi de onu eller Sahvage'ın yüzünde. "Benimle ailemin evinde buluş. Onlara nerede olduğunu söyle.

gitmek için."

Ve sonra, hâlâ sersemlemiş olmasına, başının zonklamasına ve vücudundaki acıya rağmen gözlerini sıkıca kapattı.

Bunu yapabilirsin, dedi kendine sertçe. Daha da ötesi, yapmak zorundasın.

Ya da onun ve Sahvage ile diğer iki erkeğin hayatı sona ermişti.

CHAPTER FORTY-NINE

He Mae'nin bunu yapabildiğine inanamadı.

Sahvage'ın Eski Ülke'de savaştığı onca yıl boyunca ve hatta son zamanlardaki insan dövüş kulübü deneyimlerinde bile böyle bir irade eylemi görmemişti. Dişi kendini zorlukla dik tutabilse de, bir şekilde odaklanmayı ve varlığını toplamayı başardı.

evine geri dönmek için.

Sadece o da değil, garaja da girmeyi başardı. Kapıya kadar.

Tüm zaman boyunca onu takip etmiş, tam arkasında kalmıştı. Böylece sonunda yere yığıldığında, tam zamanında yeniden şekillendi ve onu yakaladı.

Arabasının kontağından aldığı anahtarları deri ceketinden çıkarırken, "Seni yakaladım," diye mırıldandı.

Şükürler olsun ki onları yakalamayı akıl etmişti. Bakır kilit sorun yaratabilirdi.

Aceleyle içeri girdi, Kardeşler için kapıyı açık bıraktı ve onunla birlikte doğrudan bodruma yöneldi. Diğer erkeklerin evin geri kalanını kontrol etmesini ve kardeşini küvette bulmasını istemiyordu. Zaten bu tür sorulara gönüllü olmak için çok fazla sorun vardı.

"Kullandığım yatak odası aşağıda," diye mırıldandı Mae.

Neyse ki ışıklar açık bırakılmıştı da basit mobilyalarla döşenmiş mütevazı odaya ulaşmak kolay oldu. Adam onu yatağa yatırdığında, kadın kesik kesik bir iç çekti-

Yukarıda, ağır ayak sesleri Kardeşler'in geldiğini duyuruyordu ve Mae gözlerini kapatıp sertçe nefes alırken, diğer dövüşçüler mahzene indi.

Tohr, "Manny'nin tahmini varış süresi yaklaşık on dakika," dedi.

Sahvage'ın içindeki koruyucu erkek her ikisine de Mae'nin özel alanından çıkmalarını söylemek istedi ama hemen sustu. Bu daha çok merrier'lere özgü bir durumdu, özellikle de merrier'lerin her türlü ekstra silah ve cephaneye geldiği düşünülüğünde.

Zaman ilerledikçe, Sahvage yatağın kenarına oturup Mae'nin elini tutarken herkes sessiz kaldı. Mae o kadar hareketsizdi ki, nefes alıp vermiyor olsaydı, Sahvage onun öldüğünden endişelenecekti-

"Alo?" diye bir ses geldi yukarıdan.

"Aşağıdayım doktor," diye seslendi

Tohr.

Beyaz paltolu insan koşarak inişe geçti, yanında siyah bir duffle hışırdıyordu. "Hey," dedi Sahvage'a hitap ederken. "Ben Dr. Manello. Tanıştırılmamıştık."

Adam yatağın ayak ucuna yaklaşırken, Sahvage ona yukarıdan aşağıya baktı. Yakışıklı adam. Bir insan için büyük omuzlar. İşinin ehli görünüyordu.

Ama Sahvage Mae'nin yanından hiç ayrılmadı. Ve sessizlik **u z a d ı k ç a**, Kardeşler

boğazlar.

"Söz veriyorum," dedi doktor, "bu kesinlikle tıbbi. Yine de onu muayene etmem gerekiyor. Belirgin bir kafa travması var, tamam mı?"

Vücudunda kabaran bir saldırganlık dalgasıyla Sahvage adama gayet iyi olduğunu söylemek istedi ama adam bunu gerçekten bilmiyordu. Zaten mesele de buydu. Bir araba kazası geçirmiş, kaçırılmış ve sonra da o lanet olası esmer sayesinde neredeyse sonsuza dek kaybolmuştu. "Kesinlikle tıbbi" bir muayeneden geçmesi gerekiyordu, özellikle de Mae'nin o yastıklara sırtını dayamış, sanki çarpışma arabasına ihtiyacı varmış gibi yattığı, güzel yüzünün acı verecek kadar solgun, vücudunun çok hareketsiz, göğsünün sık bir şekilde inip kalktığı gerçeği göz önüne alındığında.

Sadece küçük bir sorun vardı.

Sahvage yakışıklı, koyu renk saçlı insanı alıp yüzünü cam bir pencereden içeri sokmak istiyordu. Sonra da kollarını ve bacaklarını bir duvara çivilemek. Ve ona bir hızlandırıcı sprey sıkmak, ardından da bir-

"Kibrit," dedi Sahvage yüksek sesle. "Ne?" diye sordu insan.

"Boş ver. Ve onun kıyafetlerini çıkarmayacaksın."

Bu mutlu haber üzerine Mae'nin yatak odasına nedensiz bir göz attı. Bir büro, bir yatak sehpası ve basit bir yorgan ile birkaç yastığın bulunduğu orta boy bir yatak vardı. Birkaç kitap ve bir alarm dışında hiçbir dağınıklık yoktu. İşlevsel. Telaşsız.

Çorak.

Ve bu onu üzdü.

"Bak, ben mutlu bir şekilde çiftleştim, adamım," dedi Manello. "Yani şu anda nasıl hissettiğini biliyorum. Ama üstünü çıkaramazsam onu nasıl düzgün bir şekilde muayene edeceğim?"

Sahvage doğru düzgün düşünemedi hançerli eli ileri fırladı ve doktorun önlüğünün önünü yakaladı. İnsanı kendine doğru çekerek dişlerini gösterdi.

Ama adam çılgılık atmak, yardım çağırmak ya da itip kakmak yerine sadece gözlerini devirdi. "Tanrım, sizin biraz sakinleşmeniz lazım. Sakin ol, sık kafalı. 'Ona dokunursan seni öldürürüm' lafını da bırak. Bunu milyonlarca kez duydum ve bir kez bile altı yedi ve üç yüz kiloluk bir şey yüzümü bir cam pencereye sokmak zorunda kalmadı."

Sahvage'ın kaşları çatıldı. "İnsanların zihin okuyabildiğini sanmıyordum."

"Vay canına, oraya bardakla mı gittin? Gerçekten mi?" Dr. Manello Sahvage'ın göğsüne yumruk attı ve kendini kurtardı. "Dışarı. Şimdi. Bu dişiyi zerre kadar önemsiyorsan, işimi yapmama izin verirsin. Artık senin bağınla uğraşmayacağım."

"Oh, hayır, hayır-her şeyi yanlış anladınız." Sahvage avuçlarını yukarı kaldırdı. "Ben onunla bağ kurmadım."

"Yani bir krizin ortasında sürmeye karar verdiğiniz kolonyayı mı kokluyorum?" Doktor burnunun kenarına hafifçe vurdu. "Niffer, niffer, aptal. Belki kaçırmışsındır."

Bu arada insan, Sahvage'ın gövdesine oldukça büyük bir intikam avuç içi seti yerleştirdi ve büyük bir itme hareketi yaptı.

Sahvage dans ederek oturma odasına çıkarken, Kardeşler de onunla birlikte gittiler ve yatak odasının kapısı kapandı.

Bunun üzerine orada öylece durdu. Aptalın teki gibi.

Tohrment arabayı park ederken, "Biliyor musun," dedi. "En çok neye şaşırdığımdan emin değilim. Tabutunuzun unla dolu olmasına mı, birdenbire ortaya çıkan hi-how're-ya'ya mı, çelik kapıdan bir kadının çekilmesine mi ... yoksa buna mı?"

Sahvage arkasını döndüğünde "Bu da ne?" diye mırıldandı. "Bağlanma."

"Onunla bağ kurmadım, Tanrı aşkına."

Ayakkabısını yere vurmamak için kendini fiziksel olarak dizginlemek zorunda kalması, üzerinde durmayı kararlılıkla reddettiği bir şeydi.

Bu sırada, bir koltukta oturan Kardeş Butch kaşlarını kaldırdı. Ve hiçbir şey söylemedi.

Bu da durumu daha da kötüleştirdi tabii.

Dakikalar üç yüz yıllık bekleyişe dönüşürken, Sahvage bir ileri bir geri volta attı. Birkaç kez.

Sonra durdu. "Yani Kitabın nerede olduğunu biliyorsun?" Butch, Tohrment'e baktı. O da başını salladı.

"İpuçları üzerinde çalışan birkaç adamımız var." Tohrment kollarını hançerlerinin üzerinde kavuşturdu. "Ama hata yapmayın, onu bulacağız."

Sahvage çağırma büyüsünü düşündü. Ve lanet çenesini kapalı tuttu.

"Yerini bulduğumuzda," diye devam etti Tohrment, "onu almak için bize yardım etmene ihtiyacımız olacak. Ve bize tekrar özel bir şey olmadığın palavrasını atmaya çalışmadan önce, az önce bir tür alternatif gerçeklikten bir dişiyi çelik bir kapıdan çıkardın. Sana ihtiyacımız var, büyücü. Senin güçlerin olmadan hedefe ulaşamayız."

Sahvage gözlerini kıstı. "Bana cevap ver: Kitabı aldığında onunla ne yapacaksın?"

"Onu çok güvenli bir yere koy."

"Onu yok mu edeceksin?"

"Çok güvenli bir yerde olacak."

Sahvage esmer kadını düşündü. Ve o kaltağın Mae'ye yaptıklarını.

Sonra Mae'sinin Kitabı ne için istediğini hatırlayınca kendi kendine lanet okudu. Ama belki de her şey

Az önce olanlar fikrini değiştirmişti - henüz kaçırlma olayının ayrıntılarını bilmiyordu. Yine de kız ona anlatır anlatmaz her şeyi öğreneceğinden emindi.

Çünkü artık imha listesinde iki şey vardı.

"Ben burada Mae ile kalıyorum," dedi Sahvage. "Kitap'a bir göz atın, Peder'de numaram var."

"Yani bize yardım edeceksin."

Sahvage bir zamanlar kan hariç her şeyiyle kardeşi olan dövüşçünün lacivert gözlerinin içine baktı ve lanet dişlerinin arasından yalan söyledi.

"Kesinlikle yapacağım."

- - -

Erika, Commodore binasının ana asansöründen inerken, öldürülen ve saygısızlığa uğrayan çiftle birlikte olay yerine çağrıldığı yerin birkaç kat yukarısında, personel eksikliğinin bir kez daha devreye girmiş olmasına sevindi.

Aşağı doğru yürürken uykusunu özlemedi. Boş dairesini. Planladığı birkaç saatlik izin. Tüm silindirleri ateşliyordu.

Kapının yanındaki üniformalı ona başıyla selam verdi ve içeri girmesi için yolu açtı. Geçerken o da başıyla onu selamladı.

"Tüm kitaplarla birlikte içerideler," dedi.

Yönlendirme harikaydı - içerideki odaların düzeni hakkında bir şey bildiğini varsaydığı gerçeği dışında. Ama şu anda havadaki tüm toplar düşünöldüğünde? Cesedin yerinin gizemi, çözmesi gereken en basit gizemdi. Ayrıca, tek yaptığı

konusmayı takip edin. Yumuşak. Trajik bir ölçü için biraz ağlama ile.

Özel Ajan Delorean'a göre, karısı kocasını alarmı araştırmaya gittikten sonra bulmuş. Ve ceset de tam Erika'ya göreymiş.

Taş yığınlarıyla dolu bir odadan ve içinde oldukça ürkütücü görünen eski enstrümanların bulunduğu bir odadan geçtikten sonra bir köşeyi döndü ve bir anı fotoğrafı çekti: Bu mekânda raflar ve kitaplardan başka bir şey yoktu ama aklında kalacak olan bu değildi.

Uzak köşede, çok ölü bir ceset, rafların bir bölümüne karşı bir mermi olarak kullanılmış gibi görünüyordu, her türlü kırık tahta parçası ve parçalanmış deri kapaklar ve kalıntıların etrafındaki çatlak sırtlar.

Onlar da çok kötü durumdaydı.

Delorean üniformalılardan ayrılıp yanlarına geldi. "Bu senin oğlun olmalı. Tıpkı kulüpteki ve diğer yerlerdeki sahne gibi, sanki biri lanet olası bir asa sallayıp onu ikiye bölmüş gibi."

Erika yanına gitti ve diz çöktü. Belki yorgunluktan... belki de sinirlerinin bozulmuş olmasından... ama kurbanın yaralarını kavramakta zorlanıyordu. Sanki bacaklarından ayrılmış, gövdesi kasıklarından boğazına kadar parçalanmış gibiydi.

İzlendiğine dair bir his, başını omzunun üzerinden geriye atmasına neden oldu. Ama orada kimse yoktu-

Erika kaşlarını çattı ve doğruldu. Lucite kapaklı bir sunum standının içinde, sanki özel bir şeymiş gibi, diğerlerinden ayrı bir kitap duruyordu ve sebepsiz yere dikkatini çekmişti: Kapağını ya da sırtını tam olarak görememesine ve ne kadar süslü ya da pahalı olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen, sadece bir şey vardı

Bu konuda büyüleyici- "İyi misin?" Delorean sordu.

"Karın diğer odada mı?" diye sordu kendini silkeleyip kendine gelirken.

"Evet."

"Gidip onunla konuşacağım." Erika elini özel ajana doğru kaldırdı. "Bana onunla yalnız bir dakika verin."

Bir yanıt beklemeden, birkaç odadan daha gelen sniffing seslerini takip etti ve kendini bir otelde olabilecek kadar büyük görünen bir tür oturma alanına çıkarken buldu. Kıvrımlı bir merdivenin yanındaki bir dizi kanepenin üzerinde, gerçekten güzel saçlı ve şişkin yüzlü bir kadın, muhtemelen Erika'nın bir ya da iki aylık kirasından daha değerli olan bir bornoz ve gecelik takımı giyiyordu.

Yaklaştığında, memurdan kalkıp gitmesini istemesine gerek kalmadı. Erika'ya şöyle bir baktı ve kurbanın karısına bir şeyler mırıldandıktan sonra oradan ayrıldı.

"Merhaba, ben Dedektif Saunders," dedi yanına gelirken. "Cinayet masasındanım."

Karısı kızarmış burnunu bir selpakla sıvazladı ve başını kaldırıp baktı. "Ona bildiğim her şeyi anlattım."

"Eminim yardımcı olacaktır. Seninle oturabilir miyim?"

"Anlatacak başka bir şeyim yok. Alarm harekete geçtiğinde Herb aşağı indi ve geri gelmedi. Yaklaşık yirmi dakika bekledim ve sonra Yatak odamızdan çıktım ve onu buldum."

Erika kendini genel olarak nötr bir renk düzeninin parçası olan beyaz kadife bir kanepeye bıraktı - böylece duvarlardaki başyapıtlar şüphesiz görünecekti. Tanrım, burası modern bir sanat müzesi gibiydi.

"Biri bunu neden yapar ki?" dedi karısı, elindeki kağıt mendil tomarına bakarken. "Neden?"

O kan çanağına dönmüş gözler başka tarafa kaydığında Erika'nın kalbi durdu.

"Çok özür dilerim." Öne doğru eğilerek elini kadının omzuna koydu. "Sana söz veriyorum, sorumlu kişiyi bulacağım. Yapacağım son şey de olsa onları adalete teslim edeceğim."

Belki kadın kadına bir şeydi, belki de Erika'nın kadının hissettiği acıyla hissettiği Tanrı'ya karşı dürüst bir birliktelikti, ama kadının gözleri yeniden sulandı.

"Sizce bunun saatlerle bir ilgisi var mı?"

Erika gözlerini kırptırdı. "Saatler mi?"

"Onlar çalındı." Karısı burnunu çekti ve beyaz kutudan bir mendil daha aldı. "Kocam Idaho'dan eve döner dönmez polisi aradık ve kayıp olduklarını öğrendik. Dolabımızdaki kasaya girdiğinde gitmiş olduklarını gördü. Onlar onun koleksiyonunun bir parçasıydı. Bana hep ne kadar olduklarını söylerdi ama ben hatırlamıyorum. Şimdi hatırlayamıyorum. Ama birkaç yüz bin dolar."

Erika tavana baktı ve galeri alanının köşelerine monte edilmiş kapsülleri not aldı. "Burada bir güvenlik sisteminiz var, doğru mu?"

"O geceye ait hiçbir görüntü yoktu ... bir şeyler ters gitti."

"Demek sizin de kameralarınız var." Karısı başını sallayınca Erika kaşlarını çatı. "Hırsızlığın gerçekleştiğini düşündüğünüz sırada alarm devrede miydi?"

"Burada yalnızdım. Yemin ederim ben açtım ama belki de yanlış bir şey yaptım. Belki de kameraları kapattım - Tanrım, ona ne yaptılar?" Gözleri tekrar yukarı kalktı. "Çok fazla kan var... ve cesedi..."

Karısı telaşlanmaya başlayınca Erika başını salladı. "Bunu düşünmemeye çalış."

Ne kadar saçma bir şey. Ama başka ne vardı?

"Görmezden gelemiyorum. Gözümü her kırpışımda onu yerde görüyorum, o kadar çok kan var ki. Çok fazla . . ."

Karısının sözleri arasında gözlerini ince halıya dikmişti ve Erika onun profilini incelerken kadının boğazındaki parıltı fark edildi.

Kahretsin, elmas bir kolye takıyordu - kolyedeki bir elmas değil, aldığı her düzensiz nefeste parıldayan elmaslardan oluşan bir yaka. Çok fazla elmas vardı.

Sanki karısı Erika'nın mücevherlere baktığını fark etmiş gibi, küt ve parlatılmış parmak uçlarını taşların üzerinde gezdirdi. "Kocam bunu bana geçen yılki yıldönümümüzde vermişti."

"İnanılmaz derecede güzel," diye mırıldandı Erika.

"Artık bunu giydiğimde kendimi çok güzel hissediyorum." Kadın gözlerini kapattı. "Geceleri kocam giymediğinde beni sıcak tutuyor. Yapmadı."

Erika aklına bir not aldı ama ne tür bir kıskanç aşığın yetişkin bir adamı parçalayabilecek güce sahip olduğunu merak etti.

"Hayır, kocamı ben öldürmedim." Karısının bakışları üzerine çevrildi. "Asla ... başka biriyle birlikte olmuş olabilir ama onu seviyordum ve-"

"Sen şüpheli değilsin." Erika tırnaklarının tamamen temiz olduğunu fark etti. "Ve ben yargılamıyorum."

İkisinin birbirine baktığı bir an oldu. Sonra kadın derin bir nefes aldı ve gözlerini tekrar mendiline indirdi.

"Kendimi sadakatsiz hissediyorum," diye mırıldandı, "sadakatsiz olan o olmasına rağmen. Tanrım, Herb öldü."

Tekrar ağlamaya başladığında Delorean galerinin kemerinde belirdi ama Erika başını salladı. Başını sallayıp geri çekildiğinde, onun sağduyusunu takdir etti.

"Sadece rüyalarım geri dönmek istiyorum."

Erika yeniden karısına odaklandı. "Ne rüyası?"

"Saatlerin çalındığı gece. İnanılmaz bir rüya gördüm. Bir adam bana geldi ve ... şey, bana bunu takmamı ve kendimi güzel hissetmemi söyledi." Karısı iç çekti. "Ama bunların hiçbiri gerçek değildi ve şimdi bunları düşünmemeliyim, değil mi?"

"Bazen zihin inzivaya çekilir," dedi Erika usulca, "nereye çekilebiliyorsa oraya. Bazen bu inzivalar bazı şeyleri atlatmamızın tek nedenidir. Yani böyle bir gecede böyle bir rüyayı hatırlamak istiyorsan? Yaparsın işte."

Kadın döndü ve başını eğdi. Gözleri odaklandığında, sanki Erika'yı ilk kez doğru düzgün görüyordu.

"Bunu yapan kişi geri gelecek mi?" dedi kısık sesle. "Ve neden benim peşimden yukarı gelmediler?"

"Kocanıza zarar vermek isteyebilecek herhangi biri hakkında bilginiz var mı?"

"Hayır. O dik duran bir adamdı. En azından iş hayatında. Burada tehlikede miyim?"

"Kalabileceğiniz başka bir yer var mı?"

"Pek sayılmaz." Karısı etrafına bakındı. "Ama yatak odası süiti bir panik odası. Sanırım kilitlemeyi başlatabilir ve burada kalabilirim."

"Size nasıl uygun geliyorsa. Eğer kalırsan, odaların hiçbirinde kimsenin saklanmadığından emin olmak için yukarıya bir göz atmaya ne dersin?"

"Buna gerçekten minnettar olurum."

Erika elmaslara baktı. Ve düşündü... Kendini güzel hissetmemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ancak onun durumunda bunun nedeni bir erkeğin ona doğru davranmaması ya da diğer kadınlarla birlikte ona saygısızlık etmesi değildi.

Çünkü çok ama çok uzun zamandır bir erkek yoktu.

"Sana özel cep telefonumu vereceğim," dedi. "Beni istediğin zaman, herhangi bir konuda aramanı istiyorum. Hafıza tuhaf bir şeydir. Tuhaf zamanlarda geri gelir. Aklına bize yardımcı olabilecek bir şey gelirse beni aramanı istiyorum."

Karısı başını salladı. "Tamam. Yapacağım."

"Ve kolyeyi takmaya devam et." Erika ayağa kalktı. "Sana gerçekten çok yakışmış."

CHAPTER FIFTY

WMae iniltisiyle uyandı ... ve kendini yastıklarının üzerinde biraz daha yukarı itti. O yüzünü buruştururken, açık kapının önündeki erkek bekçi köpeği

Onu her şeye ve her şeye karşı savunmaya hazırdı, bu sadece çektiği ağırlar ve acılar olsa bile.

Sahvage'ı yatak odasının tanıdık ortamında görmek bir şoktu ama onun yatağında, evinde olduğu gerçeği?

Bu gerçekliğe güvendiğinden emin değildi.

"Diğer erkekler gitti mi?" diye sordu sert bir sesle.

"Evet. Yaklaşık yirmi dakika önce." Sahvage boğazını temizledi. "Sana Motrin ya da başka bir şey getireyim mi?"

Doktor dedi ki sen vardı izin verildi a
ikinci doz Eğer sen hala
rahatsız edici."

Oturma odasından gelen ışık onun devasa figürünü bir katil gibi tehditkâr gösteriyordu. Diğer yandan kokusu

tam bir rahatlık kaynağıydı.

"İyi olacağım," dedi. "Doktor bana karşı çok nazikti."

"Yaralanmadığına sevindim, yani ciddi bir şekilde yaralanmadığına."

"Aç mısın?"

"Bilmiyorum." Mae kısa bir kahkaha attı ve kendine baktı. Yeni giysiler giydiğine dair belli belirsiz bir anısı vardı. Hızlı bir duş almış mıydı? Belki de. Her şey çok bulanıktı. "Aç olup olmadığımı bilmediğimi hayal edebiliyor musun?"

Gözlerini kırptırdı ve tasarım kıyafetlerin olduğu rafları gördü. Parmaklarını gözlerine götürerek zihnindeki görüntüleri silmeye çalıştı.

"Tallah'ı aradım," dedi.

Ellerini bırakarak rahatlamış bir şekilde nefes verdi. "Tanrı'ya şükür. Onunla konuştun mu? Telesekreterine nasıl ulaşacağını bilmiyor."

"Evet, onunla konuştum. Ona sadece bu gece burada kalacağımızı söyledim. Başka bir şey söylemedim."

"Onun için sorun değil miydi?"

"Kesinlikle."

"Güzel."

Mae titrerken yorganın yarısını bacaklarının üzerine çekti. "Isınamıyorum."

Bir duraklama oldu. Sonra Sahvage, "Bu konuda yardımcı olabilirim," dedi. Kadın ona baktığında, Sahvage ellerini uzattı. "Bunu önermiyorum-"

Gözleri yaşla parlayarak kollarını uzattı.

Ona cevap verecek sesi yoktu.

Adam eğildiği yerden doğrulup odaya girdiğinde, yaptığı şeye inanamadı ve bu dünyadaki en doğal şeydi de. Daha önce hiç

Bu yatakta, herhangi bir yatakta bir erkek, ama evet dışında başka bir cevap yoktu.

Sahvage ona katılmadan önce ellerini kalçalarının önüne koydu ve kızarıp sertçe yutkunmak zorunda kaldığında silah kılıfını çıkarıp yakınına yerleştirdi.

Adam kenarına oturduğunda yatağın tamamı eğildi ve kadın yeterli yer olduğundan emin olmak için ona doğru ilerledi. Ama adam uzandığında, kadın birdenbire yer hakkında düşünmemeye başladı. Yakınlığı düşünüyordu.

Onun ve onun.

Çok fazla bir şey düşünmeden ona doğru kıvrıldı ve adamın ağır kolu boynunun altına girdi. Kadın tısladığında, adam dondu kaldı.

"Hayır, sorun yok," diye mırıldandı. "Sadece başımda bir şişlik var."

"Araba kazasından mı?"

Yerine yerleşirken yorgun bir ifadeyle, "Bilmiyorum. Olabilirdi. Pek bir şey hatırlamıyorum."

"Nasıl oldu?" diye sordu tam kulağının dibinde.

"Kaza mı?" Mae dinlemekte olduğu radyo haberini hatırladı. "Dikkatim dağıldı ve frene bastım. Arkadan çarptım, Tanrım, o iyi adamı öldürdü. Benim için dokuz-bir-bir'i arayacaktı."

Kız inlerken, adam kızın ellerinden birini kendi ellerinin arasına aldı. "Bunu düşünmemeye çalış."

"Çok korkmuştum," dedi anılarının derinliklerine inerken. "O yerde. Bir kafesi vardı, bir kafesin içindeydim."

"Mae. . ." Şimdi sesi acı çekiyormuş gibi çıkıyordu.

Başını kaldırdı ve onun koyu mavi gözlerine baktı. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Kardeşlerden biri esmerin nerede olduğunu biliyordu." "Yardım için onları aradınız mı?"

"Sonunda beni buldular." Kaşları aşağıya düştü. "Oraya gittik, şehir merkezindeki o binaya ve bunu açıklayamıyorum. Mekânda kokunu alabiliyordum ama seni göremiyordum. Etrafında dolaştım, dolaştım. Yemin ederim boştu ve oradan ayrıldım ... ama sonra aniden bir çınlama sesi duydum. Ve geri döndüğümde, kapı bir pencereye, normal anlamda orada olmayan bir şeye dönüştü."

Adam nefesinin altından küfrederken, kadın kolunu adamın göğüs kafesinin üzerine koydu; o kadar genişti ki, sanki bir kanepeyi kucaklamaya çalışıyormuş gibi hissetti.

"Ya o sesi duymamış olsaydım, biliyor musun?" diye mırıldandı. "Bunu her düşündüğümde altıma sıçmak istiyorum."

"Seni ben çağırdım." Her iki kaşı da kemerli bir şekilde şaşkınlıkla başını salladı. "Kitap üzerinde kullandığım büyüünün aynısını kullandım. En azından senin için olan işe yaradı."

"Demek böyle... kahretsin."

Bir süre sessizlik oldu. Sonra Sahvage ona doğru yuvarlandı. "Biliyorsun, eğer ona istediğini verirsen gidecektir."

"Pardon, esmer olanı mı kastediyorsun?" Adam başını sallayınca Mae doğrulup oturdu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Göz dikenlerin doğasında vardır bu. Elde ederler. Bütün o kıyafetleri gördün."

Mae saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Kitabı Rhoger için kullanıp sonra da ona vermem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, kendi hayatını kurtarmak için onun almasına izin vermelisin diyorum." Kız cevap vermeyince Sahvage da ayağa kalktı. "Mae, nerede olduğunu bir düşün. Az önce şans eseri hayatta kaldığını düşün."

Bir göz kırpışıyla diğeri arasında, o sandığın içinde uyanışını yeniden yaşadı. Kapana kısılmış olmanın paniğini. İblisin görünmez gücü tarafından o duvara doğru bastırılmanın nasıl bir his olduğunu.

Çok korkmuştu. Kontrolden çıkmıştı.

Tam olarak ailesinin ölümünde hissettiği gibi. Rhoger'ın ölümünde.

"Bu bir şans eseri değildi," diye mırıldandı. "Seni ben çağırdım. Ayrıca Kitap da bende değil, değil mi?"

"Mae. . ."

"Hayır."

Sahvage "Hayır, ne?" diyene kadar konuştuğunun farkında bile değildi.

Mae kendini kapana kısılmış ve korkmuş hissettiğini hatırlayınca karanlıkta başını salladı. Sonra ona döndü. "Onun kazanmasına izin vermeyeceğim. O lanet kitabı asla alamayacak."

- - -

Şehir merkezinde, eski bir ofis binasının bodrum katında, Devina koridordan inine doğru ilerlerken ince topuklu ayakkabıları betona çarpıyordu. Kendini eve yansıtabilirdi ama öyle hissetmiyordu. Hiç de öyle hissetmiyordu.

Konsantre olamayacak kadar öfkeli olduğu gerçeği, kabul etmeyi reddettiği bir gerçektir. O iyiydi. O sadece iyiydi-

Koku, gideceği yerden yaklaşık otuz, kırk adım ötede hissediliyordu ama o kadar dalgındı ki, kapısına varana kadar yakınlarda bir yerde bir şeylerin yandığını fark etmedi. Ve sonra, evine adımını attığında,

Havada duman vardı. Etrafına baktığında, o aptal kadın vampirin gitmiş olduğunu gördü-

Devina çığlık attı. "Hayır, hayır, nonononono!"

Dizlerinin üzerine çöktüğünde, cilalı zemine çarptığında bir çatlama sesi duydu ama acıyı umursamadı. Titreyen elleriyle uzandı ve katledilen masumu şefkatle kucakladı.

Neredeyse paha biçilemez Birkin'i.

Himalaya Niloticus 35'i elmas donanımıyla.

Mutlak bir deli çantanın köşesini yakmış, timsah derisini mahvetmişti; beyaz, devetüyü, gri ve siyah pullardan oluşan narin rengi ve deseni alevden kaynaklanan bir oksidasyon kanseri tarafından istila edilmişti.

Mahvoldu. Hermès'in dört yüz bin dolarlık emeği, usta bir zanaatkarın saatler süren çalışması, dünyanın en nadide ve en pahalı el çantası ... mahvoldu.

Kıçının üzerine düştüğünde ayak bileklerinden biri kötü bir açıyla büküldü ama umurunda değildi.

Kirletilmiş leşi göğsüne bastırarak, sulanan gözlerle koleksiyonuna baktı. Uzak köşedeki köpek kafesinin karmakarışık dağınıklığı pek çok şeyi azarlıyor gibiydi, bu yüzden onu uzaklaştırdı ve lanet olası başarısızlığının sembolünü ortadan kaldırdı.

Ne geceydi ama.

Her şey ters gitmişti.

Hayatındaki sorun da buydu. İşler kötü gittiğinde, bu kabusu umursayan biriyle paylaşmak isterdiniz. Sizinle her şeyi konuşabilecek, pürüzleri çözebilecek, yeni bir plan, farklı bir yaklaşım oluşturmanıza yardımcı olabilecek biriyle.

Hedefinize ulaşmanın daha iyi bir yolu.

Onun yerine burada, hiçbir tavsiye ya da gerçek destek sunamayan güzel Şeylerle evriliydi.

Gözlerini kapatarak, terapistinin, o gevşek kese kâğıdı gibi kadının, ona zlmesinde bir sakınca olmadığını söylediğini hatırladı. Hayal kırıklığına uğramanın. Sadece duygularını hissetmesi ve ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, ne kadar dayanılmaz görünürlerse görünsünler solup gideceklerini bilmesi gerekiyordu. Duygular asla kalıcı değildi.

Ama hayır, içlerinden biri öyleydi.

Nefret ve öfke, mutluluk ve minnettarlık, kıskançlık, iyimserlik, paranoya ve diğerklerinin hepsi iniş çıkışlara maruz kalsa da ... sevgi değışmezdi.

Gerçek aşk ölümsüzdü.

Ve bir iblis olduğunuzda, varlığınız için bir çıkış rampası olmadığında, sonsuz gece ve gündüz takviminize ayak uydurabilecek Şeylere değerk verdiniz.

Infinity insanların düŐündüğünden daha az eğlenceliydi.

zntye boğulan Devina bacaklarını yeniden düzenleyerek uzattı ve Birkin kazazedesini kalçalarının üzerine koydu. Parmak uçlarını mat dokunun üzerinde gezdirirken, onu ana gemiden satın aldığini hatırladı. Paris'teki Rue du Faubourg Saint-Honoré'de yirmi dört numara. Orada en sevdiği SA'sı vardı ve markayı yıllarca destekledikten ve pek çok Kelly ve Birkin satın alıp parasını ödedikten sonra nihayet Kutsal Kase'yi satın almaya davet edilmişti.

Ve bunu doğru Şekilde yapmıştı. İkincil piyasada değilk, o daveti kazanmak için dağık tırmandıktan sonra.

Satarsa alabileceğik para 400 bin dolardı. Ama ona o kadar pahalıya mal olmamıştı. Onları yasal yollardan alan o kutsal gruba kabul edildiğinizde? Satıcıların ödediğik primin yakınından bile geçmediniz.

Ama Şimdi, başardığı her Şeyin, olduğu her Şeyin bu sembolü ihlal edilmişti.

Devina gözlerini kırılmış köpek kafesinin olduğu yere dikti.

İntikam çok kötü olacaktı. Kızgın bir ... kaltak.

CHAPTER FIFTY-ONE

O Kardeşlik malikanesinin dışında Balz, Vishous'un el yapımı sigaralarından bir tane daha yaktı ve kıştan kalma çeşmeye yaslandı. V, Vishous'un Sigaraları ücretsiz olarak tedarik etmek, sadece ana malzemenin çok çok ince Türk tütünü olduğu değil, aynı zamanda onları doğru şekilde sarmak için çok fazla ince motor becerisi gerektirdiği düşünüldüğünde küçük bir hediye değil. Çok da zaman.

Bu, diğer piçlerle birlikte buraya geldiğinden beri bir hırsızın başına yağan pek çok nimetten sadece biriydi.

Ev halkına borcunu nasıl ödemişti?

Gözlerini kapatarak başını eğdi ve nefes verdi. O iblisi onlara getirmişti. Tanrım... aralarına kötülük getirmişti.

Nasıl başlamıştı? Sızma ne zaman olmuştu? Emin değildi. Belki de

Elektrikle idam edilmişti ama bunun ruhunda neden bir açıklık yarattığından emin değildi. Evet, ölmüştü ... ama tanıdığı pek çok insan Azrail'le el sıkışmış ve cehennemden bir kapı ödülü getirmemişti.

Kelimenin tam anlamıyla cehennemden.

Huzursuzluğu arttıkça daha hızlı sigara içiyor, etrafta pasif içicilik yapacak kimse olmamasına rağmen omzunun üzerinden nefes veriyordu. Kardeşlik ve onların topluluğu tarafından kendisine saygıdan başka bir şey gösterilmemişti. Hatta, söylemeye cesaret edemese de, sevgiyle.

Yine de çalmak hırsızların doğasında vardı.

Ve görünüşe göre, bu suçta o kadar iyiydi ki, artık yaptığıнын farkında bile değildi. Çünkü bu büyük eski malikânedeki o harika insanların güvenliğini çaldığı kesindi ve bu hırsızlık daha da büyük ve daha korkunç bir hırsızlığa yol açacaktı.

Bir şekilde hepsini öldürecekti.

Ve her şey onun hatası olacaktı- "Bırak gitsin."

Balz bir çığlık atarak savruldu. "Ne oldu? Kahretsin, Lass, bu ne lan. Bir adama böyle gizlice yaklaşmak."

Böyle bir gecede, diye ekledi kendi kendine.

Lassiter gölgelerin arasından bir adım öne çıktı, sarı-siyah saçları yukarıdaki soğuk gökyüzünden düşen ay ışınlarını yakalıyordu. Ya da belki de bu sadece bir gece lambası gibi parlayan düşmüş melekti.

"Bırak gitsin."

Balz kaşlarını çattı. Erkeğin dudakları hareket etmiyordu. Bırak gitsin.

"Senin derdin ne be?" Balz elindeki ruloğa vurdu. "Şimdi Frozen saçmalığının sırası değil, tamam mı? Hiç havamda değilim-"

Taş basamaklarda, karanlığın içinden figürler belirdi, Kardeşler ve diğer piçler her neredeseler oradan dönüyorlardı, evleriyle yüzleşirken güçlü sırtları ona dönüktü.

"Sonunda," diye mırıldandı Balz.

Dürtüsü izmariti fırlatmaktı ama başparmağını yaladı ve dışarı çıkardı. Diğer dövüşçülere doğru yola çıkarken, kalıntıları hangi cebe koyacağını düşündü ve derisini kirletmek istemediğine karar verdi. Böylece o lanet şeyi yedi.

Kardeşlik'e yaklaştığında dilimi çiğniyordu -ve bir yandan misk gibi yanık tadıyla yüzünü buruşturuyor, bir yandan da sindirim sistemine girecek kadar biyolojik olarak parçalanabilir olduğunu varsayarsak, neden onu yere atıp doğanın kendi akışına bırakmadığını merak ediyordu.

Herkes aynı anda sohbet ediyordu. ". . .

bizimle çalışıyor."

"Gerçekten hayatta olduğuna inanamıyorum-" "-bunca yıldır hangi cehennemdeydi?" "Kitabın nerede olduğunu biliyorum."

Balz bu sözleri söylerken merdivenlerdeki dönüş öyle bir Bob Fosse hareketiydi ki, koreografisi de yapılmış olabilirdi: Her bir dövüşçü aniden ona bakıyordu ve tütün aromalı sakız tomarını yutarken, her şeyi daha da kötüleştirmemesi için dua etti.

Ve az önce midesine indirdiği şeyle değil.

Lassiter'dan biraz daha atta'boy almak için arkasına bakıyor-

Kaşlarını çattı. Melek orada değildi. Her neyse.

"Kitabın nerede olduğunu biliyorum," diye tekrarladı hepsine.

Tohr başını salladı. Ve merdivenlerden indi. "Bu yüzden mi Fritz'e evi kapatmasını söyledin?"

"Evet-ve ..." Balz derin bir nefes aldı ve öksürerek yemek borusundan rastgele bir tütün tanesi çıkardı. "Artık burada yaşayamam. Bana ... bulaştı."

Sol tarafta Butch, sanki Balz yeterince yüksek sesle konuşmuyormuş gibi eğildi.

"Hasta mısınız?" Rüzgar kuzeyden eserken Tohr sordu.

Kahretsin, ya söyledikleri yine tercüme edilmezse?

Balz etrafına bakındı ve orada, sıranın en arkasında ... "Rehv. Gridimi okuyabiliyorsun, değil mi? Onlara ne gördüğünü söylemeni istiyorum. Onlara kendim söyledim ama izin vermeyeceğinden endişeleniyorum."

Peder diğerlerinin etrafından dolanırken Symphath'ın ametist gözleri kısıldı. "Kim o?"

"Onlara ne gördüğünü söyle."

Uzun bir an oldu, o tuhaf rüzgâr sanki giysilerin arasından geçip doğrudan tene ulaşmanın bir yolunu arıyormuş gibi dönüp duruyordu. Ya da belki de senfath onun duygusal dünyasına girerken Balz'ın hissettiği şey buydu.

"Onda ... var." Rehv kelime arıyor gibiydi. "Bir sorun var. Izgarasının üzerinde bir kilitlenme deseni var."

Xcor merdivenlerden indi ve Balz'ın hemen yanında durdu. "Sorun her neyse, sizinleyiz. Yanlış olan her neyse düzelteceğiz."

"Ben tehlikeliyim," dedi Balz kabaca. "Nasıl oldu bilmiyorum ama artık burada olamam."

"O zaman sana güvenli bir yer bulalım." Xcor Balz'ın omuzlarını tuttu. "Biz ailemizi terk etmeyiz."

"Doğru," dedi biri. "Aynen öyle."

"Yakaladık."

Balz'ın bildiği bir sonraki şey, malikanenin büyük girişinde bulunan tüm cesetlerin etrafını sarmış olduğuydu. Ve hissettiği sıcaklık, o soğuk rüzgârın engellenmesinden çok daha fazlasıydı.

Xcor'un ağır kolu omuzlarına uzandığında Balz yüzünü sildi. Ağlamaklı olduğundan değil. Burada taş gibi bir sert adam kalesiydi. Taş gibi. Soğuk.

"Bize Kitap'tan bahset," dedi Tohr. "Bilmemiz gerekiyor."

Kendini toparlamak için biraz öksürdü. "Ben, ah, biraz yan işimi yapmaya gittim. Her zamanki işimi. Ben-" dedikten sonra mekanın içinde yürüyordum. Karısıyla birlikte biraz dolandırıcılık yapmış. "Her neyse, işte o zaman gördüm. Anlayamadığım -hâlâ da anlayamadığım- bir şekilde dikkatimi çeken bir kitap. Çok eskiydi, kötü kokuyordu ve sanki canlıydı. İlk gördüğümde tam olarak ne olduğunu bilmiyordum, ama Syphon bana aradığın şeyden bahsettiğinde, geri dönüp belki de ... soru yok. Bu Kitap. Bunu ruhumda biliyorum. Ve bu gece onu almaya çalıştım, ama Butch'un gördüğü esmer tarafından korunuyordu. Yeni şeytan olan kadın."

Sözlerinin doğru olup olmadığını bilmediği gerçeği onun istediği gibi duyulması dehşet vericiydi.

"Sahvage," dedi Tohr. "Sahvage'a ihtiyacımız var. Metafizik koruma saçmalığı her neyse, o halledecektir. Ve yardım etmeyi kabul etti."

Balz etrafındaki açık ve güven dolu yüzlere baktı. Bir hırsız ve yalancı böyle bir sevgi bulabilir miydi?

Taş gibi sert bir adamdan başkası olsa, insanı dizlerinin üstüne çöktürürdü.

"Bir sigaraya ihtiyacım var," diye mırıldandı Balz.

V'nin siyah eldivenli eli bir el yuvarlamasıyla içeri girdi. "Ben de," dedi Kardeş.

Birlikte sigaralarını yakarlarken, Balz gözlerini yıkılmış malikânenin önüne dikti ve esmer kızı düşündü. "Sahvage ve ben yalnız gideceğiz. Destek istemiyorum. Eğer işler kötüye gidecekse, beni kaybetmenin bir önemi olmaz."

Xcor, "Bu doğru değil," diye araya girdi.

Balz'ın diğer kuzeni Syn ve onun piç arkadaşı Zypher da bu konuda konuştular.

Ama tek yapabildiği başını sallamak oldu. "Bu doğru. Ve onu koruyan şey ... o ibisle işimizi şansa bırakamayız. Bana güvenin." Bütün gözlerle tek tek karşılaştı. "Eğer Sahvage ve ben Kitabı alıp geri getiremezsek, Kitap ele geçirilemez."

Xcor konuştu. "Ama seni nasıl iyileştireceğiz?"

Rehv bunu Balz'dan önce cevapladı. "Kitap. Kitabı onu temizlemek için kullanıyoruz."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Balz nefes verirken ve tekrar konağa bakmaya başladı. "Ya da en azından ben öyle umuyorum."

CHAPTER FIFTY-TWO

L karanlıkta, Mae'yi kollarında tutan Sahvage, muşta dövüşünden önceki kadar sakindi: Bıçak sırtı bir farkındalık içindeydi, gözleri hareket ediyordu. Odanın gölgeli hatlarında durmaksızın dolaşıyor, kulakları her sese hazır, duyuları uzanıyordu. Yanındaki dişi-

Hayır. Kız onun değildi.

Bu dişi, diye düzeltti, güvendeydi. Şimdilik.

"Sahvage?"

"Öyle mi?" Bir şeyler yapabilmesi için kızın bir şeyler yemek istediğini umuyordu. "Aç mısın? Sana biraz yiyecek getireyim mi?"

"Özür dilemem gerektiğini hissediyorum." Kendini onun göğsüne doğru itti. "Kendimi ... gibi hissediyorum. Keşke kendimi durdurabilseydim. Ama yapamıyorum. Bunu anlayabileceğini umuyorum, özellikle de kaybın nasıl bir his olduğunu bildiğin için."

Hiç düşünmeden saçının bir tutamını geriye attı. Sonra yüzüne dokundu. Kızın nefesi sıkıştığında, aklının nereye gittiğini onaylamadı.

"Evet, biliyorum."

"Hâlâ burada olduğun için çok minnettarım. Hala benimle olduğun için."

"Bu iş bitene kadar gitmiyorum. İyi ya da kötü."

Yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi. "Bu insani bir şey."

"Neymiş o?"

"Daha iyisi ya da daha kötüsü için. Ömür boyu çiftleştiklerinde böyle derler." Gözlerini kaçırdı. "Her neyse, burada olduğun için minnettarım."

"Sadakat benim neredeyse tek erdemimdir." Sesi alaycı bir hal aldı. "Öyle olsa bile bunu bir günaha dönüştürmeyi başardım."

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Ve sonra dedi ki, "O yerde kapana kısıldığımda ... Çok öfkeliydim. Kendimi tamamen aldatılmış hissediyordum. Hayatım boyunca pek çok şeyi doğru yapmaya çalışmışım ama işte oradaydım. Esmer kadın geri döner dönmez beni öldüreceğini ve her şeyi kaçıracağımı biliyordum - ki ölü bir erkekle yaşadığımı ve evden çalıştığımı düşünürsek bu oldukça zengin bir şey."

Sahvage hayatının çorak topraklarını düşündü. "En azından bir sonun olduğunu biliyorsun."

"Yine Fade," dedi teslimiyetle. "Onu gerçekten rahat bırakmalısın."

"Demek bu tavsiye senin için tek yönlü bir yol, ha? Başkalarından bir şeyler yapmalarını bekliyorsun ama sen yapmak zorunda değilsin."

"Evet." Doğrulup oturdu. "Sınırlara saygı göstermeyi reddetmen gibi bir şey. Sana kaç kere bırakman söylene de. "

Aniden, sanki zihninde kapıdan geçiyormuş gibi kapıya baktı. Ve sonra başını geriye doğru bıraktı.

ve yatak odasının tavanına doğru küfürler mırıldanmaya başladı. "Eğer bana bağıracaksan," diye belirtti Sahvage, "sen

beni de bu aşk festivaline dahil edebilirsin. Adil görünüyor-
ve hey, 'pislik' kelimesinin nasıl doğru kullanılacağı konusunda her zaman yol göstericilere ihtiyacım olabilir."

Ona bir bakış fırlattı. "Aslında kendime bağıryorum."

"Neden?"

"Çünkü kızdığım şeylerden birinin sen olduğuna inanamıyorum."

"Oh, hadi ama." Yüksek sesle güldü. "Bu yeni bir şey değil. Benimle tanıştığından beri bana kızgınsın. O kavgada dikkatimi dağıttığın düşünülürse bu oldukça zengin bir şey-
"

"Şu kesik olayını tekrar gündeme getirme."

"Kestik mi?" O da oturdu, böylece aynı seviyedeydiler. "Bu atardamar kanamasına kesik mi diyorsun? Sadece meraktan soruyorum, siz neyi yara olarak görüyorsunuz? Tam bir iç boşaltma mı?"

"Yaşadın!"

"Ben her zaman yaşarım," dedi kabaca.

"Doğru, çünkü sen çok sert birisin."

"Yaka kartıma yazacağın şey bu değil miydi?"

"Aslında, 'belalı' benim düşündüğüm şeydi. Ve bunun tek nedeni 'göt herif'in çoktan kapılmış olmasıydı."

Sahvage gülümsemeye başladı. Elinde değildi. "Seni sinirlendiriyorum, değil mi?"

"Hayır." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona ters ters baktı. "Hiç de değil."

"Tamam. Sana inanıyorum." Avuçlarını açtı. "Dürüstçe. Sadece merak ediyorum... Bana özellikle hangi konuda bu kadar kızgındın? Yani, çekici kişiliğim yüzünden olamaz."

Yüzünü ona döndüğünde bir duraklama oldu ve aniden odadaki hava değişti. Loş olmasına rağmen gözlerinin onun ağzına kaydığını ve yaralarına rağmen kokusunun değiştiğini anlayabiliyordu. Derinleşti.

"Hadi, anlat bana," diye mırıldandı Sahvage. "Eksiklerimi sıralamaktan ne kadar hoşlandığını biliyorsun. Kitabınızda bunlardan o kadar çok var ki."

Adam onunla alay ettikten sonra bile başka tarafa bakmadığında ... işte o zaman kanı yoğunlaşmaya başladı.

"O yerde sıkışıp kaldığımda, kızgındım ..." Sesi kesildi. "Nasıl bir şey olduğunu asla öğrenemeyeceğim için kızgındım."

"O nedir?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra dedi ki, "Sence bundan kurtulabilecek miyiz?"

"O "nun aksine, "bu "yu tanımlamak için mücadele etmesini istemiyordu. O esmerle karşı karşıya olduklarını, kara büyü kataloğu olan bir Kitabı aradıklarını ve ölüleri diriltmeye çalıştıklarını yüksek sesle söylemesi için hiçbir neden yoktu.

Evet, çünkü bütün bunlarla ne yanlış gidebilir ki? Lanet olsun.

"Sizi canlı çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verebilirim," dedi.

İt dalaşındaymışlar gibi. Sanki değıllermiş gibi mi?

"Kitabı bulabilecek miyim?"

"Bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Ama o çağırma büyüğü beni sana getirmek için işe yaradıysa . . . Kitabı getirmek için de işe yarayacağına bahse girerim. Sadece el değıştirmeleri ayarlamak biraz zaman alıyor."

Ve kucağına düştüğünde, onun hayatını kurtaracaktı-

"Kızgındım çünkü kendimi aldatılmış hissediyordum," diye fısıldadı. "Eğer yapmasaydım ..."

Şimdi kızın ağzına bakan oydu. Ve lanet olsun, önlerinde bir kez daha beliren bu yoldan gitmemek için o kadar çok neden vardı ki. Ama . . .

"Söyle," diye emretti.

"Senin nasıl biri olduğunu bilmeseydim."

Sahvage cinsel bir ateş dalgasıyla uzanıp tekrar yüzüne dokundu, parmak uçlarının çenesinde gezinmesine ve sonra boğazının kenarındaki titreyen nabza doğru inmesine izin verdi.

"Yani, yemek arkadaşı olarak mı?" dedi. "Yoksa daha ilgi çekici bir şey mi düşünüyordunuz? Satranç gibi."

Mae bir kahkaha attı. "Ciddiyim."

"Parcheesi?" Öne doğru eğildi ve kızın yanağına bir öpücük kondurdu. "Monopoly'nin seni uyuttuğunu zaten biliyorum."

Mae ona doğru eğildi ve elini omzunda hissetti ama onu itmek için değil. Ona tutundu.

"Sadece seninle olmak istiyorum." Adam bir şey söylemek üzereyken, kadın parmağını adamın dudaklarına koyarak onu susturdu. "Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum. Her şey bittiğinde gideceğini biliyorum. Ama düşünüp duruyorum... işte buradayım, kardeşimi geri getirmeye kararlıyım ama nasıl bir hayat sürüyorum? Tek yaptığım çalışmak ve endişelenmek. Ve bana çiftleşmeden önce asla seks yapmayacağıma dair yemin ettiren iki kişi kaç yıldır yok? Üç yıl mı? Tam olarak neyi bekliyorum? Bir sonraki köpek kafesi benim için ne zaman gelecek ve o zaman ne yapmadığım için kızgın olacağım?"

"Bir şeyi bilmeni istiyorum," dedi sert bir sesle.

Mae kolunu sertçe indirdi. Ve o da kolunu olduğu yere geri koydu.

"Eğer farklı olabilseydim, senin için olurdu," dedi ona. "Ve gelecekte, ne kadar önemli olduğundan şüphe edersen, sadece beni düşün. Söz veriyorum, gezegende bir yerlerde senin ne kadar özel olduğunu düşünüyor ve her şeyin farklı olmasını diliyor olacağım."

"Her şeyi tersinden anlamışsın." Elini onunkinin üzerine koydu. "Sen beni unutacaksın ve seni özleyen ben olacağım."

Adam konuşmaya başladığında, kadın başını salladı. "Sorun değil. Ben unutulabilirim."

"Öyle deme-"

"Binlerce sivil kadından biriyim, geçiş dönemini geride bıraktım ama yaşlılığın çöküşünde değilim, basit bir evde yaşıyorum, düzenli bir işte çalışıyorum. Hangi günün çöp günü olduğu ve yeterince geri dönüşüm yapıp yapmadığım konusunda endişeleniyorum. Ne yiyeceğime karar veremediğimde Hannaford'daki sebzelerin önünde kendi kafamın içinde dolaniyorum. Arabam on yaşında, daha doğrusu on yaşındaydı. Sırt üstü horluyorum, çok yorulduğumda kötü rüyalar görüyorum ve öğle vakti dışarı çıkmayalı onlarca yıl olmasına rağmen güneşin yüzümde yarattığı hissi özlüyorum." Soğuk bir telaşla güldü. "İblis bile fena görünmediğimi ama uğruna karşıdan karşıya geçmeye değmeyeceğimi söyledi-"

Sahvage onu öptü. Çünkü bunu istiyordu. Çünkü o Kendisi hakkında söylediklerinden nefret ediyordu. Çünkü anlamıyordu.

Tüm bu sözde ortalama hayati istatistikler doğru olsa bile, yine de unutulmazdı.

Ona.

Efsane olmak söz konusu olduğunda, tek gereken bir kişinin sizin destansı olduğunuzu fark etmesiydi. O kadar.

Sahvage'ın ağızı Mae'ninkinin üzerinde nazik bir taleple hareket ederken, Mae gerçeklik kontrolüyle onu kızdırdığını biliyordu -ama her konuda haklıydı.

Yine de tartışmak için bir neden yok. Hele ki o . . .

Adamın dili onu yaladığında, kadın kollarını adamın omuzlarına doladı, çok daha fazlası için hazırды. Yine de adam geri çekildi ve ağızları yumuşak bir sesle ayrıldı.

"Mae. . ."

Gözlerini devirdi. "Oh, lütfen. Bana en iyisini ben bilirim deme, özellikle de konu v-"

"Bunu senin için iyi yapacağım," diye fısıldadı. "Söz veriyorum.

Hepsi bu kadar."

Onu tekrar öptüğünde, yatak odasının kapısı kendi iradesiyle kapandı, kendisi tarafından değil, onun iradesiyle. Ve gözleri alıştığında, onu gerçekten göremese de bakışlarındaki sıcaklığı hissedebileceğini hissetti. Sonra tekrar, her şey sıcak hissettirdi.

Bir de güneşi özlediğini mi sanıyordu? Sahvage güneşi ona getirmişti, başının üzerine asarak değil, damarlarına sokarak.

Geriye yaslanan Mae oldu ve dudaklarını bir arada tutarak onunla birlikte geldi. Ancak adam onu öpmeye devam ettikçe, kadın bir kez daha sabırsızlanmaya başladı. Bu yüzden adamın ellerinden birini tutup göğsüne götürdü-

Bir iniltiyle ona doğru eğildi ve adam tam da onun umduğu şeyi yaptı. Onu kıyafetlerinin arasından okşadı, göğüs kafesinin üzerinden geçti, kalçasına indi ve çok hassas olduğu yere geri döndü. Bu rotayı tekrar tekrar yaptı, onu yatıştırdı, okşadı.

Tam kendi kıyafetlerini çıkarmak zorunda kalıp kalmayacağını merak ederken, adam elini yünlü kazağının altından geçirdi. Onunla temas ettiğinde

tekrar inledi. Eli çok geniş, çok sıcak ve çok nasırlıydı. Tam bir erkek eli.

Ona bu şekilde dokunan tek erkek eli.

Yavaşça yukarı doğru hareket etti ve sütyenine geldiğinde durdu. Başparmağı birkaç kez ileri geri gitti ve sonra hassas pamuklu kabın altına girerek onu yukarı itti.

"Sahvage," diye nefes nefese kaldı.

Teni aşırı hassastı ve nereye sürtüneceğini, neyi okşayacağını, ne zaman çimdikleyeceğini biliyordu. Meme uçları gerildi, sert uçları ona verdiği şeyden daha fazlasını almak için karıncalandı ve tüm vücudu kemiksiz kaldı.

"Lütfen..."

"Lütfen ne," dedi ağzının içine. "Ne istiyorsun?"

"Daha fazla."

Ve bu şekilde yarı çıplak kaldı. Hızlı bir kaydırma ve yukarı-aşağı hareketle, üst katmanları

Şimdi inleyen oydu. "Çok güzelsin."

Mae kendine baktı. Sütyeni yamuk yumuktu, bir kupu aşağıdaydı, diğeri yukarı fırlamıştı, bu da göğsünün kabarmasına, meme ucunun çok belirgin olmasına neden oluyordu.

Öndeki bağlama yeri parmak uçlarının altında patladı ve sonra darlık tamamen kayboldu. Göğüslerinin pembe uçları o kadar sıkı, o kadar yukarıdaydı ki, kendine bakmaktan utanmaya fırsat bulamadan Sahvage boynunu öpmeye başladı. Köprücük kemiğini. Göğüs kemiğini.

Ellerini adamın saçlarının arasına soktuğunda, kalçalarının yuvarlandığını, bacaklarının kesildiğini, seksinin onun için aç olduğunu fark etti.

Onu ağzıyla yakaladığında, emdiğinde, yaladığında, öptüğünde, bacaklarının arasına uzanacak şekilde yer değiştirdi. Mükemmeldi. Kendini çalıştırmak için onun vücudunu kullandı.

Onun ağırlığı, büyüklüğü, göbeğini onun hatlarına sürterken nefes nefese kalmasına neden oluyordu.

Çok mükemmeldi.

Peki ya birleştikleri gerçek an buna benzer bir şey olsaydı?

İnsanların iyi seks için çılgınca şeyler yapmasına şaşmamalı-

Aniden başını kaldırdı ve küfretti. "Beni öldürüyorsun, Mae-"

"Nasıl? Neyi yanlış yapıyorum-"

"Her şeyi çok doğru yapıyorsun."

"Durma."

O yüzden yapmadı.

Kendini çıplak göğüslerinin üzerinden kaldırıp elleri beline gittiğinde, ne yaptığını bilmesine rağmen ona yardım etmek için acele etti. Kot pantolonunun düğmesini çözüp fermuarını açarken çekiştirip çekiştirmesi işleri gerçekten iyi bir yöne götürdü ve sonra bacaklarını aşağı çekip kalçalarından sıyırdı.

Giderken kadının külotunu da aldı.

Mae'nin utangaçlığı yoktu. Korkusu yoktu. Gariplik yok. Tek bildiği onun kokusuydu. Ve sonra ona geri dönerken vücudunun lezzetli ağırlığı. Ve son olarak da kendisini yanıyormuş gibi hissettiren yakıcı bir beklenti.

Mae onu tekrar öpmeye giderken, "Ben de sana dokunmak istiyorum," dedi.

Anlık bir tepkiden bahsediyoruz.

Sahvage tişörtünü o kadar hızlı çekti ki, bir şey yırtılmış gibi bir yırtılma sesi duyuldu ve ne olduğunu kontrol etmek için durmadı. Sanki tek kullanımlık bir şeymiş gibi bir kenara fırlattı ve hemen kızın ağzını öpmeye, boğazını öpmeye, göğüslerini öpmeye geri döndü.

"İncindim-"

Sözcük ağzından çıkar çıkmaz, adam sarsıldı. "Oh, Tanrım, özür dilerim-"

"Hayır, hayır..." Mırıldanıyordu. "Öyle değil."

Rahatlamıştı. Sonra sesi çok ama çok alçaldı. "Neren acıyor, Mae."

Mırıldandı ve kendini ona sürttü. "İşte . . ." "Burada, nerede?" Adam onun omzunu öptü. "Hayır mı? Nasıl? burası hakkında?" Adam onun göğüs kafesini öptü. "Hayır... hmm... buraya ne dersin."

Göbek deliğini öptü. Sonra dilini o.

Mae'nin dizlerinin bağı çözöldü. Bulunduğu yer Başlık şok ediciydi, sıcağı ve gerginliği hafifletecek bir şey, herhangi bir şey için o kadar çaresizdi ki-

"Hala doğru yer değil mi?"

Mae'nin gözleri karanlığa alışmıştı, bu yüzden başını kaldırdığında vücudunun aşağısına baktı ve Sahvage'ın kendisine baktığını gördü, devasa omuzları kapının etrafındaki ışık karesini engelliyordu, iri vücudu onu örtüyordu.

Sanki onun avıymış gibi.

Ve bu onun için sorun değildi. Yenmeye fazlasıyla hazırды.

CHAPTER FIFTY-THREE

Mae m daha önce seks yapmamış olabilirdi ama olanlara hazırlıksız olan Sahvage'dı. Bu kadar etkilenmeyi hiç beklemiyordu.

. . . teni, kokuları, masum erotizmi, görkemli bir şekilde çıplak, güzel, uyarılmış seksiyle temas eden herhangi bir parçasına sürtünürken.

Olayları bu yöne çekmek istememişti.

Ama işte buradaydılar.

-

"Sahvage," diye inledi.

Başını yastıklara yaslayan Mae kemerli bir şekilde tekrar ve sonra dalgalandı, göğüsleri zirveye çıktı, o sıkı küçük meme uçları dokunamayacağı türden bir şeydi.

Uzanarak birini çimdikledi ve sonra diğerini başparmağı ile işaret parmağı arasında ileri geri yuvarladı.

. yuvarlanıyor . . . yuvarlanıyor.

Sonra başını eğdi ve dudaklarıyla kadının karnının alt kısmına dokundu. "Burası mı? Mae. . burası acıyor mu?"

Sert bir sesle, "Daha aşağı" dedi.

Kahretsin, diye düşündü kalçasına doğru giderken. Ağzını leğen kemiğinin zarif çıkıntısına fısıldadı- sonra alt bedenini yatağın ucundan tamamen kaydırdı. Dizleri haliya çarptığında, onu dizlerinin arkasından kendine doğru çekti, kalçaları tamamen açıktı, seksi alçak ışıktaki parlıyordu.

Sahvage beklenti içinde dudaklarını yaladı. "Seni tatmam gerek," dediğini kendi de duydu.

Kız onun adını inlerken, her ihtimale karşı adam kızın bacaklarından birinin dışından başladı.

Söylemedi. Adını tekrar söyledi ... neredeyse boşalmasına neden olan o sert, nefes nefese sesiyle.

Üzerine doğru ilerledi, kalçasının üstünden iç kısmına doğru öptü, vücuduyla birleştiği, ona bağlandığı kıvrımı takip etti-

O yumuşak tende, onun güzel seksinin uçurumunda kalmak istiyordu, ama leğen kemiği uyarı vermeden kaydı-

Ve aniden dudakları onun dudaklarındaydı ve nazik olmak, yavaş gitmek, sakın olmak için yaptığı tüm planlar lanet pencereden dışarı çıktı. Onu içine çekti ve tadı fark edildiği anda beyni tamamen kısa devre yaptı.

Mae adını haykırıp saçlarını sertçe tuttuğunda, tamamen çözüldü. Avuçlarını Mae'nin kalçalarının arkasına kilitleyerek onu daha da genişletti, ağzıyla ve diliyle onu tatmin ederken, yaklaştığını anlayıncaya kadar ona dokunup emdi.

Mae ani bir hareketle kendini onun yüzüne doğru itti ve-

Tam istediği gibi, kadın seslendi ve kesik nefesi dışında kaskatı kesildi. Ve sonra sarsıldı ve

. tek istediği onun içinde olmak, kendisi de orgazm olana kadar onun kasılmalarını hissetmekken.

Ama bunu yapmayacaktı.

İlk seferinde ondan çok daha iyisini hak ediyordu ve çaresizlik yerine sevgiyle kendini verdiğinde ortaya çıkacak neşe ve birliktelikten onu mahrum bırakamazdı. Bunu ona yapamazdı.

İyi haber mi? Yaptıkları bir sürü başka şey vardı. birlikte yapabiliriz.

Mae sonunda gevşediğinde, kolları yorganın üzerinde sallanıyor, başı da aynı şeyi yapıyordu, sert nefes alıyor, göğüsleri aşağı yukarı pompalanıyor, kaburgaları genişleyip daralıyordu. Sahvage gülümsedi ve bir sonraki pozisyonlarını planlamaya başladı. Önünde dört ayak üzerinde durması, elinin onun seksinin her yerinde mastürbasyon yapması ve böylece onu yalayarak temizleyebilmesi gibi-

Uzakta, oturma odasının dışında bir telefon çalmaya başladı.

Ama ne olursa olsun onu terk edecekmiş gibi?

"Sahvage?" diye mırıldanarak sordu.

Kalçalarını okşarken "İnanılmazsın," diye mırıldandı.

"Ne ... şimdi ne yapacaksın? Peki ya sen?"

Dizlerinin üzerinde doğruldu ve bel kemerine uzandı. Hırkasını çıkarırken sikinin o kadar sert ve aç olduğunu fark etti ki dişlerini sıkıp kendini kontrol etmesi ya da kadının üzerine boşalmayı göze alması gerekiyordu.

Ki bunu yapmak üzereydi. Bunu yaparken sadece çıplak olmak istiyordu ve kadın o kadar rahattı ki, onu dizlerinin üzerine çöktürmeyeceğine karar verdi. Bu hoşuna gitmişti.

gayet iyi görünüyordu, göğüsleri gergin ve gergindi, karnı çok pürüzsüzdü, seksi ...

"İyi misin?" diye sordu ona. Sanki zihninde gerçekleşen penetrasyon şu anda gerçekten devam ediyormuş gibi.

"Ben ... oh, Tanrım, evet ..." dedi onun ereksiyonunu görünce.

Birdenbire titreyen elleriyle pantolonunu Magic Mike'laşmışçasına yırtarak alt bedeninden ayırdı.

Ve ne biliyorsunuz, yatağı onun için mükemmel bir yükseklikteydi: Ereksiyonu tam göbeğinin hizasındaydı. Ama emin olması gerekiyordu.

"İyi misin?"

"Oh, Tanrım, evet ... ve daha fazlasını istiyorum."

"Öyle mi?" Kendini okşamak istememişti. Ama yaptı. "Siktir, Mae. . ."

Elleri kıpır kıpırdı, yorganı tutuyor, yumrukluyordu... bir tanesi kurtulup kalçasına çarptı.

Sahvage uzandı ve onun elini tuttu. Bacaklarının arasına götürdü, adam sikini çalıştırırken kendi parmaklarıyla onu okşarken nefesi kesildi.

Tekrar doruğa ulaşmaya yaklaştığında, "Mae- Mae, bana bak," dedi.

Karanlıkta, onun emrini yerine getirirken parıldayan gözlerini yakaladı. Ve sonra kızın kendini ovduğu şeyi ağzına götürdü. Parmaklarını içine çekerken, kız tekrar haykırdığında, adı yatak odasında yankılanırken o kadar tatmin olmuştu ki.

Onun özünü yalayıp yutarken, karanlığın içinde gülümsedi ... onun zaten sahip olduğu en iyi sevgili olduğunu fark etti.

- - -

Mae'nin gözleri kapandığında, açık kalmalarını sağlayamıyordu. Ama Tanrım, her şeyi görmeye devam etmek istiyordu. Her şeyi izlemek istiyordu ama karanlıkta şaşırtıcı bir erotizm vardı. Tek bildiği Sahvage'ın sıcak ve kaygan dilinin parmaklarını yaladığı, sonra da sıcak ve kaygan ağzının başparmağını emdiyordu.

Şaplak sesleri onu çılgına çevirdi. Ve içinden yeni bir salıverme geçti.

Sonunda uykuya daldığında gözlerini açtı. Sevgilisi tepesinde iri bir şekildi ve kokusu burnuna doluyordu ve o-

Elini yorgana doğru indirdi. Ve tam ona sormak üzereyken -ne soracaktı ki? -seksinde bir şey hissetti.

Parmakları değildi. Ağzı da değildi. Kördü.

Ve çok pürüzsüzdü. Ve çok sıcaktı.

Mae tekrar eğildi ve eğer kalçalarını daha da açmanın bir yolu olsaydı, bunu yapardı.

Sahvage onu okşadı, seksinin açıklığıyla alay etti, sonra yarığının tepesine odaklandı. Başka bir orgazm çekirdeğine, kanına yayılırken, şimdi zamanın geldiğini biliyordu ... şimdi gerçekleşeceği zamandı

Geniş avucu Mae'nin kalçasına kilitlenmiş, onu sabit tutuyordu. Mae uçuşumun kenarında asılı kalırken, ağzından çıkan boğuk sözcükleri duydu ve ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama adam onu daha hızlı ve daha hızlı okşuyordu ve onun seksinin onun seksinin üzerinde olması, ikisinin birleşmeye bu kadar yakın olması, her şeyin büyütüldüğü anlamına geliyordu.

Tam tekrar boşalmaya başlamıştı ki, bir tıkırtı duydu. Hızlı bir tıkırtı. Adamın kollarından biri ileri geri gidip geliyordu- ve sonra diğer avucuyla kendini yatağa dayamıştı, kızın üzerine doğru geliyordu-

Sıcak fıskiyelerin ilki seksine çarptı ve bunların sıcaklığını onu bir kez daha patlattı. O geldiğinde

-Her neyse, kadın tekrar boşalırken, adam kadının her tarafına boşaldı, göbeğini, iç uyluklarını, alt karnını kapladı.

Karanlıkta onun sertçe nefes aldığını duyabiliyordu, dişlerini gıcırdattığını bildiğı bir küfür kaçıyordu.

Hayal kırıklığına uğramadan önce bir süre geçti.

Bu ne kadar ateşli olsa da, ne kadar doğru hissettirse de, ona karşı ne kadar dikkatli olsa da ... bunu bundan daha ileri götürmeyeceğini fark etti.

Ona sahip olmayacaktı. Tam olarak değil.

Asla.

CHAPTER FIFTY-FOUR

At Ertesi akşam saat altıda Erika arabasını Commodore'un ana girişinin yanına park etti. Lamine edilmiş CPD park iznini

Dizüstü bilgisayarını ve çantasıyla dışarı çıktı.

Lobinin içinde bir güvenlik görevlisi istasyonu ve bir konsiyerj masası vardı. Her ikisi de boştu ve köşede bir tür tartışma duyabiliyordu, iki adam yanlış yere bırakılmış bir FedEx paketi hakkında ileri geri konuşuyorlardı.

Tüm check-in işlemlerini atlayarak üç asansörden ortadakine bindi ve yukarı çıkarken kabinin içini kaplayan aynalı panellerde kendine baktı. Vay canına. Yüz sekiz yaşında gibi görünüyordu, gözlerinin altındaki torbalar koyu, cildi solgun, kızıl ve kahverengi saçlarını geriye doğru çekip ensesinden kırpılmış olması yüzündeki her küçük kırışıklığı bir şeymiş gibi yapıyordu

derisine oyulmuştı. Tanrım, lacivert ceket de gerçekten buruş buruştu.

Belki de sadece tepe aydınlatmasıydı.

"Evet, doğru," diye mırıldandı.

Bir yerlerde, asansör üreticilerinin bir araştırma yaptığını ve insanların yukarı ve aşağı inerken yansımalarına bakabildiklerinde, kabinlerin içinde daha az süre sıkışmış gibi hissettiklerini bulduklarını okumuştı.

Buna kocaman bir hayır demek zorunda kaldı.

Yansımasından bıkip kapılardaki dikişe baktı ama burası lüks bir bina olduğu için zemin hariç her santimetrekaresi renkli yansıtıcılarla kaplıydı.

"Harika."

Ding!

Asansör durdu ve binanın en üst katındaki çift kapı açıldı. Dışarı adımını attı, sağa ve sola döndü ve ardından Bay ve Bayan Herbert C. Cambourg'un tripleks dairesine indi.

Kapı zilinin üzerindeki oymalı pirinç levhada da bu yazıyordu.

Çünkü neden karının ilk adını da evine yazasın ki?

Yine de artık her şey onundu, değil mi?

Erika zili çaldı ve gözetleme deliğinin işini yapabilmesi için bir adım geri çekildi-

Kapı açıldığında, gri-beyaz üniformalı, mantıklı ayakkabılar giymiş ve topuz yapmış bir hizmetçiyle karşılaşacağını düşündü. Ama hayır, görevi evin hanımı yapıyordu.

"Dedektif," dedi Bayan Cambourg. "İçeri gelin."

Bu sefer ipek bornoz ve gecelik yok. Siyah tayt, siyah balıkçı yaka, kahverengi saçlar uzun ve gevşek ve

parlıyordu. Bu, ışık ne olursa olsun asla kötü görünmeyen bir kadındı. Ve Tanrım, uzun boyluydu.

Ama gözleri Erika'nınki gibi kan çanağına dönmüştü.

"Teşekkürler." Erika başını salladı ve öne doğru yürüdü. "Geç olduğunu biliyorum. Beni kabul ettiğiniz için minnettarım."

Tripleksin en üst katında Erika'nın tüm apartmanı kadar büyük bir fuaye vardı, ya da en azından öyle hissettiriyordu. Ve çok fazla mermer vardı, kahverengiler, kremler ve siyahlar pirinç -ya da, kahretsin, belki de altın- kıvrımlarla ayrılmıştı.

"Oturma odasına gelmek ister misiniz?"

Bayan Cambourg bir cevap beklerken, sanki kendi seçimlerini çerçevelemek için başkalarının fikirlerini beklemeye alışkın gibiydi. Ya da belki de tamamen kızarmıştı ve onu kim suçlayabilirdi ki?

"Elbette. Bu harika olur." "Bu taraftan."

Bir gece öncesinden itibaren Bayan Cambourg bu üst katı kapatmış ve apartman dairesindeki panik dairesinde kalmaya başlamıştı. Alt kattaki tahsilat odalarına gitmeyeceğine söz vermişti. Zaten neden gitmek istesin ki?

"İşte." Bayan Cambourg ipek bir kanepeyi gösterdi. "Size bir şey getireyim mi?"

"Olabilir", "olabilir" değil. Ayrıca hizmetçi de yok. Bu yeni bir paraydı ve buna hiç alışık olmayan bir kadındı. Erika'nın yargıladığından değil. Hiçbir şeyden gelmiyordu ve bu onu hiçbir zaman rahatsız etmemiş ya da yoluna çıkan bir şey olmamıştı.

"Hayır, ben iyiyim, teşekkürler." İkisi birlikte oturdular. "Nasılsın?"

Bayan Cambourg düşüncelerini toparlarken Erika etrafına bakındı. Aşağıdaki galerinin ya da koleksiyon odalarının aksine burada çok fazla renk vardı.

Altının bir renk olduğunu varsayarsak. Kanepe bile altın sarısı ve siyahtı. Sanki seksenler, önceki otuz yılın içinden sinsice geçmiş ve günümüzde kamp kurmaya karar vermiş gibiydi.

Kemerli geçitten geçerken Erika mutfak aletlerinin bile altın rengi olduğunu fark etti.

Tuvaletler de mi?

Muhtemelen. "Hiç uyumadım."

"Bahse girerim. Seni rahatsız eden oldu mu?"

"Oh, hayır. Panik duvarlarını yerleştirdim. Merdiven boşluğunu ve buradaki pencereler de dahil olmak üzere her şeyi kapatıyorlar. Biri içeri girmek istese bile bana ulaşamazdı. Yani. Evet."

Erika boğazını temizledi. "Bazı haberlerim var. Sanırım kocanızın saatlerini bulduk."

Bayan Cambourg öne doğru oturdu. "Öyle mi?"

Erika başıyla onayladı. "Bize e-posta ile gönderdiğiniz sigorta resimleri gerçekten çok yardımcı oldu ve dün gece çitle çevrilmiş olabileceğini düşündüğümüz başka bir olay yerindeydik. Kimlik tespiti için size bazı resimler gösterebilir miyim?"

"Evet. Lütfen."

Dizüstü bilgisayarını çalıştıran Erika, ekranı aralarına koydu. "Bunlardan herhangi birini tanıdınız mı-işte, imleci kullanın. Evet. İşte bu kadar."

Fotoğrafları incelerken Bayan Cambourg'un gözleri yaşardı. "Evet. Bunlar onun ve evet, onları sakladığı saklama kutusu bu. Bizim kasamızda olan."

Erika dalgın dalgın, balıkçı yakasının altındaki elmas kolyenin hâlâ takılı olup olmadığını merak etti. Öyle olduğuna bahse girmeye hazırdı. Gerçi bunun konuyla ne ilgisi olduğunu hiç bilmiyordu.

"Ve başka hiçbir şey kayıp değil, doğru mu?" diye sordu. "Hayır, başka bir şey alınmadı."

Erika başını salladı. "Diğer olay yerindeyken bazı güvenlik kameraları bulduk. Görüntüler kocanızın saatlerinin bir adam tarafından teslim edildiğini gösteriyor ve onu tanıyıp tanımadığınızı görmek istiyorum. Size bir klip izletebilir miyim?"

Bayan Cambourg bir elini ipeksi saçlarında gezdirdi. "Elbette."

"İşte." Erika dizüstü bilgisayarı kendine doğru çekti ve bir sonraki dosyayı yükledi. "Şuna bir bak."

Oynat tuşuna basıp diğer kadına doğru döndüğünde ciğerlerinin sıkıştığını hissetti. Ve sonra, görüntüleri onlarca kez izlemiş olmasına ve dosyayı kırpan kişi olmasına rağmen, siyahlı adam ekranda yürürken bir kez daha kayboldu.

Uzun boyluydu ve kaslı hatlarına bakılırsa, sık sık ve yoğun bir şekilde spor yapıyor gibi görünüyordu ve kesinlikle vücudunun kontrolünü tamamen elinde tutuyormuş gibi hareket ediyordu. İri omuzlarının üstündeki saçları koyu renkti ve kısa kesilmişti ama kadının asıl dikkatini çeken şey adamın duruşuydu. Şaşırtıcı derecede çekici yüzünde soğuk, hesapçı bir sakinlik vardı. Durup kanepenin arkasındaki duvarda duran beyni patlamış cesede bakarken bile.

Sanki çok fazla ceset görmüş gibiydi.

Ama tabii ki merhumun görüntüsü bu kesitten çıkarılmıştı. Bayan Cambourg yeterince şok geçirmişti. Hangi demişken-

Erika onun ifadesini görünce kaşlarını çattı. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Diğer kadın cevap verene kadar bir süre geçti. Cevap verdiğinde de yumuşak ve şaşkın bir sesle konuşuyordu.

"Rüyamdaki adam bu." Ekranı işaret etti. "Rüyamda gördüğüm adam bu."

- - -

"Mavi gömlek . . . kırmızı gömlek."

Nate birini önünde tuttu. Sonra diğerini. İkisi de flaneldi. İkisinde de siyah tabanlı bir ekose vardı. İkisi de-Hayır, kırmızı. Kırmızı kesinlikle daha iyiydi.

Maviyi banyo tezgâhının üzerine atarak lavaboya eğildi ve tıraş olurken kestiği yerin iyileştiğinden emin oldu. İyi görünüyordu. Tuvalet kağıdını kan lekesinin üzerinden aldı.

Lanet olsun. Kırmızı gömlek, mavi kot pantolonunun içine sokana kadar iyi bir fikirdi. Sonra Brawny kağıt havlu adam gibi göründü.

"Lanet olsun." Telefonunu kontrol etti. "Yeni gömlek."

Rahatsız edici fanilayı çıkarırken, göğsünü incelemek için bir dakika ayırdı. Kollarını. Omuzlarını. İyiydiler.

-Bir insan standardına göre. Babası gibi birine karşı mı? Plajda yüzüne kum atılan sıska bir çocuktu.

Elyn'in bana gerçekten ihtiyacı varsa, onun güvende olduğundan emin olabilir miyim?" diye sordu yansımasına.

"Siktir."

Ve keşke biraz kolonyam olsaydı dedi.

Yatak odasına gitti ve dolabın kapağını açtı. Sweatshirtler. Daha fazla fanila. Mayıs olsaydı işe yarayacak pololar. Haziran. Temmuz.

Tabii Shuli değilse. Ve pek çok açıdan öyle değildi.

Sonunda, yepyeni düz beyaz bir Hanes tişörtü ve rahat bir Mark Rober sweatshirt'ü tercih etti. Tam tişörtü kafasına geçirdiği sırada kapı çalındı.

"Öyle mi?" dedi.

Tekrar banyodaki aynanın karşısına geçtiğinde kapılar açıldı ve babası savaş kıyafetleriyle içeri girdi. Murhder'in tüm silahları vücudundaydı; siyah hançerleri kabzaları aşağı gelecek şekilde göğsüne bağlanmıştı, kalçalarında bir silah kılıfı, bir uyluğunda da bir bıçak vardı. Kızıl-siyah saçları bir takkenin altına gizlenmişti ve bu da ... evet, bir çelik yelekti.

Nate yutkundu. "Neler oluyor? Sorun ne?"

"Bu gecelik gidiyorum." Bir duraklama oldu. "Bak, aramızdaki şeylerin garip olduğunu biliyorum. Ve sana seni sevdiğimi söylemeden gitmek istemedim. Nate, seni kendi kanımdan olmandan daha fazla sevemezdin. Sen iyi bir çocuksun ve harika bir erkek olacaksın ve-"

"Baba?" Nate küçük bir sesle konuştu. "N e l e r oluyor? Neden o yeleği giyyorsun?"

"Bu sadece tarlada başka bir gece."

Hayır, değildi, ama nedenleriyle ilgili hiçbir bilgi alamayacağı açıktı.

Ani bir dehşetle boğuşurken Murhder konuşmaya devam etti. "Burada senin için tam olarak neyin yanlış gittiğini bile bilmiyorum. Yani, bir süre mutluydun. Neyin değiştiğinden emin değilim ama her neyse, bunu çözeceğiz. Senin için her türlü kaynak var ve eğer iş gerçekten buna gelirse... gitmeni istemiyoruz, ama biz sadece- şey, daha önce de söyledim. Seni oğlumuz gibi seviyoruz, başka bir şey demiyoruz. Ve bunu sana söylemeden gidemezdin. Bazı geceler söyleyeceğini söyleyen iyi olur çünkü işlerin nasıl gideceğini bilemezsin."

Nate'in beyni o kadar çok süper korkuyla doldu ki, kelimenin tam anlamıyla sesini kaybetti.

Ve sessizlik içinde, bir an sonra, Murhder başını salladı ve arkasını döndü.

"Bekle, baba."

Nate kendini banyodan dışarı attı ve tam Murhder geri dönerken Kardeş'e tutundu. "Ben de seni seviyorum baba. Ben de seni seviyorum."

Murhder boğuk bir ses çıkardı ve sonra o kocaman kollar Nate'i tutmaya başladı. "Sevindim oğlum. Bu benim için çok şey fark ettiriyor."

Nate geri adım attı. "Bu gece ölecek misin?"

Murhder başını salladı. "Bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa hayır. Ve hayır, bu konuda konuşamam. Ama sen ve annen burada güvendesiniz."

"WhataboutLuchasHouse?" Nate aceleyle sordu. "Ah, evet, hayır, orada iyi olmalısın. Ama Biliyor musun, bu beni düşündürüyor. Biraz eğitim almak ister misin?"

"Evet." Elyn'i düşündü. "Nasıl dövüşüleceğini öğrenmek istiyorum."

Murhder çok ama çok hareketsiz kaldı.

"Ne?" Nate söyledi. "Yapabileceğimi düşünmüyor musun?"

"Bence bu işte iyi olacaksın. Sadece bu hayatı senin için istemedim, evlat. Yine de seni durdurmayacağım. Kardeşlerle konuşup bir şeyler ayarlayacağım."

"Tamam. Teşekkür ederim. Annem bu gece evde mi?" "Eğitim merkezinde olacak. Sen-"

"Luchas House'a gidiyorum."

"Dışarıda dikkatli ol. Bana ihtiyacın olursa ara. Ne olursa olsun, her zaman cevap vereceğim, her zaman gelip seni bulacağım."

Murhder uzun bir süre düşündükten sonra başını salladı ve yatak odasından çıkarak mutfığa çıkan halı kaplı merdivenlere yöneldi.

Bazı geceler, söyleyeceğinizi söyleseniz iyi olur.

"Biriyle tanıştım," diye ağzından kaçırdı Nate.

Kendi sesini duyduğunda, böyle konuştuğuna şaşırdı. Ama bu babasının bilmesini istediği bir şeydi, özellikle de erkeğe bir daha söyleme şansı bulamazsa.

Babası yavaşça arkasını döndü ve yüzündeki ifade komik olabilirdi. Başka bir gecede. Başka bir şey hakkında.

Sanki biri ona Diş Perisi'nin gerçek olduğunu söylemiş gibi görünüyordu: Mucize.

"Öyle mi?" Murhder söyledi.

"Evet ve sanırım ondan gerçekten hoşlanıyorum baba."

CHAPTER FIFTY-FIVE

No, mısır gevreği iyi. Gerçekten."

Mae mutfağındaki masada otururken, kasesi doluydu. ile mağaza-marka Cheerios, ve yağsızSon kullanma tarihinin üzerinden bir gün geçmiş olmasına rağmen burun testini bir şekilde geçen süt, onu bir arada tutmaya çalışıyordu.

Ve hayır, ağlama krizine girmek üzere olduğu için falan değil.

Sormak zorunda olmadığı sorularda boğuluyordu. Özellikle de Sahvage'ın o çizgiyi neden çektiği gibi. İki rıza gösteren yetişkin ve hepsi bu.

Yalnızca bir yetişkin vardı.

Sahvage elinde kızarmış ekmek ve bir fincan kahveyle karşısına oturduğunda, rahat bir şekilde gülümsemeye çalıştı. Ona ikram edecek yumurtası ya da pastırması olmadığı ve ikisine de yetecek kadar kahve olmasının bir mucize olduğu gerçeği

Bazılarına göre bu, son birkaç haftanın onun için ne kadar kötü geçtiğine dair bir yorumdu.

Ve yatakta yapmadıkları her şey, hepsinin üstündeki boktan kirazdı.

Yemek yerken pek konuşmadılar... Bu yüzden evde, tüm dünyada olan tek şey onun kızarmış ekmeği çıtırdatması ve kaşığının kâsenin kenarına vurması gibi görünüyordu. Ama mesele şu ki, odadaki fili ortaya çıkarmak için kendine güvenmiyordu.

Evet, bu hiç iyi gitmeyecekti. Kadın pek çok konuda sinirli ve öfkeliydi ve adam yatay sorunlarıyla hiçbir ilgisi olmayan şeylerle çifte namlu alacaktı-

Gözlerini kapattı.

"İyi misin?"

Kendine lanet okuyarak başını salladı. "Oh, evet. Ben iyiyim."

Kırıntılarla dolu tabağını itti. "Gidip biraz buz alacağım."

Mae başını kaldırdı. "Ne?"

"Kardeşin için. Burada kalmanı istiyorum. En güvenli şey bu ve kullanabileceğim bir arabam var." Ayağa kalktı, sandalyesi yere sürünerek geri döndü. "O kadar uzun sürmez." "Ah, buradan çok uzakta olmayan bir benzin istasyonu var."

Buz satın almak için bölgesel bir dürtü hissetmesi dışında. Bu onun işiydi. "Ama ben her zaman-"

Bulaşıkları lavaboya götürürken "Yine mi kaza yaptın?" dedi. "Dün geceki gibi mi? Ne kadar iyi gittiğini hepimiz biliyoruz."

Mae kaşlarını çattı. "Affedersiniz, sanki bunu ben planlamışım gibi."

Sahvage avuçlarını tezgâha dayadı ve başını öne eğdi. Çenesi daireler çizerken, öfkesini kontrol etmekte zorlandığı için hayal kırıklığına uğradı. Bir tartışma istiyordu.

Ve bu onu bir sürtük yaptı, değil mi?

"Konu yine Kitap mı?" diye sordu. "nk bu konudaki anlaşmazlığımız sona erdi."

"Bu konuda haklısın." Başını iki yana salladı. "Artık seni hiçbir şeyden vazgeçirmeye alışmıyorum. En başta oraya hiç gitmemeliydim."

"Teşekkür ederim." Mae rahatlayarak nefes verdi. "Bu kadar savunmaya geçtiğim için de özür dilerim. Sonunda nereden geldiğimi anlamana sevindim."

Sahvage başını salladı ve sonra yüzünün önündeki panjurlu pencereyle arasındaki dar mesafeye baktı. Karanlıkta ne yaptıklarını düşünmeden o sert yüz hatlarını ve güçlü vücudu incelememek imkânsızdı. Ama şu anda onunla ilgili cinsel hiçbir şey yoktu. Adam kafasının içinde başka bir yerdeydi, uzanıp ona dokunabilse bile çok uzaklardaydı.

"Uzun sürmez," dedi sonunda. "Yani, arabamla şehrin öbür ucuna gitmem gerekecek ama evet, çok uzun sürmez."

"Sorun değil. Sanki benim bir programım varmış gibi."

Aslında, bu çatıyı başının üzerinde tutabilmek için yapması gereken işler vardı. Bunu atlattığını varsayarsak, bir yerde yaşaması gerekecekti.

"Ve TAllah'ı aramalıyım," derken kendi sesini duydu.

Bir süre sonra Sahvage başını çevirip ona baktı. Adamın bu kadar içine kapanık olmasında bir şey onu-

"Sakın söyleme," diye fısıldadı, kalbinde donuk, yalnız bir sızı belirmişti. "Veda etme. Bu sözleri söylemek zorunda kalmaktansa bir daha kapıdan içeri girmemeni tercih ederim."

Ayrıca, bu şekilde onu tekrar görmenin eşiğinde olabilirdi. Veda kapalı bir kapıydı. Hiçbir şey

..hiçbir şeydi.

"Kapanış istemiyorum," dedi yorgun bir sesle.
"Kapanıştan gerçekten bıktım."

"Seni bırakmayacağım."

Evet, tabii, diye düşündü. "Öyle yapsaydın seni suçlamazdım." Mae biraz gülümsedi, ama maskaralığa devam edemedi. "Mümkün olsa beni terk ederdim."

"Sana söyledim, yakında döneceğim. Bu uzun sürmez."

Her şeyi böyle bıraktı.

Ve garaja doğru yürürken arkasına bakmadı.

- - -

Kapı arkasından çarparak kapandığında Sahvage'ın aklı başından gitmişti ama Mae'nin gelip sürgüyü kilitlemesini bekleyecek kadar aklı başındaydı. Mae gelmeyince, ona karşıya geçip bakır mekanizmayı çevirmesini hatırlatmak niyetiyle eşyaları tekrar açtı.

Kısa koridorun sonunda hâlâ mutfak masasındaydı ve başını ellerinin arasına almıştı. Ağlamıyordu; sadece kendini tutamıyor ve yüzünü mısır gevreği kâsesinden uzak tutmak için dirseklerine ihtiyaç duyuyormuş gibi görünüyordu.

Oraya geri dönüp onu kollarına almamak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylememek için kendini zor tuttu. Ama tutamayacağı sözler vermekten hoşlanmıyordu.

Bunun yerine kapıyı tekrar kapattı ve eve girmesinden gerçekten endişe ettikleri şeyin zaten kilitli olduğunu kendine hatırlattı. Mae güvendeydi.

Ayrılmadan önce bir an için arabasının park ettiği yere baktı. Şimdi sadece yağ lekeleri ve lastiklerin o kadar çok gidip geldiği yerde izler vardı ki

ve ailesinin de geçmişte buraya park ettiğini hayal etti. Az önce onu bırakmak için kullandığı kapıdan, erkek kardeşi de dahil olmak üzere ailenin kaç kez girip çıktığını hayal etti.

Rhoger hakkında ne düşündüğünü gerçekten anlıyordu. Rahvyn'le birlikte o da oradaydı. Ve lanet olsun, eğer mucizelere inanıyorsa? Kadere? Evrenin doğru ve adil bir yer olduğuna? İlk kuzeniyle yeniden bir araya gelebileceklerine ve Mae ölüsünü geri getirirse pişmanlık duymayacağına inanabilirdi.

Ama artık bu varoluşsal adalet saçmalığına inanmıyordu.

Ve lanet olsun, Mae yapmak üzere olduğu şey için ona teşekkür edecekti. Belki hemen değil ama daha sonra... doğaya müdahale edilmediği ve bu kadar acı çekmediği zaman. O zaman doğru şeyi yaptığını anlayacaktı.

Kendini sakinleştirerek açık panjurdan dışarı çıktı. Ama boktan arabasını almak için evine geri dönmedi.

Şehir merkezine gitti.

Caldwell'e geleli henüz bir ay olduğu için sokak isimlerini falan bilmiyordu. İyi haber, Commodore'un civardaki yirmi kattan fazla olan tek konut binası olmasıydı ve yan tarafında "C-O-M-M-O-D-O-R-E" yazan dikey ışıkl harfler olduğu düşünülürse?

Çatısını bulmak için dahi olmaya gerek yoktu.

Ve tam da planladıkları gibi, havalandırma körüklerinin yanında onu bekleyen yalnız bir figür vardı.

Sahvage adamın önünde yeniden şekillenirken, ellerini silahlarının yanında tuttu ama avuçlarını açmadı. Medeni olmamak için bir neden yoktu ve ayrıca gündüz saatlerinde Piç hakkında bir fikir edinmişti. Mae uyurken, telefonunu kimin patlattığını öğrenmek için üst kata çıkmıştı.

Ve ne biliyorsun. Beklediği telefon geldi. "Demek sen Sahvage'sın, günün erkeği." Savaşçı hançerli elini uzattı. "Balthazar."

Sahvage başını salladı ve teklif edilen şeyi sıktı. "Bunu yapmaya hazır mısın?"

"Telefonda da söylediğim gibi, hızlı hareket etmeliyiz."

Etrafına bakınan Sahvage binanın etrafının çevrili olduğu hissine kapıldı. Gölgeler mi? diye merak etti. Hayır... uzakta olsalar ve soğuk rüzgârla damıtılmış olsalar da kokuları yakalayabiliyordu ve birçoğunu tanıyordu.

"Yedekleriniz yerlerini aldı," dedi. "Yalnız olmadığınızı biliyorum."

"Tıpkı anlaştığımız gibi, etrafta olacaklar ve işler sarpa sarmadıkça yerlerinde kalacaklar. Sana söylediğim gibi, dün gece ben Kitaba yaklaşır yaklaşmaz boşaldı."

"Sadece bana doğru yönü göster, oradan devam edeceğim."

Erkek gözlerini kıstı. "Anlaşmamız böyle değildi."

"Seni öldürülmekten kurtaracak olsa bile mi?"

"Kitabı istiyor, bizi değil. Yani eğer ölü olarak uyanırsam, bunun sebebi ikincil hasar olmam olacak. Aynı şey senin için de geçerli. Ya anlaştığımız gibi yaparız ya da hiç yapmayız."

Sahvage dövüşçünün gözlerinin içine baktı. "Anlaşıldı."

Balthazar arkasını döndüğünde Sahvage erkeği binanın ortasına kadar uzanan merdiven boşluğunun girişine kadar takip etti. İçeride, beton basamakları koşar adımlarla indiler ve birkaç inişten sonra Balthazar bir yangın kapısında duraklayıp kapı pervazının etrafındaki dikişin kokusunu alıyor gibi görüldüğünde Sahvage bir şey fark etti.

"Hiç ses çıkarmadın," dedi yumuşak bir sesle.

Piç omzunun üzerinden baktı. "Ha?" "Biz ilerlerken. Hiç ses çıkarmadın."

"Ben bir hırsızım." Adam gözlerini devirdi ve eşyaları açmak için kolu yumrukladı. "Kıçıma bir bando takımını takmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"İşte bir Noel kartı."

Zengin insanlar gibi kokan ve şık, modern bir havası olan bir koridorda hızla ilerlediler ve Sahvage, Bay Shhh'ın kitabından bir sayfa almaya çalıştı. Ama bu herif aletlerinin gıcırdamamasını bile nasıl başarmıştı?

Nereye gittikleri belliydi. Polis şeridi her şeyi ele veriyordu.

Kapıya yaklaştıklarında Balthazar arkasına baktı. "Diğer tarafta açık fuaye var. Yolda polis ekipmanı olmaması için dua ediyorum. Alarmı devre dışı bırakıp bizi toplama odalarına götüreceğim."

"Tam arkadayım."

Önce Balthazar içeri girdi ve Sahvage onun bir nanosaniye arkasındaydı. Polis ekipmanı yoktu, sadece tarif edildiği gibi açık bir fuaye vardı, sanki burası bir müzeydi.

"Bu taraftan," diye fısıldadı Piç. "Buranın aşağısında."

Odalar küçük ve penceresizdi ve tuhaf şeylerden oluşan koleksiyonlar içeriyordu. Cerrahi aletler. Yarasa iskeletleri mi? Ve sonra-

Kitap vitrinleriyle dolu bir alana girdiklerinde Sahvage'ın nefesi ciğerlerinden fırladı ve botları oldukları yerde dondu kaldı. Orada, karmaşık zemin boyunca, yıkık bir raf bölümünün ve parkenin üzerindeki dağınıklığın ötesinde ... şeffaf bir kutu vardı.

Bu, Sahvage'ın iki yüz yıldır görmediği bir nesneyi barındırıyordu.

Gözlerini kırptırdığında, Zxysis'in ana kamarasına geri dönmüştü; masum kuzeninin kanı yatak platformunun örtüsüne dökülmüştü, pencere açıktı, otlar, iksirler ve mumlar sehpanın üzerindeydi.

Piçin kendisiyle konuştuğunu hissediyordu.

Ama bir kez daha, erkek hiç ses çıkarmıyordu.

Hepsi.

Sahvage uyuşmuş bacaklarıyla ekrana yaklaştı ve Eski cildin önünde durduğunda, açık kitabın sayfalarının sanki bir selamlama gibi titrediğine yemin edebilirdi. Ve şaşkınlık içinde kalan tek kişi o değildi. Balthazar da onun yanındaydı ve aynı büyülenmişlikle Kitaba bakıyordu.

Aslında, o ve diğer savaşçı öylesine büyülenmişlerdi ki, tavandaki hareket dedektöründe yanıp sönen kırmızı ışığı fark edemediler.

CHAPTER FIFTY-SIX

I alarmı."

Bayan Cambourg elinde telefonuyla koltuktan kalktığıında Erika çoktan telefona bakmaya başlamıştı bile.

dikleşiyor ama elini kılıfındaki beylik silahının üzerine koyuyor.

"İkinci katta biri var." Kadın cep telefonunun ekranını çevirdi. "Ne yap-"

"Muhtemelen olay yeri teknisyenlerinden biridir." "Oh. Tamam."

Ya da en azından Erika'nın umduğu buydu ve eğer öyleyse? Düzgün giriş yapmayan her kimse onu giydirecekti.

"Kendini içeri kilitlemeni ve burada kalmanı istiyorum," dedi. "Ben aşağı inip kontrol edeceğim."

"Ama güvenli mi?" diye sordu kadın telefonu göğsüne bastırırken.

"Hemen döneceğim. Eminim gayet makul bir açıklaması vardır."

"Tamam." Bayan Cambourg bir kemeri işaret etti. "Şu koridordan geçip merdiven boşluğundan bir kat aşağı inmek istiyorsunuz. Birini çağırayım mı?"

"Ben hallederim. Merak etme. Sen burada kal."

Erika koridorda ilerlerken, arkasından bir dizi yumuşak yer değiştirme sesi duyuldu. Arkasına dönüp baktığında kemerli alanın mat altın bir panelle kapatıldığını gördü.

Güzel. Bu, başka kimse için endişelenmesine gerek olmadığı anlamına geliyordu.

Ayrıca, muhtemelen düzgün bir şekilde giriş yapmamış bir müfettişti.

Merdivenler kıvrılıyor, duvarlarda modern sanat eserleri parlıyordu. Özellikle beğendiği bir tablo vardı ama o lanet şeyin kromatiğini kontrol ederek zaman kaybedecek değildi.

Sanki sanat hakkında bir şey biliyormuş gibi.

Ama kendini nasıl koruyacağını çok iyi biliyordu.

Merdivenlerin dibine, tripleksin ikinci katına geldiğinde, beylik silahının kılıfını çıkardı ama yanında tuttu. İhtiyacı olan son şey bir meslektaşını havaya uçurmasıydı. Aynı zamanda, Caldwell'de işler garipleşiyordu, bu yüzden kendi hayatını riske atmıyordu.

Bir köşeyi dönüp birkaç odanın arasından kitap odasındaki Lucite vitrininin üzerinde duran bir çift adam gördüğünde aklında gördüğü tüm kayıp kalpli cesetler vardı. Onlar . . . kocamanlardı. Siyah giyinmişlerdi. Her durumda kendilerini idare edebilecek gibi görünüyorlardı.

Yani evet, kesinlikle müfettiş değiller.

Aynı anda arkalarını döndüler.

Erika'nın eğitimine göre her ikisini de yapması gerekiyordu; daha sonra kimlik tespiti için kullanabileceği özelliklerinin zihinsel bir fotoğrafını çekmeliydi. Ayrıca yedekleme protokolünü de devreye sokması gerekiyordu.

Onun yerine sol taraftakine baktı. Bu adam ... karavandaki görüntülerde yer alan adamdı, saatleri oraya getiren hırsızdı . .. Bayan Cambourg'un rüyasında gördüğüne inandığı adam. Ve Tanrım, hâlâ inanılmaz derecede güzeldi, tabii bu kadar erkeksi bir şey için bu kelimeyi kullanabilirsiniz: Yüzü mükemmel açılara ve çene çizgisine sahipti ve gözleri daralıp onu bir aşağı bir yukarı süzerken hem kurnaz hem de ...

"Burada olmana neredeyse hiç şaşırmadım," derken kendini duydu. "Burada çok zaman geçiriyor gibisin."

O konuşurken başını eğdi; bu ona bir Alman çoban köpeğini, avının ne kadar hızlı koşabileceğini merak eden bir yırtıcıyı hatırlattı.

"Dedektif Saunders, CPD." Erika silahını ona doğrulttu ve kelepçelerini çıkardı. "İkinizden de ellerinizi başınızın üzerine koymanızı ve arkanızı dönmenizi isteyeceğim. İzinsiz girdiğiniz için tutuklusunuz ama içimden bir ses suçlamaların bununla sınırlı kalmayacağını söylüyor."

İkisi de kımıldamadı. İşte o zaman diğerini de tanıdığını fark etti.

Dövüş kulübü, diye düşündü bir adrenalin dalgasıyla. Ralph DeMellio ile olan görüntüdeki oydu.

Vay anasını, BOGO'larından bahset.

Komutlarını tekrarlayamadan, sol taraftaki, tamamen profesyonel bir şekilde bakması gereken kişi yumuşak bir sesle, "Ben hallederim," dedi.

Erika sesini kalınlaştırdı. "Ellerinizi başınızın üzerine koyun ve-"

- - -

Balz insan kadının zihnine girip onu olduğu yerde dondururken, aslında onun konuşmaya devam etmesini istiyordu. Kadın her nasılsa basit kelimeleri onun kulaklarında bir senfoniye dönüştürmeyi başarmıştı ve tek yaptığı bu değildi.

Kadının kokusu burnundan girip doğrudan kanına karıştı.

Fiziksel olarak o kadar da uzun değildi. Beş altı, belki beş yedi. Ve düz ayakkabılarından boynunun dibindeki sıkı at kuyruğuna, makyajsızlığından düz, sert gözlerine kadar her şeyle pratik bir havası vardı. Ve profesyonel kıyafetlerden bahsediyorum. Koyu mavi blazer ceketinin kalkanı aldığı her nefeste parlıyordu ve bol pantolonu vücudunun nasıl görüldüğüne dair ona hiçbir ipucu vermiyordu.

Ama sanki bunun bir önemi varmış gibi?

Onu etkileyen onun her şeyiydi. Ve bu yarısı bile değildi.

Şimdiki zamanı kapatıp anılarına yama yapmak için zihnine girdiğinde, geçmişteki tarifsiz şiddet ve trajedinin flaşları ortaya çıktı. Sanki görüntüler, manzaralar ve sesler uzun vadeli depolamasının bir parçası olsa da, onun için her zaman yüzeyin hemen altındaydılar.

Hiçbir kadının, hiçbir erkeğin hayatta kalmak zorunda kalmaması gereken şeylerle yüzleşmişti.

Yine de, ağır silahlı ve kendisinden dört yüz kilo daha ağır olan iki vampire, Sahvage'a karşı dururken hiç korkmuyordu. Yine de, daha önce yaşadıklarını düşünürsek? Onu sarsacak çok az şey olacaktı.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Sahvage'ın sabırsızlığı sessizliği böldüğünde, Balz tekrar harekete geçti. "Ben hallederim. Onu yakaladım."

"Öyle mi? Çünkü buradan bakınca seni yakalamış gibi görünüyor."

Yüksek riske rağmen, Balz'ın bir ana daha ihtiyacı vardı ve sonra kadını buraya gelip onları burada bulduğuna dair tüm hatıralarından arındırdı. Ardından, bunun sadece bir alarm arızası olduğu düşüncesini yerleştirdi.

Alarmlar sürekli arızalanıyordu.

Yanlış bir şey yok, yerinde olmayan bir şey yok.

Ayrılmak için dönüp silahını ve kelepçelerini yerine koyarken, silahlarla rahat olduğu ve onları doğru şekilde kullanma becerisine güvendiği açıktı

-Ve ne biliyorsun, Balz boxer şortunun içinde sertleşti.

Onu tekrar görmeliydi. Bir şekilde-

Bir çarpma sesi başını döndürdü.

Sahvage vitrinin kapağını kaldırmış ve ellerini uzatmış, doğrulmuştu. Kitaba doğru ilerlerken, gözleri tamamen dalmıştı, vücudu gerilmişti ve-

Balz da öne doğru hamle yaparken, "Hayır, yapamazsın," diye homurdandı.

İkisi de tam olarak aynı anda Kitabı tuttu. Ve o bozulmuş et kokusu havaya yayılırken, ikisi de çekmeye başladı ve Balz kendini hayatı için bir halat çekme savaşıdaymış gibi hissetti. Elbette, Sahvage her şey yolunda gidiyormuş gibi davranmıştı ama şu anda o herifle ilgili hiçbir şey orijinal plana katıldığını göstermiyordu.

O lanet şeyi alacaktı.

Balz dişlerini göstererek, "Seni lanet olası pislik," diye hırladı. "Bu şeytani bir şey. Bunun yok edilmesi gerekiyor!"

"Sen ne-"

"Bunu istemezsin!"

"Hayatımı kurtarmak için ona ihtiyacım var!"

Her nasılsa, her ikisinin de geriye yaslanmasına, tüm ağırlıklarını çekmeye vermelerine, tüm kaslarını çalıştırmalarına rağmen ... Kitap parçalanmamıştı. Olması gerektiği halde, yapısal bütünlüğünde bir kopma, omurgasında bir kırılma, herhangi bir yerinde bir gevşeme olmadı.

I-kirişi gibiydi-

Bırak gitsin.

Birdenbire, sanki odaya borudan girmiş gibi.

-Belki de Balz'ın kafatasıydı... Lassiter'in sesi hırıltılı kavgaya nüfuz etti.

Bırak gitsin.

"Hayır!" Balz havladı. "Asla olmaz!"

Hayatının geri kalanında içindeki bu kötülükle yaşamayı reddetti.

Yaşamak istiyorsan, bırak gitsin.

Birdenbire, az önce gönderdiği dedektifin görüntüsü zihninde canlandı.

Ama onunla konuşan şeytan mıydı yoksa aslında onu kurtarmaya çalışan Lassiter miydi?

Esmerin baştan çıkarıcı yanlış beyanları ile gerçek arasındaki farkı nereden biliyordu?

"Siktir!" diye bağırdı.

CHAPTER FIFTY-SEVEN

Tburada kaybetmenin bir seçenek olmadığı bazı savaşlar vardı. Bu da onlardan biriydi.

Sahvage'ın vücudu gerilirken, göğsünden ve yüzünden ter boşanırken, azı dişlerini kilitledi ve çekmeye devam etti. Açık Kitabın sayfaları arasında, Piç de aynı şeyi yapıyordu, erkeğin bedenindeki ve zihnindeki her bir güç zerresi de kontrolü ele almaya kararlıydı.

Bir silaha uzanmanın cazibesi vardı. Diğer dövüşçünün kafasına sıkılacak bir kurşunla bu fiziksel tartışma sona erecekti.

Ama Sahvage Kitabın tek eliyle tuttuğu yerden kopup gitmesi riskini göze alamazdı. Piç hakkında çok fazla detay bilmesede de, Balthazar'ın bir anda yok olabileceğine dair bir his vardı içinde. Peki ya erkek bunu yaparsa?

Sahvage'ın ikinci bir şansı yoktu. İki yüz yıldır, o lanet şeyle yolları kesişmemişti.

şey. Bir daha olmayacaktı ve o çağırma büyüğü dışarıdayken mi?

Şansı yaver giderse, Mae'ye giden yolu bulacağından eminim.

Birdenbire ve hiçbir uyarıda bulunmadan, Piç kurusu tutuşunu bıraktı. Ellerini açtı ve lanet şeyi bıraktı.

Artık kendisine karşı koyacak bir güç kalmadığından, Sahvage'ın geriye doğru ivmesi o kadar büyüktü ki karşı duvara çarptı ve çarpmanın etkisiyle bir anlığına aptallaştı.

Bu arada, artık boş olan vitrinin karşısındaki Balthazar, ne yaptığını anlamamış gibi ellerine baktı - ya da belki de bağımsız hareket ettiklerini.

Gözlerini kaldırdı ve teslimiyetle konuştu. "Nereye götürüyorsun?"

Her nedense, belki de Sahvage diğer dövüşçünün yüzündeki uyuşmuş çaresizliği fark ettiği için, kendini cevap verirken buldu.

"Bir daha kimsenin kullanamayacağı bir yere." "Ona ihtiyacım var. İçimdeki kötülüğü çıkarmak için." "Senin içinde kötülük yok."

"Bu konuda çok yanılıyorsunuz ve Kitap benim tek umudum."

Keşke Rahvyn hâlâ hayatta olsaydı, diye düşündü Sahvage. Eski Ülke'deki köylerinde bu gibi sorunlarla o ilgilenirdi.

"Özür dilerim," dedi Sahvage. Ve bunda ciddiydi.

Bununla birlikte, odanın dışına çıktı. Galerinin dışına. Sonra koridordan çıkıp merdiven boşluğuna girdi.

Ama yukarı çıkmadı. Orası Kardeşliğin olduğu yerdı.
-Ya da öyleydi. Beton sahanlıklardan kalp atışından daha hızlı geçerek aşağı indi. En altta, bir yangın kapısını açtı ve tüm Kardeşlik'in silahlarını ona doğrultmuş olduğunu görmeyi bekledi. Ama hayır. Sadece şık bir mermer lobide bir dizi masanın başında birkaç insan ve ellerinde alışveriş torbalarıyla gelen iki kadın vardı.

O parlak zeminde koşarken, birinin ona bağırdığını duydu.

Dışarıda, binanın önündeki karanlıkta yine Kardeşlik'i bekliyordu. Ya da esmer olanı. Ya da gölgeleri.

Hiçbir şey.

Bir anlığına etrafına bakındı ve oyunundaki tüm karakterlere ne olduğunu merak etti. Sahne gerçekten de bomboştu. Ama sanki sonunda yoluna çıkan bokla tartışacak bir konumdaydı?

Kendini hayatının soygununu yapan bir banka soyguncusu gibi hissederek gözlerini kapadı ve serin bahar gecesine daldı.

Şehir merkezinden ayrılırken aklına tuhaf bir düşünce geldi. Sanki Balthazar gitmesine izin vermiş gibiydi.

- - -

Kitap odasında Balz yere düştü ve başını ellerinin arasına aldı. "Siktir. Siktir. . . siktir."

Tekrar yukarı baktığında yalnız değildi. Lassiter tam önündeydi ve düşmüş melek yavaşça kendini aşağı indirdi, böylece göz göze geldiler.

"Merhaba."

Balz sertçe yutkundu. "Az önce ne yaptığımı bilmiyorum." "Evet, biliyorsun."

"Bunun gerçekten sen olduğunu nereden bileceğim? Artık neye güveneceğimi bilmiyorum ve buna kendim de dahilim."

"Bana elini ver."

Düşmüş melek kendi avucunu uzatırken Balz'ın aklına, kendisine sunulan şeye dokunursa sonsuza dek kapana kısılabileceği düşüncesi geldi.

Siktir et.

Balz önündeki şeyi sıkıca kavradı ve kendini ... için hazırladı.

Ani bir enerji dalgasıyla, güneş ışığı gibi bir sıcaklık hissetti. Seni seven bir mahmenden gelen kabul gibi. Huzur, acı çeken bir ruh için.

Doğru olanı yaptın, dedi Lassiter dudaklarını kıpırdatmadan.

"Yine de bu benim tek şansımdı." Balz bunu bu kadar kesin olarak nasıl bildiğinden emin değildi. "Onun tarafından canlı canlı yeneceğim, içten dışa doğru."

Hayır, başka bir yolu var.

Balz'ın tek yapabildiği başını sallamaktı. Ama sonra Lassiter gülümsedi.

Gerçek aşk seni kurtaracak.

Balz neredeyse gülecekti. "Ben gerçek aşka inanmam."

Güneşi en son ne zaman gördünüz?

"Benim dönüşüm."

Ve yine de var olmaya, gezegeni ısıtmaya ve yaşamı sürdürmeye devam etti, gözlerinizden yararlanmadan bile. Sen bundan daha az güçlüsün, Balthazar. Gerçek aşkın bu dünyada bir güç olabilmesi için senin onayına ihtiyacı yoktur.

Her neyse. "Beni, Kardeşleri ve piçlerimi öldürecekler. Sahvage'ın Kitabı almasına izin verdim."

Hayır, öyle olmadı. Bir boğuşma oldu ve sen kayıp bileğini döndürdün. Serbest bıraktığınızda

Sahvage kitabı alıp kaçtı.

"Ah, ne oluyor lan?" Balz meleğin elini bıraktı ve aniden onu öldürmeye başlayan sağ bacağının altını tuttu.

Tekrar kafasını kaldırdığında Lassiter gitmişti ama çektiği acı o kadar büyüktü ki, gidişini dert edemedi. Yüzünü buruşturarak sırt üstü yuvarlandı ve söz konusu eklemen nasıl olup da bu kadar çılgılık attığını merak etti-

Sanki bir şeye basıp kaymış ve burkulmuş gibi.

Telefonunu karıştırarak bir arama başlattı ve Oscar heykelciği vaadine gerek duymadan, "Orospu çocuğu, Kitabı aldı, kıcımın üstüne düştüm, yürüyemiyorum ya da maddesizleşemiyorum ... beni tahliye etmeye gelmeniz gerekecek ve hayır, o pisliğin nereye gittiğini bilmiyorum," diye haykırdı.

Hemen diğer hattaki her kimse ona havlamaya başladı ve gürültüye dayanamayınca bağlantıyı kesip gözlerini kapadı. Tek iyi haberin aynı zamanda kötü haber olduğunu düşündü: Kitap gittiğine göre, esmerin ortaya çıkıp Balz için önemli olan herhangi biriyle tekrar yarı yarıya oynama ihtimali azalmıştı.

Ya da kendisi.

Yalancı orospu çocuğu Sahvage'ın kuyruğunda meşhur bir kaplan vardı. Bir gün batımını daha görecektik kadar yaşamama ihtimali çok ama çok yüksekti ve bunun nedeni Kardeşlik'in ona yapacakları değildi. Ama kaderi kendi suçuydu.

Balz enfekte olmuş ruhu için endişelenirken, kafasının içinde meleğin sesini duydu.

Gerçek aşk, diye düşündü Balz. Ne boktan bir şey-

Tüm dikkatini ele geçiren o beyaz acıdan bir görüntü perdeyi delerek acıyı kesip attı.

O insan kadın, tabancalı ve kelepçeli dedektif, çok düzenli, çok odaklanmış ... çok yorgun, sanki arka arkaya çok uzun saatler ağır bir işte çalışmış gibiydi. Üst üste çok uzun yıllar.

Ama kesinlikle bu onun kaderi değildi. Ya da onunki.

Değil mi?

CHAPTER FIFTY-EIGHT

Mae mutfak masasında oturmuş, neredeyse vıcık vıcık olmuş Cheerios'unun üzerinden boşluğa bakarken telefon çalmaya başladı. Arayanın Tallah olduğunu düşünerek kontrol ettikten sonra cebinden telefonunu çıkardı -ancak kimse aramıyordu.

Zil sesi devam edince ayağa kalktı ve sesi takip ederek kiler merdivenlerinin başına gitti. İnerken etrafına bakındı ve oturma alanındaki kanepeye yöneldi. Arkasına sıkışmış siyah bir duffle vardı. Bu Sahvage'ındı, hani şu silahlarla dolu olan; kulübeye geri dönüp onu almış olmalıydı, böylece gün boyunca iyi silahlanmış olacaktı. Kapalı fermuara baktığında ortalık sessizleşti ama hemen ardından çınlama sesi yeniden başladı.

Kendi kendine küfrederek diz çöktü ve çantanın içine girerek tüfekleri karıştırmaya başladı. Aşağı

pek çok ağızlığın dibinde . . . cep telefonuydu.

Ekranda numaranın kısıtlı olduğu görünüyordu. Bir kaydırma hareketiyle aramayı cevapladı-

O daha merhaba diyemeden bir erkek sesi homurdandı: "Seni iki yüzlü orospu çocuğu. Az önce ölüm fermanını imzaladın ve biz nerede olduğunu biliyoruz-"

"Kimsiniz?"

Bir duraklama oldu. "Kimsin sen?"

"Ben bir-" Arkadaş mı? Buna nasıl cevap verdi ki? "Sahvage'ı tanıyorum. O ne yaptı?"

"Nerede o?"

"Dışarı çıktı-" Ölen kardeşim için buz almaya. "Üzgünüm ama burada neler döndüğünü bilmiyorum."

Ve bu çok şeyi kapsamadı mı?

"Hanımefendi, sizden kendinizi tanıttmanızı istemek zorundayım. Ve bilmelisiniz ki konuştuğunuz telefonda bir izleyici var, bu yüzden yerinizi biliyoruz. Sahvage artık Kara Hançer Kardeşliği'nin bir düşmanı. Eğer onu herhangi bir şekilde korursanız ya da onun adına herhangi bir aldatmacaya kalkışırsanız, hesap defterinin yanlış tarafında yer alırsınız, anlıyor musunuz?"

Mae doğruldu. "Ne yaptı?" "Onda bize ait olan bir şey var."

Kenara çekilip yatak odasına baktı ve tartışıklarını hatırladı.

Başına soğuk bir dehşet çöktüğünde kel bir sesle, "Kitap onda, değil mi?" dedi.

"Kitap hakkında ne biliyorsun?"

Orospu çocuğu.

Telefonu kapatıp yanında tutan Mae, merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve doğrudan garaja gitti; orada bedensizleşerek evden ayrıldı. Eğer

Kardeşlik telefonun yerini biliyordu, onları evinin yakınlarında istemiyordu. Rhoger'ı bulacaklardı.

Yaklaşık beş mil ötede, bir alışveriş merkezinin arkasında yeniden bir araya geldi ve hücreyi arkadaki çöp kutusuna attı. Sonra bir kez daha kalkıp gitti.

Bir molekül dağılımında seyahat ederken, Sahvage'ın yaydığı kan sinyalinı takip etti, sadece kendisinin erişebildiğı türden bir izleyici. Ve bu sinyale odaklandığında, Caldwell'in eski bir bölgesine, şehir merkezindeki çarpık kentleşmenin hemen kenarındaki bir bölgeye götürüldü. Buradaki evler üç katlı Viktorya döneminden kalma evlerdi ve birçoğıu apartman dairesine dönüştürülmüş ya da kampüse yakın oldukları için SUNY Caldwell'in yurtları olarak kullanılıyordu.

Kendini doğru bir şekilde yönlendirebilmek için, yenilenmiş ve müzeye dönüştürülmüş bir binanın otoparkında yeniden şekillendi. Engelli park yerinde durup etrafına bakınırken fena halde titriyordu ama bunun nedeni havanın soğuk olması ve paltosunun olmaması değildi. Gözlerini kapatarak öfkesinin dikkatini dağıtmasıyla savaştı ve Sahvage'ın nerede olduğına odaklandı. Sahvage'ın yerini tam olarak saptadığında tekrar gözden kayboldu ve bir metre boyundaki tahtalarla çevrili, dağınık bir arka bahçede yeniden belirdi.

Uzaklarda bir köpek havladı. Sonra bir ambulans sesi duydu.

Evin arka tarafını incelediğinde iki arka kapı buldu. Pencereleden görebildiğı kadarıyla biri mutfağı açılıyordu. Diğeri ise sığ beton basamakların dibine yerleştirilmişti.

Sahvage'ı hissettiğı yer orasıydı.

Geçen yüzyılın başından önce inşa edilmiş olan ve şu anda yaşlı, sersem bir eksantrik tarafından sahip olunan eski, cereyanlı bir evde kalmanın bir avantajı, içinde çok sayıda eski moda armatür ve bok olmasıydı. Su tesisatı gibi. Beyaz eşyalar. Işık armatürleri.

Isıtma sistemleri.

Sahvage kiraladığı odanın önünden geçerken, sıcaklığın giderek arttığını hissediyordu ve Florida ya da Carolinas gibi yerler yerine New York'un taşrasına yerleştiği için mutlu olduğunu düşündü. Nisan ayında bir gece vakti kömür yakan eski fırınlarını çalıştırmalarına imkân yoktu.

Kazan dairesine doğru ilerleyerek, üç katlı, çok odalı binayı sıcak tutan eski tip, yağlı göbekli, fosil yakıtlarla beslenen fırını kontrol etti.

Kendisi de birkaç yüz yaşında olduğu için bunların nasıl çalıştığını iyi biliyordu. Yine de demir devin önünde dururken, sanki daha önce hiç görmemiş gibiydi.

Kolunun altındaki Kitabın, sanki korkmuş küçük bir hayvanmış gibi titrediğini hissedebiliyordu.

"Üzgünüm," dedi kabaca. "Gitmen gerek ve bunu sen de biliyorsun. Çok fazla soruna neden oluyorsun."

Her şey daha da titremeye başlayınca yere baktı. "Oh, hadi ama. Biraz öz farkındalık lütfen."

Kitap, teslimiyet gibi görünen bir ürpertiyle durdu.

Sahvage neyi beklediğini merak etti.

Bu not üzerine, göbeğin kapısının mandalına uzandı-

"Dur."

İlk başta, Mae'nin sesini duyduğunu sandığında, konuşanın vicdanı olduğunu düşündü. Ama sonra kırmızı bir ışın onu sağ göz küresinin yanından delip geçti.

Başını çevirdiğinde, lazer dürbünü kafatasını deldi. Peki ya o kartvizitin tetik ucunda? Mae onun için aldığı silahı iki eliyle tutarken kesinlikle sabitti.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu çatallaşan bir sesle.

Tekrar kazana baktı. "İşler böyle olmak zorunda-"

"Kim demiş! Bu seni ilgilendirmez, seni hiç ilgilendirmez."

"Seni kurtarmaya çalışıyorum!"

Mae dişlerini gösterdi, yüzü öfkeyle gerildi, vücudu duygularla titreşti. "Senin gibi bir korkağın yardımına ihtiyacım yok."

"Affedersiniz."

"Geçmişinde yandın ve bunun için üzgünüm- ama o zamandan beri kaçırıyorsun. Köklerin yok, bağlantıların yok. Çünkü hayatı yaşayacak cesaretin yok. Bu senin hatan, benim değil. Ve sen de benim kendi yolumda yürümemi engelleyemeyeceksin."

"Beni tanımıyorsun," dedi soğuk bir sesle. "Hiçbir şey bilmiyorsun benim hakkımda."

"Öyle mi? Dün gece benimle doğru düzgün sevişemedin bile çünkü hiçbir sorumluluğu kaldıramıyorsun - kendi kafanda uydurduğun bir sorumluluğu bile. Gerçek olmaya cesaretin yok ama her neyse, senin başarısızlıklarının hayatımı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Ver şu lanet kitabı bana."

Sahvage öne doğru sarsıldı. "Şunu açıklığa kavuşturalım, bunu yapacağımı bildiğim için seninle seks yapmadım." Parmağını kazana doğru uzattı. "Ve bunun için benden nefret edeceğini biliyordum. Bir kadının en son isteyeceği şey hor gördüğü biriyle ilk kez birlikte olmaktır, bu yüzden kendim için değil senin için kendimi tuttum."

"Kahrolası bir kahraman değil misin?"

Kitabı havaya kaldırarak, "Ne yaptığını bilmiyorsun, Mae. Sadece emin olmaya çalışıyorum-"

"Konuşmam bitti. Kitabı bana ver. O benim."

"Kimsenin değil."

"Onu ben çağırdım." Başını salladı ve silahın namlusunu adamın göğsünün ortasına indirdi. "Beni bulmaya çalışıyordu ve sen de yoluna çıktın."

Ne kadar uygun, diye düşündü. Eğer tetiğı çekerse, onu tam kalbinden vuracaktı.

"Anne-"

"Hayır!" diye bağırdı kazan dairesinin sıcağına doğru. "Bana hiçbir şey söylemene ihtiyacım yok. Bir yabancıнын hayatını belirlemeye hakkın yok -özellikle de kendi hayatını yönetme şeklini göz önüne alırsak. Bu senin işin değil! Yanlışlıkla tanıştık ve sen zaten benim için bir pişmanlıksın, seni trajediler listeme eklemeyeceğim!"

Sahvage gözlerini kıstı ... ve kendi kendine o n u n haklı olduğunu söyledi. Onlar yabancıydı. Yakınlık ve bazı gerçekten boktan şeyler onları rastgele bir araya getirmişti. Eğer kardeşini ve kendisini mahvetmek istiyorsa? Neden bu kadar umursuyordu ki?

Bir lanetle -bu kez kendine- Kitabı fırlatıp attı.

Mae o lanet şeyi yakalamaya çalışırken silahı elinden düşürdü ve yanlışlıkla tetiğı çekti; mermi namludan fırladı ve kaba taş odanın içinde bir dizi ping sesi çıkararak sekti!

Sahvage eğildi ve başını kapattı, bir yerden darbe almaya hazırlanıyordu-

Bir domuzunkine benzeyen tiz bir ciyıklama, kurşun sümüklüböceğın serbest uçuş yolculuğunun sonunu işaret etti.

Kollarını indirerek Mae'ye baktı. Kitabı göğsüne kadar kaldırmıştı ve çömeldiği yerden doğrulurken kitabı çevirdi.

Başın üzerindeki açık ampulün tozlu ışığında, ön kapağın ortasındaki küçük yuvarlak delik etteki herhangi bir yara gibiydi ama kusur uzun sürmedi. Sanki o şey iyileşme yeteneğine sahipmiş gibi, sanki canlıymış gibi, kurşun "yarası" yavaş yavaş kendini kapattı.

Mae gözlerini kaldırdı ve Sahvage onun bakışlarıyla karşılaştığında, göğsündeki ağrı sanki vurulan oymuş gibi oldu.

"Hoşça kal Mae," dedi alçak bir sesle, kadının etrafından dolanırken.

Fırın odasının kapısından çıkarken omzunun üzerinden baktı. "Ve bunu söylüyorum çünkü bir kapanış istiyorum. Senin için tam bir şok olabilir ama diğer insanlar da seçimler yapar."

CHAPTER FIFTY-NINE

BXcor içeri girdiğinde hala tripleksin kitap odasının zemininde buruş buruş yatıyordu. Ona birkaç Kardeş eşlik ediyordu ama hiçbiri gerçekten kayıtlı ve kimse mutlu görünmüyordu.

Piçler Çetesi'nin lideri, Balz'ın uzun zaman önce hayatını adadığı kişi diz çöktü ve hançerini eline aldı. Yarık dudağı ve tanıdık gözleriyle o sert yüzün görüntüsü dalgalandıkça, Balz kendi kışına tekme bastı. Ama lanet olsun, suçluluk duygusu canını yakıyordu.

"Seni buradan çıkaracağız ve bacağına baktıracağız."

Tanrım, kendini berbat hissediyordu ve bunun tek nedeni ayak bileğinin yanıyor olması değildi. "Sahvage'ı buldun mu?"

"V cep telefonunun izini sürüyor."

"Tamam." Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin-

"Özür dilerim. Çok özür dilerim-"

"Elinden geleni yaptın. Merak etme, onu bulacağız ve Kitabı alacağız. Bu bir şey değil."

sonucumuzu değiştirebilir. Hadi, kalkmana yardım edeyim."

Balz dikey pozisyona geçerken bir sürü nedenden ötürü küfretmeye devam etti ve apartmandan topallayarak çıkmak için Xcor'un omuzlarına güvenmek zorunda kaldı. Koridorda, Kardeşler koridoru siper alarak koruma sağlarken dinlenmek zorunda kaldı.

Lütfen o esmerin ortaya çıkmasına izin verme, diye düşündü Balz.

Ve sonra bunu hemen kapattı. Bu boktan gösteriye eklemesi gereken son şey kaltakla zihinsel bir telefon görüşmesi yapmaktı.

Xcor, "Manny aşağıda bekliyor," dedi.

"Asansörü kullanabilir miyiz?
Cisimsizleşemiyorum." "Elbette."

Oklu düğmelerin olduğu yere kadar silahlı bir refakatçi eşliğinde gittiler ve çift kapının önüne geldiklerinde acıdan başı dönmeye başlamıştı. Asansörleri geldiğinde, aynalı bölmelere girdiler. Yani  öyle yaptı. O, Xcor ve Butch içeri girmeyi başardı. Z ve Phury için yeterince yer yoktu.

İkisinden biri, "Sizinle aşağıda buluşacağız," diye duyurdu.

"Anlaşıldı," dedi Butch.

Paneller kapanırken, Balz'ın gözünün köşesinde bir şey hareket etti. Dönüp baktığında sadece kendi yansımasını gördü; solgun, acıyla çizilmiş yüzünün görüntüsü sonsuza kadar ileri geri kırılıyordu. Ve Xcor'unkini. Ve Butch'un-

İşte orada. İşte yine oradaydı, yansıma kümelerinden birinde hareket eden bir şey, bir gölge, bir seviye atlıyordu. Ve başka bir seviyeye. Ve bir seviye daha . . . gerçekliğe yaklaşıyordu.

"Ne oldu?" Xcor sordu.

"Bizim için geliyor-"

Tepedeki ışıklar titredi. Araba çarparak durdu. Bir yerde bir alarm çaldı.

Balz nedenini bilmese de, "Gözlerini kapat," diye emretti. "Gözlerini kapatmalısın yoksa içine girecek! Kapat gözlerini!"

Liderine daha sıkı sarıldı ve Butch'un hançer kılıfının önünden tutarak Kardeşi kendine doğru çekti.

"Bakma, gözlerini açma-"

Bir yılanın dilinin tıslamasına benzeyen bir ses onlara doğru geldi, etraflarını sardı ve giderek yükseldi. Ve göz kapaklarının arasından ışığın yeniden yanıp sönmeye başladığını görebiliyordu. Paniğe kapılmıştı, tek yapabildiği diğer iki erkeğin de kendisi gibi gözlerini kapatmış olması için dua etmektir. Ama kontrol etmek mümkün değildi-

Bir şey kötü ayak bileğine dokundu ve ayağını yokluyor gibiydi, sanki zayıf noktasını arıyor ve tespit etmişti. Sonra Butch sanki bir dokunuştan kaçmaya çalışıyormuş gibi ona doğru hareket etti. Xcor hırladı.

Ama kimse bir şey söylemedi.

Bir ciyaklamayla birlikte üçünün de iletişim cihazları aynı anda çalışmaya başladı. "Nişan! Angajman, tekrar-"

Yılana benzeyen tıslama sesi daha da yükseldi ve Balz'ın omzuna doğru yaklaştı, sanki varlık, her neyse, sesi kontrol ediyordu.

Balz elini yukarı kaldırdı ve acil durumu susturdu. Diğer birimler de sessizleşince, onların da aynı şeyi yaptığını varsaydı.

Sanki tüm savaşçılar aniden saldırıya uğramış gibiydi. Aynı anda.

Sikeyim.

-

İyiydi. Ona ihtiyacı yoktu.

Mae Kitapla birlikte evine geri d6nerken tamamen kararlıydı ve bir daha Sahvage'ı düşünmeyi kesinlikle reddediyordu. Garajın içinde yeniden şekillenerek doğruca arka salona, mutfağa girdi ve diğer taraftan çıktı.

"İhtiyacımız olan şey bende var." Sesinin nasıl kırıldığını görmezden geldi. "Her şeyi ben halledeceğim."

Banyoya giden yolu açarken bir an için nefesini tuttu. Önceki geceden kalma buzlar büyük ölçüde erimişti, kardeşinin bedenini çevreleyen soğuk bir havuzdan başka bir şey yoktu.

"Her şey yoluna girecek."

Ağladığını hissediyordu. Yoksa yanaklarının neden ıslak olduğunu bilmiyordu ama umurunda değildi ve takıntıların iyi yanı da buydu. Tamamen aydınlatıcı oluyorlardı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu, bu da her şeyi çok daha kolay hale getiriyordu. Özellikle de duygularınız karmakarışık olduğunda.

Küvetin yanında diz çökerek Kitabı banyo paspasının üzerine bıraktı ve kardeşinin yüzüne baktı. Sonra eski kitaba baktı. Kapağı çok çirkindi ve her nefes alışında burnu iğreniyordu. Ama dilenciler, seçiciler ve hepsi bu.

"İşe yaradı," dedi o şeye. "Çağırma büyüsüne inanmamıştım ama işte buradayız."

Açmak için uzandığında, parmak uçları temas ettiğinde bir bulantı dalgası hissetti. Sonra kapağı kaldırmaya çalıştığında, sanki o şey izinsiz girilmesini istemiyormuş gibi bir direnç gösterdiğine yemin edebilirdi. Ama bu cansız bir nesneydi, değil mi?

Gözyaşlarından biri eski derinin üzerine düştüğünde, damlacık sanki tüketilmiş gibi emildi. Ve sonra, aniden, Kitap kendini açtı, kapağı onun yardımı olmadan geriye fırladı. Mae şaşkınlıkla sarsılırken, sayfalar çevrilmeye başladı

Kendi iradeleriyle, parşömen daha hızlı ve daha hızlı ilerliyordu, ta ki aniden hareket durana kadar.

Sanki onun için bir sayfa seçilmişti.

Kalbi çarpmaya başladığında yere baktı. Ve resüsitasyon için gerekli olan malzemelerin evde olması için dua etti-

Bu da ne?

"Oh, hayır ... hayır, hayır, hayır."

Sayfanın en üstünde bir başlık vardı ve onun altında kahverengi ve siyah mürekkeple yazılmış pek çok satır vardı... Orta Çağ'dan kalma gibi arkaik bir çizim bile vardı ve bir cesedin mezardan kalkışını tasvir ediyordu.

Yani doğru bölümü seçmiş.

Ama dili anlayamadı. Büyü her ne ile yazılmışsa, daha önce hiç görmediği bir şeydi.

"Kahretsin!"

Bölümün ilerleyen kısımlarında okuyabileceği bir çeviri olup olmadığına bakmaya çalıştığında, sayfalar çevrilmeyi reddetti ve Kitap donmuş bir blok gibi oldu.

Mae ağır ağır nefes almaya başladı. Sonra telefonunu karıştırdı. Ararken elleri titriyordu.

"Alo?" diye yaşlı bir ses geldi.

"Tallah, Kitap bende. Kitabım var ama okuyamıyorum-"

"Canım, canım, lütfen." Yaşlı kadının sesi endişeliydi. "Seni anlayamıyorum. Yavaşlamalısın aşağı."

Mae nefes nefese kalmıştı ama kendini kontrol etmeye zorladı. "Kitap bende. Burada, Rhoger'la birlikte evimdeyim. Ama ne yazdığını okuyamıyorum. Buraya gelip bana yardım edebilir misin?"

"Çağırma büyüğü işe yaradı ..." Tallah'ın sesi şaşkınlığa sürüklendi. "Ve tabii ki. Bildiğiniz gibi, ben

Kadınlar için geleneksel tarzda düzgün bir şekilde eğitildim, bu yüzden birçok dili akıcı bir şekilde konuşabiliyorum."

"Seni almaya gelecek bir arabam yok."

Bir duraklama oldu. "Canım, sana ne oldu-" "Önemli değil. Dünyaya ışınlanabiliyor musun?

Ev mi?"

"Evet, evet. Canım, hemen orada olacağım."

"Teşekkür ederim. Garajdan geliyorum, kapı kilitli değil ve arkadaki gündüz panjurlarından biri kırılmış. Arabamın olması gereken yerde hiçbir şey yok, yani güvende."

"Endişelenmeyin. Bunu birlikte çözeceğiz."

Görüşmeyi sonlandırdıklarında Mae rahatlamıştı. Ama Tallah'ın yapabilecek durumda olup olmadığı konusunda endişeliydi-

Tak, tak, tak.

Başını çevirdi. Ayağa kalkarak Kitabın üzerine çıktı ve silahını çıkardı; o lanet şeyi kullanacağından emin olduğundan değil. Sahvage'la birlikte o fırın odasında neredeyse kendini kalbinden vurmayı başarmıştı.

Tamam, şu anda bunu düşünmüyordu. Ya da bir daha asla.

Yüce Tanrım, hayatı ne hale gelmişti?

Tak, tak.

Kim var orada, diye düşündü koridordan eğilip ön kapıya bakarken.

Ya Kardeşlik'se? Telefonun izini sürebiliyorlarsa, Sahvage'ın günü nerede geçirdiğini bildiklerine şüphe yoktu. Ya onun için geliyorlarsa-

"Mae?" Kapıdan muffled bir ses geldi. "Mae, canım, içeride misin?"

"Oh, İsa-Tallah."

Oturma odasına doğru ilerlerken, yaşlı kadının kafasının karışmasının çok tipik olduğunu düşündü. Kapıyı çekip açtığında yaşlı kadını, kaftanlarından birini giymiş, boğumlu elleriyle küçük bir çantayı bir dilenci gibi çökmüş göğsüne bastırırken buldu.

"İçeri gel, içeri gel," dedi Mae dişiyi içeri çekerken. "Yani güvendesin."

Tallah'ın ayağı kapının kenarına takıldı ve Mae yere düşmeden önce onun narin bedenini yakalamak zorunda kaldı. Sabit durur durmaz, Mae yol boyunca konuşarak banyoya geri döndü.

Omzunun üzerinden, "Bunu okuyabilmen için dua ediyorum," dedi.

Köşeyi dönüp tuvalete girdiğinde kaşlarını çattı. Banyo paspasının üzerinde, Kitap kendini tekrar kapatmıştı.

"Ah, hadi ama," diye mırıldandı o şeyi almaya giderken-

"Çok aptalsın."

Mae dondu kaldı. Sonra yavaşça doğruldu ve arkasını döndü.

Esmer kadın açık kapı aralığında duruyordu, Tallah'ın kaftanı kolları ve alt kısmı çok kısıydı ve muhteşem vücudunu örtüyordu.

"Ve sana şunu söyleyebilir miyim" - iblis kendine baktı - "Bu boku üzerimden attığım için çok mutluyum."

Zarif bir el hareketiyle gevşek kıvrımlar kayboldu ve yerini siyah bir catsuit aldı. Muhteşem, parlak saçlarını omzunun üzerinden atarak kan kırmızısı dudaklarıyla gülümsedi.

"Sanırım sen ve ben dün gece başladığımız yere geri döndük." Kan kırmızısı bir parmak havaya kalktı. "Bana dört yüz bin dolar borçlu olman dışında. Neden benim Himalaya timsahımın peşine düştün? Ve bahse girerim hesaplanmamıştır bile. Muhtemelen ne kadar olduğunu bile bilmiyordun."

Ne yaktığını bilmiyordun, değil mi? Sen tam bir aptalsın, lanet olası bir amcıksın."

"Anlamıyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun. Yemin ederim, sen 'Thirty Something' filmindeki o replik gibisin." Mae şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken, esmer kız onu iyice duh'ladı. "Jay-Z mi? Tanrım, muhtemelen halk müziği dinliyorsundur ve kesinlikle Bergdorf'tan alışveriş yapmıyorsundur. Peki, o çantanın ne olduğunu bilmek ister misin? Birkins, Hermès şirketi tarafından yapılan bir el çantasıdır. Piyasada en çok rağbet gören çantalardır ve her biri tek bir zanaatkâr tarafından yapılır.

Mae başını salladı. "Çanta hakkında değil."

İblis dersinin yarıda kesilmesine şaşırılmış görünüyordu. "Biliyor musun, bu senin için gerçek bir öğrenme fırsatı olabilir. Ama yine de çok uzun süre hayatta kalmayacaksın, yani çoooooooooooooooooooooooooooo ... evet."

"Bu evde nasılsın?"

"Beni içeri sen davet ettin, aptal." Biraz daha gülümsedi. "Ve hayır, onun Tallah olmadığını bilmiyor olman sayılmaz. Davet davettir. Daha dikkatli olmalıydın-oh, ve tuzlu erkek arkadaşın şehre gitmeden önce ben kulübedeydim. Tek yaptığı kurt kümese girmişken kapıyı kapatmaktı. Ya da öyle bir şey. Hayvan metaforlarında hiç iyi olamadım. Kusura bakma."

"Ama ..."

"Oh, Tanrı aşkına. Bir diyagram çizmek zorunda mıyım? Kitabı çağırdın ve çağırır çağırmaz büyüü hissettim. O lanet şey benim ve pisliğin teki onu benden çaldı ama bu başka bir hikâye. O boktan kulübe korunmuyordu, ben de elimi kolumu sallayarak içeri girdim ve Tallah-

"Nerede o?" diye sordu Mae. "Ona ne yaptın-"

"Tatlım, o çoktan gitti. Benimle savaşacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Islak bir yara bandını çekip çıkarmak gibiydi. Bir saniyelik iş."

Mae inledi ve ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı.

"Puh-lütfen." İblis gözlerini devirdi ve stiletto'sunu yere vurdu. "Oda arkadaşı olarak o kadar da kötü değildim. Sen ve erkek arkadaşın için yemek bile yaptım ve sen o yahniyi sevdin. Yine de gerçekten iyiydi. Çok yürekte yaptım, gerçekten."

Mae'nin zihni kendini toparlamaya çalışırken, duygularına kapılmak istedi ama bunun bir ölüm fermanı olduğunu biliyordu. Düşünmek zorundaydı. Düşünmek. Düşün-

Sessizlikte iblisin gözleri küvete kaydı. Ve sonra iki kez baktı.

"Aman Tanrım." Mae'ye baktı ve güldü. "Elbette. Senin gibi bağnaz birinin neden Kitabımı istediğini merak ediyordum ama bunun saçma bir nedeni olduğunu bilmeliydim. Kim o-"

İblis küvete doğru adım attığında, Mae kolunu dışarı attı. "Sakin ona zarar verme!"

İblis dondu kaldı. Mae'ye baktı. Tekrar küvete baktı. "Lanet olsun. . ." Sonra, "O senin kardeşin mi? O ... o bakire, benim bakirem, kaçıp giden, senin kardeşin mi?"

Mae, Rhoger'ın kapıdan girip kollarına yığıldığını hatırlayınca başının döndüğünü hissetti. Yaralarından lyordu.

"Onu sen öldürdün," diye nefes aldı. "Sen onun katilisin."

İblis birkaç küfür fısıldadı. "Dostum, kader bazen çok boktan olabiliyor, gerçekten öyle ve bu da seni neden o kafesin içinde tanıdığımı açıklıyor." Hayal kırıklığına uğramış gibi bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ve evet... Kitabımı kullanmana izin vermiş olsam bile, bilirsin, çünkü

Ben çok iyi bir kızım, şimdi o hırsızı geri getirmen için cesedimi çiğnemelisin. Ve ölümsüz olduğumu düşünürsek? Ben devrilmeden önce sonsuza kadar beklemen gerekecek."

İblisin etkisi anında değişti.

O rahat konuşma saçmalığı geride kalmıştı.

"Şimdi bana kahrolası Kitabımı ver," diye homurdandı.

Mae kitabı kaptı ve iki kolunu göğsünün üzerinde kavuşturarak tuttu. "Hayır. Bunu benden alamazsın."

Siyah gözleri parlıyordu. "Ver. Bana. Kitabımı."

Mae titremeye başlarken bile başını yavaşça salladı. "Onu benden alman gerekecek. Devam et. Benden çok daha güçlüsün. Çok güçlüsün amına koyayım. Gel ve al onu."

İblisin güzel yüzü öfkeyle çirkinleşti ve etrafındaki hava çarpıtıldı. "Kiminle uğraştığını bilmiyorsun."

"Evet . . . Var."

Ne yaptığını merak ederken bile Mae alt kollarını açtı ve Kitabı iblisin önüne koydu.

"Al şunu."

Aralarındaki gerilimi titreştiren hırıltı bir yırtıcınıninkiydi, alçak ve ölümcül. "Seni lanet olası-"

"Mae," diye derin bir ses geldi.

Garajın kapısı evin diğer ucunda bir çarpma ile kapandı.

"Buraya sadece silahlarımı almaya geldim," diye seslendi Savage. "Ve sonra gideceğim. Merak etmeyin."

İblis doğruldu. Ve keyifle gülümsedi.

Sonra fısıldadı, "Görünüşe göre birdenbire elime küçük bir koz geçti, değil mi?"

İblis, tıpkı Mae'ninkine benzeyen daha yüksek bir sesle, "Aşağıdayım. Ve sana ihtiyacım var."

İblis göz kırparken, Mae seslenmeye çalıştı. Onu uyarmaya çalıştı. Bağırabildiği kadar bağırdı. Ama bir ses çıkaramadı.

Sanki sesi çalınmış gibiydi. Evet.

CHAPTER SIXTY

I kabusu gibiydi.

Mae, Sahvage'ın ağır çizmelerinin banyoya indiğini ve gittikçe yaklaştığını duydukça, umutsuzca onu uyardı. Ama sonra açık kapıdan içeri adım attı.

Kısa bir süre durduğunda, Mae'nin gözlerinden yaşlar süzüldü. Çok özür dilerim, diye mırıldandı.

"Merhaba tatlım," dedi iblis ona. "Belli ki evdesin."

Sahvage cevap veremeden vücudu koridorun duvarına çarptı, Mae'ye yeraltı sığınağında çarpan görünmez el baskısının aynısı nefes almak için zorlanmasına ve savaşımasına neden oldu.

İblis makul bir ses tonuyla Mae'ye, "Pekâlâ," dedi. "Bu iş şöyle olacak. Sen bana Kitabı vereceksin, ben de sana onu vereceğim. Ve sen bir sürü çıkış talebinde bulunmadan önce, evet, gideceğim. Alınma ama bu ev, tıpkı

Benim tarzım değil. Açıkçası, iyi bir ateş e ihtiyaı var. Anlaştık mı? Sen bana benim olanı ver, ben de sana senin olanı vereyim. Hatta, Steven."

Duvarın üzerinde, yerden bir karış yükseklikte duran Sahvage'ın dudakları acıdan dişlerinin arasından sıyrıldı ve boynundaki damarlar keskin bir şekilde ortaya çıktı.

"Oh, ve not:" diye belirtti iblis, "onun hayatı senin Jeopardy! teman. Yani zamanın bittiğinde, senin de zamanın bitecek ve her ne kadar başka seçeneklerim olsa da, o bir kapı kolu kadar ölü olacak. Yoksa topuz mu? Sanırım kapı kolu."

Mae küvete baktı. Sahvage'a baktı.

Onun gözleriyle karşılaştığında, bir seçim yaptığının farkında bile olmadan neye karar vereceğini biliyordu.

Böylesine büyük bir yıkım kaynağının karşısında duran Mae, kendisinin de ne kadar yıkıcı olduğunu fark etti. Çaresizliği içinde çok fazla şey feda etmişti; kederi içinde kendini uçuruma sürüklemişti ... trajediyi kabullenmeyi reddederek, trajedinin çoğunu kendine getirmişti. Başkalarına.

Korkak olan Sahvage değildi. O korkaktı.

"Kitabı al," dedi yüksek sesle ve net bir şekilde. "Sadece al. En başından beri bu yola hiç girmemeliydim."

Ağır yükü fırlatırken iblisin yüzünde Noel sabahı ifadesi vardı, tüm öfke gitmiş, zevkten başka bir şey kalmamıştı. Ve sonra o eski, çirkin şeyi mükemmel göğüslerine tutturan kişi oydu.

Bir an siyah gözleri sanki rahatlamış gibi kapandı.

Ve sonra göz kapakları açıldı.

"Teşekkür ederim," dedi garip bir içtenlikle. "Doğru olanı yaptın. Kardeşin için de üzgünüm. Ama dürüst olmak gerekirse, ölümle uğraşmasan daha iyi edersin. Benim bile dikkat ettiğim tek şey bu."

Koridorda, Sahvage'ın zorlanan bedeni yavaşça yere indirildi. Sonra sanki prangalarından kurtuluyormuş gibi kendini salladı.

"Mae," dedi kollarını uzatırken-

Hiçbir uyarıda bulunmadan, mide bulandırıcı bir çatırtıyla başı omurgasının tepesinde döndü! Ve vücudu bir yığın halinde yere düştü.

Esmer kız şımarık bir tavır takındı ve ön parmaklarını havaya kaldırdı. "Psikiyatri."

"Sahvage!" Mae avazı çıktığı kadar bağırdı.

CHAPTER SIXTY-ONE

O Devina, kadın vampirin yolundan nazikçe sıyrılırken, "MG, gecesi çok güzeldi," diye düşündü. Gerçekten çok kötü bir ruh hali içindeydi.

ama bu trajik duygu gösterisi? Hadi ama.

Seksten daha iyiydi.

En azından son zamanlarda yaptığı meh seksi. Kitap da ondaydı.

"Gerçi seninle konuşacaklarımız var," diye mırıldandı o şeye. "Kötü Kitap. Sen çok, çok kötü bir Kitap'sın."

Sıkışık koridorda dişi vampir aygırını nazikçe yuvarlıyor, erkeğin gevşek kafası sağa sola sallanıyor, görmeyen gözleri yere, duvara ve şimdi de tavana bakıyordu.

Devina, "Ağızdan ağıza vermeyi deneyebilirsin," diye önerdi, "ama bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

Kadın o büyük, hareketsiz göğsünün üzerine yığıldı ve resmen feryat etti. Devina bir an için gerilimi düşürmek için espriler yapmayı düşündü. Çünkü bu iş biraz gerginleşmeye başlamıştı.

Ve sonra kafasına dank etti.

Hiç kimse onun yasını bu şekilde tutmayacaktı. Kimse onun yaşamasını ya da ölmesini umursamayacaktı. Kimse onu bu şekilde sevmeyecekti.

Acı göğsünü delip geçerken, kadın kendi etrafında dönmeye başladı.

Elinde bir silahla.

Titrek kırmızı bir nokta gözlerine doğru kayarken, Devina geri çekildi-

Kadın, tetiği tekrar tekrar çekerken öfkeyle çığlık attı; silahın patlamasıyla çıkan ses, kederin uğultusuyla yarışıyordu.

Ve Devina kaltağın hakkını vermek zorundaydı. Çok iyi bir atıcıydı.

Kurşunlar et ve kemiği parçalayarak fayanslara, zemine, hatta kadının ölü erkek kardeşinin bulunduğu küvete bile parçalar savurdu, Devina geriye savrulurken her türlü mükemmel özelliği mahvoldu-

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Devina hâlâ çalışmakta olan tek gözünü açtı. Kadın hâlâ silahı önünde tutuyordu ve hiçbir şey çıkmamasına rağmen tetiğe basmaya devam ediyordu.

Öne doğru atılarak bir eliyle dişiye boğazından yakaladı ve onu koridordan aşağı, acınası küçük bir mutfağa doğru sürükledi. Vampir ayağı takılıp düşmeye başlayınca Devina onu itti ve içinde mısır gevreği kutusu ve süt dolu bir kâse bulunan bir masa, her şeyin parçalandığı, sandalyelerin devrildiği kargaşaya yakalandı.

Devina kitabı diğer elinde tutarak kadının yanına gitti ve onu tekrar yukarı sürükledikten sonra tezgâha doğru itti. Dolaplara doğru. Ocağa doğru.

Ve üstün bir varlık olduğunun kanıtı olarak, kurşun yaralarını yeniden örerken tüm bu ping-pong'ları yapmayı başardı.

Kadın yere yığıldığında her şey yoluna girmişti.

Devina son bir kez boğazın ön kısmını tuttu ve direnmeyen et parçasını garaja açılan kapının yanındaki boş duvara doğru fırlattı.

Bir büyüyle dişiye yerinde tutan Devina saçlarını kabarttı. "Pekala. Olan oldu. Ve şimdi bir hesaplaşmaya gidiyorum. Çantamı ateşle mahvettin. Ben de bu boktan evi sen, ceset sevgilin ve vıcık vıcık, ölü kıçlı, anasını siktiğimin hırsız kardeşinle birlikte yakacağım." Etrafına bakındı. Sonra da hayal kırıklığıyla topuğuna vurdu. "Kahretsin, şekerlemem yok. Sende var mı-oh, boşver."

Küçük bir daire çizerek yürüdü ve nereden başlayacağını düşündü. "Biliyor musun, her zaman Oprah anımı yaşamak istemişimdir. İşte o an geldi! Senin bir alevin var... ve senin bir alevin var... ve senin bir alevin var."

Her yerde, eşyaların üzerinde küçük sarı ve turuncu patlamalar belirdi: Kanepenin arkası ve oturma odasındaki halının köşesi. Buzdolabının üzerindeki dolap. Koridora açılan kemer. Ve arka yatak odalarında da daha fazlası vardı. Bodrumda da.

"Phew." Bir ara verdi ve kendini yelpazeledi. "Bana mı öyle geliyor yoksa burası çok mu sıcak. Bu arada bana hâlâ en az iki yüz bin dolar borçlusun. Bu kulübenin benim çantamın maliyetine yaklaşmasına imkân yok."

- - -

Duvara yaslanan Mae bilincini kaybediyordu - en azından ev etrafını alevler sarana kadar. Duman ve ısı havayı yoğunlaştırmaya başladığında ve alevler karşısında derisi diken diken olduğunda, bir adrenalin dalgası beynini yeniden düzene soktu.

Ama yapılacak bir şey yoktu. Tıpkı Sahvage'ın daha önce yerinde tutulduğu gibi-

Boğazında inleyen Mae gözlerini sıkarak kapattı. Onu öldürmüştü. Kasıtlı olarak değil, ama onun ölümüne yol açan durumu kendi eylemleri yaratmıştı.

Hepsi onun suçuydu. Ve ondan özür dilemek ya da onu sevdiğini söylemek için hiç şansı olmamıştı. Ölüm üzerindeki bencil güç arayışı yüzünden onun hayatını mahvetmişti.

Göz kapaklarını kaldırarak iblise odaklandı. Duman etrafında dönerken esmer gülümsüyordu, her şeyi başlatan Kitap ona sarılmıştı-

Dalgalanan gri girdapların arasından bir figür çıktı.

Hiçbir anlam ifade etmeyen bir figür.

Sahvage? Mae düşündü. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Ama oydu, belki de gerçek değildi. Belki de çaresiz, ölmekte olan beyninin bir uydurmasıydı.

"Benim işim burada bitti," dedi iblis. "Ve her ne kadar etrafta takılıp mangalı izlemek istesem de, benim de yapmam gereken büyüler var-"

Evi sarsan bir savaş çılgınlığıyla Sahvage -ya da onun serabı- kollarını iblise doladı. Esmer kız tepki veremedi dışlerini gösterdi ve boğazının yan tarafına batırdı.

İblis çılgılık attığında, evin etrafını saran alevler patlayarak tam bir yangına dönüştü,

Cehennem yeniden alevleniyor.

Sahvage iblisi alevlerin en güçlü olduğu, ateşin en parlak şekilde yandığı yere doğru sürükledi. Bu esnada esmer kız mücadele etti, tekmeledi, pençeledi ve kendisini tutan şeyi ısırđı.

Sahvage alevlerin arasında kaybolduğu anda gözleri Mae'ye kilitlendi.

"Özür dilerim!" diye bağırdı. "Seni seviyorum!" Ve sonra adam gitmişti.

"Hayır!" Mae haykırdı. "Sahvage!"

Ağlamaya başladığında kendini tuttuğu yerden kurtarmaya çalıştı. Ancak ev bir fırına dönüşürken ve aldığı her nefes ciğerlerini yakarken kıpırdamak, kaçmak yoktu.

O ölecekti.

İnsan itfaiyesi gelse bile onun için çok geç olacaktı. Çok geç. Çok geç-

Mae.

Tam bilincini kaybetmek üzereyken adını duydu. Göz kapaklarını kaldırmaya zorladı.

"Rhoger?"

Ateş artık gürültülüydü, kirişlerin ve duvarların çıtırtısı, patlaması ve gıcirtısı o kadar sağır ediciydi ki sesinin taşınıp taşınmadığını bilmiyordu. Yine de, Sahvage'ın görüntüsü gibi, şu anda gerçekten kardeşini mi görüyordu? Ve o yalnız değildi.

Tallah onun hemen yanında duruyordu.

İkisi el ele tutuşmuşlardı ve sarı ve turuncu titreşimler onları garip bir şekilde cennet gibi bir ışığa boğuyordu. Sıcağa rağmen bir şekilde etkilenmemişlerdi; giysileri yanmamış, saçları tutuşmamıştı.

Sadece ona baktılar, yüzlerindeki ifade huzurla azizleşmişti.

Rhoger, her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

Tamam, dünyadaki son anlarında kardeşinin hayaletiyle tartışmak istediğinden değil ama bu terimin tanımını konusunda anlaşıyorlardı. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu- Sevdiği çiftin görüntüsü paramparça olmuştu, serap siyah giyimli bir erkek tarafından parçalandı.

İlk aklına gelen, hayalindeki Sahvage'ın geri döndüğü oldu ama sonra hayır, bu o değildi. Yine de bu bir savaşçıydı.

Keçi sakallı bir dövüşçü, göğsüne bir çift siyah hançer saplı.

"Seni yakaladım," dedi emredici bir sesle.

"Hayır, hayır, kapana kısıldım-"

Bir anda üzerindeki tutuş kayboldu ve kız öne doğru düşerken, adam onu yakalayıp etrafında döndü.

"Sahvage!" diye bağırdı gürültünün içinden. "Sahvage aşağıda!"

Asker koridora doğru baktı. "Orada kimse hayatta kalamaz! Sizi kurtarmak zorundayım!"

İkisi de seslerini duyurmak için çığlık atmak zorunda kalıyordu ve adam onları uzaklaştırmaya başladığında, kız kurtulmak için pençeledi. Adamın haklı olduğunu bilmesine rağmen. O fırında hiçbir şey yaşayamazdı ve aşkı daha başlamadan ölmüştü.

Bir iblis bile orada hayatta kalamazdı. Bu yüzden bedeni artık hapsedilmemiş olmalıydı.

"Sahvage," diye inledi.

Tüm gücü tükenen Kardeş garaja girdi, açıcıya bir yumruk indirdi ve beton alana temiz hava girdiği anda garaj yolunda sıraya girmiş olan diğer erkekleri gördü.

Ani sayıklamasına rağmen odaklanmaya çalıştı.

"İblisi aldı," dedi keçi sakallı Kardeş. "Sahvage bir şekilde hayata döndü ve iblisi alevlerin içine götürdü. Beni kurtardı... hepimizi kurtardı."

Sirenler şimdi. Yüksek sesli sirenler. İnsanlar geliyordu.

"Sana çok iyi bakacağız," dedi Kardeş ona. "Sadece benimle kal, tamam mı?"

Omzunun üzerinden baktığında, ailesinin evinin yandığını gördü; alevler her pencerenin arkasına yayılıyor, duman çatıda oluşan deliklerden dışarı kıvrılıyordu.

Tam bir yıkım.
Geride hiçbir şey kalmadı.

Daha önceden tanıdığı karavana bindirildiği sırada, ilk itfaiye aracının kırmızı fokurdayan ışıklarını gördü.

Çift kapı kapalıydı ve kurtarılamayacak olanları kurtarmaya gelen insanların görüşünü engelliyordu.

Karavanın motoru kükrer ve eşyalar ileri doğru savrulurken, yan tarafta bir bankta oturan başka bir erkek olduğunu fark etti. Ayak bileklerinden biri sargı beziyle bağlanmıştı ve bacağının tamamı beyaz bir battaniyeye sarılmıştı.

Ona bakıyordu.

"Ne oldu?" dedi keçi sakallı erkek, kadının vücudunu bir dizi kayışla masaya sabitlerken.

"Sevdiğim erkeği kaybettim," diye mırıldandı onunla konuşmadığı halde. "Ona nasıl hissettiğimi söyleyemeden onu kaybettim."

Ve bu hatırladığı son şeydi.

CHAPTER SIXTY-TWO

A Lu chas House'da, Nate kanepede Elyn'in yanında uzanıyordu. Dizüstü bilgisayarı açıktı, yani kucağındaydı ve Elyn'in isim veritabanında arama yapıyordu.

türler. Yolun karşısında, şöminenin üzerine monte edilmiş televizyonda Stranger Things'in ikinci sezonu oynuyordu.

Elyn bilgisayarı sertçe kapatırken, başını çevirip baktı. "Bir şey yok mu?"

Cevap vermedi. Sadece yere baktı.

Nefes alıp taze yağmur kokusunu içine çektiğinde kaşlarını çatı ve doğrulup oturdu. "Elyn, ağlıyorsun."

Ellerini yüzüne götürdü. "Özür dilerim. Özür dilerim. . . Özür dilerim. . ."

"Ne? Söyle bana. Neler olduğunu söyle."

Bir titremeyle kendini toparlamaya çalışıyor gibiydi. Sonra ona baktığında, gümüş gözleri öyle bir parladı ki, adam geriye yaslandı.

İçlerindeki ışık parıldıyordu. Sanki dışının basitçe baktığı geleneksel bir şey olmaktan ziyade, aydınlatma havzalarıydılar.

"Sana yalan söyledim," dedi sessizce. "Söylemedim..."

"Ne?"

"Ben buraya ait değilim."

"Luchas House sizin gibi insanlara yardım etmek için var-" "Hayır, demek istediğim bu değil."

"Caldwell, o zaman?"

"Şimdiki zaman. Bunların hepsi bir hataydı. Büyük bir hata."

Elyn dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. Etrafta dolanarak mutfığa baktı.

"Yalnızız," dedi kabaca. "Rahatça konuşabilirsin. Shuli ve diğerleri yarım saatten önce dönmezler."

"Üzgünüm, Nate."

Sanki adamın hâlâ odada olduğunun farkında değilmiş gibi dalgın dalgın konuşuyordu. Sanki tam olarak nerede olduğunun farkında değilmiş gibi.

"Gitmem gerek," diye ağzından kaçırıldı. "Nereye gideceksin?"

"Yürüyüşe çıktım. Şu anda içeride kalamam, biraz hava almam lazım."

"Ben de seninle geleceğim."

"Hayır, yalnız kalmalıyım. Uzağa gitmeyeceğim, sana yemin ederim."

Sert tekmelerle ayaklarını Luchas House personeli tarafından kendisine verilen botların içine soktu ve sonra evin önüne doğru yürüdü. Bir süre sonra kapının sessizce açılıp kapandığını duydu.

"Kahretsın."

Nate etrafına bakındı ve sosyal hizmet görevlisini araması gerekip gerekmediğini düşündü. Shuli ve iki çocukla birlikte geri dönecekti.

eve potansiyel pansiyonerler. Dolapları ve buzdolabını doldurmaya gitmişlerdi.

Endişeli ve ne yapacağını bilemez bir halde dizüstü bilgisayarını yanına çekti. Oturum açarak arama fonksiyonuna girdi. Kendine onun mahremiyetini ihlal ettiğini söyledi ama kendini durduramadı. Bir şeyler dönüyordu. Bir şey ... muhtemelen başından beri vardı. Yine de o sadece bir aptaldı ve endişelen-

Veri tabanını kapatmadığı için aradığı isim hemen karşısına çıktı.

Sahvage.

Sahvage aradığı isimdi.

- - -

Kardeşliğin eğitim merkezine döndüğünde Rehvenge ofisten dışarı çıktı ve kliniğe doğru ilerledi. Muayene odalarından birinin dışında bir sürü insan toplanmıştı ve kimse pek bir şey söylemiyordu. Öte yandan, Kardeşler'in ve diğer dövüşçülerin yüzlerini işaretleyen çok sayıda yaralanma, her türlü darbe, çürük ve yara vardı.

"Tanrım, siz çocuklar harap olmuşsunuz," dedi.

Izgaraları onun için tek tek kaydedildi ve keder o kadar baskındı ki, bir senfath olmasına ve sosyopatik eğilimlere sahip olmasına rağmen, acıya gömülmemek imkansızdı.

Bir de bunların onun halkı olduğu gerçeği vardı. Onun topluluğu. Onun . . . ailesi.

Kapı açıldı ve Vishous dışarı çıktı. "Duman soluma. Ama iyileşecek. Bilinci yerinde ve kalması için uğraşıyoruz ama eve gitmek istediğinde ısrar ediyor."

Rhage sargılı omzunu döndürürken, "Evinin yandığını sanıyordum," dedi.

"Başka bir tane daha. Bir yerlerde bir kulübe var." "Sahvage'a ne oldu?" Rehv sordu.

V bir el sigarası yaktı ve nefes verirken şöyle dedi: "Günü-geceyi kurtardı, her neyse. Oradaki kadın, kardeşinin feci bir boyun yaralanmasından sonra bir şekilde geri döndüğünü, iblise kilitlendiğini ve onu cehennemin içine sürüklediğini söyledi. Yangında birlikte ölmüşler."

"Siktir," dedi birisi. "Sanırım o kadar da büyücü değilmiş."

"Ve Kitap da onlarla birlikteydi," diye bitirdi V.

"Tanrı'ya şükürler olsun." Butch haç işareti yaptı. "Artık ikisi için de endişelenmemize gerek yok."

Rehv muayene odasının kapısına baktı. "Gidip onunla konuşmamın bir sakıncası var mı? Onu üzmem falan istemem."

"Benim için sorun değil." V bir nefes daha çekti. "Tıbbi bir kısıtlama yok ve zaten Ehlena da şu anda içeride."

Rehv muayene odasına doğru ilerledi. Shellan'ı görür görmez vücudunun tepki verdiğini hissetti ve kadın ellerini yıkadığı lavabonun üzerinden gülümsedi.

"Mae, bu benim cehennemim."

Yatağın üzerindeki isle kaplı kadın üzgün bir haldeydi, oksijen maskesi yüzünün büyük bir kısmını gizliyordu ama duygularını göstermiyordu.

Bunları çok kolay okuyordu. Ve bu yüzden onu görmek istemişti.

Acı o kadar korkunç, o kadar derindi ki... ona kendisini hatırlatıyordu.

Shellan'ını bir öpücükle selamladıktan sonra hastaya baktı. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim," dedi kabaca. "Hakkında

ne bildiğimi."

Sedyedeki dişi başını salladı. Biraz öksürdü. Kan çanağına dönmüş gözlerini onun üzerinde tuttu ama yine de ona kızgın değildi. Yine de acıdan başka bir şey hissetmiyordu.

"Sadece bunu bilmeni istedim," dedi. "Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı."

Ehlana ellerini kuruladı. "Eve gitmek istiyor. Belki onu gitmek istediği yere götürebilirsin? Burada çok fazla yaralı var."

Hastane yatağındaki kadın maskesini indirdi. "Onlara ne oldu?" diye sordu boğuk bir sesle. "Kardeşler."

Rehv buna cevap verdi. "Gölgeler onlar için geldi. Şehir merkezinde destansı bir dövüş oldu, sanki iblisin Komodor'da oldukları yerde kalmalarına ihtiyacı varmış gibi. Neyse ki hiç kayıp olmadı. Olabilirdi de- ama birdenbire durdu. Düşman bir anda ortadan kayboldu."

"Sahvage," dedi o sert sesiyle. "İblisi ateşin içine çektiği zaman. Öldürüldüğü anda gücü de yok oldu. Kardeşliği kurtardı."

Rehv başını salladı ve tekrar kapıya baktı. "Bu her şeyi açıklıyor."

"Neyi açıklıyor?"

"Neden bu evdeki tüm dövüşçüler hastane odanızın dışında."

"Özür dilerim, anlamıyorum-"

"Sen Sahvage'ın dışisisin. Bu yüzden seninle ilgilenerek onun anısını onurlandırıyorlar." Rehv sesini alçalttı.

"Sandığın kadar yalnız değilsin. Artık değilsin."

Uzun bir sessizlik oldu. Ve sonra dedi ki, "Bu konuda çok yanılıyorsun. Onsuz mu? Ben her zaman

yalnız."

CHAPTER SIXTY-THREE

Two saat sonra, Mercedes'in farları Tallah'ın kulübesinin önünden geçerken, Mae göğsündeki acının yeniden arttığını hissetti ve Acısının, iblisin başlattığı ve aniden şiddetlenerek patlayan ev yangını gibi olduğunu düşündü.

Gözlerini kapadı ve gecenin geri kalanını içeride geçirmek şöyle dursun, içeri girip giremeyeceğini bile merak etti.

"Biliyor musun, onun yerine benim göl evimde kalabilirsin," dedi Rahip onun yanında. "Orası güvenli. Orada Seçilmişler var. İyileşmek için iyi bir yer."

Mae yeniden ön kapıya odaklandı. "Hayır, burası benim yeni evim. Buna alışsam iyi olur."

Yine de sıcak arabadan inmedi. Bunun yerine, karanlık pencerelere, büyümüş çalılara, yırtık pırtık ağaçlara baktı.

"Bir zamanlar burada harika bir kadın yaşırdı," dedi üzüntüyle.

Ve şimdi, Tallah'ın olduğu gibi, bu dört duvar arasında yaşayan, büyük mobilyaların etrafında sallanan ve her zaman her şeyi biraz daha iyi düzenlemeye kararlı yaşlı bir kadın olmasının yolunu görebiliyordu.

"Bıraktığınız için teşekkür ederim," dedi kapısını açarken.

Dışarı çıkmak üzereyken Rahip koluna dokundu. "Eğitim merkezini her zaman arayabilirsin. Orada senin için kaynaklar var. Sana numarayı verdim."

"Teşekkür ederim," dedi, asla telefon etmeyeceğini bilmesine rağmen.

"Neye ihtiyacınız olursa bize gelin."

Başını salladı ama sadece konuşmasını kesmesini sağlamak için. Söylediklerini gerçekten takdir ediyordu ama şu anki acıdan ve tüm bunlar bittiğinde dört yüz yıl sonraki gelecekte başka bir şey düşünemiyordu. Tüm acılar sona erdiğinde. Sonunda kendisi öldüğünde.

Dışarı çıkan Mae erkeğe bir şeyler söyledi ve o da her ne söylediye mantıklı bulmuş gibi başını salladı. Sonra kulübenin ön kapısına doğru yürüdü. Kapıyı açtığında derin bir nefes aldı ve sadece duman kokusu aldı. Ona bir süre böyle olacağını söylemişlerdi.

Sinüsleri bu keskin kokuyu yakalamıştı ve birkaç gece boyunca bu kokuyu içinde tutacaktı.

Sanki umurundaydı.

Mae omzunun üzerinden el salladı ve kapıyı kapattı. Sonra sırtını serin panellere yasladı ve Sahvage'ın onları korumak için yerinden çıkardığı kulübenin arkasına baktı. Sahvage'ın onu kaldırışıyla ilgili anıları bıçak gibi keskindi ama kalbini kesmelerine rağmen onlardan kaçamıyordu.

Dikkatini başka bir yöne çekmeye çalışmak için vücudunun ne durumda olduğuna dair bir envanter daha çıkardı. Çok iyi değildi: Cildi sıcaktı, ama bundan daha fazlası, iç çekirdeği aşırı ısınmıştı, sanki vücut ısısı ateş tarafından kalıcı olarak yükseltilmişti.

Sanki bir restoranda fırından yeni çıkmış, kendi BTU'larını fırlatan bir biftek gibiydi.

Bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum, diye düşündü kayıtsızca.

Tallah'ın fazla büyük, fazla süslü mobilyalarının hatlarına bakarak sessizliği dinledi ve ağlamak istedi. Ama artık gözyaşı kalmamıştı.

Tanrım, gözlerini her kırpışında ailesinin evindeki banyodan bir görüntü daha canlanıyordu; yüzündeki iblis, o soğuk suyun altındaki kardeşi, Sahvage'ın boynunun kırılması-

Mae inledi ve bir daha asla gözünü kırpmamaya karar verdi.

Gözbebekleri kafatasının içinde bilyeye dönüşse bile.

Doğruldu, banyoya gitti ve duşa baktı. Sahvage'ın duşun önünde durduğunu, vücudunun muhteşemliğini, gözlerinin içine baktığını, kokusunun burnuna kadar geldiğini hayal edebiliyordu.

Hüzünlü bir teslimiyetle içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı ve suyu başlattı. Kendisine verilen hastane önlüklerini çıkarırken vücuduna baktı. Bir sürü çürük. Kırmızı, kızgın deri parçaları. Sıyrıklar.

Savaştan çıkmış gibi görünüyordu.

Sıcak spreyin altına girdiğinde, her yerinde acı şeritleri belirirken tısladı; sabun da şampuan gibi yakıcıydı. Ama işin saç kremi kısmına geldiğinde daha iyi idare ediyordu.

Kullandığı tanıdık şeylerden hiçbirinin kokusunu alamıyordu. Sadece duman. Sanki ateş bir takipçiymiş de

kovalamaca.

Temizlendiğinde -ya da olabildiğince temizlendiğinde- dışarı çıktı ve titredi. Üzerine kalın bir bornoz geçirdi, saçlarını bir havluya sardı ve aynadaki buğuyu sildi.

Bir yabancı ona baktı.

Ve tek düşünebildiği, neyi farklı yapmış olabileceğiydi: Onu hiçbir yere götürmeyecek bir liste hakkında konuşmak.

Yiyecek. Etrafta yiyecek olup olmadığına bakmalıydı.

Hâlâ arka kapıya dayalı duran buzdolabında olduğu gibi.

Sahvage'ı bir kez daha düşünürken, o yangında neler olduğunu hâlâ tam olarak anlayamamıştı. Boynu kırılmış ve kollarında ölmüşken nasıl olmuştu da

. . . hayata geri dönmek için. Yine de kahramanca şeyler ölenlerin başına gelirdi ve gerçekten önemli olduğunda, belli ki onu hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıydı.

Başını sallayarak kapıyı açtı ve- Ciğerlerini yırtarcasına bağırdı.

CHAPTER SIXTY-FOUR

O Kay, yani romantik buluşmalarda olduğu gibi . . . tam olarak bir erkeğin umduğu gibi değildi.

Ama Sahvage iki elini kulaklarına götürüp yüzünü buruştururken, bunu Mae için nasıl daha kolay hale getirebileceğini merak ediyordu.

"Özür dilerim," dedi gürültünün içinde. "Özür dilerim!"

Mae çığlık atmayı bıraktı ve hiperventilasyona başladı. "Ne-ne ne ... ?"

Üzerinde bir bornoz vardı, saçları havluyla örtülüydü, solgun yüzünde kurtulmak için defalarca duş alması gerekecek çürükler ve is lekeleri vardı. Ve ne biliyor musunuz, o şimdiye kadar gördüğü en güzel kadındı. Görebileceği en güzel kadındı.

Ama bayılacak gibi görünüyordu.

Sahvage öne fırladı ve onun kolunu yakaladı. "Buraya gel, şuraya oturalım." O çekti

Onu mutfak masasına götürdü ve bir sandalyeye oturttu çünkü kendi başına nasıl yapacağını hatırlayacağından emin değildi. "Benimle birlikte yavaş ve derin nefes al. İşte böyle. Bu-"

"Nasıl yaşıyorsun?" dedi kısık sesle. "Yine mi?"

Kadın nefes nefese kaldığında, adam arkasına yaslandı ve kalçalarını ovuşturdu. "Sana her şeyi anlatmam gerekiyor. Daha önce de anlatmalıydım ama nasıl yapacağımı bilemedim."

"Lütfen." Uzandı ve onun yüzüne dokundu. "Bu gerçekten sen misin? Bu nasıl mümkün olabilir-"

"Ben ölemem."

Mae kaşlarını çatı. Birkaç kez gözlerini kırptırdı. Sonra avuçlarını yüzünün iki yanına koydu. "Aman Tanrım, sen bir warlock'sun-"

"Ben büyücü değilim." "Ama-"

"Ben değilim. İlk kuzenim Rahvyn, sihirli olan o. Ve iki yüz yıl önce, hayatına yapılan o saldırı sırasında onu korumaya çalışırken öldüm. Oklarla vuruldum ve bir tabutun içine yatırıldım. Neler olduğunu anlamam, parçaları bir araya getirmem onlarca yılımı aldı ve her şeyi doğru anladığımdan emin değilim. Ama kesin olarak bildiğim şey, Kitap'tan bir büyü kullanarak beni geri getirdiği ve sonra ortadan kaybolduğu. Bu yüzden Rhoger'ı geri getirmeni istemedim. Mae, varlığım korkunç. Herkes ölümsüz olmak istediğini düşünür ama bu cehennem gibi. Hiçbir yere, hiç kimseye ait değilsin, çünkü senin için var olan tek şey zaman. Bu bir kabus. Arkadaşlar, aile, sevgililer, hepsi gitti, bir zamanlar tanıdığım herkes ... dün gece gördüğüm bir avuç Kardeşlik dışında ... gitti. Bu sonsuz bir yas."

"Sahvage ... bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu. merak ediyorum.

"Kitap." Başını iki yana salladı. "Kitapta bir büyü vardı. Ve Mae, aynı şeyi kardeşine de yapmanı istemedim. Tek bileceği sen de dahil olmak üzere sevdiklerinin ölümü olacaktı. Kendimi herkesten ayırmak zorunda kaldım, çünkü durumumu nasıl açıklayabilirdim ki? Bana kim inanırdı? Kitabı yok etmeye gelince, sana yardım etmek için tek seçeneğim buydu. Ya da en azından o zaman öyle düşünmüştüm. Yine de haklıydın ve üzgünüm. Sonuçları hakkında endişelensem bile, senin seçimini elinden almaya hakkım yoktu."

Mae gözlerinden birini ovuşturdu ve sonra acıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Yani otoparka dönersek... o ilk gece zaten yaşayacaktın. Seni kurtarmadım, değil mi?"

"Ah, Mae," dedi çatallaşan bir sesle, "beni kurtardın. Önemli olan her şekilde, beni kesinlikle kurtardın. Kalbim ölmüştü ve sonra sen geldin-"

Sahvage'ın dişisi hiçbir uyarıda bulunmadan kendini ona doğru fırlattı, kollarını ona doladı ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

"Seni seviyorum," dedi geri çekilirken. "Ve ben özür dilemesi gereken kişi benim. Rhoger'a o kadar odaklanmışım ki her şeyi mahvediyordum-"

"Bekle, ne dedin sen?"

"Tek düşüncemle her şeyi yok ediyordum-" Sahvage başını salladı. "Ondan önce."

Bir duraklama oldu. Ve sonra onun saçlarını okşadı. "Seni seviyorum. Ve bundan sonra ne olacağı umurunda değil. Tek bildiğim buraya ait olduğun. Benim yanıma."

Ürpererek gözlerini kapattı. Ve küçük kulübenin çimenlerinde durup burayı temizleyebilmeyi çok istediğini düşündüğünü hatırladı.

Çünkü Mae'nin yaşadığı yer orasıydı.

Şimdi mi? İkisinin de yaşayacağı yer orasıydı.

Göz kapaklarını yavaşça kaldırarak Mae'nin yüzüne baktı. Bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Geleceği gizleyen çok fazla perde. Sorgulanacak ve hakkında konuşulacak o kadar çok şey kalmıştı ki.

Ama kesin olarak bildiği bir şey vardı.

"Ben de seni seviyorum," dedi basitçe. "Sonsuza kadar."

- - -

Kulübenin ikinci katındaki yatak odasında, Mae serin çarşafların arasında çırılçıplak yatıyordu, başı dolgun bir yastığın üzerindeydi, derin ve rahat nefes alıyordu. Alt katta, etrafta dolaşan ağır ayak sesleri duydu ... ve sonra merdivenlerden yukarı çıkmaya başladılar.

Yükselen ağırlık o kadar büyüktü ki, eski ahşap gıcırdıyordu, ama bu rahat bir sestti.

Çünkü yatağına kimin geldiğini biliyordu.

Açık kapı aralığında Sahvage belirdi, devasa vücudu görkemli, güçlü ve çıplaktı. Başının üstündeki armatürden gelen ışık kaslarının kesiklerini ve vadilerini aydınlatıyordu ve odanın içine doğru ilerlediğinde, kadın devasa göğüs dövmesini net bir şekilde gördü.

Ancak şimdi onu işaret eden parmak çok farklı hissettiriyordu.

Kimi sevdiği sorusunun cevabının bu olduğunu hissetti.

Mae yatak takımını kenara çekip vücudunu ortaya çıkarırken gülümsedi.

"Ah, Mae," diye iç geçirdi.

"Bana gel, erkeğim."

Sahvage sinsice ona doğru ilerledi ve yana doğru yuvarlanmaya başladığında başını salladı.

"Seni üzerimde hissetmek istiyorum," diye fısıldadı. "Nazik olacağım."

"Yapacağını biliyorum. Beni asla ama asla incitmeyeceksin." "Asla." Onu öpmeye başladı.

"Aşkım."

Dudaklarının teması çok duygusaldı ve kız, adamın işi ağırdan almak istediğini hissetti. Ama kadın çok açtı, adam da öyle.

"Anne-"

"Lütfen," diye yalvardı. "Sadece içimde olmanı istiyorum. Çok uzun süre bekledim. Bir ömür boyu bekledim."

Adam inledi ve sonra ellerinden birini bacaklarının arasında hissetti. Adam onun seksini okşadığında, kadın beklentiyle mırıldandı.

Sahvage onu okşamaya başladığında ve zevkinin arttığını hissettiğinde başını salladı. "Hayır, seninle olmak istiyorum."

"Yapacaksın."

Tam zirvedeyken adamın eli kayboldu ve kadın adamın küt başını tam da istediği yerde hissetti.

"Seni seviyorum," diye nefes aldı.

Sahvage, duymaktan ve söylemekten asla bıkmayacağı sözleri tekrarlarlarken başını onun boynuna gömdü. Ve sonra kalçalarını ileri doğru hareket ettirdi ve kısa bir acı parlaması oldu - mucizevi bir dolgunluk ve esneme hissi onu gözlerini yaşartan bir serbest bırakmanın eşiğine taşırken anında unutuldu.

Mae orgazm olmaya başladığında, aşkının adını haykırdı, tırnaklarıyla sırtını çizdi, vücudu onunkine doğru eğildi.

Ve o da aynısını yaptı, tüm zevke katılarak ona eşlik etti. O kadar güzel, o kadar mükemmeldi ki, gözyaşlarına boğuldu.

Sevinçten.

CHAPTER SIXTY-FIVE

No bilinen nedeni," dedi bir erkek sesi.
"Nasıl başladığını bulamadılar mı?" "Hayır. Ama yangın müfettişi ikinci bir bakış."

"Çok garip. Görgü tanıkları kibrit çakılmış gibi havaya uçtuğunu söyledi."

Çıtırdayan bir dizi ayak sesi duyuldu. Bir araba kapısının kapanma sesi. Sonra bir başkası. Ve son olarak, bir çift araç bazı enkazların üzerinden çatırdayarak geçti ve caddede ilerlemeye başladı.

Sessizlik. Tam olarak değil. Her yerden damlayan sular vardı, sanki yağmur yağıyordu. Ve sonra, yakınlardaki diğer evlerden, duş alan insanların uzaktan gelen sesleri. Televizyonlarda sabahın erken saatlerindeki haber bültenleri. Merdivenlerden çocuklara acele etmeleri için bağırان ebeveynler, geç oluyor, otobüs geliyor.

Bu aptal, lanet olası orta sınıf mahalleye şafak sökmüştü ve buranın tek iyi yanı hâlâ çoğunlukla karanlık olmasıydı.

İblis Devina kül yığınının içinden doğrulup ayağa kalktı. Kendine baktığında başını sallamak zorunda kaldı. Et ve kemikten başka bir şey değildi. Kelimenin tam anlamıyla-

"Oh, kapa çeneni," diye tersledi. "Duş almam gerektiğini biliyorum ve zaten bunların hepsi senin suçun."

Yanındaki yanmış bok yığınının ters ters baktı. "Biliyorsun, istediğin kadar zoru oynayabilirsin ama bana ihtiyacın var. Bensiz bir hiçsin."

Kitabın ön kapağı kırılarak açıldığında bir tomar ıslak is göğsüne çarptı. Sayfalar öfkeyle titrediğinde, sanki umurundaymış gibi?

"Siktir et," dedi ayağa kalkarken. "Seni burada bırakmalıyım, bunu biliyorsun. Bütün bu alanı buldozerle yıkacaklar. Sonun bir çöplük olacak, ki bu hak ettiğinden daha iyi."

Sayfaların bir kısmı omurgadan dışarı doğru dikilirken, nefesi kesildi. "Bana saygısızlık mı ediyorsun? Cidden mi? Bu ne kabalık!"

Enkazın arasından ilerlemeye çalışırken ayağı kaydı ve kendini hâlâ tüten bir kirişe kaptırdı. Ama sonunda, tüm o küllü pisliği aştı ve yanmış çimenlerin üzerine çıktı. Kendini silkeleyerek cismani bedeninin çiğ etine hüzünlü bir bakış attı.

Gücünü geri kazanması biraz zaman alacaktı. Görünüşü de öyle.

"Her neyse." Yürümeye başladı ve sonra ne kadar kötü titrediğini fark etti. "Allah kahretsin."

İnine geri dönmesi gerekiyordu.

Bu not üzerine, gerçeklik dokusunda bir yırtık açtı, rahat küçük evi önünde belirdi, böylece

İçinde olmak için tek yapması gereken bir adım atmaktı. Ve bir ayağını diğer tarafa attı.

Ağlamaklı bir inilti, kel ve açık yara halindeki başını tekrar yangın alanına çevirdi. İnilti tekrarlandı.

"Neden zahmet edeyim ki? Bana hiç saygı göstermiyorsun. Sürekli gidiyorsun."

Whimper.

Gözlerini devirerek kitabı geride bırakmak üzereydi ki, ölmüş erkeğinin göğsüne eğilmiş ağlayan kadın vampir aklına geldi.

Devina bir lanet okuyarak yangın hasarının içine doğru ilerledi.

"Özür dilesen iyi olur." Eğildi ve lanet olası boktan Kitap'a ters ters baktı. "Peki seni şu anda almamın nezaketi? Bana bir iyilik yapacaksın. Artık bana borçlusun."

O şeyi dağınıklığın içinden alarak gerçekliğin içindeki yırtığa doğru yürüdü.

Gerçek aşkına kavuşacaktı.

Ve bu nankör parşömen demeti bunu ona verecekti. Ya da vermeyecekti.

EPILOGUE

I . . . Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum."

Sahvage bu sözleri söylerken, bunları tekrar tekrar söylediğine dair bir düşünceye kapıldı. Sanki o zamandan beri

Kulübedeki telefonunu kapatmış ve mutfak masasının üzerinden Mae'sine bakıyordu.

"Bilmiyorum..."

Neyse ki kadın onun hurda arabasını kullanıyordu.

Kendini toparlamaya çalışarak, boştaki elini dayak makinesinin yıpranmış koltuğuna götürdü ve olay örgüsünü kendi kendine tekrar gözden geçirdi: Telefon çaldı. Arayan Murhder'dı. Konuşması gereken bir şey olduğunu söylüyor.

Ve tam o sırada işler tamamen rayından çıktı. Son yirmi dört saatin nasıl geçtiği düşünüldüğünde bu gerçekten bir şey ifade ediyordu.

". . bu nasıl mümkün olabilir?" Mae'ye baktı. "Tanrı'ya şükür buradasın. Bunu sensiz yapmam mümkün değildi. Nereye gittiğini biliyor musun?"

Mae gülümseyerek içeriye bir göz attı. "Biliyorum. Ve artık çok uzakta değil."

"Tamam. Güzel."

Sahvage boğazını sıkarak yutkundu ve dikkatini dağıtmaya çalıştı. Ve hey, en azından ikincisi onu gülümsetmişti. O ve Mae gündüz saatleri boyunca büyük, gıcırtilı yataklarında sevişmişlerdi, ikisi de birbirlerinin vücutlarını öğrenmiş, birbirlerini sevmiş, yakınlaşmış ve sonunda birlikte uykuya dalmışlardı. Hayatının en güzel günüydü.

Yani bir bakıma, otuz dakika önce o telefonun gelmesi? Aşırıya kaçmış gibi hissettim.

Yine de, biraz aptal şansı için gecikmiş olduğunu düşündü.

"İşte geldik," dedi bir ilçe yoluna çıkarken.

Yol onları kulübeyi dönüştürmeye kararlı olduğu yere kadar götürdü: Döşemeleri yeni boyanmış, panjurları onarılmış, bacası düz tutulmuş bir çiftlik evi... Hepsi de bakımlı ve gelişen bir bahçenin içinde güzelce duruyordu.

"Burası çok güzel," diye mırıldandı Mae motoru kapatıp yan taraftaki çayırılığa bakarken. "Eminim yapraklar döküldüğünde ve çimler yeşerdiğinde çok güzel oluyordur."

Başını salladı. Ve sonra dedi ki, "Bacaklarımı hissetmiyorum."

Dişisi hemen ona odaklandı. "Sana yardım edeceğim. Bunu birlikte yapacağız."

"Bunca yıldan sonra ..." İçinden gelen bir dürtüyle onu kısaca öpmek için yanına gitti. "Teşekkür ederim."

Onun yüzünü okşadı. "Bu işte beraberiz. Ne olursa olsun."

Kapılarını aynı anda açtılar ve işte o zaman Kardeşlik'in ve bir gece önceki sızma olayında yer alan diğer erkeklerin kokusunu aldı: Garajın dışından iri bedenler geldi ve gülümseyerek ve hoş geldiniz sözleriyle ona yaklaştıklarında şaşırdı.

Teker teker hançerli elini sıktılar. Sırtını sıvazladılar.

Onu selamladı. Ya da gerekirse kendilerini tanıttılar.

Birden fazlası "Döndüğüne sevindim." gibi bir şey söyledi. Ya da "Sana gerçekten ihtiyacımız olacak. Ya da "Malikanede buluşalım.

O her neyse. Ve sonra .

..

"Kahretsin," dedi. "Gazap ..."

Tüm Kardeşlik ve savaşçıların ortasında, büyük Kör Kral hatasızdı. Yanında duran köpeği dışında kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyi değişmemiştir. Hâlâ bir meşe kadar uzun boylu, hâlâ dul bir kadının tepesinden dökülen siyah saçları ve hâlâ o zalim, aristokrat yüzü vardı.

"Kardeşim," diye mırıldandı Wrath öne çıkarken. "Seni sağ salim gördüğüme sevindim. Dün gece yarışa büyük bir hizmette bulundun."

Sahvage yutkundu. Geri mi dönmüştü? Tekrar katılıyor muydu?

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Güzel. Zaten bu grupta fikirleri olan çok fazla aptal var. Ve evet, eğer Kardeşliğe geri dönmek istiyorsan, seni aramızda görmekten memnuniyet duyarız."

Etrafına bakınan Sahvage, başını sallayan bir sürü yüz gördü. Peki ya Mae arkasındayken? Bu mümkün müydü?

Ölemeyen erkeğin artık korkmadığı bir geleceği var mıydı?

Ve sonra bir daha hiçbir şey duymadı.

Garajın kapısında ufak tefek bir figür belirdi.

Herkes ne yapıyorsa bıraktı. Zaman da durmuş gibiydi.

"Mae?" dedi körlemesine uzanırken. "Mae, sana ihtiyacım var. . ."

Anında, dışisinin kolunun beline dolandığını ve dengesini sağladığını hissetti. "Ben buradayım, Sahvage. Neyin var? Hasta mı hissediyorsun?"

Küçük dişi öne çıkınca kalabalık dağıldı ve Sahvage onun arka planında bir erkeğin asılı olduğunu belli belirsiz fark etti. Yine de gençti. Geçiş döneminden yeni çıkmıştı.

Ona zarar verebilecek bir şey yok.

Tanrım... farklı görünüyordu. Artık siyah saçları, koyu renk gözleri yoktu. Artık gümüş rengindeydi. O ... şimdi parlıyordu.

"Rahvyn," dediğini kendi de duydu.

Uzun zamandır kayıp olan kuzeni boğuk bir çığlıkla kendini onları ayıran mesafenin ötesine fırlattı. "Özür dilerim, Sahvage! Çok üzgünüm!"

Kadın gözyaşlarına boğulup Eski Dilde konuşmaya devam edince, adam onu yakalayıp kaldırdı.

Mae onu tutarken.

Rahvyn'in gerçekten, evet, gerçekten hayatta olduğundan emin olduktan sonra onu tekrar yere bıraktı ve içinden soğuk bir hüznün ürpertisi geçti. Saçları o kadar farklıydı ki -beyaz denecek kadar soluk bir gri- ve evet, gözleri de artık gümüş rengindeydi.

Zihninde, o yatak odasına geri döndü. Kana. Şiddet.

Sahvage onun yüzüne dokundu. Hâlâ genç görünmesine rağmen yüz bin yıl yaşlanmıştı ve Sahvage bundan nefret ediyordu.

Kardeşlik arasında, sanki savaşçılar onları yalnız bırakmaya çalışıyormuş gibi konuşmalar geçerken, Sahvage boğazını temizledi.

O sormadan önce, "Yaşıyorum, evet" dedi.

Yeterince doğruydı ama bu terimin çok göreceli olduğunu ve solunum ve kalp atışıyla hiç ilgisi olmadığını herkes gibi o da biliyordu.

Acıya değer miydi, diye sormak istedi. Aradığın güç, buna değer miydi?

Onun yerine İngilizceye geçti ve "Neredeydin? İki yüzyıl boyunca Eski Ülke'de seni aradım. Seni bulmak için dünyayı dolaştım."

"Ben burada değildim."

"Evet, biliyorum. Yeni Dünya'ya ne zaman gittiniz?"

Rahvyn Eski Dile geri döndü ve sesini sadece onun duyabileceği şekilde alçalttı. "Zamanın içindeydim sevgili kuzenim, mekânın değil. Seninle burada, bu anda, bu yerde buluşmak için geceler ve gündüzler boyunca yolculuk ettim. Sevgili kuzenim, koruyucum, sana işinin bittiğini söylemiştim. Her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için seni bulmam gerekiyordu."

Sahvage gözlerini kırptırdı ve ağzının hareket etmediğini fark etti. Düşünceleri bir şekilde onun aklına sokmuştu.

Ama her şey yolunda değil, diye düşündü ürpererek.

"Yeniden doğdun," diye mırıldandı. Ve başsız muhafızları düşündü. Zxysis'i. . .

"Evet," dedi. Yüksek sesle mi? Belki de. Emin değildi.

"Bizi tanıştırmak ister misiniz?" Mae sordu. Sanki o ve Rahvyn bir süredir yüksek sesle konuşmadan orada dikiliyorlardı.

Yeniden odaklanan Sahvage dışisini kuzenine doğru çekti -Ve Mae'yi korumaya yemin ettiği dışiye karşı korumak zorunda olup olmadığını merak etti. Ama bu çılgıncaydı.

Değil mi?

Rahvyn'in gözlerine ve ruhuna bakmaya çalıştı ama o hiçbir zaman bir büyücü olmamıştı. Büyü her zaman onun olmuştu, sadece onun emri altındaydı.

"Bu benim Mae'm," diye duyurdu Sahvage. "Mae, bu benim ilk kuzenim Rahvyn. Çok uzun zamandır onu arıyordum."

Rahvyn utangaçça gülümseyip başını eğdiğinde kendini biraz daha iyi hissetti; sanki bir zamanlar tanıdığı Rahvyn'in bir parçası hâlâ duruyordu.

"Selamlar," dedi. "Benim için bir onurdur."

Mae gülümseyip sanki normal bir dünür buluşmasıymış gibi sohbet etmeye başladıklarında Sahvage kendine endişelenmemesini söyledi. Mucizeye odaklanmalı, bunların ne anlama geldiği konusunda endişelenmemeliydi. Ya da buradan sonra nereye gidecekleri konusunda.

Ve yine de ... kan bağı olan akrabasını gördüğü için ne kadar mutlu olsa da, kendini dışiden korkarken buldu.

Siktir et ama. Sinirleri bozulmuştu ve neden bozulmasını ki? Ölümsüz yaşamı boyunca kötü haberlerle yeterince burun buruna gelmişti ve şimdi nihayet dışisini bulduğuna göre?

Artık risk almak istemiyordu.

Önce kardeşlerine, sonra da sevgilisine bakarak karar verdi ... belki de evren düşündüğü kadar adaletsiz değildi.

- - -

Garajın köşesinde, araba yolunda toplanan savaşçı ve kadın kalabalığından ayrı duran Lassiter kaşlarını çattı. Ve kaşlarını biraz daha çattı.

İki kadının kucaklaşmasını ve kayıp kardeş Sahvage'ın çok güzel bir rüyadan uyanmak üzereymiş gibi endişeli bakışlarını izlerken Lassiter başını salladı ve son bir buçuk haftayı yeniden düşünmeye çalıştı.

Sorun şu ki, film makarası son kurgusuyla kaldı, hiçbir sahne değişmedi, konuşmaların ve içsel düşüncelerin müziği aynı kaldı, senaryo açıkça değişikliğe uğramadı.

"Senin derdin ne lan, parlayan çubuk," diye kuru bir ses geldi.

Harika.

Vishous.

Tam da şu anda yakınında olmasını istemediği kardeşiydi. Çünkü gerçekten, neden bir gaz partisine kibrit çöpü getirsin ki?

"Biri evdeki tüm kumandaları kırmış gibi görünüyorsun." Çakmağın ateşlenme sesi duyuldu. Ve sonra Türk tütününün kokusu. "Hadi ama meleğim, bu sen değilsin ve burada senin tuhafılık havuzuna atladığıma inanamıyorum."

"Onu görmedim," diye mırıldandı Lassiter, uzun gümüş saçlı ve garip, parlayan gümüş gözlü kadına bakarken.

"Ha?"

"Bununla ilgili tüm imgelemlerde . . . Onu hiç görmedim." Lassiter kardeşine odaklandı. "Anlamıyorum. Her şeyi gördüm... iblisi, Kitabı, Sahvage'ı, Balthazar'ı, Rehvenge'i... **h e p s i n i**. Hatta buradaki sahneye kadar,

Yine de neden konakta değil de burada olduğunu anlayamadım. Ama onu hiç görmedim."

Tanıdık bedenlerden oluşan kalabalığa bakmaya devam etti, insanlar görüşünü engelliyor ve sonra kenara çekildiklerinde onu ortaya çıkarıyorlardı. Özellikle genç bir erkek, ona evin içinden bir bardak süt getirerek üzerine titriyor gibi görünüyordu, ama o hepsinin ortasında askıda ve bağlantısız görünüyordu.

Ethereal.

Güzel-

Gözleri, sanki ışık tutacak bir şey arıyormuş gibi, sanki bunalmış hissetmeye başlamış ve belki de kaçmak istiyormuş gibi sağa sola kayıyordu-

Beni gör, diye düşündü ona. Beni görmeni istiyorum.

Bakışları onu geçmeye devam etti. Ve sonra hemen geri döndü.

Gözleri buluştuğunda, Lassiter'ın tüm vücudunda bir farkındalık, bir sıcaklık, bir amaç parıltısı belirdi.

"Şey," dedi V, "size söyleyebileceğim tek şey, benim için tasarlanmış hiçbir şey görmediğim, doğru mu?"

Lassiter tekrar kardeşine baktı. "Ha, ne?"

"Öngörülerim. Hep başkalarının kaderiyle ilgili oldular, asla kendi kaderimle ilgili olmadılar." Kardeş omuz silkti ve uzaklaşmaya başladı. "O zaman sana iyi şanslar meleğim. Ya da onunla iyi şanslar mı demeliydim?"

Kardeşi bilmiş bir bakışla uzaklaştı.

Lassiter, Işık Hediyesi'nin aslında bir nesne olmadığı ve bu gümüş saçlı kadınla birbirlerine daha yeni başladıkları gibi garip bir hisse kapıldı.

ACKNOWLEDGMENTS

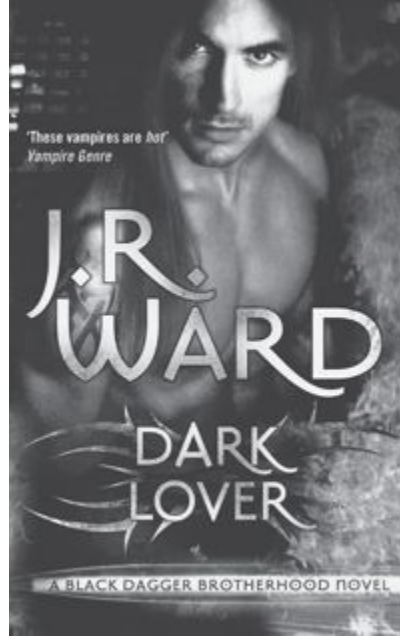
W Kara Hançer Kardeşliği kitaplarının okurlarına çok teşekkür ederim! Bu uzun, muhteşem, heyecan verici bir yolculuk oldu ve

Hepimizin sevdiği bu dünyada bundan sonra neler olacağını. Ayrıca Meg Ruley, Rebecca Scherer ve JRA'daki herkese ve Hannah Braaten, Andrew Nguyen, Jennifer Bergstrom ve Gallery Books ve Simon & Schuster'daki tüm aileye teşekkür etmek istiyorum.

Waud Ekibine, hepinizi seviyorum. Gerçekten. Ve her zaman olduğu gibi, yaptığım her şeyi hem köken aileme hem de evlat edinen aileme sevgi ve hayranlıkla yapıyorum.

Kitaplarım için en az benim kadar çok çalışan Yazar Köpeğim Naamah'a da teşekkür ederim! Ve Archiball'a!

Her şeyin nerede başladığını 1 numaralı serinin ilk romanında görün.
New York Times çok satan Black Dagger Brotherhood serisi ...

Şu andan itibaren

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.